COLECȚIA

Jubiri de poveste

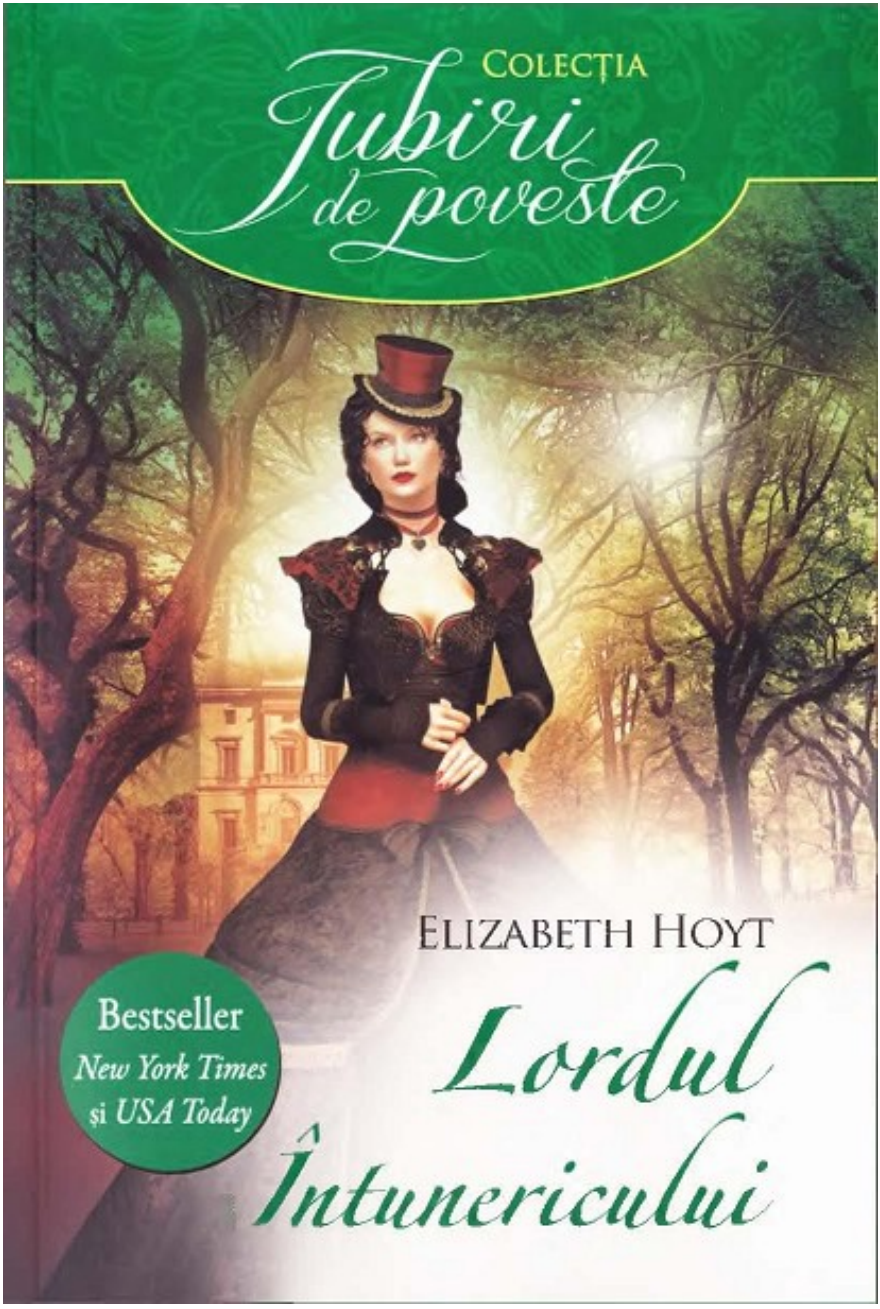

ELIZABETH HOYT

Bestseller
New York Times
și *USA Today*

Lordul Întunericului

ELIZABETH HOYT
LORDUL ÎNTUNERICULUI

***Lord of Darkness by* Elizabeth Hoyt**

Copyright © 2013 Nancy M. Finney
Copyright © 2014 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Tudoriţa Şoldănescu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Lordul întunericului / Elizabeth Hoyt
Trad.: Graal Soft - Bucureşti: Litera, 2014
Traducere din limba engleză Cristina Barbu

Capitolul 1

Ai auzit vreodată povestea Helechinului?...

din *Legenda Helechinului*

Londra, Anglia
Martie 1740

În noaptea în care Godric St. John o văzu pe soţia lui pentru prima oară de când se căsătoriseră, cu doi ani în urmă, ea ţinea un pistol îndreptat spre capul lui. Lady Margaret stătea lângă trăsura ei, pe mizerabila stradă din St. Giles, buclele negre căzându-i răvăşite din gluga de catifea a mantiei sale. Cu umerii drepţi şi încordaţi, ţinea ferm pistolul cu ambele mâini, şi un licăr ucigător scânteia în ochii ei frumoşi. Pentru o fracţiune de secundă, Godric rămase mut de admiraţie.

În clipa următoare, Lady Margaret apăsă trăgaciul.

BUM!

Împuşcătura fu asurzitoare, dar, din fericire, nu fatală, căci, din câte se părea, soţia lui era un ţintaş execrabil. Asta nu îl linişti pe Godric, aşa cum ar fi trebuit, pentru că Lady Margaret se întoarse imediat şi luă un al *doilea* pistol din trăsură.

Chiar şi cei mai groaznici dintre trăgători puteau avea noroc uneori.

Dar Godric nu avu timp să mediteze asupra şanselor ca soţia lui să îl ucidă în acea seară. Era prea ocupat să o salveze de ceata de tâlhari care îi opriseră trăsura în acest loc, în cea mai periculoasă parte a Londrei.

Godric evită pumnul uriaş care se îndreptă spre capul lui şi îl lovi pe tâlhar în burtă. Bărbatul gemu, dar nu căzu la pământ, probabil pentru că era la fel de mare ca un cal de

curse. În schimb, hoţul începu să îi dea târcoale lui Godric, în timp ce tovarăşii lui – patru la număr, şi toţi la fel de bine hrăniţi – îl încolţiră.

Godric îşi miji ochii şi ridică săbiile – una lungă în mâna dreaptă, una scurtă în stânga, pentru apărare şi în caz că vreunul se apropia mai mult, şi…

Doamne sfinte! Lady Margaret trase cu al doilea pistol spre el.

Împuşcătura zgudui liniştea nopţii, răsunând în clădirile vechi de pe strada îngustă. Godric simţi o smucitură în pelerina lui scurtă când bila de plumb trecu prin lână.

Lady Margaret înjură cu un vocabular uimitor de bogat. Tâlharul aflat cel mai aproape de Godric rânji, dezvăluindu-şi dinţii de culoarea urinei vechi de o săptămână.

— Nu te place prea mult, nu-i aşa?

Nu era *în totalitate* adevărat. Lady Margaret încerca să ucidă Fantoma din St. Giles. Din nefericire, nu avea de unde să ştie că Fantoma din St. Giles se întâmpla să fie soţul ei. Masca neagră care îi acoperea chipul lui Godric îi ascundea destul de bine identitatea.

Pentru un moment, toată strada păru să îşi ţină răsuflarea. Cel de-al şaselea hoţ rămase nemişcat, cu ambele pistoale îndreptate spre vizitiul lui Lady Margaret şi cei doi lachei. O femeie vorbi pe un ton jos, agitat, din trăsură, încercând fără îndoială să o convingă pe Lady Margaret să se întoarcă la loc sigur. Doamna se încruntă din locul ei de lângă trăsură, parcă uitând faptul că putea fi ucisă – sau mai rău – dacă Godric nu reuşea să o salveze de tâlhari. Deasupra trăsurii, din înaltul cerului, luna privea calmă spre clădirile dărăpănate din cărămidă, la pavajul spart de jos, iar firma prăvăliei unui lumânărar scârţâia uşor în bătaia vântului.

Godric se repezi la tâlharul care încă rânjea.

Poate că Lady Margaret era o fetişcană nesăbuită pentru că se afla acolo, iar tâlharii urmau instinctele oricărui prădător feroce care încolţeşte prada lipsită de griji care se aventurează în calea lui, dar asta nu conta. Godric era Fantoma din St. Giles, protectorul celor neajutoraţi, el însuşi un prădător de temut, lordul din St. Giles şi Lordul întunericului şi, *la naiba, soţul* lui Lady Margaret.

Aşa că Godric aplică o lovitură rapidă şi joasă de sabie, străpungându-l pe tâlhar înainte ca zâmbetul larg să i se stingă de pe chip. Bărbatul gemu şi căzu, în timp ce Godric lovi cu cotul un alt hoţ, care venea prin spatele lui, spărgându-i nasul.

Godric îşi eliberă sabia, împroşcând sânge în jur, şi o flutură spre al treilea bărbat. Sabia tăie o brăzdă însângerată pe obrazul lui, iar tâlharul se trase înapoi, ţipând şi ducându-şi mâinile la faţă.

Ceilalţi doi atacatori rămaşi ezitară, ceea ce, într-o luptă de stradă, este aproape întotdeauna fatal.

Godric îi atacă. Sabia din mâna lui dreaptă şuieră când se lansă spre unul din tâlhari – şi rată –, dar înfipse sabia scurtă din mâna stângă în coapsa celui de-al cincilea hoţ. Bărbatul scoase un ţipăt strident. Ambii hoţi se retraseră şi apoi dădură să plece.

Godric îşi îndreptă umerii, pieptul umflându-i-se în timp ce îşi ţinu răsuflarea şi privi în jur. Singurul tâlhar încă rămas în picioare era cel cu pistoalele.

Vizitiul – un bărbat voinic, de vârstă mijlocie, cu o faţă dură, roşie – îşi miji ochii spre hoţ şi scoase un pistol de sub scaun.

Ultimul tâlhar se întoarse şi îşi luă tălpăşiţa fără să scoată vreun sunet.

— Împuşcă-l, se răsti Lady Margaret.

Vocea îi tremură, dar Godric avu impresia că era mai degrabă din pricina furiei, nu a fricii.

— M’lady?

Vizitiul îşi privi stăpâna, nedumerit, din moment ce tâlharii nu se mai vedeau acum nicăieri.

Dar Godric ştia destul de bine că ea nu ordona uciderea vreunui hoţ şi, deodată, ceva din interiorul lui – ceva pe care îl crezuse mort de ani întregi – se trezi.

Nările i se umflară în timp ce păşi peste cadavrul bărbatului pe care îl ucisese pentru ea.

— Nu e nevoie să îmi mulţumeşti.

Vorbi în şoaptă ca să nu-i recunoască vocea, dar Lady Margaret nu păru să aibă vreo problemă în a-l auzi.

Femeia însetată de sânge îşi încleştă dinţii, şuierând:

— Nu aveam de gând.

— Nu? El îşi plecă uşor capul într-o parte, zâmbind fioros. Nici măcar un sărut să îmi poarte noroc?

Ochii ei căzură pe gura lui, rămasă neacoperită de jumătatea de mască, iar buza de sus i se ridică, într-o expresie dezgustată.

— Mai degrabă aş îmbrăţişa o viperă.

„O, asta a fost adorabil.” Zâmbetul lui se lărgi.

— Ţi-e teamă de mine, dulceaţă?

El privi fascinat cum Lady Margaret *deschise* gura, fără îndoială să îl mustre cu o replică, dar fu întreruptă înainte să poată vorbi.

— Mulţumesc! strigă o voce feminină din trăsură.

Lady Margaret se încruntă şi se întoarse. I se părea că se afla suficient de aproape pentru a o vedea pe cea care vorbise în întuneric, dar Godric nu putea.

— Nu îi mulţumi! Este un ucigaş!

— Nu ne-a ucis pe *noi,* argumentă femeia din trăsură. Şi apoi, este prea târziu. I-am mulţumit în numele amândurora, aşa că urcă în trăsură şi haide să plecăm din locul ăsta îngrozitor înainte să se răzgândească.

Maxilarul încordat al lui Lady Margaret îi aminti lui Godric de o fetiţă căreia i s-au refuzat dulciurile.

— Are dreptate, să ştii, îi şopti el. Crezi sau nu, locul

ăsta este renumit pentru atacurile tâlharilor asupra bogătanilor.

— Megs! şuieră femeia din trăsură.

Privirea încruntată a lui Lady Margaret ar fi putut arde lemnul.

— Te voi găsi din nou, iar când o voi face, intenţionez să te ucid.

Era complet sinceră şi hotărâtă. Godric îşi scoase pălăria şi făcu *o plecăciune în* zeflemea.

— De-abia aştept să mor în braţele tale, dulceaţă.

Lady Margaret îşi miji ochii din pricina cuvintelor lui cu dublu sens, dar însoţitoarea ei deja bombănea nervoasă acum. Îi aruncă o ultimă privire dispreţuitoare înainte să se urce în trăsură.

Vizitiul mână caii, iar vehiculul îşi reluă drumul.

Iar Godric St. John îşi dădu seama de două lucruri: se părea că soţia lui depăşise perioada de doliu… şi ar fi fost mai bine ca el să se întoarcă acasă, înainte ca trăsura ei să ajungă acolo. Se opri pentru o secundă, privind trupul bărbatului pe care îl ucisese. O dâră neagră de sânge se prelingea spre canalul din mijlocul aleii. Ochii tâlharului priveau sticloşi spre cerul nepăsător. Godric căută în adâncul lui, aşteptând să găsească vreo emoţie… şi găsi ceea ce găsea întotdeauna.

Nimic.

Se răsuci pe călcâie şi porni în josul unei alei înguste. De-abia acum, că se mişca, simţi durerea din umărul drept. Fie se lovise în încăierare, fie vreunul dintre tâlhari reuşise să îl rănească. Nu conta. Saint House era pe malul râului, nu foarte departe, dar ar fi ajuns mult mai repede pe acoperişuri.

Deja se căţăra pe acoperişul unui şopron când le auzi: ţipete stridente, de fată, venind din susul aleii. „La naiba.” Nu avea timp pentru asta. Godric coborî înapoi pe alee şi îşi scoase ambele săbii.

Un alt ţipăt îngrozit.

Luă colţul. Erau două, ceea ce explica toată gălăgia. Una din ele nu avea mai mult de cinci ani. Stătea tremurând în mijlocul aleii fetide, ţipând din toate puterile. Era singurul lucru pe care-l putea face, pentru că cea de-a doua fetiţă fusese deja prinsă. Aceasta era puţin mai mare şi se lupta cu ferocitatea disperată a unui şobolan încolţit, dar zadarnic. Bărbatul care o ţinea era de trei ori cât ea şi o lovi cu uşurinţă în lateralul capului. Fata se ghemui la pământ, în timp ce mezina alergă spre trupul ei nemişcat. Bărbatul se aplecă spre fete.

— Hei! strigă Godric.

— Ce nai…?

Godric îl puse la pământ cu un croşeu puternic de dreapta în cap. Apoi îşi îndreptă sabia spre gâtul dezgolit al bărbatului şi se aplecă să îi şoptească:

— Nu e prea bine când tu eşti cel care o încasează, nu-i aşa?

Neghiobul se încruntă, frecându-şi capul cu mâna.

— Stai puţin. Am dreptul să fac ce vreau cu fetele mele.

— Nu suntem fetele *tale!*

Godric văzu cu colţul ochiului că fata mai mare se ridicase.

— Tu nu eşti tata!

Un firicel de sânge i se prelingea din colţul gurii, ceea ce făcu sângele lui Godric să clocotească.

— Plecaţi acasă, le spuse el cu o voce joasă fetelor. Mă ocup eu de ticălosul ăsta.

— Nu avem casă, se smiorcăi copila mai mică.

De-abia deschisese gura, când fata mai mare o înghionti.

— Taci!

Godric era obosit, iar vestea că micuţele nu aveau casă îi distrase *atenţia. Sau cel* puţin asta îşi spuse în sinea

lui când huliganul de la pământ îi puse piedică. Godric căzu şi se rostogoli. Se grăbi să se ridice, dar bărbatul deja dispărea după un colţ, în capătul îndepărtat al aleii.

Oftă, tresărind când se îndreptă de spate. Aterizase pe umărul rănit şi nu se simţea prea bine. Aruncă o privire spre fete.

— Atunci, cel mai bine ar fi să veniţi cu mine.

Copila cea mică dădu, supusă, să se ridice, dar cea mare o trase înapoi.

— Nu fi proastă, Moll. Poa' să fie un hoţ de fete, ca şi ălălalt.

Godric ridică din sprâncene la auzul cuvintelor „hoţ de fete". Nu îl mai auzise de ceva vreme. Scutură din cap. Nu avea timp să mediteze acum asupra acestor chestiuni. Lady Margaret avea să ajungă în curând acasă, iar dacă el nu era acolo, puteau apărea întrebări incomode.,

— Haideţi, spuse el, întinzând mâna spre fete. Nu sunt un hoţ de fete şi ştiu un loc drăguţ şi călduros unde puteţi petrece noaptea. „Şi multe nopţi după aceea." Credea că vocea îi fusese destul de blândă, dar fata mai mare făcu o grimasă.

— Nu mergem cu tine.

Godric zâmbi blând – înainte de a se apleca şi de a o pune pe o fată pe umăr şi pe cealaltă la subsuoară.

— O, ba mergeţi.

Nu fu atât de simplu, bineînţeles. Cea mai mare înjură destul de şocant pentru un copil de o vârstă atât de fragedă, iar cea mică izbucni în lacrimi, şi amândouă se zbătură ca două pisici sălbatice.

Cinci minute mai târziu, zări Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi, unde aproape că le scăpă pe amândouă din mână.

— Au!

Se abţinu să nu înjure şi o strânse ferm pe copila mai mare, care ajunsese periculos de aproape de a-l castra.

Hotărât şi furios, Godric se duse la uşa din spate a orfelinatului din St. Giles şi lovi cu piciorul în ea până văzu o lumină la fereastra bucătăriei.

Uşa se deschise, dezvăluind un bărbat înalt, într-o cămaşă mototolită şi nădragi.

Winter Makepeace, administratorul căminului, ridică o sprânceană la vederea Fantomei din St. Giles care ţinea două fete smiorcăite şi agitate în pragul uşii lui.

Godric nu avea timp de explicaţii.

— Poftim. Le depuse brusc pe copile pe pardoseala din bucătărie şi îi aruncă o privire administratorului uimit. Te-aş sfătui să le ţii bine... sunt mai alunecoase decât nişte ţipari unsuroşi.

Cu aceste cuvinte, închise uşa orfelinatului, se întoarse şi porni grăbit spre casă.

*

Lady Margaret St. John începu să tremure în momentul în care trăsura ei părăsi St. Giles. Fantoma fusese atât de masivă, de înfricoşător de mortală în mişcările ei. Când se apropiase de ea, cu săbiile însângerate în mâinile acoperite de mânuşi din piele, şi cu ochii licărind sub masca grotescă, tot ce putuse să facă fusese să stea nemişcată.

Megs trase aer în piept, încercând să potolească sângele care îi gonea prin vene. Petrecuse doi ani urându-l pe bărbat, dar nu se aşteptase niciodată, când în sfârşit îl întâlnise, să se simtă atât de... de...

De *vie.*

Privi în jos la pistoalele greoaie din poala ei, apoi spre draga ei prietenă şi cumnată, Sarah St. John.

— Îmi pare rău. A fost...

— O idee proastă?

Sarah ridică o sprânceană cafeniu-deschis. Părul ei

drept avea nuanţe ce variau de la castaniu-deschis la cea mai pală tentă de auriu, şi era prins la spate într-un coc foarte ordonat.

În contrast, lui Megs părul negru şi buclat îi scăpase din acele de păr cu ore în urmă, şi acum se ondula în faţa chipului ei precum tentaculele unui monstru marin. Tânăra se încruntă.

— Nu ştiu dacă „proastă” este chiar…

— Confuză? adăugă Sarah agitată. Netoată? Idioată? Nesăbuită?

— Toate adjectivele astea sunt în mare parte nepotrivite, interveni Megs înainte ca Sarah să poată continua lista – vocabularul prietenei ei era *destul de* extins. Cred că „nesăbuită” se aplică cel mai bine. Îmi pare atât de rău că ţi-am pus viaţa în pericol.

— Şi pe a ta.

Megs clipi.

— Poftim?

Sarah se aplecă uşor în faţă, astfel încât faţa ei să fie luminată de felinarul trăsurii. De obicei, Sarah avea înfăţişarea unei fecioare blânde – ceea ce şi era la 25 de ani –, aţâţată doar de un anume umor ironic ce licărea în ochii ei căprui şi blânzi, dar în acel moment ar fi putut la fel de bine să fie o amazoană.

— Viaţa *ta,* Megs, răspunse Sarah. Nu ai riscat doar viaţa mea şi a servitorilor tăi, ci şi propria viaţă. Ce ar putea fi atât de important încât să te aventurezi în *St. Giles* la ora asta din noapte?

Megs îşi feri privirea de cea mai dragă prietenă a sa. Sarah venise să locuiască cu ea la moşia St. John, în Cheshire, la aproape un an de la căsătoria ei cu Godric, astfel că Sarah nu cunoştea motivul nunţii lor precipitate. Scutură din cap, privind pe fereastră.

— Îmi pare rău. Voiam doar să văd…

Când nu termină propoziţia, Sarah se mişcă,

nerăbdătoare.

— Ce să vezi?

„Locul unde a fost ucis Roger.” Simplul gând îi trimise un junghi în inimă. Îl îndrumase pe Tom, vizitiul, spre St. Giles, sperând să găsească o urmă de-a lui Roger. Ceea ce nu se întâmplase, desigur. Era mort de mult. Dispăruse de mult din viaţa ei. Dar avusese şi un al doilea motiv să ajungă acolo: să afle mai multe despre asasinul lui Roger, Fantoma din St. Giles. Măcar îşi atinsese acest scop. Fantoma apăruse. Lady Margaret nu fusese bine pregătită în acea noapte, dar avea să fie data viitoare.

Data viitoare nu avea să-l mai lase să scape. Data viitoare avea să tragă un glonţ în inima neagră a Fantomei din St. Giles.

— Megs?

Murmurul blând al prietenei sale îi întrerupse gândurile sângeroase. Megs scutură din cap şi zâmbi larg – poate prea larg – spre prietena ei.

— Nu contează.

— Cum?

— Dumnezeule, am ajuns deja? Megs nu încerca subtil să schimbe subiectul, dar trăsura încetinea, de parcă ar fi ajuns în sfârşit la destinaţie.

Se aplecă înainte, privind pe fereastră. Strada era întunecată.

Megs se încruntă.

— Poate că nu.

Sarah îşi încrucişă braţele.

— Ce vezi?

— Suntem pe o străduţă îngustă, şerpuită, iar în faţă este o casă înaltă, întunecată. Arată foarte… hm…

— Veche?

Megs îi aruncă o privire însoţitoarei ei.

— Da?

Sarah încuviinţă din cap.

— Atunci, am ajuns la Saint House. Este veche de când lumea, nu ştiai? Nu ai văzut Saint House când te-ai căsătorit cu fratele meu?

— Nu. Megs se prefăcu absorbită de priveliştea sumbră de dincolo de fereastră. Masa de nuntă a avut loc acasă la fratele meu, iar la o săptămână după aceea eu am plecat din Londra. Iar apoi fusese ţintuită la pat în casa mamei sale. Megs îşi alungă trista amintire din minte. Cât de veche este Saint House?

— Este o casă medievală şi, din câte îmi amintesc, destul de expusă vântului pe timpului iernii.

— O.

— Şi nici nu e situată în cea mai distinsă parte a Londrei, continuă Sarah cu voioşie. Chiar pe malul râului. Dar asta primeşti când familia ta e din vremea lui William Cuceritorul: clădiri vechi şi venerabile, fără vreo urmă de stil modern sau grad de confort.

— Sunt convinsă că este destul de faimoasă, spuse Megs, încercând să fie loială.

La urma urmei, şi ea era o St. John.

— O, da, spuse Sarah pe un ton ironic. Saint House a fost menţionată în multe cărţi de-a lungul istoriei. Nu mă îndoiesc nici măcar puţin că informaţia asta te va linişti când degetele îţi vor îngheţa bocnă în toiul nopţii.

— Dacă este atât de groaznic, de ce m-ai însoţit la Londra? o întrebă Megs.

— Pentru priveliştе şi cumpărături, bineînţeles. Sarah părea destul de veselă, în ciuda descrierii ei mohorâte despre Saint House. A trecut o veşnicie de când nu am mai fost aici.

În acel moment, trăsura se opri, iar Sarah începu să îşi strângă coşul cu lucrul de mână şi şalurile. Oliver, cel mai tânăr din cei doi lachei pe care Megs îi adusese cu ea, deschise uşa trăsurii. Purta o perucă albă, ca parte din uniforma lui, dar care nu îi ascundea sprâncenele roşcate.

— Nu credeam că o să ajungem vii aici, mormăi Oliver în timp ce aşeza scara. A fost cât pe-aci cu tâlharii, dacă îmi permiteţi să spun aşa, m’lady.

— Tu şi Johnny aţi fost foarte curajoşi, spuse Megs în timp ce coborî din trăsură, apoi ridică privirea spre vizitiu. Şi tu, Tom.

Vizitiul mormăi ceva printre dinţi şi umerii i se posomorâră.

— Ar fi mai bine ca dumneavoastră şi domnişoara St. John să intraţi, m’lady, aşa veţi fi în siguranţă.

— Vom intra.

Megs se întoarse spre casă şi de-abia atunci observă a doua trăsură aflată lângă casă.

Sarah coborî şi se duse lângă Megs.

— Se pare că mătuşa ta Elvina a sosit înaintea noastră.

— Da, aşa se pare, spuse încet Megs. Dar de ce este încă afară trăsura ei?

Uşa celei de-a doua trăsuri se deschise parcă drept răspuns.

— Margaret! Chipul îngrijorat al Elvinei apăru în urma norului de bucle cenuşii, împodobite cu panglici roz. Vocea îi suna groaznic de tare, ecoul răsunând în clădirile din piatră. Mătuşa Elvina era cam surdă. Margaret, majordomul ăla afurisit nu vrea să ne lase să intrăm. Stăm în curte de o veşnicie, iar Domnia Sa a devenit destul de neliniştită.

Un scheunat înăbuşit dinăuntrul trăsurii veni în susţinerea afirmaţiei.

Megs se întoarse spre casa soţului ei. Nicio lumină nu trăda prezenţa locatarilor înăuntru, dar, în mod evident, *cineva* era acasă, din moment ce un majordom răspunsese chemării mătuşii Elvina. Merse spre uşă şi ridică inelul mare din fier, lăsându-l apoi să cadă cu un zgomot ascuţit.

Apoi păşi înapoi şi privi în sus. Clădirea era un talmeş-balmeş de stiluri istorice. Primele două etaje erau din

cărămidă roşie, veche – poate din clădirea originală. Dar vreun proprietar ulterior adăugase trei etaje din cărămidă bej. Coşuri de fum şi frontoane răsăreau ici-colo din acoperiş, fără să urmeze vreun şablon anume. De fiecare parte, două aripi joase şi negre încadrau capătul străzii, creând, de fapt, o curte.

— I-ai scris lui Godric că vii, nu? mormăi Sarah.

Megs îşi muşcă buza.

— Ah…

Nu mai trebui să admită că nu îl anunţase pe soţul ei despre călătoria lor, căci fu salvată de o lumină care se aprinse la o fereastră din dreapta ei. Apoi, uşa se deschise cu un scârţâit ameninţător.

Un servitor singuratic apăru în prag, cu umerii gârboviţi, cu capul acoperit de o perucă albă şi ciufulită, ţinând o lumânare în mână. Bărbatul trase aer în piept şi hârâi uşor.

— Domnul St. John nu…

— O, mulţumesc, spuse Megs repezindu-se spre el.

Pentru o clipă, se temu că bărbatul nu avea să se mişte. Majordomul îşi zgâi ochii urduroşi, apoi se mişcă suficient cât ea să se poată strecura pe lângă el. Intră în casă şi începu să îşi scoată mănuşile.

— Sunt Lady Margaret St. John, soţia domnului St. John.

Sprâncenele stufoase ale majordomului se arcuiră în jos.

— Soţia…

— Da. Megs îi zâmbi, iar pentru o clipă bărbatul se holbă la ea. Iar dumneata eşti…?

Majordomul se îndreptă de spate, iar ea îşi dădu seama că postura lui îl făcuse să pară mai bătrân decât era cu adevărat. Era imposibil să aibă mai mult de treizeci şi ceva de ani.

— Moulder, milady. Majordomul.

— Minunat!

Megs îi întinse mănuşile şi privi în jur. *Deloc* impresionant, între grinzile tavanului părea să existe un adevărat sat de păianjeni. Zări un sfeşnic pe o masă din apropiere şi, luând lumânarea de la Moulder, îl aprinse.

— Acum, Moulder. În trăsura de afară aşteaptă draga mea mătuşă – îi poţi spune domnişoara Howard –, iar aceasta este domnişoara St. John, cea mai mare dintre micile surori ale domnului St. John… dacă are vreun sens.

Sarah zâmbi voioasă în timp ce îşi puse, la rândul ei, mănuşile în mâinile majordomului uimit.

— Nu am mai fost în Londra de câţiva ani. Probabil că eşti nou.

Moulder deschise gura.

— Eu…

— Mai sunt cu noi şi cele trei servitoare, continuă Megs, înapoindu-i lumânarea majordomului, care închise gura, patru lachei, ai mei şi ai mătuşii, cei doi vizitii – mătuşa Elvina a insistat să vină cu propria trăsură – deşi, trebuie să recunosc, nu ştiu unde am fi încăput cu toţii într-una singură.

— Nu ar fi funcţionat, spuse Sarah. *Şi* mătuşa ta sforăie.

Megs ridică din umeri.

— Adevărat. Apoi se întoarse spre majordom şi continuă. Bineînţeles, l-am adus pe Higgins, grădinarul, şi pe Charlie, văcsuitorul de ghete, pentru că este un scump şi este nepotul lui Higgins, de care este destul de ataşat. A, şi pe Domnia Sa, care este într-o stare delicată şi pare să mănânce, în ultima vreme, doar ficat de pui bine mărunţit şi stropit cu vin alb. Acum, ai reţinut toate astea?

Moulder făcu ochii mari.

— Ah…

— *Minunat.* Megs îi aruncă încă un zâmbet. Unde e soţul meu?

Panica păru să iasă la suprafaţă, învingând confuzia majordomului.

— Domnul St. John este în bibliotecă, milady, dar el…

— Nu, nu! Megs flutură din mâini. Nu este nevoie să mă conduci. Sunt convinsă că eu şi Sarah putem găsi şi singure biblioteca. Cel mai bine ar fi să te ocupi de nevoile mătuşii mele şi de cina servitorilor… *şi* a Domniei Sale. A fost o călătorie atât de lungă, ştii?

Luă sfeşnicul aprins de pe masă şi porni să urce scările. Sarah o urmă, râzând în barbă.

— Cel puţin ai luat-o în direcţia bună, spuse ea. Biblioteca, dacă îmi amintesc bine, este la primul etaj, a doua uşă pe dreapta.

— A, bun, mormăi Megs. Ajunsă în acest punct, ar fi fost fatal să dea înapoi acum. Sunt sigură că eşti nerăbdătoare să îţi revezi fratele la fel de mult ca şi mine.

— Bineînţeles, spuse Sarah. Dar nu voi fi atât de indiscretă şi de stângace încât să îţi stric reîntâlnirea cu Godric.

Megs se opri pe palierul primului etaj.

— Poftim?

— Este timp şi mâine-dimineaţă să îmi văd fratele. Sarah îi zâmbi blând, stând cu trei trepte mai jos. Merg să o ajut pe mătuşa Elvina.

— A, dar…

Protestul slab al lui Megs se pierdu în aer. Sarah deja cobora grăbită scările.

„Bun. Biblioteca.” A doua uşă pe dreapta. Megs trase adânc aer în piept şi se întoarse spre coridorul întunecat. Trecuseră doi ani de când nu îşi mai văzuse soţul, dar şi-l amintea – din puţinul pe care îl ştia despre el dinainte de căsătoria lor – ca fiind un domn amabil. Cu siguranţă nu era un căpcăun, oricum. Ochii lui căprui fuseseră destul de blânzi la nunta lor. Megs îşi miji neîncrezătoare ochii în timp ce înainta pe coridor. Sau erau albaştri ochii lui? Ei bine,

indiferent de culoare, ochii lui fuseseră *blânzi.* Cu siguranţă, asta nu se putea schimba atât de mult în doi ani, nu-i aşa?

Megs apucă mânerul uşii de la bibliotecă şi o deschise grăbită, înainte ca vreun gând de ultim minut să o distragă şi să o facă să se răzgândească.

După toate astea, biblioteca fu oarecum o dezamăgire. Întunecoasă şi înghesuită, ca şi coridorul, singura lumină din încăpere provenea de la tăciunii unui foc aproape stins şi o singură lumânare lângă un fotoliu vechi. Megs păşi mai aproape. Ocupantul fotoliului antic arăta…

La fel de antic.

Purta un halat roşu, jerpelit, culoarea fiind mai palidă la tiv şi în coate. Picioarele lui acoperite de şosete, îndesate în nişte papuci groaznic de urâţi, stăteau încrucişate pe un taburet cu ciucuri, atât de aproape de cămin încât materialul purta urme recente de pârleală. Capul i se odihnea pe umăr, acoperit de un turban din material fin, verde-închis, cu un ciucure auriu atârnându-i peste ochiul drept. Ochelarii sub formă de semilună i se odihneau pe frunte şi, dacă dinspre el nu s-ar fi auzit un sforăit adânc, Megs ar fi putut crede că Godric St. John murise.

De bătrâneţe.

Megs clipi şi îşi îndreptă umerii. Cu siguranţă, soţul ei nu putea fi *atât* de bătrân. Avea vaga informaţie că era puţin mai în vârstă decât fratele ei Griffin, care le aranjase căsătoria, iar el avea treizeci şi trei, dar, oricât de mult încerca, nu îşi amintea ca vârsta soţului ei să fi fost vreodată menţionată. Fusese cea mai oribilă oră din existenţa ei şi, poate din fericire, mare parte din ea rămăsese ascunsă într-un colţ al minţii ei.

Megs îl privi agitată pe omul adormit. Sforăia, iar genele groase şi negre i se odihneau pe obraji. Ea se holbă la el pentru o clipă, atrasă în mod straniu de privelişte.

Buzele i se încordară. Mulţi bărbaţi se căsătoreau târziu în viaţă şi încă mai erau capabili de relaţii conjugale.

Ducele de Frye reuşise chiar cu un an în urmă, şi era bine trecut de şaptezeci de ani. Atunci, cu siguranţă Godric o putea face.

Prinzând curaj, Megs îşi drese glasul. Blând, bineînţeles, pentru că el era principalul motiv pentru care bătuse atâta drum pentru a ajunge la Londra, şi nu s-ar fi cuvenit să îşi sperie soţul, provocând o criză înainte ca el să îşi fi făcut datoria.

Care era, desigur, să o lase însărcinată.

*

Godric St. John îşi transformă sforăitul într-un sunet molcom, prefăcându-se că se trezeşte. Deschise ochii şi o văzu pe soţia lui holbându-se la el, cu o uşoară încruntare a sprâncenelor ei delicate. La nunta lor, fusese palidă şi confuză, şi nu-l privise nicio clipă în ochi, nici măcar când promisese să fie a lui până când moartea avea să îi despartă. La doar câteva ore după ceremonie i se făcuse rău şi fusese trimisă la mama şi la sora ei. A doua zi, o scrisoare îl informase că Megs pierduse copilul care făcuse necesară nunta lor grăbită.

Ironie sinistră.

Acum îl analiza cu o curiozitate atât de curajoasă, încât Godric ar fi vrut să verifice dacă halatul îi era încă bine înfăşurat pe corp.

— Ce? spuse Godric, prefăcându-se surprins de prezenţa ei.

Ea afişă un zâmbet larg, sincer, care ar fi putut la fel de bine să însemne „Pun ceva la cale!”

— O, bună.

„Bună? După doi ani de absenţă? Bună??”

— Aa… Margaret, nu-i aşa?

Godric îşi reprimă un fior. Nu că el s-ar fi descurcat mai bine.

— Da! Ea radia de bucurie, de parcă el ar fi fost un bătrân senil, care avea un moment brusc de luciditate. Am venit să te vizitez.

— Chiar aşa? Godric îşi îndreptă puţin postura în scaun. Cât de… neaşteptat.

Se prea poate ca tonul lui să fi fost puţin cam rezervat. Ea îi aruncă o privire agitată şi se întoarse cu spatele la el, cercetând încăperea.

— Da, şi am adus-o pe Sarah cu mine, sora ta.

Megs trase aer în piept şi îşi miji ochii, încercând să descifreze gravura medievală de pe poliţa căminului. Era imposibil să distingă ceva clar în semiîntunericul din cameră.

— Păi, bineînţeles, ştii că este *sora* ta. Este foarte încântată de faptul că va putea face cumpărături, va putea admira peisajele şi va merge la teatru şi poate la operă şi… şi…

Megs apucase o carte veche, cu coperte din piele, conţinând comentariile lui Van Oosten despre opera lui Catul, iar acum o legăna uşor.

— Şi…

— Mai multe cumpărături, poate? Godric ridică din sprâncene. Poate că nu am mai văzut-o pe Sarah de un secol, dar îmi amintesc pasiunea ei pentru cumpărături.

— Întocmai.

Părea oarecum abătută în timp ce răsfoia paginile sfărâmicioase ale cărţii.

— Şi tu?

— Ce?

— De ce ai venit la Londra? o întrebă el.

Cartea îi scăpă din mâini.

— Ah! Margaret se lăsă în genunchi şi începu să adune disperată paginile fragile. Of, îmi pare atât de rău!

Godric îşi suprimă un oftat, privind-o. Jumătate dintre pagini se dezintegrau de cum punea mâna pe ele. Acel

volum îl costase cinci guinee la Warwick & Sons şi era, din câte ştia el, ultimul exemplar.

— Nu contează, spuse în cele din urmă. Cartea avea oricum nevoie să fie din nou legată.

— Da? Megs privi cu suspiciune paginile din mâinile ei, apoi le aşează uşor pe toate pe genunchii lui. Păi, asta este o uşurare, nu-i aşa?

Chipul îi era ridicat spre el, cu ochii ei mari, căprui, ce păreau rugători, şi uitase să îşi ia mâinile de pe el. Le ţinea, destul de precaută, pe rămăşiţele cărţii din poala lui, dar ceva în legătură cu poziţia ei, îngenuncheată lângă el, îi tăie lui Godric răsuflarea. Un sentiment straniu, diafan îi strânse pieptul, în acelaşi timp în care unul extrem de nepoliticos şi lumesc îi încălzi vintrele. Dumnezeule mare. *Asta* era nepotrivit.

Godric îşi drese glasul.

— Margaret?

Ea clipi încet, aproape seducător. „Idioato.” Probabil că îi era somn. De aceea pleoapele îi păreau atât de greoaie şi lipsite de vlagă. Era măcar posibil să clipeşti seducător?

— Da?

— Cât ai de gând să stai în Londra?

— O…

Megs îşi plecă uşor capul, întorcându-se la cartea distrusă. Probabil că voia să adune paginile laolaltă, dar tot ce reuşi să facă fu să continue să le strice.

— Păi, sunt atâtea de făcut pe-aici, nu-i aşa? spuse ea. Şi… şi am câteva prietene dragi, foarte *dragi* pe care trebuie să le vizitez…

— Margaret…

Ea sări în picioare, încă ţinând coperta veche a lui Van Oosten în mână.

— Nu s-ar cuveni să refuz pe cineva.

Avu o tentativă de zâmbet.

— Margaret.

Ea căscă.

— Te rog să mă ierţi. Mă tem că drumul m-a obosit. O, Daniels – se întoarse oarecum uşurată când o micuţă servitoare apăru în pragul uşii – camera mea este pregătită?

Servitoarea făcu o reverenţă, iar privirea i se plimbă curioasă prin bibliotecă.

— Da, milady. Pe cât de pregătită poate fi în seara asta, oricum. Nu o să vă vină să credeţi ce pânze de păianjen…

— Da, bine, sunt convinsă că e în regulă. Lady Margaret se întoarse şi dădu din cap spre el. Noapte bună, ăă… soţule. Pe mâine.

Şi ieşi grăbită din încăpere, coperta bietului Van Oosten rămânând captivă în mâinile ei. Servitoarea închise uşa în urma sa. Iar Godric rămase cu privirea aţintită pe lemnul solid de stejar din care era făcută uşa bibliotecii. Fără prezenţa ei sclipitoare, camera părea dintr-odată pustie ca un mormânt. Straniu. Godric crezuse întotdeauna că biblioteca lui era un loc foarte confortabil.

Scutură iritat din cap. „Oare ce pune la cale? De ce-a venit la Londra?”

Căsătoria lor fusese una de convenienţă – cel puţin din partea ei. Avusese nevoie de un nume pentru copilul din pântece, în opinia lui, fusese o căsătorie aranjată prin şantaj de afurisitul de Griffin, fratele ei, pentru că Godric nu era tatăl copilului, într-adevăr, el nu vorbise niciodată cu Lady Margaret înainte de ziua nunţii lor. După aceea, când ea se retrăsese la moşia lui uitată de la ţară, el îşi reluase viaţa – aşa cum era – în Londra.

Timp de un an, nu comunicaseră deloc, cu excepţia bucăţelelor de informaţie pe care le primea de la mama sa vitregă şi de la una dintre surorile lui vitrege. Apoi, brusc, o scrisoare apăruse din senin, venind de la însăşi Lady

Margaret, în care-l întreba dacă poate tunde viţa-de-vie năpădită de buruieni din grădină. Ce viţă-de-vie? Nu mai văzuse conacul Laurelwood, casa de pe moşia din Cheshire, din primii ani de căsnicie cu iubita lui Clara, îi răspunsese politicos, dar scurt şi la obiect, că putea face orice dorea cu viţa-de-vie, şi orice altceva îi trecea prin cap să schimbe prin grădină.

Acolo ar fi trebuit să se încheie totul, dar strania lui mireasă continuase să îi scrie o dată sau de două ori pe lună în ultimul an. Scrisori lungi despre grădină, despre cea mai mare dintre surorile lui vitrege, Sarah, care venise să locuiască acolo cu Margaret, despre munca grea de care era nevoie pentru reparaţiile şi redecorarea vechii case şi despre bârfele şi certurile mărunte din satul din apropiere. El nu ştiuse cum să răspundă unui asemenea asalt de informaţii, aşa că, în mare parte, nu o făcuse. Dar, pe măsură ce lunile trecuseră, Godric devenise ciudat de dependent de scrisorile ei. Avea un sentiment de uşurare când găsea câte una alături de cana cu cafea, dimineaţa. Începuse chiar să devină nerăbdător când scrisorile ei întârziau câte o zi sau două.

Locuia de ani buni singur…

Dar mica plăcere a unei scrisori era un strigăt îndepărtat din partea domniţei care îi invada teritoriul.

— N-am mai văzut aşa ceva, nu, mormăi Moulder intrând în bibliotecă şi închizând uşa în urma lui. Ai zice că e un bâlci ambulant.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Godric, ridicându-se şi scoţându-şi halatul.

Pe dedesubt încă purta costumul Fantomei. Fusese cât pe ce. Ambele trăsuri se aflau în faţa casei lui când el se strecurase pe uşa din spate. Godric îl auzise pe Moulder încercând să îi încetinească în timp ce el alerga pe scările ascunse din spate, care duceau din biroul lui în bibliotecă. Saint House era foarte veche şi avea nenumărate pasaje

secrete şi ascunzători – un avantaj pentru activităţile lui fantomatice. Ajunsese în bibliotecă, îşi scosese cizmele, aruncase săbiile, pelerina şi masca în spatele unui raft cu cărţi, îşi pusese turbanul pe cap şi îşi înfăşurase halatul în jurul corpului când auzise clanţa uşii mişcându-se.

Fusese cât pe ce – *prea* al naibii de aproape.

— Lady Margaret şi tot ce a adus cu ea, spuse Moulder, fluturând din ambele mâini, parcă vrând să surprindă o mulţime.

Godric ridică din sprânceană.

— De obicei, domniţele călătoresc împreună cu servitoarele lor şi tot tacâmul.

— Dar nici *aşa,* bombăni Moulder, ajutându-l pe Godric să scape de hainele Fantomei. Pe lângă celelalte îndatoriri neclare ale sale, Moulder mai servea şi pe post de valet când era nevoie. Sunt şi un grădinar şi un văcsuitor de ghete, şi un fel de căţea care sforăie, care îi aparţine mătuşii lui Lady Margaret. Şi *ea* este aici.

Godric îl privi cruciş, încercând să descifreze propoziţia.

— Căţeaua sau mătuşa?

— Ambele.

Moulder scutură tunica Fantomei, căutând-o de pete şi rupturi. O expresie vicleană i se aşternu pe chip, apoi privi cu inocenţă spre Godric.

— *E păcat,* totuşi.

— Cum? întrebă Godric, scoţându-şi pantalonii Fantomei şi îmbrăcând cămaşa de noapte.

— Acum nu veţi mai putea să hoinăriţi la orice oră din noapte, nu-i aşa? continuă Moulder, împăturindu-i hainele, apoi scutură cu tristeţe din cap. Mare păcat, dar asta este. Zilele Fantomei s-au sfârşit, mă tem, acum că nevasta dumneavoastră a venit să locuiască aici.

— Presupun că ai dreptate, spuse abătut Godric. Îşi scoase turbanul caraghios şi îşi trecu o mână prin părul

scurt. Dacă Lady Margaret va locui cu mine permanent.

Moulder părea confuz.

— Cu siguranţă a adus destui oameni şi bagaje cât să ia în primire locul.

— Nu contează. Nu intenţionez să renunţ la rolul de Fantoma din St. Giles. Ceea ce înseamnă – Godric merse spre uşă – că soţia mea şi tot alaiul ei vor dispărea până săptămâna viitoare.

Iar după ce ea avea să plece, îşi promise Godric în sinea lui, el putea să se întoarcă la salvarea celor neajutoraţi din St. Giles şi să uite că Lady Margaret îi perturbase existenţa solitară.

Capitolul 2

Acum, ascultă-mă bine: Helechinul este mâna dreaptă a diavolului. Cutreieră lumea, călare pe un cal mare şi negru, în căutarea morţilor păcătoşi şi a celor care mor neîmpărtăşiţi. Iar când Helechinul îi găseşte, le ia sufletele în iad. Tovarăşii lui sunt drăcuşori micuţi, despuiaţi, de un roşu aprins şi urâţi. Numele lor sunt Disperare, Durere şi Pierzanie. Helechinul însuşi este negru ca noaptea, iar inima lui - ce a mai rămas din ea – nu este nimic altceva decât o bucată de cărbune tare...

din *Legenda Helechinului*

Godric se trezi a doua zi de dimineaţă din pricina unor voci feminine ce se auzeau în încăperea de alături. Rămase întins în pat, clipind confuz, gândindu-se cât de *ciudat* era să existe activitate în camera aceea.

El dormea în odaia ce-i aparţinea stăpânului casei, desigur, iar doamna casei avea camera alăturată. Dar Clara o ocupase doar în primii doi ani, sau mai puţin, ai căsniciei

lor. După aceea, boala care în cele din urmă îi consumase corpul începuse să se extindă. Doctorii îi recomandaseră liniște deplină, așa că o mutaseră la etajul de deasupra, în vechea cameră a copiilor. Acolo suferise timp de nouă ani îndelungați, înainte să moară.

Godric scutură din cap și se dădu jos din pat, atingând podeaua rece cu picioarele goale. Asemenea gânduri sentimentale nu aveau să o aducă pe Clara înapoi. Dacă ar fi fost posibil, ea ar fi revenit la viață, dansând, eliberată de durerea groaznică, de o mie de ori în anii care trecuseră de la moartea ei.

Se îmbrăcă agale, într-un costum maroniu, simplu, cu o perucă gri, și părăsi camera în timp ce vocile femeilor încă se auzeau clar dinspre ușa alăturată. Dându-și seama că Lady Margaret dormise atât de aproape de el își simți trupul străbătut de un fior. Nu că ar fi fugit de asemenea semne de vitalitate, dar era normal să nu fie obișnuit cu prezența celorlalți – celorlalți de gen *feminin* – în casa lui veche și întunecată.

Godric coborî scările la parter. În mod normal, lua micul dejun la o cafenea, ca să asculte ultimele știri, dar și pentru că mesele la el acasă erau oarecum neregulate. Astăzi, totuși, își îndreptă umerii și porni spre puțin folosita cameră de zi din aripa din spate a casei.

Doar ca să o găsească ocupată.

— Sarah.

Pentru o secundă de nedumerire, el nu o recunoscuse pe această domnișoară stăpână pe sine, îmbrăcată într-un costum serios, de un gri pal. Câți ani trecuseră de când nu o mai văzuse?

Ea se întoarse la auzul numelui său, iar chipul calm i se lumină cu un zâmbet. Godric simți o căldură în piept și fu luat prin surprindere. Nu fuseseră niciodată apropiați – el era cu doisprezece ani mai mare decât ea – și nici măcar nu știuse că îi fusese dor de ea.

Dar din câte se părea, îi fusese.

— Godric!

Sarah se ridică, ocolind masa lungă la care stătuse singură, îl îmbrăţişă tare, iar atingerea ei fu ca un şoc pentru el. Trăise în singurătate atâta vreme. Sarah făcu un pas înapoi, înainte ca el să îşi amintească subit cum să răspundă unei îmbrăţişări, şi îl analiză cu nişte ochi căprui, tulburători.

— Cum te simţi?

— Bine.

Godric ridică din umeri şi se întoarse. După aproape trei ani, era obişnuit cu priviri îngrijorate şi blânde, mai ales din partea femeilor. Din nefericire, totuşi continuau să i se pară stânjenitoare.

— Ai mâncat deja? o întrebă el.

— Până acum nu am văzut nimic de mâncare, spuse ea sec. Omul tău, Moulder, mi-a promis micul dejun, apoi a dispărut. Asta s-a întâmplat acum o jumătate de oră.

— Ah. Godric şi-ar fi dorit să se poată preface surprins, dar adevărul era că nici măcar nu era sigur că exista ceva comestibil în casă. Păi… poate ar trebui să mergem la un han sau…

Moulder dădu buzna pe uşă, aducând o tavă grea.

— Poftiţi micul dejun.

Puse tava în centrul mesei şi păşi satisfăcut înapoi. Godric îi cercetă conţinutul. În mijlocul ei, grâu un ceainic şi o ceaşcă. Alături, erau vreo şase felii de pâine arsă, un vas cu unt şi cinci ouă pe o farfurie. Godric spera să fie fierte.

Ridică o sprânceană spre servitorul său.

— Bucătarul este… a… indispus, bănuiesc.

Moulder pufni.

— Bucătarul e dus. La fel şi roata aia frumoasă de brânză, solniţa din argint şi jumătate din veselă. Nu a părut prea bucuros când a auzit noaptea trecută că avem atât de mulţi oaspeţi.

— Tocmai bine, mă tem, având în vedere modul nefericit în care se achita de sarcini.

— Mai era şi foarte interesat de rezerva dumneavoastră de vinuri, dacă îmi permiteţi să spun aşa, domnule, zise Moulder. Merg să văd dacă mai avem ceşti, bine?

— Mulţumesc, Moulder. Godric aşteptă până când servitorul părăsi camera, apoi se întoarse spre sora lui. Îmi cer scuze pentru masa frugală.

Trase un scaun pentru ea.

— Te rog, nu îţi face griji, spuse Sarah, aşezându-se. Am venit aici fără să te anunţăm, continuă ea, apoi se întinse după ceainic.

— Mmm, murmură Godric în timp ce se aşeză pe un scaun lângă ea. M-am gândit la asta.

— Am avut impresia că Megs ţi-a scris.

Sora lui ridică o sprânceană spre el. Godric scuturăuşor din cap şi luă o felie de pâine prăjită.

— Mă întreb de ce nu ţi-a spus despre vizita noastră, zise ea, întinzând unt pe pâine. Plănuim călătoria asta de săptămâni bune. Crezi că s-a temut că o vei respinge?

Godric aproape se înecă cu pâinea.

— Nu aş face asta. Cum de ţi-a trecut prin cap?

Sarah ridică din umerii ei eleganţi.

— Staţi separat încă de la căsătorie. De-abia îi scrii, şi mie la fel. Sau mamei, lui Charlotte sau lui Jane.

Maxilarul lui Godric se încordă. Se înţelegea bine cu mama lui vitregă şi cu surorile vitrege mai mici, dar nu fuseseră niciodată foarte apropiaţi.

— Căsătoria noastră nu a fost una din dragoste.

— Evident. Sarah muşcă din pâine cu precauţie. Mama îşi face griji pentru tine, să ştii. La fel şi eu.

Godric îi turnă ceai fără să îi răspundă. Ce putea să spună? „O, sunt bine. Am pierdut-o pe femeia care a fost iubirea vieţii mele, ca să vezi, dar durerea este destul de

suportabilă, în situaţia dată.” Devenise epuizant să simuleze că se simte bine şi că nu era o povară să se trezească în fiecare zi. De ce mai întrebau, oricum? Nu vedeau că era atât de distrus, încât nimic nu îl putea repara?

— Godric?

Vocea ei era blândă. Avu o tentativă de zâmbet în timp ce împinse ceaşca cu ceai spre ea.

— Ce fac mama şi surorile mele vitrege?

Sarah îşi ţuguie buzele, de parcă ar fi vrut să îl mai tragă de limbă, dar, în cele din urmă, luă o gură de ceai.

— Mama este bine. Este în toiul pregătirilor pentru debutul lui Jane în societate. Plănuiesc să stea cu prietena mamei, Lady Hartford, pentru sezonul din toamnă.

— Ah.

Godric se simţi uşurat că mama lui vitregă nu voia să stea la Saint House. Sentimentul de vină urmă imediat după aceea: ar fi trebuit să îşi dea seama că sora lui vitregă era destul de mare acum cât să îşi facă debutul în societate. Dumnezeule! Şi-o amintea pe Jane ca pe o şcolăriţă pistruiată, care alerga cu un cerc şi un băţ.

— Şi cum se simte Charlotte?

Sarah îşi dădu ochii peste cap.

— Captivează toţi bărbaţii din Upper Hornsfield.

— Sunt mulţi tineri eligibili în Upper Hornsfield?

— Nu la fel de mulţi ca în Lower Hornsfield, desigur, dar între noul paroh şi fiii moşierilor locali, are un întreg cerc de admiratori. Nici nu sunt convinsă că ştie măcar că oriunde merge, este urmărită cu aviditate de ochi masculini.

Gândul că micuţa Charlotte – pe care o văzuse ultima oară certându-se cu Jane din pricina unei bucăţi de tartă cu smochine – devenise o femeie fatală îl făcu pe Godric să zâmbească.

Uşa camerei de zi se deschise în acel moment, iar el

ridică privirea, pironind-o chiar în ochii soţiei lui, încremenită în pragul uşii precum Boadicea, pregătită să atace tabăra vreunui biet general roman nebănuitor.

*

Megs se opri în pragul uşii camerei de zi, trăgând adânc aer în piept. Godric arăta cumva diferit de bărbatul pe care îşi amintea că îl văzuse cu o noapte în urmă. Poate că se datora doar luminii zilei. Sau poate faptului că era îmbrăcat adecvat, într-un costum bine croit, deşi oarecum ponosit, de culoarea ghindei.

Sau poate că era zâmbetul timid care i se aşternuse pe chip. Îi îmblânzea şi îi netezea ridurile săpate de griji şi de durere pe frunte şi în jurul ochilor lui cenuşii, atrăgând atenţia asupra unei guri largi, mărginite de două gropiţe. Pentru un moment, privirea lui Megs zăbovi pe gura lui, întrebându-se cum s-ar simţi dacă ar atinge-o pe a ei…

— Bună dimineaţa, spuse Godric, ridicându-se politicos.

Megs clipi, ridicând privirea. Se hotărâse cu o seară în urmă – destul de logic! — să aştepte până dimineaţă ca să îşi înceapă planul seducţiei. Cine s-ar aştepta să sară direct în pat cu un soţ străin, după doi ani de absenţă, la urma urmei? Dar acum era dimineaţă, aşa că…

„Corect. Seducerea soţului.”

Tăcerea ei provocă dispariţia treptată a zâmbetului lui, iar ochii lui Godric se îngustară în aşteptarea unui răspuns. Bărbatul arăta de-a dreptul impresionant.

„Copil.”

Megs îşi îndreptă umerii.

— Bună dimineaţa!

Se prea poate ca zâmbetul ei să fi fost puţin cam larg în timp ce porni spre masă, cu un mers legănat. Sarah, care se întorsese spre ea când auzise uşa deschizându-se, ridică

din sprânceană. Godric ocoli masa şi îi trase un scaun lângă sora lui.

— Ai dormit bine, sper?

Camera fusese umedă, prăfuită, şi mirosea a mucegai.

— Da, foarte bine.

El o privi cu suspiciune. Megs se îndreptă spre el… apoi ocoli masa, spre scaunul liber de lângă al lui.

— Mi-ar plăcea să stau aici, dacă nu te deranjează, spuse ea pe un glas gutural, fluturând genele în ceea ce spera a fi un mod seducător. Lângă tine.

Godric lăsă capul într-o parte, cu o expresie indescifrabilă.

— Eşti răcită?

Sarah aproape că se înecă cu ceaiul.

La naiba! Trecuse atât de mult timp de când flirtase ultima oară. Megs îi aruncă o privire nervoasă cumnatei sale, suprimându-şi dorinţa a scoate limba.

— Cum doreşti.

Godric ajunsese brusc lângă ea, iar Megs aproape că tresări la auzul vocii lui lângă urechea ei. Dumnezeule, bărbatul se mişca repede.

— Mulţumesc.

Megs se aşeză pe scaun, conştientă de prezenţa lui în spatele ei, impunător şi intimidant, după care se întoarse la locul său.

Megs îşi muşcă buza, urmărindu-l cu coada ochiului. Oare ar trebui să îi atingă piciorul pe sub masă? Dar el părea atât de… serios. I se părea că ar fi fost ca şi cum l-ar fi înghiontit pe arhiepiscopul de Canterbury.

Apoi zări micul dejun pe masă, iar tentativa ei jalnică de seducţie îi zbură din minte. Privi cruciş farfuria din mijlocul mesei, pe care erau câteva bucăţele arse de pâine prăjită şi câteva ouă fierte. Mătură încăperea cu privirea, dar nu zări alte bucate.

— Vrei nişte pâine prăjită? o întrebă Sarah.

— O, mulţumesc.

Megs făcu ochii mari spre ea.

— Se pare că bucătarul a spălat putina, după cum ar spune Oliver. Sarah ridică din umeri aproape imperceptibil în timp ce împinse farfuria spre ea. Cred că Moulder caută încă o ceaşcă pentru ceai chiar acum, dar, între timp, te poţi servi din a mea.

— Aa…

Megs nu mai fu nevoită să răspundă, căci uşa salonului se deschise şi cineva intră valvârtej.

— Dragele mele! Mătuşa Elvina intră în încăpere. Nu o să vă vină să credeţi în ce cameră înfiorătoare am dormit noaptea trecută! Domnia Sa a fost copleşită de praf, şi a gâfâit toată noaptea.

Godric se ridicase la intrarea mătuşii Elvina, iar acum îşi drese glasul.

— Domnia Sa?

Un mops mic, dar foarte grăsuţ, intră în cameră gudurându-se pe lângă ea, o privi pe mătuşa Elvina şi se tolăni pe covor, întinzându-se pe o parte. Stătea acolo, gâfâind într-un mod jalnic, cu burta ridicându-se şi coborând. Înclinarea Domniei Sale spre comportamentul teatral era aproape la fel exersată ca şi a stăpânei sale.

— Ea este Domnia Sa, se grăbi Megs să îi explice soţului ei. Este într-o stare delicată, adăugă ea, probabil zadarnic.

— Într-adevăr, murmură Godric. Aa… Domnia Sa este bine? Arată îngrijorată.

— Mopşii arată întotdeauna aşa, anunţă mătuşa Elvina, dar i-ar prinde bine un castron cu lapte cald şi poate cu un strop de vin de Xeres în el.

Godric clipi neîncrezător.

— Ah… îmi cer scuze, dar nu cred că avem lapte. Cât despre vin…

— Niciuna, nici alta, spuse Moulder cu o satisfacţie ursuză, intrând în încăpere în urma mătuşii Elvina.

Adusese cu el o grămadă de ceşti desperecheate.

— Aşa este, murmură Godric. Dacă aş fi fost informat în *avans* de vizita dumneavoastră…

— O, nu este nevoie să te scuzi, spuse repede Megs.

Godric se întoarse spre ea şi îşi miji ochii. De atât de aproape, Megs îi putea vedea ridurile din colţul ochilor unduindu-se într-un mod atrăgător, ceea ce nu avea niciun sens. Ce putea avea atrăgător laba-gâştei?

Megs alungă gândul şi continuă:

— La urma urmei, casa ta nu a avut parte de grija unei mâini de femeie de ceva vreme. Mă aştept ca, odată ce vom angaja un nou bucătar şi câteva servitoare care să spele vasele…

— Şi o menajeră, interveni Sarah.

— Şi câţiva lachei, bombăni mătuşa Elvina. Unii mari, puternici.

— Păi, i-am adus pe Oliver şi pe Johnny, sublinie Megs.

— Nu te poţi aştepta ca ei să ridice toate greutăţile ca să cureţe locul ăsta, spuse mătuşa Elvina încruntându-se. Aţi văzut etajele superioare?

— Aa… Megs nu explorase etajele superioare, dar dacă situaţia încăperilor în care dormiseră noaptea trecută era un indiciu… Cel mai bine ar fi să angajăm câţiva flăcăi bine făcuţi.

— Mă îndoiesc că vom avea nevoie de o armată care să pună la punct Saint House, spuse soţul ei pe un ton sec, mai ales după ce veţi pleca cu toţii, ceea ce se va întâmpla în *curând,* sunt convins.

Megs ridică un deget ca să îl întrerupă, pentru că îi venise o idee. I se adresă lui Moulder:

— Trebuie cu siguranţă să ai ceva ajutoare prin casă?

— Au fost câţiva flăcăi puternici şi câteva servitoare, dar au plecat acum ceva vreme, unul câte unul, şi nu am

mai angajat alţii. Moulder ridică din umeri şi îşi înălţă privirea în tavan, parcă adresându-se păianjenilor care se ascundeau în pânzele de pe tavan. Am avut o fată pe nume Tilly, milady, dar a rămas cu burta la gură cam acum o lună – *nu* din vina mea.

Toate privirile se îndreptară spre Godric. El ridică din sprâncene cu o expresie exasperată.

— Nici din a mea.

„Slavă Domnului.” Megs se reîntoarse spre Moulder, foarte conştientă de privirea încruntată a soţului ei. Majordomul ridică din umeri.

— Tilly a plecat la scurt timp după aceea. Cred că umbla după ucenicul măcelarului. Poate că *el* era tatăl. Sau se poate să fi fost tinichigiul care mai *venea* la uşa bucătăriei.

Pentru o clipă, se aşternu tăcerea şi toţi contemplau misterul paternităţii copilului lui Tilly. Apoi Godric îşi drese glasul.

— Cât timp, mai exact, ai plănuit să stai în Londra, Margaret?

Megs îi adresă un zâmbet radios, deşi nu-i plăcuse niciodată numele ei întreg – mai ales când era rostit pe un ton grav, care suna oarecum ameninţător –, pentru că nu voia să răspundă la întrebare.

— O, nu prea îmi place să fac planuri. Este mult mai distractiv să laşi lucrurile să îşi urmeze cursul, nu crezi?

— De fapt, nu…

Dumnezeule mare, bărbatul era insistent! Megs se întoarse grăbită spre Moulder.

— Atunci, te-ai ocupat de casă de unul singur?

Sprâncenele stufoase ale lui Moulder se uniră, producând nenumărate riduri pe fruntea lui şi în jurul ochilor de câine bătut. Omul era imaginea vie a martiriului.

— Da, milady. Nu aveţi idee câtă muncă – ce treabă groaznică este! — trebuie depusă ca să întreţii o casă ca

asta. De aceea, sănătatea mea este cam şubredă acum.

Godric mormăi ceva, dar singurele cuvinte pe care le înţelese Megs fură „Sari calul”. Îşi ignoră soţul.

— Chiar trebuie să îţi mulţumesc, Moulder, pentru că ai avut grijă de domnul St. John cu atâta loialitate, în ciuda trudei istovitoare.

Moulder roşi.

— A, nu face nimic, milady.

Godric pufni.

— Da, bine, se grăbi Megs să continue, sunt convinsă că acum că sunt aici, casa va fi pusă la punct cât ai zice peşte.

— Şi cât, *mai exact,* vrei să… începu Godric.

— Of, uite cât este ceasul! sări Megs, încruntându-se la orologiul de pe poliţa căminului. Era greu de spus dacă încă mai funcţiona, dar nu conta. Trebuie să plecăm, altfel vom întârzia la întrunirea Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi.

Sarah părea interesată.

— La orfelinatul din St. Giles, cel despre care ne-ai spus?

Megs încuviinţă.

— Bine, spuse mătuşa Elvina, aplecându-se să o ridice pe Domnia Sa. Cu puţin noroc, poate găsim acolo nişte ceai şi gustări.

— Atunci, aşa rămâne stabilit.

Megs se întoarse în cele din urmă spre soţul ei. Chipul îi era încruntat, iar ea fu deodată conştientă că el o privise în tot timpul ăsta. Totuşi, acum, Godric îşi mută privirea.

— Atunci, presupun că vă veţi întoarce la cină.

Glasul îi era lipsit de vlagă, aproape plictisit. Ceva înlăuntrul lui Margaret se revoltă. Bărbatul acceptase năvala ei în casa lui şi planurile lor de a angaja noi servitori şi de a-i curăţa casa veche şi mizerabilă fără să crâcnească.

Ea voia să îl vadă crâcnind. Şi, mult mai important, îşi

aminti Megs: „copilul”.

— O, nu, spuse ea pe un ton ca un tors de pisică, cred că ne vei revedea în zece minute.

Godric se întoarse uşor din nou spre ea, mijindu-şi ochii.

— Poftim?

Margaret făcu ochii mari.

— Vii cu noi, nu-i aşa?

— Cred că este Sindicatul *Doamnelor,* spuse el, dar o urmă de nesiguranţă i se simţi în glas.

— Mi-ar face plăcere compania ta, spuse Megs, ştergându-se cu vârful limbii în colţul gurii.

Şi iată – în sfârşit! — îl văzu. Privirea lui se mutase pentru o secundă spre gura ei. Megs fu nevoită să îşi înăbuşe zâmbetul în timp ce el rosti cu suspiciune morocănoasă:

— Dacă aşa doreşti.

*

Godric stătea în trăsură, privind-o pe Lady Margaret cu ceea ce se temea că era o expresie deprimată. Nu era complet sigur de cum ajunsese în acel punct. De obicei, în acest moment al zilei, s-ar fi aflat la cafeneaua lui preferată, îngropat în ziare, sau baricadat în biroul său, citind ultimul volum clasic cumpărat. Doar că asta nu era tocmai potrivit. Trecuseră săptămâni de când nu mai stătuse cu orele la cafeneaua Basham şi de mult nu mai găsise energia necesară să îşi citească volumele preferate.

De cele mai multe ori, se trezea privind în gol la pereţii plini de igrasie din biroul lui.

Şi totuşi, astăzi, soţia lui, care apăruse ca o vijelie, îl convinsese să o însoţească la un eveniment social.

Godric îşi miji ochii. Dacă nu ar fi fost un om raţional, ar fi bănuit-o de vreun fel de vrăjitorie. Soţia sa stătea în

faţa lui, vorbind de zor cu mătuşa ei, care se afla lângă ea, şi cu Sarah, care stătea lângă Godric. Lady Margaret avea grijă să îi evite privirea în timp ce continua să pălăvrăgească despre Londra şi povestea acestui Sindicat al Doamnelor.

Obrajii soţiei lui erau rozalii din pricina entuziasmului, făcându-i ochii negri să sclipească. O şuviţă ondulată de păr îi evadase deja din coafură, iar acum se legăna seducător pe tâmpla ei, parcă vrând să tenteze vreun bărbat naiv să încerce să o oprească. Godric strânse din buze şi se întoarse spre fereastră.

Poate că soţia lui avea un amant. Gândul nu era unul plăcut, dar din ce alt motiv o fată sprintenă ca ea ar fi căutat compania lui? Doar dacă nu ar fi avut un amant secret în Londra? Nu îi trecuse înainte prin cap că soţia lui absentă şi-ar putea face un amant, dar, la urma urmei, era o idee chiar atât de imposibilă? Ea nu era virgină, iar el nu încercase niciodată să îşi consume căsnicia. Doar pentru că el se dedicase unei vieţi solitare, de abstinenţă, nu însemna că şi *ea o* făcuse. Lady Margaret era o femeie tânără şi frumoasă. O femeie veselă, optimistă, dacă era să judece după acea dimineaţă. O asemenea doamnă ar putea avea chiar mai mult de un amant.

Dar nu. Logica îi întrerupse gândurile melancolice. Dacă ea ar fi avut un amant, cu siguranţă nu ar fi stat nici măcar pe-aproape de casa lui Godric. La urma urmei, Lady Margaret plecase de la conacul Laurelwood doar de câteva ori în ultimii doi ani – şi atunci doar pentru a-şi vizita familia. Trebuia să aibă ea alt motiv pentru care dăduse buzna peste el.

— Am ajuns, în sfârşit, exclamă soţia sa.

Godric privi pe fereastră şi observă că, într-adevăr, trăsura tocmai trăgea lângă Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi. Clădirea era nouă, avea doar vreo doi ani, şi era un edificiu curat, îngrijit, cu câteva etaje, ocupând mare

parte din Maiden Lane. Cărămizile de un roşu aprins ieşeau în evidenţă, noi şi curate, în comparaţie cu celelalte clădiri mai vechi şi sărăcăcioase din St. Giles.

Godric aşteptă până când lacheul lui Lady Margaret montă scara, apoi coborî din trăsură pentru a le ajuta pe doamne. Mătuşa Elvina se ridică şi se mişcă într-un mod periculos. Doamna avea cel puţin şaptezeci de ani şi, deşi se ajuta de un baston, Godric observase că pe alocuri nu era foarte stabilă pe picioare. Îşi ţinea câinele în braţe, iar Godric îşi dădu treptat seama că ar trebui să se poarte ca un cavaler.

— Dacă îmi permiteţi, o s-o iau eu pe Domnia Sa, murmură el.

Doamna în vârstă îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Vă mulţumesc, domnule St. John.

Godric luă cu blândeţe trupul cald al căţeluşei, care gâfâia, pretinzând că nu observă când animalul lăsă bale pe mâneca sa. Apoi îi întinse mâna liberă mătuşii Elvina. Femeia coborî, apoi se încruntă, privind în jur.

— Ce zonă urâtă este aceasta. Apoi se înveseli. Lady Cambridge va fi scandalizată când îi voi scrie despre asta!

Încă ţinând mopsul, Godric o ajută pe Sarah să coboare, apoi luă mâna caldă şi tremurândă a lui Lady Margaret într-a lui. Megs îşi ţinu privirea în pământ în timp ce coborî din trăsură, şuviţa rebelă legănându-i-se blând pe frunte. Un miros dulce plutea în aer. Se opri să-şi scuture rochia când se văzu pe pavajul din piatră.

La naiba, nu se uita la el. Din impuls, Godric se întinse şi luă şuviţa rebelă între degetele sale, aşezându-i-o după ureche.

Margaret ridică privirea, cu buzele întredeschise, atât de aproape de el, încât Godric putea vedea vârtejurile aurii din frumoşii ei ochi căprui. Când vorbi, vocea ei se auzi gâtuită.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin, spuse el, maxilarul încleştându-i-se.

Godric se întoarse şi urcă treptele spre cămin, ciocănind brusc la uşă. Uşa fu deschisă aproape instantaneu de un majordom care părea destul de mândru cât să servească la un palat regal, nicidecum la un orfelinat din St. Giles.

Godric încuviinţă din cap spre bărbat în timp ce intră.

— Soţia mea şi prietenele ei sunt aici pentru întrunirea Sindicatului Doamnelor. Mă întrebam dacă Makepeace este aici.

— Sigur, domnule, intonă majordomul. Luă pălăriile şi mănuşile doamnelor, care intrară sporovăind în urma lui Godric. Merg să îl anunţ pe domnul Makepeace.

— Nu este nevoie, Butterman. Winter Makepeace apăru în pragul unei uşi din josul holului. Purta obişnuita culoare neagră, deşi croiul hainelor sale se îmbunătăţise considerabil de când se căsătorise cu fosta Lady Beckinhall. Bună dimineaţa, St. John. Doamnelor.

— O, domnule Makepeace, spuse Lady Margaret, luându-i mâna şi zâmbind radios, iar Godric se încruntă, simţind un fior de gelozie – ceea ce era complet ridicol. Soţia lui părea să le zâmbească radios *tuturor.* Permiteţi-mi să vi le prezint pe cumnata şi pe mătuşa mea.

Făcură cunoştinţă. Makepeace plecă politicos şi cu seriozitate capul înaintea fiecărei doamne, în loc să facă obişnuita reverenţă joasă, dar nici Sarah, nici mătuşa Elvina nu părură deranjate.

Administratorul căminului se întoarse spre Godric şi mopsul gâfâitor din braţele lui, iar ochii i se luminară de amuzament.

— Cine este însoţitorul dumneavoastră?

— Domnia Sa, spuse Godric tăios.

Makepeace clipi.

— Scuză-mă, cum ai spus?

Godric începu să scuture din cap când un terrier alb,

micuţ, apăru pe coridor. Animalul scotea un sunet asemănător cu un bondar, dar la vederea Domniei Sale, terrierul izbucni într-un lătrat isteric.

Domnia Sa răspunse cu un lătrat – foarte strident. Lady Margaret şi Sarah încercară în zadar să o liniştească, iar dacă Godric văzuse bine, mătuşa Elvina încercase pe furiş să lovească terrierul cu piciorul.

Makepeace se dădu într-o parte, deschise o uşă spre camera de zi şi ridică o sprânceană. Godric încuviinţă, şi cu câteva mişcări precise aşeză din nou mopsul în braţele mătuşii Elvina şi le făcu semn doamnelor să se grăbească în camera de zi, unde avea loc întrunirea.

Makepeace închise uşa atât de repede, încât terrierul aproape că îşi pierdu nasul. Apoi îi aruncă o privire lui Godric.

— Pe-aici.

Administratorul căminului se întoarse spre nişte scări aflate în capătul coridorului.

— Serios, Dodo, asta nu a fost foarte ospitalier din partea ta.

Mergând ţanţoş pe lângă el, terrierul îl privi şi ridică o ureche, de parcă l-ar fi ascultat cu atenţie.

— Eşti norocoasă că nu te încui în cuşca ta. Glasul lui Makepeace era calm şi raţional în timp ce mustra câinele.

Godric îşi drese glasul.

— Aa, Dodo atacă întotdeauna vizitatorii?

— Nu. Makepeace îi aruncă lui Godric o privire sarcastică. Doar vizitatorii canini au parte de primirea asta.

— Ah.

— Două fete noi au venit la cămin noaptea trecută, continuă Makepeace pe un ton sec, urcând scara lată din marmură. Lăsate în prag de faimoasa Fantomă din St. Giles.

— Adevărat?

Makepeace îi aruncă o privire complice.

— Credeam că v-ar plăcea să îi cunoaşteţi pe noii locatari.

— Bineînţeles.

Cel puţin drumul la cămin nu fusese inutil.

— Iată-ne ajunşi, spuse Makepeace, deschizând o uşă spre una dintre clase.

O privire înăuntru dezvălui rânduri de fete aşezate în bănci, copiind cu sârguinţă ceva pe tăbliţele lor. În capătul îndepărtat al sălii, stăteau Moll şi sora ei mai mare, aproape cap în cap. Godric fu bucuros să vadă că ele păreau să îşi şoptească ceva una alteia. Vorbăria părea să fie un semn unic feminin de fericire – îşi aduse aminte de Lady Margaret vorbind cu celelalte doamne în trăsură – şi spera că asta însemna că fetele aveau să se adapteze de minune la viaţa din cămin.

— Moll şi Janet Menab, spuse şoptit Makepeace. Moll este prea mică pentru clasa asta, dar ne-am gândit că ar fi mai bine să nu le despărţim din primele zile aici. Bărbatul închise uşa şi continuă drumul pe coridorul pustiu. Toţi copiii păreau să fie la ore în spatele uşilor închise. Fetele sunt orfane. Janet mi-a spus că tatăl lor lucra în tura de noapte şi şi-a găsit sfârşitul într-un mod groaznic, când un morman de pământ de la periferia Londrei s-a prăbuşit şi l-a îngropat de viu.

Godric se înfioră.

— Cât de groaznic.

— Într-adevăr. Makepeace se opri în capătul coridorului. Acolo erau două scaune, aşezate sub o fereastră, dar nu dădu să se aşeze. Se pare că surorile Menab erau pe străzi de aproape două săptămâni, când au dat peste hoţii de fete.

— Hoţii de fete, repetă Godric încet. Îmi amintesc că acum ceva timp se vorbea despre asta în St. Giles. Tu te-ai ocupat de ei, nu-i aşa?

Makepeace privi precaut în josul coridorului, apoi

spuse şoptit:

— Acum doi ani, au fost răpite mai multe fete de pe străzile din St. Giles.

Godric ridică din sprâncene.

— De ce?

— Ca să facă ciorapi din dantelă într-un atelier ilegal, spuse înverşunat Makepeace. Copilele erau obligate să lucreze multe ore, cu foarte puţină mâncare şi bătăi frecvente.

— Dar răpirile au încetat.

Makepeace încuviinţă din cap.

— Eu le-am făcut să înceteze. Am găsit atelierul şi am tăiat capul şarpelui – un aristocrat pe nume Seymour. Nu am mai auzit de aşa ceva de-atunci.

Godric îşi miji ochii.

— Dar?

— Dar am auzit zvonuri deranjante în ultima vreme. Makepeace se încruntă. Fete care dispar de pe străzi. Bârfe despre un atelier ascuns, ticsit cu copile. Şi mai grav: soţia mea a găsit dovezi că ciorapii din dantelă pe care îi fac ele sunt ceruţi chiar şi în cele mai respectabile case ale societăţii aristocrate.

Isabel Makepeace era încă o forţă formidabilă în înalta societate, în ciuda căsătoriei ei cu administratorul unui orfelinat.

— Ai ucis omul greşit? întrebă Godric.

— Nu. Privirea lui Makepeace era aspră. Seymour era destul de mândru de fapta lui, crede-mă. S-a lăudat cu ea înainte să îl ucid. Fie altcineva a început o acţiune cu totul diferită, fie…

— Fie Seymour nu era singur în afacerea iniţială, murmură Godric.

— Oricum ar fi, cineva trebuie să descopere cine este în spatele chestiunii şi să îi oprească pe răpitori. Eu am ieşit din afacere de când m-am căsătorit. Makepeace făcu o

pauză. Presupun că tu încă mai acţionezi. Deşi, acum că soţia ta este în oraş…

— Nu va sta mult, spuse răspicat Godric.

Makepeace ridică o sprânceană, dar era o persoană mult prea discretă ca să insiste asupra chestiunii.

— Dar celălalt? întrebă Godric.

Makepeace scutură din cap.

— El vânează doar un singur lucru în St. Giles, ştii asta. Este obsedat de un singur lucru de ani întregi.

Godric dădu aprobator din cap. Erau cu toţii singuratici, dar cel de-al treilea membru al trioului lor bizar devenise aproape obsedat. Nu avea să fie de niciun folos.

— Ţine doar de tine, mă tem, spuse Makepeace.

— Foarte bine. Godric meditä o clipă. Dacă Seymour a avut un partener, ai idee cine ar putea fi?

— Ar putea fi oricine, dar dacă aş fi în locul tău, aş începe cu prietenii lui Seymour: vicontele d'Arque şi contele de Kershaw. Cei trei erau prieteni la cataramă înainte de moartea lui Seymour. Makepeace făcu o pauză şi îl ţintui cu privirea. St. John?

Godric ridică din sprâncene. Makepeace era serios şi grav.

— Trebuie să găseşti şi acest atelier. Ultima dată, unele dintre fete aproape că nu au mai ieşit vii de acolo.

Capitolul 3

Într-o noapte fără lună, Helechinul găsi sufletul unui tânăr zăcând la o răscruce de drumuri, după ce murise în braţele iubitei lui. Femeia era adorabilă, cu chipul inocent şi blând, iar pentru o clipă Helechinul se opri, privind-o. Există şi zvonuri care spun că Helechinul nu a fost dintotdeauna în slujba diavolului. Odată, se spune, Helechinul era un om ca oricare altul. Dacă povestea aceasta este adevărată, probabil chipul acelei fete

reînvie vreo amintire umană, ce rătăcea pierdută prin mintea Helechinului...

din *Legenda Helechinului*

Megs se aşeză pe o canapea comodă în camera de zi a căminului şi sorbi din ceaşca ei cu ceai, privind în jur, la celelalte doamne din sindicat. Se părea că membri nu se schimbaseră în absenţa ei. Cumnata ei, Lady Hero Reading, unul din cei doi membri fondatori, stătea lângă ea pe canapea, cu părul de culoarea flăcărilor din cămin. Lângă Hero stătea sora ei mai mică, Lady Phoebe Batten, o fată plăcută, cu o siluetă durdulie, care zâmbea destul de vag, spre nimic în special.

Sprâncenele lui Megs se uniră de îngrijorare. Când o întâlnise ultima oară, remarcase că vederea fetei era într-o stare proastă – oare Phoebe orbise complet în anii care trecuseră? Lângă Phoebe stătea Lady Penelope Chadwicke, despre care se spunea că era una dintre cele mai bogate moştenitoare din Anglia – iar cu ochii ei de culoarea violetelor şi părul negru, era cu siguranţă una dintre cele mai frumoase. Lângă Lady Penelope stătea aproape întotdeauna însoţitoarea ei, Miss Artemis Greaves, o domnişoară mai retrasă, dar plăcută. În capătul celălalt, faţă în faţă cu domnişoara Greaves, se afla cealaltă patroană fondatoare, intimidanta doamnă cu părul argintiu, Lady Caire. Lângă Lady Caire stătea nora sa, Temperance Huntington, iar lângă Temperance era soţia fratelui ei, fosta Lady Beckinhall – Isabel Makepeace.

Poate că membrii nu se schimbaseră, dar erau alte diferenţe de când Megs participase ultima oară la o întrunire. Această cameră, de exemplu. Când Megs o văzuse ultima dată, încăperea fusese curată şi ordonată, dar departe de a fi confortabilă. Acum, mulţumită a ceea ce bănuia că fusese intervenţia doamnei Makepeace, camera

era decorată cu o privelişte minunată deasupra căminului şi câteva bibelouri amuzante pe poliţa de deasupra lui: un bol straniu, chinezesc, verde şi alb, un ceas auriu ţinut în picioare de doi cupidoni, statueta albastră a unei berze şi ceea ce părea să fie o salamandră. Megs îşi miji ochii. Sigur era o salamandră?

— Mă bucur atât de mult că te-ai hotărât să te întorci în oraş, soră dragă, spuse Lady Hero, întrerupându-i şirul gândurilor.

Hero deprinsese obiceiul drăguţ de a o numi pe Megs „soră” de când se măritase cu fratele ei, Griffin.

— Mi-aţi simţit lipsa la întruniri? întrebă Megs într-o doară.

— Da, desigur. Hero o privi cu o expresie uşor dojenitoare. Dar ştii că lui Griffin i-a fost dor de tine, iar mie la fel. Nu te mai vedem atât de des pe cât mi-ar plăcea.

Megs îşi încreţi nasul, simţindu-se vinovată, şi se întinse după un biscuit de pe farfuria aşezată pe masa de lângă ea.

— Îmi pare rău. Am vrut să vin de Crăciun, dar vremea a fost atât de rea…

Se pierdu în vorbe. Scuza i se părea până şi ei una lamentabilă. Doar că, de când Griffin aranjase în numele ei căsătoria cu Godric – găsind o cale de a o salva de propria ei prostie –, nu ştia cum să dea ochii cu el. Nu era nici măcar sigură de ce i-ar putea spune.

Hero îşi împreună mâinile în poală.

— Tot ce contează este că eşti aici, acum. I-ai văzut pe Thomas şi pe Lavinia?

— Ăăă…

Megs luă o gură de ceai. Hero îşi miji ochii.

— Thomas *ştie* că eşti în oraş, nu?

De fapt, Megs nu îl anunţase pe fratele ei mai mare – altfel cunoscut drept marchizul de Mandeville – de sosirea ei.

Hero, cu agerimea ei tăcută, păru să-şi dea seama că Megs nu spusese *nimănui* de călătoria ei. Dar, în loc să o bată la cap pe Megs cu întrebări, nu făcu decât să ofteze.

— Ei bine, vizita ta va fi o scuză bună ca să chemăm pe toată lumea la cină. Şi poate vei veni mai devreme, să îl vezi pe dragul de William. Este mai mare decât Annalise acum, să ştii.

Iar Hero făcu semn spre una dintre celelalte schimbări din cameră.

Micuţa Annalise Huntington, fiica lui Temperance şi a lui Lord Caire, se sprijinea de marginea unei mese joase în timp ce păşea, cu grijă, dar şi foarte decisă, spre Domnia Sa. Mopsul stătea sub scaunul mătuşii Elvina, şi era cu ochii pe micuţă. Annalise avea un an şi jumătate acum şi purta o rochie albă din dantelă şi voal, iar părul negru şi delicat îi era împodobit cu o singură fundă albastră.

Avea aceeaşi vârstă pe care ar fi avut-o şi copilul lui Megs – dacă ar fi trăit.

Megs clipi şi încercă să alunge vechea durere. Când pierduse sarcina – şi ultima ei legătură cu Roger – crezuse că nu avea să supravieţuiască. Cum putea un trup să îndure atât de multă durere şi lacrimi, şi să trăiască? Dar se pare că acea durere nu putea să ucidă. Ea supravieţuise. Se vindecase de trauma fizică a avortului. Se ridicase din pat şi îşi recăpătase treptat interesul faţă de lucrurile şi persoanele din jurul ei. În timp, chiar ajunsese să zâmbească şi să râdă.

Dar nu uitase pierderea, nevoia aproape fizică, de a simţi un bebeluş în braţele sale.

Megs trase adânc aer în piept, calmându-se. Nu îl mai văzuse pe fiul fratelui ei de când avea o săptămână – fusese o vizită căreia îi pusese capăt după numai trei zile. Pur şi simplu fusese prea dureros pentru ea.

— William mai are încă părul roşcat? întrebă ea melancolică.

Hero chicoti. William se născuse cu părul de culoarea morcovului.

— Nu, a început să se mai închidă la culoare. Cred că Griffin este dezamăgit. Spune că ar fi vrut un moştenitor cu părul la fel de roşu ca al meu.

Megs simţi cum buzele i se destind într-un zâmbet.

— De-abia aştept să îmi văd din nou nepotul.

Şi chiar vorbea serios – deja pierduse prea mult timp cu William din pricina durerii pe care i-o cauzase vederea bebeluşului vesel şi sănătos.

— Mă bucur, spuse Hero, dar o umbră de înţelegere se citi în ochii ei.

Ea era unul dintre puţinii oameni care cunoşteau adevăratul motiv din spatele nunţii grăbite a lui Megs.

Râsete delicate umplură încăperea când Annalise ajunse la Domnia Sa, iar mopsul se ridică şi fugi. Megs fu recunoscătoare pentru momentul de distragere, profitând de răgaz pentru a-şi desprinde privirea de ochii prea iscoditori ai cumnatei sale.

Domnia Sa dădu ocol camerei, gâfâind, apoi se refugie sub scaunul lui Megs. Annalise privi câinele, iar faţa micuţei începu să se schimonosească. Temperance se aplecă spre fiica ei, dar Lady Caire fu mai rapidă.

— Gata, gata, scumpo. Mai sunt şi alţi căţei pe lume. Mai ia un biscuit.

Temperance nu spuse nimic, dar Megs o zări dându-şi ochii peste cap. Temperance roşi uşor când îşi dădu seama că Megs o priveşte, şi se aplecă spre ea, şoptindu-i:

— O răsfaţă prea mult.

— Privilegiul unei bunici, spuse Lady Caire, auzind-o. Acum, să trecem la treabă. Mă întreb dacă am putea discuta despre ucenicia fetelor din cămin. Se întoarse spre Megs şi continuă: Numărul copiilor din cămin a crescut în ultimul an. În prezent, avem…

— Patruzeci şi cinci de copii, completă Isabel

Makepeace. Două fete noi au fost aduse chiar aseară.

Lady Caire încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, doamnă Makepeace. Suntem încântaţi că acest orfelinat poate să ajute atât de mulţi copii acum, dar am avut câteva dificultăţi în a-i plasa – mai ales pe fete – cum se cuvine.

— Dar, cu siguranţă, Londra nu duce lipsă de posturi de servitoare, spuse Lady Penelope.

— De fapt, ba da, răspunse Temperance. Cel puţin în casele respectabile, unde fetele sunt tratate cuviincios şi au parte de un fel de pregătire.

Isabel se aplecă înainte ca să îşi mai toarne ceai în ceaşcă.

— Chiar săptămâna trecută am luat înapoi o fată al cărei plasament s-a dovedit a fi unul nefericit.

Megs ridică din sprâncene.

— Nefericit?

— Stăpâna casei a considerat de cuviinţă să o bată pe fată cu o perie pentru păr, spuse încruntată Lady Caire.

— O. Megs simţi cum o cuprinde groaza, apoi îi veni o idee. Dar eu am nevoie de servitoare.

Celelalte doamne se întoarseră spre ea.

— Adevărat? întrebă Lady Caire.

— O, da, spuse Sarah, intervenind în conversaţie pentru prima oară. Se pare că personalul fratelui meu a fost redus la un servitor în Saint House.

— Doamne, Dumnezeule. Temperance se încruntă, îngrijorată. Sunt convinsă că Lord Caire nu ştie că domnul St. John este atât de strâmtorat.

— Strâmtoarea nu este legată de situaţia financiară, spuse Sarah, aruncându-i o privire ironică. Cu siguranţă Godric îşi poate permite oricâţi servitori doreşte – pur şi simplu nu s-a deranjat să angajeze alţii.

— Hm? se înclină mătuşa Elvina spre Sarah.

Tânăra se întoarse spre ea şi spuse puţin mai tare:

— Mă îndoiesc că fratelui meu i-a trecut prin cap că avea nevoie de mai mulţi servitori.

— Bărbaţii pot fi atât de distraţi în privinţa anumitor chestiuni, murmură mătuşa Elvina, clătinând din cap dezaprobator.

— Întocmai, încuviinţă Lady Caire. Dar aducându-ni-se la cunoştinţă dificultăţile lui – şi ale tale, Lady Margaret – vă vom ajuta, bineînţeles. Sunt convinsă că avem câteva fete pregătite pentru ucenicie, nu-i aşa? se întoarse spre Isabel.

— Cel puţin patru, răspunse Isabel. Dar toate au sub doisprezece ani şi vor avea nevoie de supraveghere strictă şi pregătire în privinţa sarcinilor lor.

— Vă pot recomanda o menajeră cu o reputaţie foarte bună, cu maniere impecabile şi foarte inteligentă, spuse Lady Caire.

— Vă mulţumesc.

Megs o considerase întotdeauna pe Lady Caire cam severă, dar se părea că putea fi şi amabilă. Iar Megs *era* recunoscătoare.

Dintr-o mişcare, avea deja o menajeră şi o servitoare pentru Saint House.

Lady Caire îşi plecă uşor capul.

— O voi trimite în seara aceasta, dacă eşti de acord.

— Da, sigur.

Megs simţi o atingere pe genunchi şi coborî privirea. Annalise stătea cu o mâna pe piciorul ei, aplecându-se să se uite sub scaunul pe care stătea Megs. De dedesubt se auzi un scheunat slab. Domnia Sa fusese descoperită. Annalise chicoti, iar pentru o clipă ridică privirea spre Megs, zâmbind şi etalându-şi dinţişorii perfecţi. Iar Megs îşi pierdu răsuflarea. „Asta.” Asta îşi dorea cu toată fiinţa, din tot sufletul. Un copil al ei.

Cu o noapte în urmă o părăsise curajul, dar nu avea de gând ca asta să se mai repede şi în această noapte. În această noapte, avea să îşi seducă soţul.

*

Dar cum, mai exact, putea cineva să seducă un soţ pe care de-abia îl cunoştea? Aceasta era întrebarea care o bântuise pe Megs toată după-amiaza şi în seara aceea, în timp ce se apucase să facă ordine în Saint House. Eforturile din acea dimineaţă fuseseră… mai puţin decât reuşite. Poate ar trebui să îl avertizeze cumva? Poate să îi trimită un bilet? „Dragă domnule, ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă ai fi de acord să ne consumăm căsătoria. Cu sinceritate, soţia ta.”

— … Dacă sunteţi de acord, milady.

Megs tresări, privind în ochii negri şi serioşi ai noii ei menajere, doamna Crumb. Erau în salonul pentru luat masa, care, din câte se părea, era una dintre puţinele încăperi din Saint House pe care doamna Crumb o considera locuibilă în acel moment.

— Ăăă, da? îmi pare rău, nu am auzit ultima parte.

Doamna Crumb era mult prea bine pregătită – aproape înfiorător de bine pregătită – ca să atragă atenţia că se repeta.

— Dacă sunteţi de acord, milady, îmi voi asuma responsabilitatea de a găsi şi a angaja un nou bucătar. Am învăţat din experienţă că trebuie să ai mare grijă atunci când angajezi bucătari. Personalul se comportă mult mai bine atunci când este bine hrănit.

Doamna Crumb o privea pe Megs cu un aer respectuos, şi totuşi hotărât. Femeia era o surpriză. Nu că Megs s-ar fi îndoit în vreun fel de faptul că era o menajeră excepţională – la câteva minute după ce intrase în Saint House, le pusese pe fetele de la orfelinat să înceapă curăţenia, să măture şi să aranjeze lucruri, şi îl intimidase şi pe domnul Moulder, care nici măcar nu crâcnise când ea îi spusese să arunce orice nu mai era comestibil în ceea ce

părea a fi o bucătărie destul de mizerabilă. Înaltă pentru o femeie şi cu un aer care ar fi făcut mândru un general, doamna Crumb avea părul negru bine strâns sub o bonetă albă, şi ochi negri, care păreau să hipnotizeze spre supunere atât fetiţe, cât şi bărbaţi în toată firea. Dar – şi aceasta era partea surprinzătoare – femeia nu putea avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Megs şi-ar fi dorit să o întrebe cum de reuşise o asemenea performanţă în profesia ei, să obţină referinţe preţioase de la influenta Lady Caire la o vârstă atât de fragedă, dar adevărul era că noua menajeră o intimida.

Doar puţin.

— Da. Megs încuviinţă din cap. Ar fi destul de convenabil.

— Într-adevăr, milady. Doamna Crumb nu schiţă nici măcar urma unui zâmbet. Mi-am luat libertatea de a trimite un servitor la hanul Pasărea din Mână după gâscă la cuptor, pâine, vreo şase plăcinte şi legume asortate fierte pentru cină, dar şi după provizii pentru servitori.

— O, minunat!

Megs zâmbi, apreciind această eficienţă – nu murea de nerăbdare la ideea unei cine cu ouă fierte – presupunând că mai aveau ouă –, iar gâscă la cuptor era printre preferatele ei. Dar se afla, oare, şi printre preferinţele lui Godric? Nu ştia – el nu menţionase niciodată ceva despre mâncare în scrisorile lui, iar după lipsurile din bucătăria lui, era evident că mâncarea nu se număra printre nevoile lui importante. Ei, asta era de-a dreptul absurd. O masă bună binedispunea pe toată lumea. Trebuia să afle cât mai curând care erau mâncărurile lui preferate.

Dacă doamna Crumb observă momentul ei de neatenţie, nu o arătă.

— Cu permisiunea dumneavoastră, milady, cina va fi servită aici la ora opt.

Megs privi ceasul de pe poliţa de deasupra căminului

şi văzu că era deja şapte şi jumătate.

— Atunci, presupun că ar trebui să merg să mă aranjez puţin.

Doamna Crumb făcu o reverenţă.

— Da, milady. Mă duc să mă asigur că totul este pregătit.

După ce femeia ieşi din încăpere, Megs respiră uşurată şi se grăbi spre dormitorul ei. În mod normal, nu se deranja să se aranjeze pentru o cină luată acasă, dar seara aceasta era una specială.

— Rochia stacojie, te rog, Daniels, îi spuse ea servitoarei sale personale şi stătu nerăbdătoare în picioare, în timp ce era îmbrăcată.

Rochia avea mai mult *de* patru ani – data dinainte de retragerea ei la ţară. Evenimentele sociale la care participase în Upper Hornsfield fuseseră mai puţin formale decât cele din Londra, şi păruse o risipă să îşi facă rochii noi, când ceea ce avea deja eclipsa oricum aristocraţia locală.

Megs tresări când corsajul îi fu strâns periculos de mult pe piept. Mesele abundente de la ţară se părea că duseseră la o creştere a siluetei sale. Îşi spuse în sinea ei să nu uite să viziteze o croitoreasă din Londra cât mai curând posibil.

Totuşi, rochia stacojie îi punea destul de bine în evidenţă părul negru şi tenul palid. Megs se aplecă spre oglinda murdară de deasupra măsuţei de toaletă din dormitorul ei şi îşi aranjă o şuviţă de păr. Ar fi vrut să îi ceară lui Daniels să o dezbrace şi să o ia de la capăt, dar nu avea timp – trecuseră deja cinci minute peste ora opt.

Ieşind grăbită din camera ei, Megs aproape că se izbi de spatele – destul de lat, acum că îl analiză mai bine – soţului ei.

— Au!.

El se întoarse la auzul exclamaţiei ei involuntare, iar

Megs fu nevoită să ridice privirea ca să îl poată privi în ochi. Godric era foarte aproape de ea, pieptul lui aproape atingându-i corsetul, îşi coborî privirea, aproape imperceptibil, pe pieptul ei, apoi se concentra iute pe chipul ei. Expresia lui nu se schimbă deloc. Ar fi putut la fel de bine să fi privit o bucată de carne.

— Iertare, milady.

— Nu este nevoie. Ea *nu* era o bucată de carne, la naiba! Trăgând aer în piept, îi zâmbi blând şi îşi strecură mâna pe braţul lui. Ai apărut la timp ca să mă însoţeşti la cină.

Godric îşi înclină politicos capul, dar Megs îl simţi încordându-se sub atingerea ei. Ei bine, ea nu fusese niciodată o persoană care să renunţe atât de uşor. Poate că fusese nevoită să se retragă la ţară ca să îşi revină după pierderea lui Roger şi a copilului lor, dar asta nu însemna că acum avea să renunţe fără luptă.

Voia un copil.

Aşa că Megs se lipi şi mai tare de Godric, ignorându-i postura rigidă, şi îşi împreună mâinile, ţinându-l captiv lângă ea.

— Ţi-am simţit lipsa astăzi.

Godric le lăsase pe doamne să se ocupe de reorganizarea casei imediat ce se întorseseră din St. Giles. Probabil îşi petrecuse ziua cu vreo ocupaţie masculină. Îi aruncă o privire sceptică. Megs îşi drese glasul.

— Eu şi Sarah chiar am venit la Londra ca să vizităm locurile.

— Eu aveam impresia că tu şi sora mea aţi venit pentru cumpărături. Pentru asta şi pentru a face schimbări drastice în casa mea. Călătoriţi cu un sat întreg.

Megs simţi un val de căldură invadând-o.

— Sarah este sora ta şi o bună prietenă, şi avem nevoie de toţi servitorii.

— Chiar şi de grădinar?

În ciuda expresiei lui distante, Godric făcu efortul de a-şi potrivi pasul cu al ei.

— Sunt convinsă că grădina ta va avea nevoie de amenajare, spuse ea cu sinceritate.

— Hmm. Şi mătuşa Elvina? Destul de rar pare încântată de ceva… inclusiv de tine.

Coborau scările spre salonul pentru luat masa, iar Megs îşi coborî glasul. Mătuşa Elvina dovedise în nenumărate rânduri că auzul îi putea reveni în mod miraculos.

— Este puţin cam amară uneori, dar, în adâncul sufletului, este dulce ca o budincă, sincer.

Godric o privi şi ridică sceptic din sprâncene. Megs oftă.

— Se simte foarte singură. Nu am vrut să o las de izbelişte la Laurelwood.

— Locuieşte cu tine?

— Da. Megs îşi muşcă buza. De fapt, mătuşa Elvina a făcut rondul tuturor rudelor mele.

Godric strâmbă uşor din nas.

— A. Şi tu eşti ultima soluţie, presupun.

— Hm, da. Mă tem că are tendinţa să spună pe şleau ceea ce gândeşte. Megs tresări uşor din pricina unei amintiri. I-a spus verişoarei mele de-a doua, Arabella, că fetiţa ei are nasul ca al unui porc, ceea ce este adevărat, din nefericire, dar nu a fost frumos din partea mătuşii să o spună.

Godric pufni.

— Şi totuşi tu o ţii pe băbătia asta la pieptul tău.

— Cineva trebuie să o facă. Megs trase adânc aer în piept şi ridică privirea spre chipul lui. Se destinsese… puţin. Margaret se decise să îşi adune tot curajul de care era capabilă. Speram ca această vizită să mă ajute să te cunosc mai bine, G-Godric.

Oricât îşi dăduse silinţa, numele lui, rostit de ea

pentru prima oară, i se împiedică pe buze. Privirea lui deveni sarcastică.

— Un ţel admirabil, Margaret, dar cred că ne-am descurcat destul de bine până acum.

— *Noi* nu am făcut *nimic* împreună, mormăi Megs când ajunseră la parter. Îşi reprimă supărarea, amintindu-şi ceea ce încerca să facă. Începu să îi mângâie braţul cu un deget. Am trăit vieţi separate. Şi, te rog, spune-mi Megs.

Godric privi în jos, la degetul ei, care acum trasa cercuri pe mâneca hainei lui.

— Aveam impresia că eşti fericită..

Nu îi folosise numele.

— Eram fericită. Sau cel puţin mulţumită. Megs strâmbă uşor din nas. De ce Godric făcea ca totul să fie atât de greu? Dar asta nu înseamnă că nu putem schimba lucrurile, că nu putem face să fie mai bine, continuă ea. Sunt convinsă că dacă am încerca, am putea găsi ceva… *plăcut* de făcut împreună.

Sprâncenele lui negre se uniră, iar Megs avu impresia clară că el nu era deloc de acord cu ea. Dar deja ajunseseră în micuţa cameră de primire aflată alături de salon, iar Sarah şi mătuşa Elvina îi aşteptau.

— Am primit de veste că astă-seară vom lua o cină adevărată, spuse Sarah când îi văzu.

Godric ridică din sprâncene, aruncându-i o privire lui Megs.

— Să înţeleg că ai reuşit să angajezi un nou bucătar?

— Nu, de fapt avem ceva mult mai bun. Megs îi zâmbi, în ciuda expresiei lui solemne. Se pare că am angajat cea mai desăvârşită menajeră din Londra, doamna Crumb.

Din spatele lor se auzi un pufnet. Megs se întoarse şi îl văzu Moulder absolut transformat. Peruca lui era aranjată, pantofii străluceau, iar haina îi părea spălată şi călcată.

— Femeia aia este o zgripţuroaică, asta este.

— Moulder. Pe chipul lui Godric se zărea o umbră de amuzament? Arăţi ca un… majordom.

Moulder murmură ceva şi apoi ţinu deschisă uşa salonului pentru luat masa. Intrară, iar Megs fu bucuroasă să observe schimbarea faţă de seara trecută. Pânzele de păianjen dispăruseră. Căminul fusese curăţat, iar acum focul ardea în el. Masa cea mare din centrul încăperii fusese lustruită cu ceară de albine, iar acum strălucea. Godric se opri în loc, cu sprâncenele ridicate.

— Într-adevăr, menajera ta este o bijuterie dacă a reuşit să schimbe camera asta într-un timp atât de scurt.

— Să sperăm că promisiunea ei în privinţa cinei este la fel de impresionantă, bombăni mătuşa Elvina.

După cum se dovedi, doamna Crumb era pur şi simplu un model de perfecţiune în branşa menajerelor. În curând, Oliver şi Johnny, veseli, aşezară cina pe masă, iar Megs tăia bucuroasă din porţia ei de gâscă la cuptor.

Oftă mulţumită când simţi gustul cărnii suculente şi ridică privirea la timp pentru a întâlni expresia enigmatică a soţului ei. Înghiţi grăbită şi încercă să pară mai degrabă o doamnă, decât un copil hămesit.

— Este bună, nu-i aşa?

Godric privi calm în farfuria lui.

— Da, dacă îţi place gâscă.

— Îmi place. Inima i se făcu mică de tot. Ţie nu?

Godric ridică din umeri.

— Cred că gâscă este prea grasă.

— Da, gâscă este grasă, anunţă mătuşa Elvina. Astfel, carnea nu este uscată. Luă o bucăţică din farfuria ei şi i-o dădu Domniei Sale fără să se deranjeze să ascundă fapta. Megs zâmbi.

— Dacă nu îţi place gâscă, ce îţi place?

— Orice vrei tu să serveşti este în regulă.

Megs încercă din răsputeri să îşi păstreze zâmbetul pe buze.

— Dar vreau să ştiu ce îţi place să mănânci.

— Iar eu ţi-am spus că nu contează.

Obrajii începeau să o doară.

— Şuncă afumată? Carne de vită? Peşte?

— Margaret…

— Ţipar? îşi miji ochii. Măruntaie? Creier?

— *Nu* creier, izbucni el, pe o voce atât de joasă, încât sună ca pietrişul hârşâit.

Megs radia.

— Nu creier! îmi voi nota asta.

Sarah tuşi în şervetul ei. Mătuşa Elvina îi dădu Domniei Sale încă o bucată de carne. Godric îşi drese glasul şi luă o gură de vin.

— Îmi place plăcinta cu carne de porumbel.

— Adevărat? Megs se aplecă nerăbdătoare înainte. Se simţea de parcă ar fi câştigat un premiu la un bâlci. Mă voi asigura că doamna Crumb îi va spune asta noii bucătărese.

Godric îşi plecă uşor capul, colţurile gurii arcuindu-i-se aproape imperceptibil.

— Mulţumesc.

Megs zări un zâmbet afectuos pe chipul lui Sarah, care îi privea pe amândoi, şi simţi cum valul de căldură îi urcă în obraji.

— Ce ai făcut astăzi, în timp ce noi am lucrat prin casă?

Godric luă o gură de vin şi îşi mută privirea în farfurie – parcă încercând să îi evite întrebarea.

— De obicei frecventez cafeneaua Basham.

Mătuşa Elvina se încruntă, iar Megs avu o premoniţie îngrozitoare – mătuşa ei avea păreri destul de autoritare.

— Locuri dezgustătoare, cafenelele. Pline de scandalagii, femei cu reputaţie proastă şi tutun.

— Şi cafea, spuse Godric complet calm.

— Păi, firesc, cafea, dar… începu Elvina.

— Cum se simte Domnia Sa în seara asta? o

întrerupse Megs grăbită. Din capătul opus al mesei, soţul ei îi aruncă o privire ironică, pe care ea alese să o ignore. Am observat că nu ai adus-o jos cu tine.

— Mă tem că Domnia Sa este extenuată de azi-dimineaţă, de la cămin, din pricina copilei ăleia care a tot urmărit-o. Mătuşa Elvina înfipse meditativ furculiţa într-un morcov. Copiii sunt adorabili, dar atât de supărători. Dacă ar exista o cale să îi stăpâneşti, mai ales în preajma unor creaturi sensibile precum Domnia Sa…

— Cum ar fi o cuşcă mică? întrebă Sarah pe un ton plin de candoare.

— Sau un pripon înfipt în pământ, adăugă Godric.

Toată lumea se întoarse spre el. Buzele lui Sarah tremurau, în timp ce încerca să-şi înăbuşe râsul.

— Şi înăuntru?

Godric ridică din sprâncene, cu o expresie serioasă.

— E nerecomandat, mă tem. Cel mai bine este să îi ţii afară, la aer curat. Dar dacă aduci un copil în casă, cred că un cârlig fixat pe perete şi cu nişte centuri care să se prindă pe sub braţele copilului ar fi potrivite.

Sprâncenele mă tuşii Elvina se uniră, într-o expresie încruntată. Nu era recunoscută pentru un simţ al umorului prea dezvoltat.

— Domnule St. John!

Godric se întoarse atent spre ea.

— Da, doamnă?

— Nu pot să cred că tocmai ai sugerat să legăm un copil de perete.

— O, nu, doamnă, spuse Godric, turnându-şi vin în pahar. M-aţi înţeles complet greşit.

— Ei bine, asta este o uşurare…

— Voiam să spun că micuţul ar trebui *atârnat* pe perete, spuse el, privind-o cu blândeţe pe bătrână. Asemenea unui tablou.

Megs fu nevoită să îşi acopere gura cu o mână ca să

îşi împiedice chicotele. Cine ar fi crezut că soţul ei teribil de sobru ar fi putut spune asemenea lucruri scandaloase?

Ridică privirea şi simţi cum i se taie răsuflarea. Godric o privea, sorbind din paharul cu vin, iar ea avu cea mai stranie idee: că el o tachinase pe mătuşa Elvina doar ca să o amuze pe ea.

— Godric, îl mustră Sarah, apoi el se întoarse spre sora lui, iar Megs clipi.

Interpreta prea multe în ceea ce era doar o joacă între Godric şi sora lui.

Totuşi.

Ar fi fost drăguţ să aibă şi ea un fel de conexiune cu el. Se apropia din ce în ce mai mult de moment – momentul în care avea să se culce cu acest bărbat. Să înfăptuiască un act foarte intim, pe care îl mai făcuse înainte cu un singur bărbat – un bărbat pe care îl iubise.

Să seducă un străin, de fapt, pentru a se… ei bine, *împerechea* cu ea era o sarcină descurajatoare. Dacă ar fi existat o altă cale de a-şi îndeplini misiunea, ar fi folosit-o bucuroasă. Dar nu exista, desigur. Să se culce cu soţul ei era singurul mod de a avea un copil.

Megs ciuguli câte puţin din toate pe parcursul cinei, nervozitatea ei crescând pe măsură ce timpul trecea.

După cină, toţi patru se retraseră în biblioteca proaspăt aerisită, unde Sarah îl convinse pe Godric să le citească apoi cu voce tare di*ntr-o* carte despre monarhii Angliei, în timp ce mătuşa Elvina moţăia într-un fotoliu. Sarah îşi adusese trusa de croşetat şi în curând se ocupă fericită de broderiile ei, dar Megs nu fusese niciodată o specialistă în croşetat. Pentru câteva minute se plimbă prin încăpere, vocea aspră a soţului ei dogindu-i nervii, până când Sarah se plânse că „agitaţia” ei îi distrăgea atenţia.

Megs se aşeză şi putu doar să îşi privească soţul citind. Lumânarea de lângă el arunca o lumină tremurândă pe faţa lui, evidenţiindu-i pometii şi urma bărbii negre de-a

lungul maxilarului şi a buzei de sus. Ochii îi erau coborâţi spre pagini în timp ce citea, genele aruncându-i umbre lungi pe chip. Cumva, bărbatul părea mai tânăr, în ciuda perucii cenuşii şi a ochelarilor în formă de semilună, pe care îi folosea la citit. Deşi gândul ar fi trebuit să o liniştească, nu reuşi decât să contribuie la agitaţia crescândă a lui Megs.

Godric ridică privirea, cu ochi întunecaţi şi misterioşi. Ea încercă să zâmbească, încercă să îl privească seducător, dar buzele îi tremurau imperceptibil. Privirea lui căzu pe gura ei şi rămase acolo, parcă meditând. Megs îşi ţinu răsuflarea. Nu îl cunoştea pe acest bărbat.

În cele din urmă, grupul se despărţi pentru a merge la culcare, iar Megs aproape că alergă pe scări. Daniels o aştepta în camera ei şi o ajută să se dezbrace şi să se pregătească de culcare. Megs se privi în oglindă în timp ce Daniels îi pieptăna părul şi îşi dori să se fi gândit mai din timp să îşi cumpere o cămaşă nouă de noapte. Ceva din mătase, poate. Ceva cu care să îşi poată seduce soţul. Cea pe care o purta acum nu era veche, dar era destul de simplă, din bumbac alb, cu puţină broderie la tivuri.

— Mulţumesc, Daniels, spuse ea când pieptănatul dură de două ori mai mult decât de obicei.

Servitoarea făcu o plecăciune şi se retrase. Megs se ridică şi se întoarse spre uşa comună, care dădea în dormitorul soţului ei. Gata cu emoţiile, se mustră ea. Gata cu tertipurile, cu scuzele şi cu pierderea de vreme. Apucă iute clanţa şi deschise larg uşa.

Doar ca să găsească încăperea pustie.

*

— După el!

Urletul căpitanului de dragoni răsună din pereţii clădirilor în timp ce Godric înjură şi o coti pe o alee îngustă,

alergând epuizat. Nu aşa plănuise să îşi petreacă noaptea în St. Giles. Sperase să-i poată pune câteva întrebări despre hoţii de fete unei vechi cunoştinţe. În schimb, aproape în momentul în care pusese piciorul în St. Giles, avuse ghinionul să dea nas în nas cu dragonii, soldaţii cavaleriei – şi comandantul lor cel maniac.

Aleea dădea într-o serie de curţi, dar nu avea nicio îndoială că dragonii încercau să îl încercuiască, ca să îl ucidă. Godric se ascunse într-o fântână de lângă treptele unei clădiri, care duceau într-o pivniţă.

Paşi grăbiţi bubuiau pe alee. Godric se lipi de perete şi se rugă.

— Îl vom prinde pe ticălos în seara asta, dacă Dumnezeu este de partea noastră, se auzi vocea căpitanului James Trevillion de deasupra lui.

Godric îşi dădu ochii peste cap. Căpitanul şi dragonii lui fuseseră trimişi în St. Giles în urmă cu trei ani ca să potolească traficul cu gin şi să captureze Fantoma din St. Giles. Nu îşi îndepliniseră niciunul din scopuri. A, soldaţii arestaseră mulţi vânzători de gin, dar întotdeauna existau alţii care le luau locul. Trevillion ar fi putut la fel de bine să încerce să golească Tamisa cu o cană. Cât despre cealaltă însărcinare, în ciuda faptului că era aproape obsedat de datoria lui, căpitanul nu reuşise încă să pună mâna pe Fantoma din St. Giles.

Iar dacă Godric avea un cuvânt de spus în privinţa asta, norocul lui Trevillion nu avea să se schimbe în seara asta. Aşteptă până când cizmele greoaie ale soldaţilor nu se mai auziră, apoi mai aşteptă puţin. Când, în cele din urmă, ieşi din ascunzătoare, aleea era pustie.

Sau cel puţin aşa părea. Trevillion era un vânător viclean şi era cunoscut pentru faptul că făcea cale-ntoarsă tocmai când prada se credea în siguranţă. Astă-seară nu era o ocazie bună pentru activităţile Fantomei.

Godric ajunse la timp la ieşirea de pe alee. Într-

adevăr, Trevillion îşi trimisese câţiva soldaţi să mai verifice o dată zona. Erau trei, la doar treizeci de metri de el, iar Godric fu nevoit să sară un gard, blestemând în sinea lui.

Treizeci de minute mai târziu, sări în propria grădină. Saint House fusese construită într-o vreme în care accesul la râu era de o importanţă majoră pentru aristocraţi, atât ca un semn de prestigiu, dar şi, mai practic, ca mijloc de transport. Grădina se întindea din spatele casei până la vechea poartă care dădea spre râu – o arcadă mare şi dărăpănată, care oferea acces la treptele private ce duceau spre râu. Poate că strămoşilor lui le plăcuse să îşi etaleze bogăţiile în vapoare pe Tamisa, dar lui Godric îi plăcea amplasarea casei din motive infame: Saint House era plasată perfect pentru ca Fantoma să poată veni şi pleca fără ştirea nimănui.

Astă-seară se opri pentru un moment în umbrele grădinii, aşa cum făcea întotdeauna, aşteptând, asigurându-se că drumul era liber. Nimic nu se mişca, cu excepţia umbrei unei pisici care trecea complet nestingherită de prezenţa lui. Godric trase aer în piept şi porni pe aleea ce ducea spre casă. Deschise cu grijă uşa şi intră în biroul său. Privi în jur, asigurându-se că era singur, şi de-abia atunci se simţi uşurat. În urmă cu nu foarte mult timp, primise o surpriză neplăcută aici.

Astă-seară, focul era stins şi camera întunecată. Merse la un anume panou de lângă cămin şi apăsă pe lemnul vechi. Panoul se deschise, dezvăluind un ungher ascuns în zid şi hainele lui de noapte. Godric dezbrăcă grăbit costumul de Fantomă şi îşi îmbrăcă iute cămaşa de noapte, halatul şi papucii.

Apoi ieşi din birou şi porni spre dormitorul său, simţind cum oboseala i se strecoară în oase. Fusese o zi lungă. Încă nu ştia clar cât avea de gând Margaret să stea în oraş. Atât sora lui, cât şi cotoroanţa bătrână făcuseră referiri vagi la durata călătoriei lor – evident, o priveau doar

ca pe o vizită. Dar Godric nu putea scăpa de sentimentul că Margaret plănuia ceva mai mult – o şedere mai lungă sau, Dumnezeu să îl ajute, o şedere permanentă.

Gândul îl distrase şi lăsă garda jos, din moment ce se afla în siguranţa casei sale. Când intră în dormitor, fu atacat. Simţi braţe puternice în jurul gâtului, un trup îl lipi de perete, şi nişte mâini îi cuprinseseră capul. Simţi miros de flori de portocale.

Apoi Margaret îl sărută.

Capitolul 4

Dar, în cele din urmă, Helechinul ridică din umeri şi îşi feri privirea de ochii femeii. Se aplecă şi, înfigând mâna în pieptul tânărului, îi scoase sufletul din trup. Helechinul înfăşură de trei ori, în sens contrar acelor de ceasornic, firul mătăsos al unui păianjen în jurul sufletului tânărului, ca să îl lege, apoi îl îndesă în sacul lui făcut din piele de corb.

Se întoarse să plece, dar iubita tânărului strigă:

— Stai!...

din *Legenda Helechinului*

Prima impresie a lui Megs fu că Godric era dur şi tare – mult mai tare decât crezuse că ar fi un bărbat mai în vârstă. Era ca şi cum toţi muşchii lui se transformaseră în piatră în secunda în care ea îl atinsese. Ştia asta pentru că impulsul sărutului ei îl forţase să se lipească de perete în timp ce ea se aruncase la gâtul lui. Piept, abdomen, braţe şi coapse erau complet dure în comparaţie cu corpul ei. Îşi lăsă uşor capul într-o parte, deschizând gura, gustând vinul de pe buzele lui reci – şi nimic nu se întâmplă. Îşi folosea toate farmecele, care, evident, nu erau cele mai sofisticate,

şi totuşi… bărbatul ăsta era făcut din piatră?

Aerul ieşi din plămânii ei într-un suflu frustrat, iar ea se retrase ca să îl privească. Ceea ce fu o greşeală.

Ochii lui ca un cristal cenuşiu erau mijiţi, buzele strânse, iar nările uşor umflate. Una peste alta, *nu* era o expresie încurajatoare.

— Margaret, spuse el, folosindu-i numele întreg, care nu îi plăcuse niciodată, ce faci?

Ea tresări. Dacă o întrebase, însemna că tentativa ei de seducţie eşuase lamentabil.

„Copil.” Trebuia să îşi păstreze scopul în minte. Megs zâmbi, deşi poate puţin cam prea forţat.

— Eu… am crezut că astă-seară ar fi un moment bun să ne cunoşteam mai bine.

— Să ne cunoaştem..

Cuvintele căzură greoaie de pe buzele lui, ca un halibut mort între ei. Iar ei nu-i plăcuse niciodată peştele. Megs trase aer în piept, pregătindu-se să îi explice, dar el îşi puse mâinile pe braţele ei, o ridică şi o dădu din calea lui, apoi se îndreptă spre vatră.

Megs făcu ochii mari. Nu fusese niciodată genul de fată care să trăiască doar cu marţipan şi căpşuni. Avea o greutate puţin peste medie şi avea silueta unei femei căreia îi plăcea mâncarea copioasă de ţară. Totuşi, soţul ei – soţul ei mai în vârstă – o ridicase ca şi cum ar fi fost o pisicuţă pufoasă.

Megs se uită încruntată la Godric, care acum stătea într-un genunchi lângă cămin, agitând focul care se stinsese în timp ce ea adormise, aşteptându-l. Nu îşi mai pusese boneta astă-seară, iar ea îi văzu pentru prima oară părul scurt. Era închis la culoare, aproape negru, dar la tâmple era cenuşiu.

— Câţi ani ai? îl întrebă ea, fără să se gândească.

Godric oftă, reaprinzând focul.

— Treizeci şi şapte. Mă tem că sunt bine trecut de

vârsta la care să mă mai bucur de surprize.

Se ridică şi se întoarse spre ea. Cumva, părea mai înalt, iar umerii lui mai laţi. Fără peruca cenuşie, fără ochelarii de citit părea… ei bine, nu mai tânăr, dar în mod sigur mai viril.

Megs tremură. Viril era bine. Viril era cum trebuia să fie presupusul tată al copilului ei. Atunci, de ce Godric părea mult mai descurajator? El îi făcu semn spre unul dintre scaunele aşezate în faţa căminului.

— Te rog, ia loc.

Megs se aşeză, simţindu-se puţin ca atunci când guvernanta ei o prinsese furând migdale glazurate cu zahăr. El se sprijini de cămin şi ridică o sprânceană.

— Deci?

— Suntem căsătoriţi de doi ani, începu ea, încrucişându-şi braţele, apoi eliberându-le. Era mai bine să încerce să nu arate ca un elev care era chemat la tablă de un profesor morocănos.

— Păreai destul de fericită la Laurelwood.

— Eram. Sunt – flutură din mâini şi scutură din cap – nu. Nu vorbea logic, dar venise timpul să înceteze cu minciunile. Nu. Eram destul de *mulţumită,* dar nu pe deplin fericită.

Sprâncenele lui negre se uniră.

— Îmi pare rău să aud asta.

Megs se aplecă grăbită înainte.

— Nu te învinovăţesc pe tine. Laurelwood este un loc minunat. Iubesc grădinile, Upper Hornsfield, oamenii şi familia ta.

— Dar?

— Dar îi – „îmi” – lipseşte ceva. Megs sări în picioare, păşind agitată în jurul scaunului, încercând să se gândească cum l-ar putea face să înţeleagă. În ultimul moment, îşi dădu seama că se îndrepta spre pat. Se opri şi se răsuci, bâlbâindu-se. Vreau – „am nevoie cu disperare

de” – un copil, Godric.

Pentru un moment, el doar o privi, rămas parcă fără cuvinte. Apoi privirea îi căzu pe foc. Lumina din spatele lui îi evidenţia silueta şi profilul feţei, iar Megs consideră că, din acel unghi, buzele lui păreau moi, aproape feminine.

Dar nu chiar.

— Înţeleg.

Ea scutură din cap, mergând din nou agitată prin cameră.

— Chiar înţelegi? „Nu spre pat.” Eram însărcinată când ne-am căsătorit. Ştiu că era greşit din partea mea, dar voiam copilul ăla – copilul lui Roger. Chiar şi după pierderea lui, era ceva de care mă puteam agăţa – ceva al meu. Megs se opri înaintea măsuţei de toaletă, foarte ordonată, curată şi simplă, doar un lavoar, un ulcior şi un vas mic pe tăblia ei. Megs se întinse şi luă vasul.

— Un copil. Un bebeluş. Bebeluşul *meu.*

— Instinctul matern e ceva firesc, natural.

Glasul deja îi devenise rece, distant. Megs îl pierdea şi nici măcar nu ştia de ce. Se întoarse cu faţa spre el, cu mâinile întinse, ţinând micul vas.

— Da, este. Vreau un copil, Godric. Ştiu că nu face parte din târgul iniţial. Megs se opri, râzând trist. De fapt, nici nu sunt sigură că ştiu care este târgul iniţial pe care l-ai făcut cu Griffin.

Godric ridică privirea, expresia lui fiind rece, detaşată.

— Nu ştii? Nu ţi-a spus Griffin?.

Megs privi în altă parte, simţindu-se prea expusă. Se simţise atât de ruşinată şi de tristă, încât nu fusese în stare să îl privească pe Griffin în ochi atunci când îi spusese. Ar fi fost prea mult pentru ea să îi pună întrebări. Iar de atunci…

Acum îşi dădu seama că îl evita de ani buni pe iubitul ei frate. Închise ochii.

— Nu.

— Consumarea – sau neconsumarea – căsătoriei nu a

fost menţionată, spuse Godric pe un ton jos.

Megs făcu ochii mari, holbându-se la el, la acest străin care era soţul ei. „Nu a fost menţionată?” Târziu – prea târziu – şi pentru prima oară, se întrebă de ce, mai exact, Godric fusese de acord să se însoare cu ea. Pe atunci, fusese orbită de durere şi de groaza faptului că era însărcinată fără să fie căsătorită. Avusese putere doar să urmeze sfatul ferm al lui Griffin. Acum, totuşi, se întrebă… „De ce?” Dacă ea ar fi putut să ducă sarcina până la capăt, copilul ar fi fost moştenitorul lui Godric. Lui nu îi păsa că ar fi adăpostit un cuc în cuibul străvechi al familiei sale? Banii erau răspunsul evident – familia Reading avea destui bani cât să mituiască un bărbat să aibă grijă de proveniența moştenitorului lor. Dar Megs ştia că Godric nu fusese atras de bogăţie. Avea şi el destulă avere. Pe lângă moşia Laurelwood – şi proprietatea întinsă – avea terenuri şi în Oxfordshire şi în Essex şi, deşi Saint House nu fusese în cea mai bună formă la venirea ei, Godric nici măcar nu clipise când ea îi spusese suma de care avea nevoie ca să angajeze noul personal şi să redecoreze spaţiul. La drept vorbind, Godric păruse *plictisit* de discuţie.

Megs îşi plecă ochii pe propriile mâini, răsucind absentă vasul. Cu siguranţă, el nu fusese de acord să se căsătorească cu ea datorită prieteniei cu fratele ei – înainte de noaptea în care Griffin o informase de aranjamentul făcut, el nu menţionase niciodată numele de Godric St. John.

Dacă Godric nu se căsătorise cu ea pentru bani sau din prietenie, atunci de ce o făcuse?

— Margaret.

Megs ridică ochii şi îl văzu privind-o. În timp ce Godric veni spre ea şi îi luă blând vasul din mâini.

— Ştii că am mai fost căsătorit înainte, nu-i aşa?

Megs înghiţi în sec. Povestea Clarei St. John, atât cea a bolii ei devastatoare, cât şi a fidelităţii de neclintit a

soţului ei, erau binecunoscute în societatea londoneză.

— Da.

Godric înclină capul şi se întoarse, mergând spre măsuţa de toaletă. Puse vasul la locul lui – nici prea departe, nici prea aproape de ulcior, şi rămase acolo, cu spatele la ea, în timp ce degetele lui lungi şi elegante rămaseră pe marginea vasului.

— Am iubit-o pe Clara foarte mult. Proprietăţile noastre erau vecine în Cheshire, ştii. Era din familia Hamilton. Fratele ei şi familia lui locuiesc acum pe moşia Hamilton, cred.

Megs încuviinţă din cap. Îi întâlnise pe domnul şi pe doamna Hamilton la o cină, deşi nu făcuse până acum legătura. Familia Hamilton erau aristocraţi de bază ai provinciei.

— O cunoşteam de mult, spuse Godric, iar fiorul dureros din vocea lui deveni şi mai groaznic pentru că încerca să-l suprime, deşi am observat-o cu adevărat doar după ce m-am întors de la universitate. Am participat la o serată, iar ea era acolo cu prietenele ei, purtând o rochie de un albastru pal, care îi făcea părul să strălucească. Am privit-o doar o singură dată şi am ştiut – am ştiut pe loc – că ea este femeia cu care voiam să îmi petrec restul vieţii.

Se opri din povestit, iar focul trosni în tăcere, pentru că, desigur, *nu* îşi petrecuse restul vieţii cu biata Clara. Megs ştia ce însemna pierderea, ce însemna iubirea adevărată pierdută.

— Godric…

Degetele lui se desprinseră şi le strânse în pumn pe marginea măsuţei.

— Doar… lasă-mă să termin.

Ea încuviinţă din cap, deşi el nu putea vedea înţelegerea din ochii ei. Megs îi văzu umerii ridicându-se şi coborând când Godric trase aer în piept..

— Când ea s-a îmbolnăvit, m-am rugat la Dumnezeu –

l-am *implorat.* I-am oferit târguri oribile. *Orice,* doar ca ea să nu simtă durerea aceea. Dacă diavolul ar fi apărut înaintea mea, mi-aş fi vândut bucuros sufletul, mi-aş fi dat trupul şi viaţa pentru ale ei.

Megs scoase un sunet jos de protest, iar el întoarse capul, dar nu o privi.

Doamne, Dumnezeule! Chipul îi era schimonosit, ca şi cum ar fi fost stropit cu acid, de agonia pierderii soţiei sale. O singură lacrimă îi scăpă pe sub gene, prelingându-se pe obrazul aplecat. Apoi deveni din nou nemişcat.

— Am fost de acord cu planul nebunesc al lui Griffin, spuse el răguşit, doar pentru că era mai mult decât evident că tu nu aveai să fii vreodată interesată de mine sau de vreo căsătorie adevărată.

— Dar... spuse Megs, dându-şi deodată seama cum avea să se încheie această discuţie.

Făcu un pas înainte şi mâinile i se întinseră spre el, însă nu apucară decât aerul pustiu din faţa ei.

— Nu. Cuvântul era dureros de decisiv. Nu, Margaret. Nu m-am culcat cu altă femeie de când m-am căsătorit cu Clara şi nici nu intenţionez să o fac vreodată. Eu am avut parte de dragostea mea. Orice altceva ar fi o parodie a intimităţii. Aşa că nu, Margaret, îmi pare rău, dar nu mă voi culca cu tine ca să îţi fac un copil.

*

Godric privi uşa dintre dormitoarele lor închizându-se în urma lui Margaret. Trase zăvorul, ca să fie sigur, deşi, fără îndoială, nu făcea decât să pună sare pe rană.

Îşi trecu ambele mâini prin păr. Doamne, Dumnezeule! Cum ar fi putut să ghicească adevăratul motiv pentru care ea venise în Londra? Tresări, amintindu-şi durerea de pe chipul ei când o respinsese.

— La naiba, mormăi el în barbă şi merse lângă o masă

mică, unde îşi turnă un pahar cu vin.

Luă o gură din lichidul înţepător şi oftă. De ce avea cererile astea acum? O crezuse fericită.

Privirea i se întoarse pe măsuţa de toaletă. Aruncă restul vinului şi se apropie. Cheia care descuia sertarul de sus atârna pe un lanţ din argint de la gâtul lui – i-ar fi încredinţat viaţa sa lui Moulder, dar nu şi lucrurile din acel sertar.

Lemnul scârţâi când deschise sertarul. Godric trase aer în piept şi privi înăuntru. Toate scrisorile Clarei erau strânse şi legate cu o panglică neagră. După ce se căsătoriseră, nu stătuseră prea mult despărţiţi, aşa că teancul era destul de subţire. Lângă el era o cutiuţă smălţuită. Înăuntru, Godric ştia asta, erau două şuviţe din părul ei. Prima, tăiată pe vremea când o curta, era castanie, cu nuanţe strălucitoare de auriu. Cea de-a doua era un suvenir funerar, subţire, fragilă şi brăzdată de nuanţe cenuşii.

Bun.

Duse mâna la părul de pe tâmplele lui. Şi al lui era gri acum, spre deosebire de părul mai tinerei sale soţii de-a doua. Trebuiau să îmbătrânească împreună, el şi Clara, soţ şi soţie, o viaţă plină de iubire şi prietenie.

În schimb, ea era în pământ, iar el fusese lăsat să trăiască doar cu o jumătate de viaţă.

O viaţă care acum era legată pentru totdeauna de a lui Margaret.

În sertar, mai în faţă, chiar sub degetele lui, mai era un teanc de scrisori. Godric ezită, apoi luă una, deschizând-o. Înăuntru – caligrafiat atât orizontal, cât şi vertical – era scrisul mare al lui Margaret, ca şi cum nu ar fi putut să scrie suficient de repede cât să ţină pasul cu fluxul cuvintelor din mintea ei. Despături foaia şi citi.

18 septembrie 1739

Dragă Godric,

Nu mă vei crede, dar populaţia de pisici a scăpat de sub control aici, la conacul Laurelwood! Şi cele cenuşii, şi cele negre cu pete portocalii şi alb au fătat în primăvara asta. Acum, de fiecare dată când merg să o vizitez pe Minerva (mai ştii iapa despre care ţi-am scris mai devreme că am cumpărat-o de la moşierul Thompson?), sunt urmărită de o paradă de pisici. Negre, gri, foarte multe tărcate (toate femele, fără excepţie, aşa m-a asigurat Toby, ajutorul de grăjdar) şi chiar şi una în întregime portocalie, toate mă urmăresc peste tot cu cozile ridicate. Toby spune că nu ar trebui să le mai dau de mâncare resturile care rămân de la cină, dar, te întreb eu, ar fi frumos din partea mea?

La urma urmei, ele îşi aşteaptă gustarea şi...

Godric fu nevoit să întoarcă pagina ca să poată citi în continuare.

... dacă mă opresc acum, cred că nu mă vor mai plăcea şi poate că mă vor sechestra în casă!

Sarah nu mai este răcită, apropo, şi a încetat să mai vorbească cu vocea aceea joasă şi înfundată, ceea ce este păcat (de voce, nu de recuperare!), pentru că era foarte amuzantă când vorbea – mai degrabă ca un unchi bătrân şi arţăgos, dacă aş fi avut un unchi, dar nu am.

Îţi aminteşti tavanul cu scurgeri din baie? Săptămâna trecută a plouat cu găleata şi, ce crezi? Tavanul s-a prăbuşit. A cam speriat-o pe bucătăreasă (Daniels mi-a spus), pentru că a căzut chiar în toiul nopţii şi se pare că bucătăreasa a crezut că prăbuşirea este de fapt a doua venire a lui Dumnezeu. (Bucătăreasa este o femeie religioasă, aşa spune toată lumea.) Oricum, şi-a petrecut

tot restul nopţii rugându-se, şi de aceea am avut la micul dejun în acea dimineaţă doar biscuiţi reci. Spune că nu a fost vina ei. Se aşteptase să învie morţii, dar doar bătrânul Battlefield, majordomul, a întâmpinat-o în zori. (Deşi am auzit-o pe Sarah spunând că Battlefield ar putea fi confundat cu uşurinţă cu un mort.)

La naiba! Am rămas fără hârtie, aşa că trebuie să mă opresc aici.

Cu afecţiune, a ta,

Megs

O scrisoare tipică de la ea: grăbită, plină de remarci, plină de viaţa pe care şi-o construise pe proprietatea lui de la ţară.

Plină de viaţa însăşi.

Împături scrisoarea cu grijă şi o puse înapoi lângă surorile ei. Godric nu o putea trăda pe Clara şi amintirea iubirii lor, dar asta nu anula faptul că o minţise pe Margaret. Adevărul era că nu îi fusese indiferentă îmbrăţişarea ei. Sărutul ei fusese atât de tipic pentru ea: neplănuit, nesăbuit, fără prea multă pricepere – şi cu atât mai erotic din pricina asta.

Margaret trezise ceva adânc înlăuntrul lui, ca şi cum Godric încă ar mai fi trăit şi ar mai fi avut speranţă pentru viaţa asta.

Închise sertarul şi îl încuie, apoi îşi scoase halatul şi cămaşa de noapte. Stinse lumânările şi se întinse gol în patul rece, întorcându-se pe o parte şi privind focul care se stingea.

Indiferent cât de atrăgătoare era oferta lui Margaret, era o iluzie. El murise în noaptea în care Clara îşi dăduse ultima suflare.

*

— Copacul ăla este mort, milady, spuse Higgins, grădinarul, cu o certitudine absolută în dimineaţa următoare.

Ca să îţi susţină punctul de vedere, scuipă pe frunzele uscate care acopereau grădina casei.

Sau ceea ce mai rămăsese din grădină.

Megs studie copacul. Era, fără îndoială, unul dintre cele mai urâte specimene pe care le văzuse vreodată. La un moment dat, fusese vreun pom fructifer, dar vârsta şi neglijenţa îi schimonosiseră ramurile greoaie şi joase. În acelaşi timp, tot felul de lăstari răsăriseră împrejurul său.

— S-ar putea să nu fie mort, spuse ea cu foarte puţină convingere. A fost o primăvară rece.

Higgins mormăi neîncrezător.

Copacul era în mijlocul grădinii. Fără el, grădina nu ar fi avut niciun farmec. Megs luă o crenguţă şi o îndoi. Se rupse cu un *trosc,* iar ea îi studie miezul. Maroniu. Cu siguranţă, copacul *părea* mort.

Megs aruncă crenguţa ruptă, strâmbând din nas. Mort. Ei bine, se săturase de moarte. Se săturase de un *anume cineva* care refuza să o ajute să producă viaţă. Dacă nu îl putea convinge – „încă” – să fie de acord cu planurile ei, atunci avea să îşi facă de lucru cu alte chestiuni între timp.

— Taie toţi lăstarii ăştia, îi ordonă ea lui Higgins, ignorând modul în care grădinarul îşi drese într-un mod superior glasul. Megs atinse un lujer maroniu care se înfăşurase pe trunchiul copacului. Şi taie şi ăsta, orice ar fi.

— Milady, începu Higgins.

— Te rog? Megs îi aruncă o privire. Ştiu că sunt absurdă, dar chiar dacă este mort, putem să plantăm un… un trandafir căţărător. Sau ceva asemănător. Nu vreau încă să renunţ la el.

Higgins oftă. Era un bărbat crăcănat, de vreo cincizeci

de ani, cu umeri greoi, şi uşor aplecat de spate, ca şi cum jumătăţii inferioare i-ar fi fost greu să care greutatea celei superioare. Higgins avea idei categorice în ceea ce privea grădinăritul – idei care însemnau că fusese concediat din multe locuri. De fapt, era şomer când parohul din Upper Hornsfield i-l recomandase cu oarecare reticenţă lui Megs. Ea căutase un grădinar cu experienţă, care să supravegheze schimbările de la Laurelwood şi, deşi nu îl văzuse niciodată zâmbind, se bucura că ascultase de instinctul care o determinase să îl angajeze. Poate că era direct şi tăios, dar omul îşi cunoştea plantele.

— Este o idee neghioabă, dar o voi face, milady, mormăi el acum.

— Mulţumesc, Higgins.

Megs îi zâmbi cu afecţiune. Nu se putea abţine să nu fie un bădăran bătrân, iar Megs se gândea că dacă, într-un an şi jumătate, de când era angajatul ei, nu o ameninţase că îşi dă demisia, asta însemna că şi el o plăcea pe ea. Sau cel puţin era un gând plăcut.

— Dar stratul acela de acolo? arătă ea cu degetul, iar Higgins începu să se scarpine în cap şi să îşi dea cu părerea despre nişte bălării dezordonate care înconjurau grădina.

Megs încuviinţă şi părea preocupată, dar îl asculta doar pe jumătate. Era o zi însorită şi reorganizarea unei grădini lăsate în părăgină era un mod minunat de a-ţi petrece dimineaţa. Noaptea trecută suferise un şoc în privinţa planurilor ei legate de copil, era adevărat, dar asta nu însemna că renunţase. Cumva, avea să găsească o cale de a trece de reticenţa lui Godric, altfel…

Ei bine, putea avea o aventură, îşi spuse Megs. Asta ar face orice femeie în postura ei – presupunând că mai *exista* altcineva într-o asemenea situaţie.

Dar de îndată ce această opţiune îi trecu prin minte, o respinse imediat. Indiferent cât de mare era dorinţa ei de a avea un copil, pur şi simplu nu îi putea face aşa ceva lui

Godric. Una era să se căsătorească din pricina unei sarcini în afara căsniciei, alta să pună coarne în mod intenţionat unui bărbat căruia i se dăruise în faţa prietenilor şi familiei. Chiar dacă acel bărbat era destul de încăpăţânat.

Megs se posomori. Era nedreaptă cu Godric, ştia asta. Partea mai grea era că îl înţelegea. Şi ea iubise pe cineva cu disperare şi se simţise pe jumătate moartă atunci când el murise. Pentru o clipă, gândul o întrerupse: îl trăda pe Roger dacă voia să creeze viaţă fără el? Vrând să facă asta cu alt bărbat?

Doar că ea îşi dorea *copilul,* nu actul în sine. Dacă l-ar putea avea fără să fie nevoită să se culce cu cineva, ar face-o. În plus, nu se aştepta să îi *placă* actul fizic cu Godric – cum ar putea, la urma urmei? îl iubise pe Roger, nu îl iubea pe soţul ei bătrân şi plictisitor. În orice caz, nu conta – dorinţa de a avea un copil era mult prea copleşitoare ca să o poată ignora.

Dar gândurile la Roger îi amintiră că neglijase ceva ce îi datora de foarte mult timp. Nu venise la Londra doar ca să îşi consume căsătoria, ci şi să găsească Fantoma din St. Giles şi să o facă să plătească pentru crima sa. Dacă fusese împiedicată să îşi îndeplinească un scop, atunci îşi putea concentra energia asupra celuilalt. Iar în timp ce îl privea pe Higgins dezgropând rădăcina unei plante şi mormăind satisfăcut, un gând îi trecu prin cap. Prima ei confruntare cu Fantoma nu fusese tocmai reuşită. Poate că ar trebui să mai facă nişte cercetări înainte să încerce din nou.

Cu acel gând în minte, după ce îl părăsi pe grădinarul morocănos, Megs porni în căutarea lui Sarah.

— Aici erai, exclamă când o găsi pe cumnata sa într-o cameră de la ultimul etaj al casei.

— Aici eram, fu Sarah de acord, apoi strănută. Cu ajutorul a două dintre fetele de la orfelinat, dădea jos draperiile de la ferestre.

Mary Evening, o copilă cam de unsprezece ani, cu

pistrui şi păr castaniu, chicoti. Mary Little, cealaltă fată, era mai serioasă, cu părul fin, blond-deschis.

Mary Little îi aruncă o privire dojenitoare lui Mary Evening, apoi spuse:

— Sănătate, milady.

— Mulţumesc, Mary Little, spuse Sarah, gâfâind, apoi îi făcu cu ochiul lui Mary Evening. Terminaţi voi cu draperiile, vă rog, fetelor, cât stau eu de vorbă cu Lady Margaret.

— Da, milady!

Fetele se repeziră la ferestre, aparent fără să fie deranjate de cantitatea de praf.

— Ce este camera asta? întrebă Megs, privind în jur.

Arăta ca un dormitor, dar nu unul pentru servitori.

— Nu sunt complet sigură, ezită Sarah. Dar, în orice caz, are nevoie de o curăţenie serioasă.

— Sunt de acord.

Megs privi cum una dintre draperii căzu pe podea într-un nor de praf.

— Păreai să vrei să vorbim când ai venit, spuse Sarah.

— A, da. Megs îşi aminti chestiunea care o trimisese în căutarea cumnatei sale. Nu ai spus tu aseară la cină că aveam o mulţime de invitaţii?

— Păi, multe dintre ele erau ale lui Godric, spuse Sarah. Nu o să îţi vină să crezi, dar am găsit un teanc pe biroul lui, multe datând de acum un an şi chiar mai vechi. Chiar ar trebui să îi angajez o secretară fratelui meu.

— Fără îndoială.

— Dar, da, unele erau pentru noi şi mătuşa ta, continuă Sarah, şi suntem aici de doar două zile! Nu sunt obişnuită cu modul rapid în care circulă veştile în Londra.

— Mmm. Era şi vreuna de la contele de Kershaw?

Sprâncene lui Sarah se uniră în timp ce se gândea, scuturând de praf şorţul pe care şi-l pusese peste rochie.

— Cred că da, dar era una dintre invitaţiile adresate

lui Godric. Lira pentru un bal pe care contele şi contesa îl organizează în seara asta.

— Perfect!

Megs radia de bucurie. Kershaw fusese un prieten de-al lui Roger şi auzise că în lunile care urmaseră morţii lui Roger, contele pornise în căutarea Fantomei din St. Giles. Avea să meargă la bal astă-seară şi să îi pună contelui întrebări despre Fantomă.

— Putem să luăm o trăsură, cred, spuse ea. Mai bine mă duc să văd dacă mătuşa Elvina ar vrea să ne însoţească. Îi plac balurile, ştii bine, şi chiar dacă Domnia Sa mai are puţin şi fată, cred…

— Dar…

Sarah rămase cu gura căscată.

— Ce naiba faceţi?

Amândouă tresăriră şi se întoarseră spre locul de unde venea vocea ameninţătoare. Godric stătea în prag, cu chipul încordat – atât de încordat, încât îi luă câteva clipe lui Megs să îşi dea seama că era alb de furie.

— Nu v-am dat permisiunea să intraţi în camera asta.

„O, Doamne!”

Una din cele două Mary chiţăi şi scăpă draperia din mână. Sarah îşi drese glasul.

— Fetelor, vă rog, duceţi draperiile jos, la doamna Crumb. Ea ştie cum ar trebui spălate.

Godric le făcu loc fetelor să treacă, dar privirea lui nu părăsi nicio clipă chipul lui Megs.

— Nu ar trebui să fii în camera asta. Nu te vreau în camera asta.

Ea simţi cum se înroşeşte şi ridică bărbia, privindu-l în ochii arzători.

— Godric…

El veni lângă ea, folosindu-se de statura sa impunătoare ca să o intimideze.

— Poate că mă crezi o marionetă, doamnă, care face

tot ce vrei tu, dar te asigur că nu sunt. Am fost răbdător până acum, dar ai mers prea departe.,

Megs făcu ochii mari, iar pulsul i se acceleră şi inima începu să îi bubuie în gât. Deschise gura fără să aibă habar ce ar putea să spună.

Dar Sarah vorbi înaintea ei, cu vocea tremurândă:

— Îmi pare rău. Este numai vina mea… Megs de-abia a ajuns aici. Noi doar făceam curat în toate camerele. Nu am mutat nimic, deşi nu îmi pot da seama pentru ce este folosită camera asta.

— A fost a Clarei, spuse el sec. Şi nu vreau să îţi vâri nasul prin ea.

— Godric, eu…

Dar el deja se întoarse să plece. Megs privi grimasa de pe chipul lui Sarah şi alergă după soţul ei.

Godric mergea grăbit pe coridor, fără să îşi dea seama de durerea pe care i-o pricinuise surorii sale.

— Godric!

El nici măcar nu încetini.

Megs se aşeză înaintea lui, obligându-l să se oprească lângă scări şi să o privească, iar Megs văzu…

Dumnezeule! Văzu durere vie pe chipul lui. Megs trase aer în piept, cutremurându-se.

— Sarah nu a ştiut.

Godric îşi încleştă maxilarul şi îşi luă privirea de la ea.

— Îmi pare rău, şopti Megs şi se întinse să atingă manşeta hainei lui.

Se aştepta ca Godric să o respingă. În schimb, el doar îi privi degetele atingându-l.

— Sarah ar fi trebuit să întrebe mai întâi.

— Desigur. Cu toţii ar fi trebuit să îţi cerem permisiunea înainte să începem o asemenea transformare a casei tale. Dar, Godric – Megs veni mai aproape, corsetul ei aproape atingând lâna aspră a hainei lui. Îşi înclină capul, încercând să îl privească în ochi. Nu ai fi fost de acord dacă

te-am fi întrebat, nu-i aşa?

Godric rămase tăcut.

— Eşti aşa de independent. Megs chicoti uşor. Este descurajator, pentru că noi, restul, nu suntem. Surorile şi mama ta nu sunt…

— Mama *vitregă.*

Privirea lui coborî spre a ei, încă de neînduplecat, dar măcar o asculta.

— Mama vitregă, făcu Megs compromisul. Dar o cunosc pe doamna St. John şi ţine foarte mult la tine. La fel ca întreaga familie. De-abia primesc veşti de la tine. Scrisorile tale sunt puţine şi înnebunitor de rezervate. Sunt îngrijoraţi pentru tine.

Iritat, Godric făcu o grimasă.

— Nu au motive.

— Nu?

El o privea, iar Megs înţelese că el învăţase să îşi controleze trăsăturile ca să obţină acea mască sobră pe care o purta de obicei.

— Ştii că au, şopti ea. Ştii că aceia care te iubesc au motive reale de îngrijorare.

— Margaret.

Megs îşi îndreptă umerii.

— Aşa că ar trebui să te întorci acolo şi să îi ceri scuze surorii tale.

Godric îi aruncă o privire exasperată şi sceptică.

— Nu ştia că era camera Clarei şi chiar dacă ar fi ştiut – Megs aruncă neputincioasă mâinile în aer. Ce vrei să faci? Să o ţii aşa cum este? Ca un altar al *morţii* ei?

Brusc, Godric era prea aproape de ea, cu capul aplecat spre faţa ei, iar Megs simţi cum şi ea se încordează.

— Tu, spuse el încet, buzele lui fiind atât de aproape de ale ei încât aproape le atingeau, trebuie să înveţi când să te opreşti, să nu sari calul.

Megs înghiţi în sec.

— Oare?

Pentru o clipă, Megs nu putu să respire. Godric era prea aproape, iar corpul lui se încordă, ca pentru a face... ceva, iar tensiunea lui părea să i se transmită şi ei, întrucât îşi simţi corpul încordat precum coarda unei viori.

Godric bombăni ceva în barbă şi păşi înapoi.

— Îmi voi cere scuze mai târziu..

Apoi se întoarse şi porni în josul scărilor. Megs trase aer în piept şi porni din nou spre camera Clarei. Intră şi merse să o îmbrăţişeze pe Sarah.

— Bărbaţii pot fi atât de insensibili.

— Nu. Sarah îşi acoperi nasul roşu cu o batistă din dantelă. Godric a avut dreptate, ar fi trebuit să îl întreb înainte să intru aici şi să fac curăţenie.

Megs făcu un pas în spate.

— Dar nu ştiai că a fost camera Clarei.

— Aveam o bănuială. Sarah îşi împături batista şi gesticulă spre patul masiv din mijlocul încăperii. De ce altfel ar fi patul ăsta aici? Cine altcineva ar fi putut locui aici?

— Atunci de ce...?

— Pentru că nu poate să ţină camera asta ca pe un altar macabru în amintirea Clarei.

— Asta i-am spus şi eu.

Sarah făcu ochii mari.

— Şi el ce a spus?

Megs strâmbă din nas.

— Păi, nu a fost prea încântat.

— O, Megs, începu Sarah să plângă, îmi pare atât de rău că te-am băgat în asta, dar... vino aici.

Fugi lângă una dintre ferestrele acum golaşe. Megs o urmă supusă.

— Ce este?

— Priveşte.

Sarah arătă spre barele din fier care erau fixate dincolo de fereastră. Barele din fier erau menite să îi ţină în

siguranţă pe ocupanţii camerei.

— Odată, aici a fost camera copiilor. Şi… ştiu că tu nu ai genul acela de căsnicie cu fratele meu, dar am sperat că, odată cu această călătorie la Londra, poate… Sarah înghiţi în sec şi îşi împreună mâinile, şoptind: Suntem atât de îngrijoraţi pentru el.

Megs încuviinţă din cap.

— Ştiu. Ca să fiu sinceră, şi eu speram să devin mai apropiată de Godric. Roşi, dar continuă. Doar că… nu ştiu cum să fac asta. Am încercat, dar este încăpăţânat. A iubit-o foarte mult pe Clara.

— Ştiu, spuse Sarah. Dar Clara este moartă, iar *tu* eşti aici acum. Nu renunţa la el, Megs, te rog.

Megs încuviinţă, dar chiar în timp ce îi zâmbea lui Sarah, se întreba: Cum avea să ajute un bărbat care renunţase la el însuşi?

Capitolul 5

Se întâmplă rar ca un muritor să îl poată vedea pe Helechin, întrucât este o fiinţă a nopţii şi a morţii, şi este, de obicei, invizibil tuturor. Dar iubita tânărului era diferită. Numele ei era Faith, credinţă, şi se născuse cu un al doilea văz. Ea ştia cine era Helechinul – şi, mai mult de-atât, ştia încotro se îndrepta.

— Iubitul meu nu a rănit în viaţa lui nici om, nici animal, strigă ea. Nu poţi să îi iei sufletul în iad, să ardă pentru eternitate…

din *Legenda Helechinului*

— *Unde* merge?

Godric rămase încremenit în toiul actului de a-şi

scoate lavaliera şi îi aruncă o privire lui Moulder.

— La un bal, repetă Moulder. Toate merg. Ar fi trebuit să vedeţi servitoarele alergând în sus şi-n jos pe scara de serviciu. Se pare că durează ceva timp să pregăteşti o doamnă pentru un bal.

De ce nu îi spusese Megs că avea de gând să iasă în seara aceea? Desigur, îşi dădu el seama, ultima dată când vorbiseră, se certaseră, iar el se cam ţinuse departe de casă de atunci. Se întorsese doar ca să se schimbe, ca să plece din nou în St. Giles. Ceea ce făcea acum. Ce făcea soţia lui seara nu. Era problema lui.

— Balul *cui?* întrebă Godric.

— Al lui Lord Kershaw, răspunse prompt Moulder. Se spune că va fi unul dintre cele mai mari baluri ale sezonului, de când cu căsătoria cu acea moştenitoare străină.

Godric îşi privi pentru o clipă servitorul. De când devenise Moulder un iubitor al bârfelor? Probabil că ascultase toată ziua pe la uşi. Godric scuturǎ din cap. „Kershaw.” Acela era unul dintre numele pe care i le menţionase Winter Makepeace. Poate că investigaţia lui în legătură cu răpitorii avea să decurgă mai bine la bal. Ignoră dinadins acea părticică a minţii sale care îi şoptea că asta însemna să îşi petreacă seara alături de frumoasa lui soţie.

— Scoate-mi costumul bun şi apoi asigură-te că trăsura mă aşteaptă.

— Înţelept din partea dumneavoastră, dacă îmi permiteţi să spun aşa, zise Moulder, făcând întocmai cum i se ceruse.

Godric scoase o cămaşă albă, curată.

— Ce vrei să spui?

— Păi, nu aveţi de unde să ştiţi cu cine s-ar putea întâlni acolo, nu-i aşa?

Godric îşi încheia nasturii, dar se opri.

— Despre ce vorbeşti? întrebă el foarte încet.

Moulder făcu ochii mari, trecându-i destul de târziu prin cap că era posibil să fi întrecut măsura.

— A... nimic, absolut nimic. Merg să mă asigur că trăsura vă aşteaptă, bine?

— Aşa să faci, îi ordonă Godric.

Moulder se grăbi să iasă din încăpere. Godric mormăi ceva şi îşi îmbrăcă restul costumului, în tot acest timp fiind conştient că nu era deloc raţional. Îi spusese lui Margaret că nu se putea culca cu ea. Nu ar fi trebuit să îi pese dacă ea alegea să îşi caute un amant. Blestemă şi ieşi grăbit pe uşă. Dar problema era că îi păsa, şi nu doar de posibilitatea umilinţei ca Margaret să poarte copilul altui bărbat. Una era ca ea să fie însărcinată cu un alt bărbat când el de-abia o cunoştea. Acum că petrecuse mai mult de un an citindu-i scrisorile, stătuse la aceeaşi masă cu ea la cină, simţise atingerea dulce şi disperată a buzelor ei...

Se opri pe palier. „La naiba!” Nu voia ca Margaret să primească alt bărbat în patul ei, şi cu asta basta! Iar revelaţia nu îi îmbunătăţi starea de spirit. Trase adânc aer în piept şi coborî restul scărilor mai încet. Nu trebuia să uite care era scopul participării la acest bal. Trebuia să afle dacă Lord Kershaw ştia ceva despre ce făcuse prietenul său, Seymour, în St. Giles, cu hoţii de fete. Aceasta era strict o chestiune care interesa Fantoma.

Afară, doamnele deja se aşezaseră în trăsură, dar măcar Moulder le împiedicase să plece fără el. Godric deschise uşa şi urcă, conştient de faptul că ocupanţii îi aruncau priviri curioase. Margaret, desigur, fu cea care vorbi prima, ochii ei licărind în lumina palidă din trăsură.

— Nu ştiam că balurile se află printre interesele tale, altfel te-aş fi invitat.

Godric îşi modifică expresia, sperând că afişa una plăcută.

— Aşa cum e firesc, te voi însoţi la serate.

— Fireşte, spuse Sarah pe un ton sec. Glasul i se mai

înmuie, adăugând: Mă bucur că te-ai hotărât să ne însoţeşti.

Oare chiar era atât de neatent? Un fior de vină îi străpunse pieptul. La urma urmei, Sarah era sora lui. Cu tatăl lor mort, el ar fi trebuit să fie capul familiei, să îşi îndrume şi să îşi ajute mama vitregă şi surorile.

— Îmi pare rău, spuse el, iar după privirea soţiei şi a surorii sale, le surprinsese pe amândouă. Mătuşa Elvina de-abia mormăi ceva, dar el o ignoră pe cotoroanţă. Nu ar fi trebuit să ţip la tine în după-amiaza asta.

— Nu, spuse Sarah, scuturând din cap. Eu sunt cea care trebuie să îşi ceară scuze. Nu ar fi trebuit să mă ating de lucrurile din camera Clarei.

— Fă ce crezi de cuviinţă cu ele, spuse el. Presupun că este timpul pentru asta.

— Eşti sigur?

Sarah îi căută privirea. Godric încercă să zâmbească şi nu i se păru atât de greu să o facă.

— Da.

Godric fu tăcut pentru restul drumului, lăsându-le pe doamne să pălăvrăgească. De două ori i se păru că o vede pe Margaret analizându-l curioasă în lumina slabă din trăsură, iar Godric îşi dori să poată găsi o cale de a-i îndeplini visele fără să o trădeze pe Clara.

Kershaw locuia într-o casă veche din oraş, care părea să fi fost recent renovată. Godric îşi aminti bârfele lui Moulder în timp ce le însoţi pe doamne înăuntru şi se întrebă dacă zestrea soţiei lui Kershaw plătise pentru noua faţadă a casei.

Uşile casei se deschideau către un antreu primitor, iar Godric se întoarse politicos pentru a-i lua haina mătuşii Elvina, întinzând-o apoi unuia dintre servitori, şi se răsuci la timp ca să o vadă pe Margaret etalându-şi rochia.

Pentru o clipă, rămase încremenit în mijlocul holului aglomerat. Soţia lui purta o rochie roz-somon, care se

potrivea perfect cu buclele ei negre. Părul îi fusese aranjat într-un stil mai complicat decât de obicei, iar bijuteriile din el străluceau în lumina candelabrelor care atârnau din tavan. Decolteul rotund şi generos al rochiei îi etala pieptul, iar când Margaret se întoarse râzând la ceva ce spusese sora lui, Godric fu de părere că arăta precum o zeiţă a bucuriei.

Cât de ironic i se părea acum faptul că era măritată cu el. Godric îi oferi braţul său.

— Arăţi minunat.

Megs flutură surprinsă din gene, luându-i braţul.

— Mulţumesc.

Godric îşi aminti că nu era singură şi le complimentă şi pe Sarah şi pe mătuşa Elvina, care ridică din sprâncene, dând primul semn că avea simţul umorului, în opinia lui Godric, apoi bătrâna îl luă de celălalt braţ. Balul era o vânzoleală de trupuri care se mişcau încet.

— Dumnezeule, exclamă mătuşa Elvina. Nu am mai fost la un asemenea bal de când eram mică.

— Iat-o pe prietena ta, Lady Penelope, Megs, spuse Sarah.

— O, da, spuse absentă Megs. Mă întreb unde ar putea fi Lord Kershaw.

Godric îşi miji ochii, aruncându-i o privire curioasă soţiei sale. Dar apoi Sarah le îndrumă grăbită pe Megs şi pe mătuşa Elvina spre Lady Penelope. Godric privi în direcţia aceea. Lady Penelope era considerată o frumuseţe, dar, pentru Godric, trăsăturile ei, oricât de frumoase ar fi fost, erau anulate de personalitatea absurdă a doamnei.

— Merg să caut ceva de băut, le spuse doamnelor, care deja se îndepărtau, cu spatele la el.

Margaret privi înapoi, aruncându-i un zâmbet, apoi se amestecă în mulţime. Cât de stupid din partea lui să simtă un fior brusc. Godric alungă sentimentul de pierdere şi îşi croi drum spre salonul cu aperitive şi băuturi. Înaintă cu

greu prin mulţime, dar nu îl deranja. Era cu ochii în patru după Lord Kershaw. Îl mai întâlnise înainte şi îşi amintea că era un individ amabil şi energic. Nu prea se potrivea cu descrierea unui om care conducea un atelier de sclavi în St. Giles, dar nici Seymour nu păruse atât de ticălos. Un sfert de oră mai târziu, Godric ajunse înaintea unui bol enorm cu punci şi se întreba cum ar putea să ducă trei pahare.

— St. John, tună o voce şi cineva îl apucă de braţ.

Godric se întoarse şi privi direct în ochii deschişi la culoare ai bunului său prieten, Lazarus Huntington, baronul Caire. Îşi înclină uşor capul.

— Caire.

— Nu credeam că te voi vedea aici, spuse Caire, făcându-i semn unui servitor că dorea un pahar cu punci.

— Pot spune acelaşi lucru despre tine.

Caire ridică sarcastic din sprâncene.

— Este straniu cum căsnicia poate schimba chiar şi cele mai negre reputaţii în ochii societăţii.

— Fără îndoială, răspunse sec Godric. Poftim. Ţine-mi asta. Caire privi uimit la paharul de punci, dar îl acceptă destul de docil.

— Să înţeleg că ai venit cu soţia ta?

— Şi cu sora mea şi cu mătuşa soţiei mele, mormăi Godric, jonglând cu paharele.

— Cum s-ar spune la pocher, full, remarcă tărăgănat Caire. Godric îi aruncă o privire, ridicând din sprâncene. Expresia de obicei plictisită a lui Caire se domolise puţin.

— Mă bucur.

Godric îşi mută privirea.

— Da, bine…

— Vino, spuse celălalt bărbat. Trebuie să mă prezinţi cum se cuvine soţiei tale. Temperance m-a înnebunit cu vestea sosirii ei la Sindicatul Doamnelor.

Godric încuviinţă din cap şi se întoarse spre mulţime, croindu-şi drum fără să îi mai spună vreun cuvânt lui Caire,

dar îl simţi pe bărbat urmându-l. Ajunseră la jumătatea holului, când Caire mormăi în spatele său:

— O văd pe Temperance cu un cârd de doamne. Aceea de acolo este soţia ta?

Iar Godric ridică privirea şi o zări pe Margaret râzând, destul de aproape de chipul lui Adam Rutledge, viconte d'Arque – unul dintre cei mai faimoşi crai ai Londrei.

*

Vicontele d'Arque era destul de chipeş, îşi spunea Megs, iar el o ştia, de asemenea. Ochii lui cenuşiu-deschis păreau să sclipească, parcă spunând: „Nu sunt cel mai frumos bărbat pe care l-ai văzut vreodată? Hai, admiră-mă!"

Iar Megs o făcu – de la pomeţii fini la gura atrăgătoare –, deşi nu acela era adevăratul motiv pentru care stătea aşa de aproape de el şi râdea la glumele lui versate. Nu, Lord d'Arque fusese un bun prieten de-al lui Roger. Pe când Roger trăia, Megs fusese întotdeauna puţin intimidată de viconte şi de frumuseţea lui extravagantă. De asemenea, era considerat un libertin periculos de către societatea engleză, iar pentru ea, ca doamnă nemăritată, fusese în interesul reputaţiei ei să stea departe de el.

Acum când era o femeie căsătorită, lucrurile se schimbau însă radical. Căsătoria avea câteva avantaje, se gândi Megs destul de tristă. Putea flirta discret – când tot ce îşi dorea să facă era să continue discuţia cu Godric. Ca şi cum acel gând l-ar fi chemat pe soţul ei, Godric apăru deodată în mulţime, croindu-şi drum spre ele, cu o expresie destul de sumbră. Megs ridică bărbia şi se întoarse în mod intenţionat spre Lord d'Arque.

— A trecut o veşnicie de când nu v-am mai văzut!

— Orice perioadă de timp petrecută departe de o asemenea doamnă încântătoare este o eternitate, spuse

galant Lord d’Arque, fluturându-şi genele şi apoi privind-o în ochi.

Se uitase în corsajul ei? Bărbatul chiar era delicios de groaznic. Megs zâmbi.

— Cred că avem un prieten comun… sau aveam unul.

Zâmbetul cinic nu dispăru de pe chipul lordului, dar ochii lui părură să devină precauţi.

— Adevărat?

— Da. Megs şi Roger îşi păstraseră aventura amoroasă secretă. Pe atunci, această decizie părea să ofere un strop de magie poveştii. Erau pe punctul de a-şi anunţa logodna când Roger… Megs trase adânc aer în piept, neputând să susţină zâmbetul. Roger Fraser-Bumsby, spuse ea.

Lordul îşi miji frumoşii ochi cenuşii.

— Punci, murmură Godric, făcând-o să tresară într-un mod deloc graţios.

— O.

Megs clipi, întorcându-se şi văzându-l pe soţul ei calm şi liniştit cu pumnale în loc de ochi – iar pumnalele erau îndreptate spre Lord d’Arque. Dacă privirile ar fi putut ucide, bărbatul s-ar fi zvârcolit într-o baltă de sânge pe podeaua din marmură roz a contelui.

„Ei bine, asta este interesant.” Megs chiar ar fi trebuit să aibă remuşcări. Bietul, dragul d’Arque nu făcuse nimic altceva decât să fie craiul care era de când se născuse. Nu era vina lui că ea flirtase în mod scandalos cu el, trezindu-i instinctele de seducător. Dar era ceva teribil de satisfăcător în faptul că soţul ei îl înjunghia mental pe celălalt bărbat pentru că vorbea cu ea.

Megs îi zâmbi lui Godric şi acceptă paharul de punci. Godric îşi miji ochii, privind-o, apoi se concentră asupra vicontelui.

— D’Arque.

Buzele vicontelui zvâcniră, deşi cu greu acela putea fi

numit un zâmbet.

— St. John. Tocmai… vorbeam cu superba ta soţie. Trebuie să recunosc că eşti mult mai curajos decât mine.

— Adevărat? De ce?

Lord d’Arque ridică din sprâncene într-un mod inocent.

— A, pentru că eu nu aş putea niciodată să exilez o doamnă atât de minunată departe, la ţară. Aş vrea să o am lângă mine – ziua şi, mai ales, noaptea.

Îşi exersase replicile absurde în faţa unei oglinzi? Era de-a dreptul urât – atât ceea ce implicau cuvintele lordului, cât şi faptul că Megs se bucura de reacţia lui Godric. Dar Megs ar fi trebuit să pună capăt situaţiei. Chiar ar fi trebuit.

Deschise gura.

Dar soţul ei deja vorbea.

— Sunt surprins, domnule. M-aş fi gândit că nu ar fi loc lângă dumneavoastră în orice moment al zilei – dar *mai ales* al nopţii.

Un râs înfundat se auzi de lângă Megs. Ea se întoarse şi văzu un gentleman cu o apariţie extraordinară, cu părul argintiu prins la spate cu o fundă neagră.

El îi surprinse privirea şi făcu o reverenţă, chiar în timp ce Lord d’Arque răspunse replicii soţului ei.

— Lady Margaret. Sper că nu este o îndrăzneală din partea mea că mă prezint. Eu sunt Caire.

Desigur, Lord Caire. Odată fusese aproape la fel de faimos ca şi Lord d’Arque. Megs făcu o plecăciune.

— Este o onoare, Lord Caire. Soţia dumitale este una dintre foarte bunele mele prietene.

— Hm. Un zâmbet încă juca pe buzele lui Lord Caire când Godric făcu un comentariu despre sifilis la adresa lui d’Arque. Mie şi lui Temperance ne pare rău că nu am participat la nunta voastră, dar am înţeles că a fost un eveniment restrâns, în familie. Eu şi St. John ne cunoaştem de ani buni.

— Adevărat? Megs aruncă o privire îngrijorată către Godric şi viconte.

Cel puţin nu se luaseră încă la bătaie. Deşi dacă o făceau, şi din cauza *ei,* cu siguranţă asta ar fi făcut balul mult mai interesant. O, era răutăcioasă!

— Probabil crezi că flirtam.

— Deloc, spuse blând Lord Caire. De fapt, nu l-am mai văzut atât de însufleţit pe St. John de ani buni. Ochii lordului erau puţin trişti, dar apoi o zări privindu-l şi zâmbi. Puţină furie este bună pentru un bărbat din când în când. Sper că ai de gând să rămâi în Londra.

Megs îşi muşcă buza, pentru că nu plănuise să stea după ce avea să rămână însărcinată. Adevărul era că iubea Laurelwood. Viaţa la ţară i se potrivea, iar moşia era un loc perfect pentru a-şi creşte copilul. Se părea că Lord Caire îi citise bine expresia feţei.

— Înţeleg. Păcat, dar îţi sunt recunoscător pentru timpul pe care îl poţi petrece cu prietenul meu.

— Aş petrece mai mult timp cu el dacă nu ar fi o fantomă între noi, spuse Megs, încercând să nu pară ranchiunoasă.

Godric era cel care voia ca ea să plece.

— Ah. Lord Caire încuviinţă din cap. Clara.

Megs tresări.

— Nu vreau să par geloasă. Ştiu că au trăit o poveste frumoasă de dragoste şi că au fost fericiţi împreună.

— S-au iubit foarte mult, fu de acord Lord Caire, părând gânditor, dar oricine ţi-a spus că au fost fericiţi, mă tem că a minţit.

Megs clipi, apropiindu-se uşor de lord.

— Ce vrei să spui?

— Ea s-a îmbolnăvit foarte repede după ce s-au căsătorit. Într-un an sau cam aşa ceva, şi după ce au adus toţi doctorii posibili, atât de aici, cât şi de pe continent, Godric şi-a dat seama că nu putea face nimic. Fără să îşi

întoarcă deloc capul, Lord Caire aruncă o privire spre locul unde Temperance vorbea cu Sarah. Nu îmi pot închipui ce ar însemna pentru un bărbat să o privească pe femeia iubită murind încet şi în chinuri.

Megs trase adânc aer în piept pentru că, deşi Lord Caire afişa o mască plictisită în mare parte a timpului, ea ştiu dintr-odată adevărul: îşi iubea enorm de mult soţia, fără rezerve. Avusese şi ea parte de asta cândva – sau cel puţin de începutul unei asemenea poveşti. Îl cunoştea pe Roger de doar trei luni şi, deşi flacăra pasiunii lor arsese fierbinte, Megs îşi dădu seama acum că fusese de-abia începutul. Ea îşi dorea, de fapt, o dragoste frumoasă şi împlinită de-a lungul anilor.

Ceea ce nu avusese niciodată.

Îşi muşcă buza. Nu avusese parte de asta cu Roger, şi nu o va. Ivea nici cu Godric. Poate că el schimba replici tăioase cu Lord d'Arque, dar era o chestiune de mândrie, nu de grijă pentru ea.

Gândul o făcu să se încrunte.

— Îmi pare rău, spuse Lord Caire. Nu a fost intenţia mea să îţi pricinuiesc durere.

— Nu, nu este nimic. Megs încercă să zâmbească, dar eşuă. Doar mi-aş dori… începu ea.

Caire aşteptă, iar când ea nu *putu* să îşi continue gândul, lordul încuviinţă din cap.

— Doar pentru că a iubit-o pe Clara nu înseamnă că nu te poate iubi, de asemenea. Curaj, milady. Godric poartă o mască dură, dar te asigur că bărbatul de dincolo de ea merită osteneala. Şi cred că dacă există o femeie care îl poate scoate la iveală, aceea eşti dumneata, o simt.

Megs privi spre Godric, care în acel moment ridică privirea şi ochii li se întâlniră. Ai lui erau negri, furioşi şi trişti, iar ea îşi dori cu disperare să poată crede în cuvintele lui Lord Caire.

*

Artemis Greaves privi neliniştită cum Lord d’Arque zâmbi şi îi spuse ceva de-a dreptul cumplit domnului St. John. Soţul lui Lady Margaret îi lăsase întotdeauna impresia unui gentleman cumpătat – şi foarte trist, dar chiar şi cel mai cumpătat bărbat putea fi provocat la…

— Un duel! şuieră încântată şi mult prea tare Lady Penelope. O, sper ca povestea asta să se încheie cu un duel.

Artemis o privea îngrozită pe verişoara ei. Penelope îi era foarte dragă în mare parte a timpului – bine, *uneori,* oricum –, dar câteodată era de-a dreptul neroadă.

— Credeam că îl placi pe vicontele d’Arque, spuse ea cu o exasperare tăcută.

Penelope îşi întoarse capul într-o mişcare pe care o exersase probabil în oglindă, pentru că pieptenii încrustaţi cu bijuterii din părul ei captară lumina. Avea trei, iar fiecare dintre ei avea un mic rubin şi câteva perle care licăreau de fiecare dată când Penelope se mişca. Probabil costau mai mult decât întreaga garderobă a lui Artemis, dar complimentau perfect buclele negre ale verişoarei ei.

— Îl plac pe Lord d’Arque, spuse Penelope, dar el nu este duce, nu-i aşa?

Artemis clipi, incapabilă să urmărească şirul gândurilor verişoarei sale, ceea ce era o problemă constantă.

— Ce contează…?

O siluetă înaltă străbătu mulţimea asemenea unui pumnal care străpunge un măr. Avea o expresie uşor iritată şi, deşi purta un costum albastru-închis şi o vestă neagră, nimeni nu putea confunda autoritatea posturii sale. Îşi croi drum spre d’Arque, şi în acelaşi timp Lord Caire făcu un pas în faţă şi îi şopti ceva la ureche lui St. John.

— Un duce ca *acela,* spuse Penelope atât de

încântată, încât vocea îi sună răguşit, iar Artemis o privi îngrijorată.

— Eşti răcită?

— Nu, prostuţo, spuse Penelope uşor enervată. Îşi îndreptă umerii şi îşi îmblânzi expresia. Penelope era obsedată de ridurile care îi puteau apărea pe chip. M-am hotărât că a sosit vremea să mă mărit şi, în mod firesc, ar trebui să mă mărit cu un duce. Cu *acela,* mai exact.

Pentru că, desigur, gentlemanul a cărui prezenţă îl făcu pe Lord d'Arque să se întunece la faţă era Maximus Batten, ducele de Wakefield.

Artemis clipi nedumerită. Penelope era fiica unui conte – a unui conte fabulos de bogat. Şi, deşi era în firea lucrurilor ca ducii să se însoare cu moştenitoare putred de bogate, oare ducele de Wakefield chiar ar fi vrut o soţie care, era atât de absurdă, încât insista să îşi pună perle în ciocolata caldă pe care o bea dimineaţa? Penelope pretindea că praful de perle conferea strălucire tenului ei. Artemis era de părere că doar strica ciocolata – pe lângă faptul că era o risipă de *perle.*

Artemis ştia că părerea ei conta foarte puţin. Dacă Penelope îşi pusese în cap să se mărite cu un duce, fără îndoială avea să devină ducesă până la anul pe vremea asta. Dar *Wakefield? Artemis* privi spre el, studiindu-i chipul alungit pe care se citea nerăbdarea. Ea înalt, dar nu foarte, avea umerii laţi, dar sfrijiţi, şi tocmai asprimea expresiei sale te împiedica să îl consideri chipeş. Dacă i s-ar fi cerut să folosească un singur cuvânt prin care să îl descrie pe ducele de Wakefield, acela ar fi fost „rece".

Artemis se cutremură. Din câte observase ea, la nenumăratele baluri la care participase din umbre nevăzute, bărbatul nu părea să aibă simţul umorului – sau al compasiunii. Şi trebuia să le ai pe amândouă ca să poţi trăi cu Penelope.

— Mai sunt şi alţi duci buni de însurătoare, îi aminti

Artemis verişoarei sale. Ducele de Scarborough, de exemplu. Este văduv de un an şi are numai fiice. Fără îndoială, va vrea să se recăsătorească.

Penelope pufni fără să îşi ia ochii de la Wakefield.

— Probabil că are în jur de şaizeci de ani.

— Adevărat, dar am auzit că este un om foarte blând, spuse Artemis. Oftă şi făcu o altă încercare. Dar ducele de Montgomery?

Penelope se întoarse spre ea şi o privi îngrozită.

— Omul ăla îşi petrece tot timpul la ţară sau în străinătate. L-ai văzut vreodată?

Artemis strâmbă din nas.

— Păi, nu…

— Şi nu eşti singura. Penelope se întoarse iar spre Wakefield cu un licăr meditativ în privire. Nimeni nu l-a mai văzut pe Montgomery de secole. Din câte ştim, ar putea fi un cocoşat sau să aibă buză de iepure, sau mai *rău* – Penelope se cutremură –, poate este *nebun.* Nu aş vrea să intru într-o familie de nebuni.

Artemis trase adânc aer în piept şi coborî privirea în podea. „Nu, nimeni nu ar vrea să se căsătorească şi să intre într-o familie de nebuni.” încercă să alunge durerea din ultimii ani, dar în momente ca acesta, când era prinsă cu garda jos, îi era pur şi simplu imposibil. Din fericire, Penelope nu păru să observe.

— Şi dacă şi-a cheltuit toţi banii hoinărind pe continent?

— Eşti *moştenitoare.*

— Da, şi vreau să îmi cheltui banii pe *mine,* nu să repar vreun castel dărăpănat.

Artemis se încruntă.

— Presupun că asta îl exclude pe ducele de Dyemore.

— Da, îl exclude. Dyemore avea cel puţin trei castele care aveau nevoie urgentă de reparaţii. Penelope încuviinţă satisfăcută. Nu, există un singur duce pentru mine.

Artemis se întoarse şi văzu că Wakefield se retrăgea. Cumva, îl convinsese – sau, mai degrabă, îl ameninţase – pe Lord d'Arque să se retragă împreună cu el. Poate că ducele era un bărbat rece şi mândru, dar Artemis tot simţea un dram de milă pentru el. Lady Penelope Chadwicke obţinea întotdeauna ceea ce îşi dorea.

*

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ai sta departe de vicontele d'Arque, spuse Godric, conducându-şi soţia pe ringul de dans.

Tresări la auzul propriei voci încordate, dar în această chestiune nu părea să vadă o altă logică. Ea era soţia lui, la urma urmei. Megs îşi aplecă uşor capul, părând mai mult curioasă, decât furioasă.

— Este un ordin?

Godric se simţi ca un neghiob.

— Nu, desigur că nu.

Muzica începu, iar dansul îi despărţi înainte ca el să îşi poată termina explicaţia. Godric trase aer în piept, executând paşii de dans, încercând să stingă furia care îl copleşise la vederea lui Margaret alături de Lord d'Arque.

Când dansul îi aduse din nou împreună, Godric şopti, pentru ca dansatorii din jur să nu îl poată auzi:

— Ştiu că este greu pentru tine… vrei un copil, dar nu asta este soluţia.

— Ce vrei să spui? întrebă ea precaută – prea precaută.

Totuşi, Godric nu putu să facă altceva, decât să îi răspundă sincer:

— Cu d'Arque pe post de amant.

Pentru o secundă, durerea licări în ochii ei, apoi Megs îşi suprimă emoţiile, iar Godric îşi dădu seama că tocmai îşi săpase groapa.

— Crezi că sunt o târfă, spuse ea.

O groapă foarte adâncă.

— Nu, desigur…

Dar Megs se învârti, purtată de paşii dansului. De data asta, Godric o privi nerăbdător pe soţia despre care ştia atât de puţine. Dacă Clara ar fi considerat vreodată că ar fi fost atât de grav insultată, ar fi plâns. Sau poate ar fi părăsit încăperea. Godric chiar nu ştia, pentru că, în primul rând, nu ar fi ajuns la o asemenea discuţie cu Clara. Ideea în sine era absurdă.

În schimb, Margaret îşi ţinea fruntea sus, iar obrajii îi deveniseră rozalii. Arăta precum o zeiţă furioasă. O zeiţă care, dacă ar fi fost singuri, l-ar fi atacat – gând care îl stârni în mod inexplicabil. Când dansul îi reuni, deschiseră amândoi gura în acelaşi timp.

— Nu asta am vrut să spun, începu el.

— Mă condamni fără proces, spuse ea, întrerupându-l, şi pe baza unor dovezi absolut neconcludente.

— Flirtai, doamnă.

— Şi dacă flirtam? întrebă ea, făcând ochii mari într-un mod dramatic. Dacă fiecare femeie care flirtează într-o sală de bal, ar fi socotită târfă, atunci toate ar fi numite astfel, cu excepţia călugăriţelor şi a bebeluşilor. Chiar crezi că intenţionam să încep o aventură cu vicontele?

Godric ezită o fracţiune de secundă prea mult. Sprâncenele ei frumoase se uniră.

— Mă scoţi din sărite!

— Eu? *Eu* te scot din sărite? Te asigur, doamnă, că *tu* eşti cea care mă înnebuneşte. Niciodată în viaţa mea nu am făcut o scenă în public…

— Iar acum eşti la a doua, îl întrerupse ea brusc.

O replică destul de copilărească, dar şi foarte enervantă, întrucât reuşi să o exprime chiar când fură obligaţi să se despartă. Ceea ce însemna că ea avu ultimul cuvânt.

Godric nici măcar nu se deranjă să îşi ascundă încruntarea, urmându-i gânditor mişcările. O matroană puţin cam durdulie îl privi şi se împiedică, lovindu-se de un cuplu. Încruntarea lui se adânci.

— Ţi-am dat vreodată motiv să te îndoieşti de fidelitatea mea? întrebă Megs de îndată ce dansul îi apropie din nou.

— Nu, dar…

— Şi totuşi mă acuzi de cel mai rău lucru de care un bărbat poate acuza o femeie.

— Margaret, spuse el neputincios, căci toată elocvenţa lui se evaporase.

Megs trase aer în piept în timp ce el se mişcă în jurul ei.

— Oricum, de ce îţi pasă? Ţi-ai exprimat destul de clar dezinteresul. De ce faci pe câinele grădinarului? *De ce* te-ai căsătorit cu mine, în primul rând?

Godric îşi luă ochii de la ea, observându-i pe toţi cei care încercau să le asculte conversaţia, fără să reuşească.

— Fratele tău m-a rugat…

— Griffin de-abia te cunoştea.

Godric îşi fixă din nou privirea asupra ei şi citi hotărârea de pe chipul său.

— Nu este locul potrivit…

— De ce?

— Nu am avut de ales! strigă el într-un sfârşit şi regretă imediat cuvintele.

O, Dumnezeule, Megs părea atât de rănită.

— Margaret, începu el, dar ea deja nu îl mai auzea, iar el nu ştia dacă să se bucure sau nu. Nu ar fi trebuit să îi pese. Dacă ea se culca cu un alt bărbat, sau nu, nu ar fi trebuit să fie problema lui. Fusese de acord şi înainte să îi accepte copilul unui alt bărbat… dar acum pur şi simplu nu putea.

Gândul îl luă prin surprindere. Totul se schimbase, se

părea, în doar câteva zile. De fapt, totul se schimbase de când îşi întâlnise soţia în St. Giles.

La naiba! Ce îi făcea Margaret?

Nu se putea gândi acum la asta. Erau pe ringul de dans, înconjuraţi de elita londoneză. Trebuia să recapete controlul asupra soţiei lui şi să menţină o atmosferă de normalitate.

Când, în sfârşit, se apropiară din nou, Godric era pregătit, vorbind încet şi calm:

— În ciuda comportamentului tău de mai devreme şi chiar de acum, Margaret, te-am respectat neîncetat. Mai degrabă, voiam să mă asigur că firea ta pasională nu te conduce pe căi greşite.

Margaret se aplecă spre el şi spuse:

— Poate că sunt pasională, dar cel puţin nu mă port de parcă aş fi deja *moartă.* Şi urăsc numele de Margaret!

Învârtindu-se, părăsi ringul de dans, mirosul de flori de portocale plutind în urma ei.

Godric nu putu să nu o admire, deşi îl lăsase singur în toiul unui dans, ca pe un idiot. O siluetă masivă apăru în dreapta lui.

— Cu siguranţă, căsnicia a produs o schimbare în personalitatea ta, spuse Caire. Nu te-am văzut niciodată apropiindu-te atât de mult de un duel – şi să încununezi asta cu un meci cu soţia ta pe ringul de dans. Nu am cuvinte!

Godric închise ochii.

— Îmi pare rău…

— M-ai înţeles greşit, omule.

Godric deschise ochii şi îl văzu pe Caire rânjind la el. Caire, rânjind!

— Dumnezeule, St. John! Aproape că te-am crezut mort!

— Nu sunt mort, mormăi Godric.

— Acum întreaga Londră ştie asta, decretă Caire.

Vino. Ştiu unde îşi ţine gazda noastră coniacul.

Iar Godric îşi urmă cu graţie prietenul, pentru că, dacă asta era viaţa, atunci era mult mai complicată decât şi-o amintea el.

Capitolul 6

Helechinul deschise gura şi se opri. Cât timp trecuse de când nu mai vorbise? Ani? Decenii? Milenii? Când în sfârşit îşi eliberă vocea, sună ca un croncănit hodorogit.

— Nu contează cât de bun a fost în viaţă. A murit nespovedit. Oare inima Helechinului fu mişcată de chipul trist al lui Faith? Chiar de-ar f fost aşa, nu putea face nimic, pentru că regulile erau clare. Aşa că îşi întoarse calul şi dădu să plece, în timp ce făcu asta, Faith sări în spatele lui...

din *Legenda Helechinului*

Megs ieşi valvârtej din sala de bal, fără să-i pese de scena pe care o făcea. „Cum îndrăzneşte?” Cum îndrăznea să o considere o femeie uşoară, când tot ce făcuse fusese să râdă la o glumă de-a lui Lord d’Arque. Încercând să afle dacă omul ştia ceva despre moartea lui Roger.

Îşi şterse o lacrimă fierbinte de pe obraz şi coborî în fugă scările. Nici măcar nu ajunsese să îl întrebe pe viconte despre Fantomă când Godric apăruse şi începuse să îl insulte pe bărbat – şi pe ea.

— Megs!

Se opri şi se întoarse.

Sarah gâfâia în urma ei, iar Megs îşi dădu seama că nu era prima oară când femeia o strigase.

— Te simţi bine?

Sarah se opri, privind-o îngrijorată.

— Eu… Megs încercă să îşi păstreze vocea calmă, dar, în cele din urmă, izbucni. Of, Sarah, uneori îmi vine să-l lovesc!

— Ei bine, nu te învinovăţesc, spuse cu loialitate Sarah – sau lipsită de loialitate, din moment ce îi ţinea partea lui Megs împotriva propriului frate.

Dar Megs nu putea decât să fie fericită că Sarah îi era o prietenă atât de bună.

— Nu mă pot întoarce acolo… nu acum.

Sarah se încruntă.

— Unde vei merge?

— Trebuie… Trebuia să vorbească cu Griffin. Gândul îi încolţi deodată în minte, iar Megs ştia că era lucrul pe care trebuia să îl facă. Trebuia să îi pună lui Griffin câteva întrebări. Megs se concentră asupra lui Sarah. Trebuie să plec. De fapt, trebuie să discut ceva important cu fratele meu, Griffin. Le poţi transmite scuzele mele contelui şi contesei?

— Desigur. Privirea lui Sarah se îmblânzi de compasiune – şi curiozitate. Dar am venit cu o singură trăsură.

— A.

Megs căzu pe gânduri. Dar Sarah i-o luă înainte.

— Mătuşa Elvina a bârfit cu Lady Bingham toată seara. Sunt convinsă că va fi amabilă şi ne va conduce acasă.

— Eşti un înger.

Megs o sărută pe cumnata ei pe obraz, apoi coborî scările. Cincisprezece minute mai târziu, era singură în trăsură, în drum spre casa din oraş a lui Griffin şi Hero. De-abia acum îi trecu prin cap că era posibil ca fratele ei să nu fie acasă la acea oră. Dar, meditând asupra chestiunii în timp ce trăsura se hurducăia pe străzile întunecate ale Londrei, decise că era o şansă bună ca Griffin să fie acasă. Ştia din scrisorile lui Hero că fratele ei, odinioară unul dintre

cei mai sălbatici crai ai înaltei societăţi, îşi petrecea acum mare parte din seri acasă, alături de soţie şi de fiul lui.

Megs se decise să nu fie geloasă pe fratele ei.

Douăzeci de minute mai târziu, trăsura trase în faţa unei case elegante. După căsătorie, fratele ei renunţase la casa în care îşi petrecuse burlăcia şi se mutase acolo, într-un cartier mai bun.

Megs urcă treptele din faţă, inima luându-i-o la galop când îşi dădu seama că, deşi în faţa casei erau două felinare aprinse, clădirea era cufundată în întuneric. Pentru un moment, Megs ezită, dar chestiunea nu mai suporta aşteptare: nu avea să dea din nou ochii cu soţul ei fără să fi elucidat misterul.

Ridică inelul şi bătu de două ori. Urmă o pauză lungă, apoi un majordom deschise uşa. Se ciondăni puţin cu servitorul până reuşi să îl convingă că ea era sora lui Lord Griffin şi că îi părea rău că îl vizita la o oră atât de nepotrivită, dar în curând fu invitată într-un salonaş. O menajeră somnoroasă reaprinse focul şi plecă atunci când Griffin dădu buzna în încăpere.

Fratele ei traversă camera şi o prinse de umeri, studiind-o cu ochii lui verzi şi pătrunzători.

— Ce s-a întâmplat, Megs? Te simţi bine?

O, Doamne, nu intenţionase să îl sperie.

— Da, da, sunt bine. Voiam doar să... ăăă... vorbesc cu tine.

Griffin clipi confuz şi făcu un pas în spate.

— Să vorbeşti cu mine? La – privirea lui se îndreptă spre ceasul din bronz de pe poliţa de deasupra căminului – unsprezece şi jumătate noaptea? Megs, mă eviţi de ani întregi.

Megs înghiţi în sec.

— Ai observat.

Griffin îşi dădu ochii peste cap.

— Că sora mea preferată corespondează mai mult cu

soţia mea decât cu mine? Că a refuzat zece invitaţii de a mă vizita? Că după ce ai venit în vizită după naşterea lui William, de-abia mi-ai adresat două cuvinte? Nu sunt prost, Megs.

— A.

Nu prea ştia ce să răspundă. Tot ce putea să facă era să îşi privească degetele jucându-se cu un fir din rochia ei. Griffin îşi drese glasul.

— Hero a spus că ar trebui să îţi las puţin timp. S-a înşelat?

— Nu. Megs trase aer în piept şi ridică privirea. Era o laşă şi nu o putea face. Hero este aproape înnebunitor de înţeleaptă.

Griffin zâmbi.

— Da.

— Îmi pare rău că am fost aşa absurdă, spuse ea blând.

— Singura dată când ai fost absurdă este chiar acum, spuse el aproape iritat. Nu trebuie să îţi ceri scuze.

Megs trase aer în piept, simţind cum ochii i se umezesc, dar era numai vina lui Griffin pentru că era atât de drăguţ. De ce stătuse atâta timp departe de el? Megs zâmbi printre lacrimi şi se aşează pe o canapea mică şi elegantă.

— Vino să vorbim.

Griffin păru deodată suspicios.

— Megs?

Ea mângâie cu palma locul gol de lângă ea, pe canapea. Griffin îşi miji ochii şi luă un scaun, aşezându-l în faţa ei şi luând loc. Era evident că îl trezise. Purta un halat albastru-închis, tivit cu negru şi auriu, papuci în picioare, dar, spre deosebire de soţul ei, nu purta bonetă. Griffin, ca majoritatea bărbaţilor care purtau perucă, avea părul tuns foarte scurt.

— Deci, mormăi el. Ce este atât de urgent încât

trebuie să mă dai jos din pat? Din patul meu foarte *cald?*

Obrajii lui Megs deveniră rozalii, pentru că, deşi majoritatea cuplurilor de nivelul lor din înalta societate dormeau în camere separate, ea avu brusc impresia că Griffin şi Hero nu respectau acea normă. Megs trase aer în piept.

— Vreau să ştiu de ce s-a însurat Godric cu mine.

Griffin deveni palid la faţă, dar înainte să poată spune vreun cuvânt, Hero apăru în pragul uşii, înfăşurată strâns într-un halat de un verde pal, părul ei roşcat revărsându-i-se peste un umăr.

— Megs? Ce s-a întâmplat?

Griffin se ridică şi merse lângă Hero. Se aplecă şi îi şopti ceva, iar cu o mână îi atinse obrazul, cu un gest tandru, care declara mai tare decât orice îmbrăţişare ceea ce simţea pentru soţia lui.

Megs îşi muşcă buza, simţind din nou acea invidie urâcioasă. Nu era vorba că nu îi dorea lui Griffin toată fericirea din lume în căsnicia lui. Doar că… Ei bine, ea nu va putea avea niciodată asta cu Godric, nu-i aşa?

Tresări la acel gând dureros. Avea prieteni, o familie care o iubea, bogăţii şi privilegii. Poate, dacă îl făcea pe Godric să se răzgândească, ar fi putut avea chiar şi un copil. Oare n-ar fi fost fericită doar cu lucrurile astea?

Hero încuviinţă la ceea ce îi spusese Griffin, apoi îi zâmbi lui Megs şi îi făcu uşor cu mâna.

— Scuze, îi şopti Megs.

Hero se retrase din încăpere, închizând uşa în urma ei.

— Acum, spuse Griffin, aşezându-se din nou pe scaun. Ce a făcut Godric de te-a determinat să întrebi?

Iar Megs îşi dădu seama că Griffin folosise acel moment scurt de întrerupere ca să îşi adune gândurile. Ei bine, cu siguranţă nu avea de gând să îi spună fratelui ei că soţul său refuza să consume căsătoria. În plus, observă ea

acum, probabil că Griffin o întreba asta încercând să o facă să deraieze de la subiect.

— Godric nu a făcut nimic, spuse ea calm, iar când Griffin se încruntă bănuitor, Megs oftă. A fost un gentleman desăvârşit. Nu de asta sunt aici. Vreau să ştiu ce i-ai făcut ca să îl forţezi să se însoare cu mine.

Griffin ridică din sprâncene.

— L-am *forţat?*

— A spus că nu a avut de ales, Griffin. Megs îşi împreună mâinile pe genunchi, amintindu-şi din nou durerea absurdă pe care o simţise la auzul cuvintelor soţului ei. De ce?

Griffin trase aer în piept, îşi dădu capul pe spate şi închise ochii. Pentru o clipă, Megs se temu că nu mai voia să vorbească deloc. Apoi bărbatul deschise ochii şi erau plini de iubire fraternă.

— Erai atât de dărâmată, Meggie. Atât de îndurerată... Era ca şi cum ţi-ai fi pierdut minţile. Maxilarul i se încleştă. Şi apoi, mai era şi faptul că erai însărcinată.

Ea roşi, luându-şi privirea de la fratele ei, ruşinea fiindu-i atât de puternică, încât aproape că nu auzi următoarele lui cuvinte.

— Dacă iubitul tău nu ar fi fost mort, l-aş fi ucis cu mâinile mele.

Megs îl privi cu gura căscată.

— Griffin! Roger a fost un om bun, un bărbat pe care l-am *iubit,* care m-a iubit...

— Mi-a sedus surioara şi a lăsat-o gravidă. Ochii verzi ai lui Griffin licăriră furioşi. Înţeleg că l-ai iubit, Megs, dar nu te aştepta să vorbesc frumos despre el. Nu ar fi trebuit să se atingă de tine.

— Ne-am fi căsătorit dacă ar fi trăit, spuse ea cu demnitate, continuând apoi mai pragmatic, iar tu nu ar trebui să arunci cu pietre.

Obrajii lui Griffin se înroşiră. Fusese un adevărat

scandal când se căsătorise cu Hero – care iniţial fusese logodită cu Thomas.

— Deviem de la subiect. Sufereai şi aveai nevoie de un soţ. St. John avea o reputaţie impecabilă, făcea parte dintr-o familie aristocrată străveche şi, poate cel mai important, are destui bani cât să te facă fericită pentru tot restul vieţii. Nu am avut mult timp, dar am făcut cea mai bună alegere, având în vedere acele circumstanţe.

— Şi îţi mulţumesc pentru asta, spuse Megs cu sinceritate.

Fără Griffin, ar fi fost izgonită pentru totdeauna din înalta societate – o ruşine pentru familie, care ar fi trebuit să stea ascunsă până în ziua morţii ei.

— Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare, continuă ea. De ce s-a însurat Godric cu mine? Şi-a iubit foarte mult soţia. Cred că dacă ar fi avut de ales, nu s-ar mai fi recăsătorit vreodată.

— Dar nu a avut de ales, spuse încet Griffin.

Şi deodată Megs avu o revelaţie bruscă şi îl privi cu gura căscată pe fratele ei.

— L-ai *şantajat?*

Griffin se înfioră.

— Acum, Meggie…

— O, Dumnezeule, Griffin! Megs se ridică, prea îngrozită să mai poată sta jos. Nu e de mirare că el… „nu vrea să se culce cu mine”. Se opri brusc, dându-şi seama că era pe punctul de a-i dezvălui prea multe fratelui ei. Trase adânc aer în piept. Cu ce l-ai şantajat? Trebuie să fie de-a dreptul îngrozitor pentru un bărbat să se căsătorească, atunci când nici măcar nu îşi doreşte asta în primul rând.

Griffin îşi miji ochii cu suspiciune, dar răspunse:

— Nu este ceva atât de groaznic pe cât te gândeşti tu.

— Atunci, ce este?

Dar Griffin scutură din cap, ridicându-se de pe scaun.

— Asta este parte din înţelegere: să iau secretul cu

mine în mormânt. Nu pot să îţi spun, Megs. Dacă vrei să ştii cu adevărat, îţi sugerez să îl întrebi chiar tu pe St. John.

*

Godric se opri să îşi tragă sufletul vizavi de casa lui Lord Griffin Reading. Sarah îi spusese abia după un sfert de oră că Margaret plecase de la balul ăla nenorocit şi că draga lui soţie intenţiona să îşi întrebe nemernicul de frate ceva important. Pierduse alte zece minute asigurându-se că Sarah şi mătuşa Elvina aveau cu ce să ajungă acasă, apoi plecase cu o scuză mormăită şi probabil că nu fusese crezut de nimeni. Dăduse o fugă până acasă şi se schimbase în costumul de Fantomă, ca măsură de precauţie. Cine ştia unde l-ar putea conduce Megs?

Nu procedase corect plecând brusc de la bal, dar nu era ca şi cum ar fi avut de ales. Nu îşi putea închipui un alt motiv, în afară de aflarea circumstanţelor căsătoriei lor, pentru care Margaret voia să vorbească atât de brusc cu Reading.

La naiba. Ştiuse, în adâncul sufletului, din noaptea în care îl găsise pe Reading aşteptându-l în birou, că acceptarea cerinţelor lui avea să se întoarcă împotriva sa. Dar ce altceva ar fi putut să facă? Reading *ştia.* Ştia că Godric era Fantoma din St. Giles. Dobitocul îl ameninţase că va face publică acea informaţie şi, deşi ceva în interiorul lui Godric îşi dorea să îi spună să îl demaşte şi să fie blestemat, se abţinuse, gândindu-se la St. Giles.

Încă era Lordul întunericului în St. Giles. Încă mai exista o scânteie în el căreia îi păsa de oamenii de acolo şi de ajutorul pe care li-l putea oferi. O scânteie care nu murise odată cu Clara.

Aşa că se supusese şantajului şi se căsătorise cu Margaret, iar acum făcuse prostia de a o provoca pe Margaret să-i ceară socoteală fratelui ei.

Oare voia ca ea să afle?

Gândul îl opri în loc. Ce idee idioată. Normal că nu voia. Şi nu mai avu timp să mediteze asupra gândului. Uşa casei lui Reading se deschise, iar Margaret apăru, slab luminată de felinarele casei. Se întoarse să îi spună ceva fratelui ei, apoi coborî treptele, arătând ca întotdeauna: exasperant de curioasă şi de frumoasă în rochia de culoarea somonului şi cu o mantie scurtă, cu alb şi auriu, legată la gât.

Se părea că nu îţi puteai da seama, doar uitându-te la o femeie, dacă aflase secretele cuiva. Margaret se urcă în trăsură, iar vizitiul atinse calul cu biciul. Trăsura porni, dar datorită străzilor înguste ale Londrei, Godric putu cu uşurinţă să ţină pasul cu ea. Alergând în spatele trăsurii, în umbră, era destul de ascuns.

Ei bine, cu excepţia unui muncitor de noapte, care strigă ceva şi scăpă o găleată. Godric tresări când fugi pe lângă el. Răsuflă uşurat când vizitiul trase caii lângă Saint House. Ar fi trebuit să fugă prin spatele casei. Să se asigure că este în biroul când ea avea să intre acolo – presupunând că avea să îl caute.

Ceva îl făcu să se oprească, privind trăsura, aşteptând ca un şcolar îndrăgostit să îşi vadă din nou soţia. Lacheul coborî din trăsură şi aşeză scara, deschizându-i uşa lui Margaret. Dar în loc ca ea să apară, lacheul se aplecă înainte, parcă pentru a auzi şoapte dinăuntru. Păşi înapoi şi îi strigă ceva vizitiului, apoi urcă din nou în trăsură.

La naiba! Ce punea Megs la cale?

Godric privi neputincios cum vizitiul întoarse trăsură şi se îndepărtă de Saint House. Înjură în barbă şi îi urmă, bucuros acum că îşi luase costumul de Fantomă. Dacă Margaret mergea să se întâlnească cu un amant…

Pieptul i se încordă la acel gând. Poate că el făcea pe câinele grădinarului, aşa cum îl acuzase ea, dar *nu o* putea lăsa să meargă la alt bărbat. Mai degrabă, l-ar fi ucis pe

nenorocit mai întâi.

Trăsura hodorogi pe străzile Londrei, îndreptându-se spre nord şi puţin spre vest. Spre St. Giles, de fapt. Nu ar fi făcut-o, nu-i aşa? Nu după ce fusese acostată în acea prima noapte. Pe toţi sfinţii! O făcea. Trăsura intră în St. Giles ca un viţel îngrăşat pentru târg, expunându-şi vulnerabilitatea şi carnea fragedă.

Godric îşi scoase ambele săbii şi o urmă.

*

Megs privi pe fereastră. St. Giles era întunecat şi liniştit – aproape paşnic, deşi ea ştia că era o privelişte înşelătoare. Aceasta ora cea mai violentă zonă a Londrei.

Aici fusese înjunghiat mortal Roger, cu doi ani în urmă. Zăcuse acolo într-o noapte târzie şi rece de primăvară, iar viaţa i se scursese într-un canal mizerabil din mijlocul aleii, sângele lui preţios amestecându-se cu excremente.

Megs îşi alungă lacrimile sărate şi trase aer în piept, deschizând uşa trăsurii. Oliver începuse să coboare de pe treptele trăsurii, dar Megs îi făcu semn să se oprească.

— Stai aici.

— Mai bine îl luaţi cu dumneavoastră, milady, spuse îngrijorat Tom, de pe bancheta vizitiului.

— Am… am nevoie de un moment singură. Vă rog.

Megs se întinse spre bancheta din trăsură şi scoase un pistol de sub ea. Ezită pentru un moment, apoi scoase un pumnal mic şi îl ascunse pe mânecă. Era mai degrabă de decor, dar ar fi putut încetini un hoţ destul de mult timp, cât să îi poată striga pe Tom şi pe Oliver.

Nu că ar fi intenţionat să fie prădată. Nu avea să se îndepărteze de trăsură, dar fusese sinceră cu Tom. Avea nevoie de o clipă singură… cu amintirile ei despre Roger. Poate că de vină era toată încăpăţânarea masculină cu care

se confruntase în acea seară: Griffin, Godric, chiar şi Lord d'Arque într-un fel – bărbatul fusese mai interesat să flirteze cu ea decât să se întrebe de ce îl căutase, în primul rând. Se simţise blocată la fiecare încercare. Niciunul dintre obiectivele pentru care venise în Londra nu se rezolvau aşa cum sperase.

Mai ales, *acesta.* Se simţea mai departe de Roger decât fusese vreodată – chiar şi mergând pe străzile unde el îşi petrecuse ultimele momente din viaţă.

Se opri şi privi în susul aleii pustii. Era mai întunecată decât cele mai multe străzi ale Londrei. Negustorii din St. Giles şi rezidenţii fie nu îşi puteau permite să îşi lumineze casele, fie nu le păsa de asta. În orice caz, zona era întunecată şi umbroasă, clădiri înalte dominând străzile. Sunetul a ceva spărgându-se şi paşi se auzeau de... undeva. Megs tresări şi îşi strânse mantia în jurul ei, deşi nu era atât de frig astă-seară. Era greu să estimezi de unde veneau sunetele aici. Clădirile şi pasajele înguste păreau să redea până şi ecourile şoaptelor şi ale strigătelor înăbuşite.

Locul ăsta nu era bântuit doar de amintirea lui Roger. Megs se întoarse spre trăsură, care era la doar câţiva metri depărtare, ca o prezenţă luminată şi liniştitoare, dar ea tot se simţea singură.

De ce venise Roger aici în acea noapte? Nu locuise în apropiere şi nu avea pe nimeni acolo, pe care ar fi putut să-l viziteze, din câte ştia ea. Îl iubise şi ştia, în adâncul sufletului ei, că şi el o iubise, dar nu găsea nicio explicaţie pentru ultima lui călătorie. Tot ce ştia, de fapt, era că el venise în St. Giles – şi că Fantoma din St. Giles considerase de cuviinţă să îl ucidă acolo.

De ce? De ce Roger?

Megs încercă să şi-l imagineze pe Roger sub ameninţarea săbiei, decizându-se să riposteze, deşi nu avea nicio şansă. Scutură din cap. Imaginea pe care şi-o închipuia era înceţoşată. Nu îi putea plasa corect trăsăturile

lui Roger. Când auzise vestea despre uciderea lui, fusese convinsă că el nu era genul de om care să provoace în mod stupid o luptă cu un tâlhar. Acum…

Acum pierduse o parte dintre amintirile cu el. Pierduse o parte din Roger însuşi. Nu mai era convinsă că îl cunoscuse cu adevărat, iar gândul îi trimise un fior de panică pe şira spinării.

Ceva se mişcă în umbre. Ţinea pistolul cu ambele mâini şi îl îndreptă spre umbre chiar înainte ca Fantoma din St. Giles să păşească din pragul unei uşi.

Furia o cuprinse. Cum *îndrăznea?* Mânjea un pământ sacru pentru ea, sacru pentru amintirea ei despre Roger.

— Nu ar trebui să fii aici…

Megs trase cu pistolul… doar că nu se întâmplă nimic, cu excepţia unei mici scântei.

Apoi el ajunse lângă ea, impunător şi puternic, smulgându-i pistolul din mâini şi aruncându-l pe pietrele aleii.

Megs deschise gura pentru a-şi urla furia, dar el îi acoperi gura cu mâna, iar cu celălalt braţ o îmbrăţişă, imobilizându-i mâinile.

Ea o luă razna. „Bărbaţii!” Toţi îi spuneau ce să facă, fără ca vreunul s-o poată trata de parcă ar fi *contat.* Se zvârcoli, încercând să îl lovească cu coatele, să îl calce pe picioare. Se răsuci, sunete înfundate de frustrare şi furie şuierând printre degetele mâinii lui blestemate. El gâfâi şi se clătină, trăgând-o cu el, aproape căzând în umbra zidului unei case. Megs îşi pironi bărbia în piept, îşi luă avânt şi îl lovi cu capul, ratându-i faţa, dar lovindu-l în piept, tremurând de furie.

— La naiba – mârâitul lui fu jos şi ameninţător.

Nu părea deloc afectat acest criminal, ucigaşul a ceea ce iubise ea mai mult. Ridică privirea şi se încruntă la el, provocându-l să facă ce vrea.

El îi întâlni privirea şi miji ochii sub masca aia stupidă,

apoi mâna i se mută de pe gura ei, dar înainte ca Megs să poată trage aer în piept, el îşi lipi buzele de ale ei şi o…

Săruta?

Lumea ei se învârti ameţitor pentru că el era furios şi ea era furioasă, iar gura lui nu era deloc blândă, dar, cumva, în ciuda acestui lucru, sau poate datorită acestui lucru, Megs o simţi: o furnicătură. O căldură acolo jos, unde…

Nu! Nu era bine, asta nu trebuia să se întâmple, nu cu acest bărbat, dintre toţi bărbaţii. Încercă să îşi desprindă gura de a lui, dar el o ţinea cu o mână de ceafă, imobilizând-o în timp ce deschise gura fierbinte şi o sărută din nou, iar ea îl *muşcă.* Îl muşcă de buza de jos, simţind gustul sângelui, scâncind. Ea nu mai putea suporta, dar el nu se desprinse. O ţinu în continuare la pieptul lui masiv şi masculin, iar Megs putea acum să simtă acea parte din el, tare şi erectă, împingându-se în ea, chiar şi prin numeroasele straturi ale fustelor ei, iar asta ar fi trebuit să o dezguste şi să o sperie.

În schimb, o stârni. Ea gâfâi, iar el o sărută cu un sentiment de posesie triumfătoare.

Nu. „Nu-nu-nu.” Ea nu era persoana asta. Refuza să fie.

El nu voia să se oprească. Voia să o facă să se trădeze pe sine, să îl trădeze pe Roger, iar Megs nu putea permite să se întâmple una ca asta. Ar fi distrus tot ce îi rămânea din lumea ei. Fantoma o săruta cu atâta pasiune, arătându-i că nu conta *cine* îi frământa buzele cu limba, gustând atât de… de…

El îi eliberă mâinile.

Ea le duse la spatele lui, scoase pumnalul şi îl înjunghie cu toată puterea şi teama, cu toată durerea ei.

Simţi rezistenţa lânii, forţa muşchilor, se simţi ca şi cum, în mod dezgustător, tăia o friptură în sânge. Îi înfipse cuţitul în spate cât de adânc putu, până se opri în ceva dur

dinăuntrul lui.

El ridică în sfârşit capul, *în sfârşit* privind-o cu ochi căprui, şocaţi şi răniţi, şi buze însângerate, uşor despărţite.

— O, Megs.

Capitolul 7

Drăcuşorii îngrozitori, Disperare, Durere şi Pierzanie, încercară să o împingă pe Faith, dar ea era mai puternică decât părea şi rezistă cu fermitate.

Helechinul nu se întoarse să o privească, dar ea îi putea simţi muşchii umerilor relaxându-se în timp ce călărea.

— Care este intenţia ta? întrebă el cu un glas răguşit.

— Mă voi agăţa de tine până te voi convinge să eliberezi sufletul iubitului meu, spuse curajoasă Faith.

Helechinul încuviinţă aproape imperceptibil.

— Atunci, pregăteşte-te să treci Râul Durerii...

din *Legenda Helechinului*

„Doar un prost lasă garda jos în St. Giles.”

Cuvintele îi răsunau în cap lui Godric, rostite cu un glas fantomatic de către mentorul lui mort, Sir Stanley Gilpin. Sir Stanley l-ar fi numit un idiot fără pereche dacă l-ar fi putut vedea acum, cu mânerul micului pumnal al soţiei sale ieşindu-i din spate.

— Godric!

El clipi, concentrându-se pe chipul lui Megs. Ea devenise palidă, căscând ochii mari şi îngroziţi, în momentul în care el îi şoptise numele. Normal că asta se putea schimba de îndată ce Megs şi-ar fi amintit că îl credea asasinul iubitului ei.

Ropotul unor copite se auzi din apropiere. Godric îşi

întinse mana peste umăr şi putu să apuce cuţitul.

— Doamne Dumnezeule, te-am ucis.

În ochii lui Megs chiar apăruseră lacrimi.

— Nu chiar. Iar Godric îşi scoase pumnalul din spate cu un şuierat de durere. Ascunse cuţitul în cizmă şi o prinse de braţ pe Megs. Vino.

Nimeni nu îşi permitea cai în St. Giles. Ropotul copitelor însemnau un singur lucru.

— Dar spatele tău, se văicări Megs. Ar trebui să stai întins. Îi aduc pe Oliver şi pe Tom…

— Repede, dulceaţă, spuse el şi se întoarse spre trăsura ei, scoţându-şi masca şi pălăria.

În întuneric, poate că lacheul şi vizitiul ei nu aveau să îi observe tunica. Sau faptul că purta mantie şi cizme înalte din piele.

Nu mai conta. Erau lucruri mai grave pentru care să îşi facă griji în acel moment, decât faptul că servitorii ei îi puteau descoperi secretul.

Din fericire, ea îl urmă de bunăvoie. Godric nu ştia dacă avea să fie nevoit să o urce cu forţa pe Megs în trăsură. Fusese surprinzător de vehementă atunci când i se împotrivise.

Tom se aplecă să îi vadă urcând în trăsură, dar nu făcu niciun comentariu când Godric îi ordonă scurt:

— Acasă. Cât de repede poţi.

O împinse pe Megs pe o banchetă când trăsură o luă din loc. Din fericire, existau compartimente secrete – îşi dăduse seama de asta în acea primă noapte, când ea făcuse rost brusc de pistoale. Ridică bancheta liberă şi îşi aruncă în ea săbiile, pelerina, pălăria şi masca. Apoi o închise şi se aşeză destul de brusc, probabil pentru că trăsura tocmai dădea colţul.

Se auzeau strigăte de afară. Megs veni lângă el într-un suflet.

— Încă sângerezi. Sângele iese prin tunică.

El nu spuse nimic, doar îşi dezbrăcă tunica, scoţând-o pe cap. Pe dedesubt purta o cămaşă albă, simplă.

Nu mai aveau timp.

Megs păru să-şi dea seama dintr-odată că, pentru el, se petrecea ceva mai grav decât rana din spate.

— Ce s-a întâmplat?

— În curând o să fim opriţi de dragoni, spuse el îngrozit, trăgând-o în poala lui, despărţindu-i picioarele, astfel încât să îl încalece. Dacă descoperă că sunt Fantoma, suntem amândoi pierduţi. Înţelegi?

Soţia lui era şi curajoasă, şi inteligentă. Căscă ochii mari, dar încuviinţă din cap. Trăsura deja încetinea, iar caii se vedeau pe fereastră. Puteau auzi strigătele soldaţilor şi vocea vizitiului lor.

— Bine, spuse el. Ia-te după mine.

Scoase cuţitul din cizmă şi îi tăie partea din faţă a corsajului. Orice altă femeie ar fi ţipat – rochia era din mătase, un lucru scump şi frivol –, dar Megs doar îl privi uimită, cu ochii ei căprui.

Sfâşie mai adânc corsetul şi din el apărură cei mai frumoşi sâni pe care îi văzuse vreodată, rotunzi şi plini, cu sfârcuri rozalii. Dacă ar fi fost doar viaţa lui în joc, şi-ar fi luat tot timpul din lume să îi admire. Dar era şi viaţa ei – sau cel puţin reputaţia ei. Dacă el era condamnat la moarte ca un criminal, ea ar fi fost izgonită din înalta societate.

O trase mai aproape de el şi îşi plecă încet capul, în timp ce se auzea cum mâini bâjbâiau pe clanţa uşii. Apoi îi luă sfârcul dulce în gură şi supse cu putere, mirosul ei de femeie şi de flori de portocal ameţindu-l. Îi putea vedea pulsul zvâcnindu-i pe gâtul fin, asemenea unei păsări zburătoare. La naiba, dacă nu ar fi avut gura plină, ar fi râs. Era tare ca piatra.

Uşa trăsurii se deschise. Godric o simţi pe Megs tresărind, spatele ei zvelt arcuindu-se în mâinile lui, trecându-şi degetele prin părul lui scurt.

— Ce…?

Vocea era joasă şi poruncitoare. Vocea unui căpitan de dragoni. Godric ridică privirea, cu ochii mijiţi de furie, trăgând-o pe Megs la pieptul lui, ascunzându-i nuditatea. Megs scoase un sunet ruşinat şi îşi ascunse chipul în umărul lui.

Şi astfel, furia lui deveni reală.

— În numele lui Dumnezeu, ce înseamnă asta? urlă Godric.

Se îndoia că Trevillion era obişnuit să roşească, dar, la naiba, obrajii lui se întunecară.

— Eu… aa… sunt căpitanul Trevillion, din Regimentul 4 Dragoni. Sunt însărcinat cu misiunea de a captura Fantoma din St. Giles. Unul dintre oamenii mei a crezut că a văzut-o intrând în această trăsură. Dacă…

— Nu îmi pasă nici dacă eşti însărcinat cu capturarea prinţului moştenitor însuşi, şopti Godric. Ieşi din trăsura mea înainte să îţi scot ochii şi să…

Dar Trevillion deja bolborosea o scuză. Uşa trăsurii se închise zgomotos. Megs îşi îndreptă umerii.

— Aşteaptă, şopti Godric, oprind-o cu o mână pe spatele ei gol, cu piele fină.

Poate că Trevillion se înroşise de jenă, dar omul era viclean. Doar când trăsura porni din nou la drum, o lăsă pe Megs să se ridice din braţele lui.

— A fost o mişcare inteligentă, şopti ea. Cum îţi este spatele?

— Nu are nimic, răspunse el, la fel de încet.

Nimeni nu îi putea auzi din pricina hurducăitului roţilor, şi totuşi şoaptele păreau cele mai potrivite. Privirea îi căzu pe pieptul ei. Un sfârc era încă roşu şi umed. Îşi feri privirea, înghiţind în sec. Mădularul lui nu ştia că spectacolul se terminase.

— Îmi pare rău pentru rochia ta.

— Nu fi idiot, răspunse ea, deşi Godric avu impresia

că obrajii i se înroşiră. Oare se arcuise sub atingerea lui pentru că o excitase… sau doar îşi jucase rolul? Lasă-mă să îţi văd spatele, spuse Megs.

El oftă şi se aplecă în faţă, tresărind. În timpul scurt în care stătuse cu spatele lipit de spătar, sângele începuse să se usuce. Mişcarea îi redeschise rana, pentru că acum simţi şuvoiul cald prelingându-i-se pe spate. Megs trase adânc aer în piept.

— Tot spatele îţi este ud de sânge.

Glasul îi tremura.

— Este o rană mică, spuse el, încercând să o liniştească. Am descoperit că uneori vederea sângelui este mai dramatică decât rana din care izvorăşte.

Aceste cuvinte îi atraseră o privire confuză, împărţită între îngrijorare, îndoială şi curiozitate. Apoi Megs se concentră pe spatele lui, întinzându-se şi presându-i ceva pe rană, făcând durerea să zvâcnească. Mişcarea făcu ca sânii ei să se lipească de braţul lui, şi pentru o clipă Godric închise ochii..

— Godric, şopti ea speriată. Godric!

El deschise ochii, iar chipul ei era la doar câţiva centimetri de ai lui, şi Godric simţi dorinţa nebună de a o lua înapoi în braţe şi de a o face să îşi arcuiască din nou spatele sub atingerea sa.

Godric clipi, iar trăsura păru să se legene.

— Îmi pare atât de rău, bolborosea Megs tristă în timp ce îi îngrijea spatele. Orice făcea, nu părea să oprească sângerarea. Vom avea nevoie de un doctor. Voi trimite după unul de îndată ce ajungem acasă.

— Fără doctor. Godric scutură din cap, dar fu nevoit să se oprească din pricina stării de greaţă. Moulder.

— Ce? Ea îl privi distrasă, ochii căzându-i pe buzele lui, după care îi ridică din nou. Dacă aş fi ştiut că tu eşti Fantoma, nu te-aş fi înjunghiat.

— Uneori nu e… spuse Godric, şi îşi dădu seama, după

expresia ei confuză, că nu îl înţelegea. Începuse să se bâlbâie, dar deodată simţi nevoia intensă de a o face să înţeleagă un lucru. Nu l-am ucis pe Roger Fraser-Bumsby.

Megs îşi concentră din nou privirea pe spatele lui.

— Nu am crezut…

Godric o apucă de braţ, forţând-o să se întoarcă. Părul îi era desprins, o învălmăşeală de bucle negre încadrându-i pielea albă a sânilor minunaţi. Dacă Godric ar fi murit în seara asta, ar fi mulţumit cerului că o văzuse astfel înainte să ajungă în iad.

— Eram la balul lui d'Arque, spuse el, gâfâind. În seara aceea. Eu…

Căzuse în faţa lui la primirea veştii morţii lui Fraser-Bumsby – a morţii iubitului ei, deşi Godric nu ştiuse pe atunci. De-abia reuşise să o prindă ca să nu se lovească cu capul de podeaua din marmură, îi dusese trupul inert într-o cameră mai izolată şi acolo o lăsase în grija lui Isabel Beckinhall.

Godric clipi, concentrându-se pe chipul şi ochii ei, mult prea aprinşi.

— Nu am fost în St. Giles.

— Ştiu. Megs îi mângâie obrazul cu un deget, uitând, aparent, că mâna îi era plină de sânge. Ştiu.

*

— Godric! Megs simţi că îi stă inima când capul lui căzu într-o parte. Godric deschise ochii, iar pentru o clipă ea crezu că leşinase.

Dar apoi, parcă având o voinţă supremă, Godric se întări din nou, ochii lui cenuşii devenind din nou limpezi şi intenşi în timp ce o privea, deşi chipul îi era palid.

— Ai încredere în vizitiul tău? În lacheul tău?

— Da, da, desigur, spuse Megs, apoi avu revelaţia: viaţa lui putea depinde de discreţia lui Oliver şi a lui Tom.

Înghiţi în sec şi meditǎ o clipă, dar în cele din urmă spuse cu sinceritate: amândoi mi-au fost întotdeauna loiali. Toţi servitorii mei sunt.

— Bine. Când opreşte trăsura, te rog să îl trimiţi pe Oliver să îl aducă pe Moulder. El va şti ce să facă.

Buzele i se crispară. Probabil că avea dureri groaznice.

— De câte ori ai mai făcut asta înainte? şopti Megs.

Godric scutură uşor din cap.

— De destule ori cât să ştiu că rana asta nu e fatală.

Ea îl privi uimită. În urmă cu doar câteva zile îl credea un bătrân senil. Şi acum… chiar şi rănit, lăţimea umerilor lui îi întindea cămaşa albă, mâinile îi erau elegante şi puternice, iar chipul dur şi inteligent. Godric vibra de vitalitate. Cum de se lăsase păcălită de senilitatea lui prefăcută?

Megs se cutremură. Era aproape goală până în talie, pentru că el îi *tăiase* corsetul şi îşi lipise buzele senzuale de sânii ei. Şocul întâmplării, după violenţă şi, *da,* excitarea sexuală, aproape că o făcuseră să uite de pericolul care îi păştea. Când căpitanul cavaleriei deschisese uşa trăsurii, ea chiar fusese luată prin surprindere.

Megs scutură din cap. Va trebui să analizeze toate aceste sentimente confuze mai târziu. Acum se apropiau de Saint House. Încercă să adune rămăşiţele corsetului ei, apoi îşi încheie mantia scurtă până la gât. Dacă nu o privea nimeni prea atent, ar fi putut chiar să ajungă în camera ei fără să fie stânjenită.

Trăsura se opri, iar Megs îşi aminti îndrumările lui. Deschise repede uşa şi îi ordonă lui Oliver să îl aducă pe Moulder. Numai Dumnezeu ştia ce gândeau Tom şi lacheul despre evenimentele acelei seri. Probabil că îi văzuseră costumul lui Godric când urcase în trăsură, iar dacă asta nu fusese suficient, căpitanul dragonilor îşi exprimase suspiciunile.

Totuşi, Godric nu fusese arestat. Megs îşi jură în sinea ei să vorbească cu ambii bărbaţi şi să le mulţumească pentru discreţia de care dăduseră dovadă. Uşa trăsurii se deschise din nou, iar Moulder spuse:

— Aţi intrat iar în bucluc, nu-i aşa? V-am spus…

Servitorul făcu ochii mari la vederea lui Megs.

— Milady?

— Am o rană de cuţit în spate, spuse calm Godric, deşi mâinile îi tremurau.

Moulder clipi şi îşi concentră atenţia asupra stăpânului său.

— Atunci, mai bine vă duc înăuntru, nu-i aşa?

— Da, şi discret. Godric îşi privi servitorul şi o conversaţie nerostită păru să aibă loc între ei.

— Desigur, spuse Moulder, scoţând o mantie veche şi aruncând-o pe umerii lui Godric, ascunzându-i costumul. Aţi băut puţin cam prea mult, nu-i aşa, domnule? spuse el mai tare.

Godric îşi dădu ochii peste cap, iar Moulder îl apucă de mijloc ca să îl ajute să coboare din trăsură.

— Urăsc subterfugiul ăsta. Mă face să arăt ca un idiot.

— Doar un idiot s-ar lăsa înjunghiat în spate de vreun tâlhar, spuse Moulder mult mai încet. Gâfâi când ajunseră pe trotuar, iar Godric se clătină.

— Nu a fost un tâlhar, icni Godric.

— Nu? Atunci cine?

Se legănau amândoi, de parcă Godric ar fi fost beat. Megs coborî grăbită din trăsură şi merse de partea cealaltă a lui Godric, luându-i braţul peste umărul ei.

— Eu am fost.

Moulder căscă ochii mari a doua oară în acea noaptea.

— Adevărat? Mi-ar fi plăcut să văd asta, da.

— Ticălos nerecunoscător, spuse Godric printre dinţi când ajunseră la uşa din faţă.

— Nu sunt mândră de asta, şopti cu tristeţe Megs.

Godric se opri, întorcându-şi privirea spre ea, ochii lui cenuşii licărind ca două cristale.

— Nu este vina ta.

Moulder mormăi ceva în barbă şi se opriră cu toţii pentru o clipă în capul treptelor. Braţul lui Godric era ca o greutate din plumb pe umerii lui Megs, şi era posibil ca a doua zi să se resimtă, dar nu asta o îngrijora. Îl putea simţi pe Godric tremurând lângă ea şi, mai grav şi îngrijorător, simţea ceva umed lipit de ea. Încă sângera.

— Vino, spuse ea blând. Te vei odihni de îndată ce ajungem în camera ta.

Pentru o secundă, privirea lui Moulder o întâlni pe a ei, iar Megs ştiu că se gândeau la acelaşi lucru. Dacă Godric se prăbuşea pe scări, aveau să fie nevoiţi să îi cheme pe lachei să îi ajute. Şi cu cât ştiau mai puţini servitori despre asta, cu atât mai bine.

Ca şi cum gândul lui Megs ar fi chemat-o, doamna Crumb apăru în capătul scărilor.

— Vă pot fi de ajutor?

Megs se întoarse spre menajeră. Probabil că era dimineaţă devreme, dar doamna Crumb încă purta rochia neagră, şorţul alb şi boneta, apretate ca întotdeauna, iar ea îi privea la fel de calm de parcă i-ar fi întrebat dacă doreau să le servească ceaiul în salon.

— Apă caldă, spuse Moulder înainte ca Megs să îşi adune gândurile, iar următoarele lui cuvinte îi confirmară bănuiala că era destul de obişnuit cu asemenea urgenţe. Un rând de haine curate şi coniacul din biroul domnului St. John, dacă nu vă supăraţi, doamnă Crumb.

Megs îşi ţinu răsuflarea, aşteptând ca menajera să izbucnească. Să primească ordine în faţa angajaţilor de la un subordonat era o încălcare a etichetei servitorilor. Dar doamna Crumb făcu o mică pauză, apoi spuse:

— Imediat, domnule Moulder.

Expresia ei era la fel de senină ca întotdeauna când plecă să îndeplinească ordinele majordomului. Megs îi aruncă o privire curioasă lui Moulder. El părea la fel de surprins ca şi ea.

— Aproape că încep să o plac pe femeia asta.

Restul drumului pe scări fu lent, dar lipsit de evenimente. Era ciudat că petrecuse atâţia ani urând Fantoma, dorindu-i moartea – iar acum tot ce îşi dorea era ca el să ajungă în siguranţă în patul lui. Megs îşi muşcă buzele. Ştia că a doua zi de dimineaţă avea să înceapă din nou să îl caute pe asasinul lui Roger, dar acum voia doar ca Godric să fie bine.

Când, în cele din urmă, ajunseră în camera lui Godric, el gâfâia, un văl de sudoare licărind pe fruntea sa palidă. Megs îl privi pe Moulder ajutându-l pe Godric să se aşeze pe un scaun din lemn, apoi dispărând în garderob. Godric trăgea de cămaşa lui murdară de sânge, iar Megs se grăbi să ajungă lângă el.

— Stai, lasă-mă să te ajut, şopti ea, descheindu-i nasturii.

Se lipise de spatele lui, iar Megs ştia că avea să îl doară îngrozitor când va dezlipi materialul. Se concentră pe propriile degete tremurânde, neputând să îl privească în ochi, răsuflarea lui caldă mângâindu-i părul.

— Megs, şopti Godric, iar ea îşi dădu seama că el îi folosise numele de alint, în sfârşit.

Deodată, lacrimile îi înceţoşară privirea.

— Îmi pare atât de rău, reuşi ea să spună.

Îl simţi ridicând o mână, parcă vrând să îi mângâie obrazul.

— Bine, să începem, spuse Moulder mult prea vioi, întorcându-se cu o cutie mică din lemn.

În acelaşi timp, se auzi o bătaie în uşă. Megs să grăbi să deschidă, ştergându-şi lacrimile. Afară, mereu eficienta doamnă Crumb adusese o grămadă de haine albe ca

zăpada, împăturite, o sticlă de coniac şi un ceainic aburind.

— O, mulţumesc, spuse Megs, luând obiectele de la menajeră.

— Mai aveţi nevoie de ceva, milady? întrebă doamna Crumb.

— Nu, este suficient. Megs îşi muşcă buzele. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nimic din ceea ce ai văzut în seara asta nu ar fi discutat în camera servitorilor.

Sprânceana dreaptă a doamnei Crumb se ridică aproape imperceptibil.

— Bineînţeles, milady, spuse ea, făcând o plecăciune şi întorcându-se să plece.

O, Doamne. Evident, tocmai îşi insultase noua şi minunata menajeră. Megs oftă şi închise uşa în urma ei. Cumva, trebuia să se revanşeze faţă de doamna Crumb a doua zi de dimineaţă.

Când se întoarse, văzu că Moulder deja îi scosese cămaşa lui Godric. Soţul ei stătea acum invers pe scaun, încălecându-l, cu spatele gol spre Moulder, care îi spăla rana cu mişcări care păreau destul de agile.

Megs porni spre ei, dar paşii îi încetiniră pe măsură ce se apropie de scenă. Spatele lui Godric… nu semăna deloc cu al unui bărbat de vârstă mijlocie – sau nu era cum ar fi crezut ea că ar trebui să arate spatele unui bărbat de vârstă mijlocie. Megs clipi, simţindu-se ameţită şi confuză. Godric îşi întinsese braţele goale pe spătarul scaunului, muşchii umerilor ieşindu-i astfel în evidenţă. Muşchi puternici, care puteau mânui un topor – sau o sabie. Un lanţ subţire din argint îi atrase atenţia lui Megs când Godric aplecă uşor capul. Spinarea lui era graţioasă într-un mod masculin, fermă şi zveltă, coborând spre o talie îngustă şi muşchii posteriorului care erau evidenţiaţi de colanţii lui.

Dumnezeule. Megs se forţă să îşi desprindă privirea de pe el, aşezând hainele, coniacul şi ceainicul pe masă. Se simţea de parcă nu putea respira. Nu îi putea aduce laolaltă

pe Godric pe care credea că îl cunoaşte şi pe acest bărbat plin de viaţă aflat dinaintea ei.

Era prea mult.

Godric întoarse uşor capul, punându-şi în evidenţă profilul nasului puternic, buzele şi maxilarul, de parcă i-ar fi simţit confuzia.

— Moulder se va ocupa de asta. Sunt convins că eşti obosită.

— Dar… Megs gesticulă neputincioasă din mâini. Aş vrea să ajut.

— Nu este nevoie, milady, spuse Moulder, întorcându-se spre cutia din lemn şi scoţând la iveală câteva cuţite ascuţite, foarfeci, ace şi aţă. Scoase un ac şi examină aţa care era deja în el. Este o treabă murdară care nu v-ar plăcea.

Păi, normal că nu i-ar plăcea să *vadă* cum Godric este cusut, dar ea voia să rămână şi să… doar să îl *consoleze.*

— Megs, spuse Godric pe un ton poruncitor. Te rog. Mergi la culcare.

Nu o spuse, dar ea îşi dădu seama: era în plus. Godric nu avea nevoie de consolarea ei.

— Foarte bine, atunci, spuse ea, încercând să pară liniştită. Noapte bună.

Şi traversă încăperea, intrând în camera ei.

*

Godric se trezi a doua zi de dimineaţă, conştient de durerea persistentă din spate. Pentru o clipă, rămase cu ochii închişi, amintindu-şi rămăşiţele unui vis despre soare şi un copac înflorit. Megs stătuse în copac, cu rochia de culoarea somonului strânsă sub ea. Se aplecase spre el, râzând, iar corsetul i se deschisese, revărsându-i sânii rotunzi pe faţă. Godric îşi dădu seama şi că nu mai visa, dar şi că se trezise cu o erecţie.

Şi că cineva era în camera lui. Nu. Că *Megs* era în camera lui.

Rămase întins în pat, încercând să gândească logic de ce ştia pur şi simplu că era Megs. Dar, în cele din urmă, renunţă fără niciun rezultat. Se părea că acea parte din el care recunoştea prezenţa soţiei lui nu era accesibilă intelectului său. Godric deschise ochii şi se rostogoli pe spate.

Sau vru să o facă. Junghiul de durere care îl străpunse îi readuse în minte evenimentele nopţii trecute. Dulcea Megs cu sânii rotunzi îl înjunghiase şi acum ştia că el era Fantoma din St. Giles. Viaţa lui tocmai devenise şi mai complicată.

Megs se ridică, îmbrăcată într-o tunică cu verde şi roz, făcându-şi de lucru pe lângă măsuţa lui de toaletă. El o privi aşezând ulciorul în lighean, apoi luă micul vas pe care Godric îl folosea pentru monede şi îl întoarse cu susul în jos, analizându-l. Apoi merse lângă poliţa de deasupra vetrei şi, aparent fără să gândească, puse vasul jos, într-un colţ, unde cea mai mică mişcare avea să îl arunce pe podea, spărgându-l.

Probabil că Godric scosese vreun sunet. Megs se întoarse, chipul luminându-i-se.

— Te-ai trezit.

El se ridică în capul oaselor, reprimându-şi un fior de durere.

— Aşa s-ar părea.

— O. Megs îşi plimbă degetele pe poliţa căminului, încruntându-se la borcanul cu surcele care stătea în colţul opus vasului pe care ea tocmai îl aşezase. Luă o surcea, răsucind-o între degete.

— Te simţi mai bine? Cu siguranţă arăţi mai bine. Aseară erai alb ca o… *fantomă.*

Godric înghiţi în sec.

— Megs…

Ea puse nuiaua pe cămin şi se întoarse spre el, cu umerii drepţi şi bărbia ridicată. Era exact aceeaşi poziţie mândră pe care o adoptase în acea primă noapte, când trăsese în el.

— Griffin mi-a spus aseară că te-a obligat să te căsătoreşti cu mine.

Nu asta se aştepta să audă de la ea. Godric o privi, apoi răspunse cu precauţie:

— Da, a făcut-o.

Megs încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să facă asta.

— Nu ar fi trebuit? întrebă el, cu glasul ascuţit. Este fratele tău, Megs, iar tu erai într-o situaţie groaznică. Poate că nu mi-a plăcut să fiu şantajat de Griffin, dar nu m-am îndoit niciodată de motivele lui.

— O. Megs se încruntă la vârful încălţărilor ei, de parcă o jigniseră cumva. Dar, deşi ai înţeles tot dezastrul, probabil că mă urăşti oricum.

— Nu fi ridicolă. Tonul şi cuvintele lui erau mult mai irascibile decât ar fi vrut el să fie, dar spatele îi zvâcnea. Ştii că nu te-aş învinovăţi pentru…

— Ştiu? Megs îşi lăsă capul pe spate, ochii ei negri strălucind, părul deja ieşindu-i din coafură în timp ce păşea agitată în faţa căminului. Până ieri-seară am crezut că te cunosc. Credeam că eşti un om învăţat, cumpătat, în vârstă, care trăieşte de unul singur într-un conac mult prea prăfuit, şi care, din când în când, pentru puţină distracţie, merge în cafenele. Iar apoi – se întoarse şi ridică mâinile deasupra capului, de parcă ar fi atacat-o nişte păsări – *iar apoi* aflu că eşti un *nebun* faimos, care aleargă de colo-colo purtând o mască ridicolă şi atacând oamenii din St. Giles, şi, Godric, chiar cred că *nu* te cunosc *deloc* acum.

Megs se opri brusc şi se încruntă la el, cu pieptul tresăltându-i. Dumnezeule, era minunată când era furioasă.

Godric îşi drese glasul.

— În vârstă?

— *În vârstă?* Megs îl imită cu o voce piţigăiată, iar lui Godric i se păru puţin nedreaptă – el nu vorbea deloc aşa. Asta este tot ce poţi spune? Te-am văzut *ucigându-l* pe tâlharul ăla în prima noapte când am ajuns în Londra.

— Da, am făcut-o.

— Câţi?

— Ce?

Buzele lui Megs tremurau, imaginea ei fiind mult mai tulburătoare pentru el decât furia sa. Megs furioasă era minunată. Dar Megs temătoare nu era o imagine pe care voia să o mai vadă vreodată.

— Câţi ai ucis, Godric?

El îşi luă privirea de la gura ei vulnerabilă.

— Nu ştiu.

— Cum – Megs se opri şi trase adânc aer în piept, domolindu-şi glasul – cum poţi să nu ştii câţi oameni ai ucis, Godric?

El nu era un laş, aşa că ridică privirea, întâlnind-o pe a ei, lăsând-o să citească răspunsul tăcut în ochii lui. Megs înghiţi în sec.

— Dar erau toţi răi, nu-i aşa? Megs nu-şi putea ascunde nesiguranţa din glas. Încerca să se convingă pe sine – şi eşua lamentabil. Toţi… toţi oamenii pe care i-ai ucis erau ca tâlharul ăla – i-ai salvat pe alţii ucigându-i pe cei răi.

Godric putea citi în ochii ei dorinţa de a crede că el nu era în totalitate un monstru. Aşa că el îi uşură situaţia, deşi ştia bine că nu exista o limită clară în St. Giles. Nimic alb sau negru.

— Da, erau criminali şi hoţi, aceia care îi prădau pe cei slabi… Dar aceiaşi criminali şi hoţi făceau adesea asta pentru a se hrăni pe ei sau pe alţii.

Nu aveau de unde şti. Nu că asta l-ar fi împiedicat vreodată.

— Da, spuse el. I-am ucis doar pe cei pe care i-am prins atacându-i pe cei slabi şi vulnerabili.

Citi în ochii ei o uşurare veselă, aşa cum trebuia să fie. Megs era o fiinţă a luminii şi a bucuriei. Nu trebuia să se gândească la întunericul pe care el îl înfrunta noapte de noapte în St. Giles.

— Mă bucur. Megs se încruntă pentru o clipă, absentă, luând din nou câteva surcele şi aşezându-le pe poliţă, dar apoi păru să îşi amintească ceva şi se întoarse spre el, ţinând încă în mână câteva surcele. Cu asta te-a şantajat Griffin, nu-i aşa? Ştia că tu eşti Fantoma.

— Da, spuse Godric.

— Înţeleg. Megs încuviinţă gânditoare din cap şi puse surcelele pe scaunul de lângă vatră. Câteva căzură pe covoraşul de pe jos. Ei bine, chiar mă bucur că am aflat. Cred că o soţie, chiar şi una căsătorită în împrejurări stranii, ca mine, ar trebui să ştie trecutul soţului ei, iar acum că l-ai lăsat în spate – *l-am* lăsat amândoi, mai degrabă – cred că…

— Megs, şopti el, cu o groază crescândă.

Dar ea nu părea să audă.

— Ne vom descurca mult mai bine în viitor. Pot să aflu cine eşti cu adevărat, iar tu… îşi pierdu şirul gândurilor când îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Ce s-a întâmplat?

— Nu voi renunţa să fiu Fantoma din St. Giles.

Megs se holbă la el.

— Dar… trebuie.

Godric ridică din sprâncene.

— De ce?

— Pentru că – Megs îşi aruncă mâinile în aer, aproape dărâmând vasul de pe cămin. Este periculos şi… şi ai *ucis* oameni. Trebuie să te opreşti.

Godric oftă, privind-o. I-ar fi putut povesti despre văduva pe care o salvase de la viol cu o lună în urmă, hoţii

pe care îi alungase şi îi împiedicase să jefuiască o bătrână care vindea flori, o săptămână mai târziu, fetele orfane pe care le eliberase în noaptea în care o salvase şi pe Megs. Îi putea spune poveşti de groază şi să se laude pentru curaj, dar la final nu conta deloc. Ştia, în adâncul sufletului lui mutilat, că răspunsul ar fi acelaşi, chiar dacă nu ar mai salva niciodată vreo viaţă.

— Nu. Nu mă voi opri.

Megs făcu ochii mari, iar pentru o clipă Godric aproape crezu că o trădase. Apoi Megs ridică bărbia, mândră, şi se încruntă la el cu ochi arzători.

— Foarte bine. La urma urmei, presupun că este alegerea ta.

Godric ştia că ea nu terminase, că orice avea să spună în continuare nu avea să fie pe placul lui. Şi totuşi cuvintele ei veniră ca o lovitură direct în stomac:

— Aşa cum este alegerea *mea* să îl găsesc pe asasinul lui Roger… şi să îl ucid.

Capitolul 8

Faith ridică privirea şi văzu înaintea lor un râu negru şi învolburat, care se întindea în toate direcţiile cât vedeai cu ochii. Helechinul nu ezită nicio clipă, mânându-şi calul direct în râu. Faith se prinse strâns de umerii lui şi privi în jos, cum calul începu să înoate. Acolo, în apa neagră, văzu siluete stranii, albe şi subţiri, trecând pe lângă ei, şi cu cât privea mai atent, cu atât îi păreau mai umane…

din *Legenda Helechinului*

Când Godric se trezi pentru a doua oară în ziua aceea, fu din cauza unor chicote înfundate. Aruncă o privire spre

fereastra lui, iar după unghiul în care bătea lumina, îşi spuse că era după-amiaza târziu. Se părea că dormise toată ziua, după cearta catastrofală pe care o avusese cu Megs. Amintirea jurământul ei de a hoinări prin St. Giles pentru a-l ucide pe asasinul iubitului ei îi făcuse inima să o ia la goană.

Ea era soţia lui. Era datoria lui să o protejeze, chiar şi de propria nebunie, şi ar fi făcut-o chiar şi dacă nu ar fi... ajuns să îi pese de ea în ultimele zile. Junghiul de durere care îi împunse ochiul stâng la acel gând fu groaznic.

Godric oftă şi se ridică cu grijă. Moulder îl bandajase cu o seară în urmă, în timp ce mormăise că era o rană mică, care nu merita efortul. Totuşi, acum nu se mai simţea atât de mică. Lui Godric îi fu greu să ridice braţul stâng ca să îşi pună o cămaşă şi îi luă ceva timp să îşi îmbrace pantalonii şi să se încalţe cu şosetele şi pantofii. Totuşi, era conştient că avusese răni mai grave în trecut. Fuseseră vremuri în care nu se ridicase din pat cu zilele.

Îşi îmbrăcă atent şi cu greu vesta, se încheie la nasturi şi se rezumă la atât în privinţa vestimentaţiei, îndreptându-se spre uşa care dădea în camera soţiei sale. Încă un râset voios îi stârni curiozitatea, iar Godric ciocăni înainte de a deschide uşa.

Megs stătea pe covorul rotund de lângă pat, fustele rochiei formând un lan de verde şi roz în jurul ei. Cele patru mici servitoare aduse de la orfelinat chicoteau lângă ea, asemenea unor adepţi lângă o preoteasă păgână deosebit de drăguţă, iar în poala ei se afla motivul veseliei lor: o creatură agitată şi grasă, care semăna cu un şobolan.

Megs ridică privirea, cu chipul strălucitor. Pentru o clipă, Godric îşi ţinu răsuflarea – era ca şi cum o lumină radia dinăuntrul ei, iar el fu foarte bucuros că ea hotărâse să nu fie supărată în urma disputei dintre ei.

— O, Godric, vino să vezi! Domnia Sa are căţeluşi.

Iar Megs ridică fiinţa asemănătoare cu un şobolan –

care era, din câte se părea, un pui de mops – ca pe o ofertă de pace.

Godric ridică din sprâncene, aşezându-se într-un scaun.

— Este destul de… simpatic?

— O, fugi de-aici! Megs îşi retrase braţele, ducând micuţa creatură la obraz şi mângâind-o. Nu îl asculta pe domnul St. John, îi şopti ea căţeluşului în semn de confidenţă. Eşti cel mai adorabil lucru pe care l-am văzut vreodată.

Toate patru servitoarele chicotiră. Godric ridică dintr-o sprânceană, răspunzând blând:.

— Am spus că este simpatic.

Ochii veseli ai soţiei sale îl priviră pe deasupra creaturii pufoase.

— Da, dar tonul tău a spus opusul.

Godric vru să ridice din umeri, dar junghiul brusc de durere îl făcu să regrete mişcarea. Crezu că reuşise să ascundă tresărirea, dar Megs îşi miji ochii.

— Mulţumesc, fetelor. Mary Compassion, poţi să le duci tu pe celelalte Mary la parter? Sunt convinsă că doamna Crumb are nevoie de voi acum.

Fetele părură puţin dezamăgite, dar se ridicară ascultătoare şi părăsiră încăperea, în urma celei mai mari dintre ele.

Megs aşteptă ca uşa să se închidă în urma lor.

— Cum te simţi?

Ţinea căţelul lângă obraz aproape ca pe un scut împotriva lui, iar Godric îşi dorea să pună animalul jos ca să îi poată vedea expresia feţei.

— Destul de bine, răspunse el.

Megs încuviinţă, întâlnindu-i în sfârşit privirea. Lacrimi îi sclipeau în ochi, iar Godric simţi cum i se strânge inima.

— Îmi pare foarte, foarte rău că te-am rănit.

Dacă Megs nu voia să vorbească despre cearta lor,

Godric nu avea nimic împotrivă.

— Deja ţi-ai cerut scuze şi, în plus, nu este nevoie. Nu a fost vina ta. Presupun că ai crezut că te atacam.

Megs îşi feri privirea, iar Godric simţi că-l ia ameţeala. Atât de respingător fusese sărutul lui? Urmă o tăcere scurtă şi, cel puţin pentru el, foarte stânjenitoare. În cele din urmă, Godric gesticulă spre căţelul din braţele ei.

— Mama nu îşi vrea puiul înapoi?

— O, ba da, şopti Megs şi, spre uimirea lui Godric, se întoarse, se întinse pe burtă şi aşează căţeluşul sub pat, de unde se auzi un chiţăit.

Megs se îndreptă de spate şi se întoarse spre el. Godric ridică din sprâncene.

— Domnia Sa este sub pat cu căţeluşii – trei, îi răspunse Megs la întrebarea nerostită. Credem că a fătat cândva noaptea trecută, dar nu am observat decât târziu în dimineaţa asta, când i-am auzit scheunând.

— Ciudat, murmură Godric, privind-o în timp ce se ridica de pe podea, că a ales să fete în camera ta.

Megs ridică din umeri, aranjându-şi fustele.

— Mă bucur doar că am găsit-o. Mătuşa Elvina a fost foarte îngrijorată de dimineaţă, când şi-a dat seama că Domnia Sa lipsea din camera ei.

Godric dădu absent din cap. Cum putea să o protejeze? Cum putea să o protejeze de propria ei inimă mare şi blândă?

Megs trase aer în piept, parcă făcându-şi curaj.

— Godric?

El o privi precaut.

— Da?

— Poţi să îmi spui cum – Megs flutură din mâini – cum s-a întâmplat asta? Cum ai devenit Fantoma din St. Giles?

Godric încuviinţă din cap.

— Da, desigur.

*

Poate dacă ar înţelege de ce se apucase de îndeletnicirea asta groaznică, atunci l-ar putea cumva convinge să renunţe, îşi spuse Megs.

Godric era încă palid. Megs îşi studie soţul în timp ce încerca să îşi ascundă îngrijorarea, dar privirea lui era fermă şi corpul rezistent şi puternic pe scaun. Pentru o secundă, se minună din nou că, la un moment dat, îl crezuse aproape lipsit de vlagă. Îşi dădu acum seama că, deşi nu era la fel de înalt sau voinic ca alţi bărbaţi, era *robust,* ca şi cum ar fi fost făcut dintr-un material solid, indestructibil. Granit, poate. Sau fier care nu rugineşte niciodată. Ceva puternic şi musculos şi… şi *masculin.*

Megs îşi coborî privirea spre propriile mâini, uşor confuză din pricina gândului despre trupul soţului ei, şi aproape că nu îi auzi cuvintele.

— Ai auzit vreodată de Sir Stanley Gilpin?

Megs ridică privirea.

— Nu, nu cred.

Godric încuviinţă, de parcă s-ar fi aşteptat la acest răspuns.

— Era o rudă mai îndepărtată de-a tatălui meu şi a murit acum câţiva ani. Un văr de-al treilea sau ceva de genul ăsta. Era un om de afaceri bogat în oraş, dar avea şi alte interese.

— Cum ar fi?

— Teatrul. La un moment dat a deţinut un teatru şi chiar a scris câteva piese.

— Adevărat? Megs nu înţelegea ce legătură avea asta cu Fantoma din St. Giles, dar se forţă să şadă într-un scaun, în faţa lui, aşezându-şi mâinile una peste alta pe genunchi. Neastâmpărul era, din nefericire, un defect special de-al ei. Care sunt? Poate am văzut vreuna.

— Mă îndoiesc. Godric strâmbă din nas. L-am iubit pe

Sir Stanley ca pe un tată, dar îi cam lipsea talentul scriitoricesc. Nu cred că vreuna dintre piesele lui a văzut lumina vreunei scene, cu excepţia primeia, *Povestea de dragoste a delfinului şi a ariciului.*

Megs simţi cum ridică din sprâncene, în ciuda faptului că încerca să se abţină.

— Delfinul şi...?

Godric încuviinţă din cap.

— ... şi ariciul. După cum am spus, groaznic, dar m-am abătut de la subiect. Godric se aplecă înainte, tresărind uşor de durere, şi îşi sprijini coatele pe genunchi, privindu-şi mâinile împreunate. Nu ştiu dacă ai aflat deja, dar mama mea a murit pe când aveam zece ani.

Megs ştia că mama lui era moartă, din moment ce avea o mamă vitregă, dar nu ştiuse câţi ani avea el când se întâmplase asta. Zece era o vârstă atât de fragilă.

— Îmi pare rău.

Godric nu ridică privirea.

— Eram destul de apropiaţi şi nu am trecut foarte uşor peste moartea ei. Apoi, trei ani mai târziu, tata s-a recăsătorit. Nu am reacţionat bine.

Tonul lui era sec, lipsit de emoţie, dar, cumva, Megs ştia că nu fusese atât de indiferent pe când era doar un băieţel. Probabil că suferise mult şi fusese măcinat de o nelinişte groaznică.

— Ce s-a întâmplat?

— Tata m-a trimis la şcoală, spuse el, iar apoi, în vacanţe, Sir Stanley Gilpin s-a oferit să mă primească la el.

Megs îl privi uimită.

— Nu mergeai acasă, să îţi vezi familia?

— Nu. Îşi ţuguie uşor buzele, atrăgându-i atenţia lui Megs. Poate că tot corpul lui era dur, dar gura, în special buza de jos, îi părea moale.

Era moale. Megs îşi aminti deodată gura lui pe sânul ei, atingerea dinţilor şi mângâierea buzelor sale. Buzele lui

fuseseră blânde pe sânul ei, dar aceleaşi buze moi fuseseră sălbatice pe gura ei.

Megs înghiţi în sec, alungând acea imagine. Ce se întâmpla cu ea? Trase de o aţă de pe rochie.

— Trebuie… trebuie să îţi fi fost greu, să stai separat de tatăl tău.

— A fost cel mai bine, spuse el. Ne certam des şi era vina mea. Eram iraţional, îl învinuiam de moartea mamei, îl criticam pentru că se recăsătorise. M-am purtat groaznic cu mama mea vitregă.

— Aveai doar treisprezece ani, spuse Megs blând, simţind o strângere de inimă. Sunt convinsă că ea îţi înţelegea durerea şi confuzia.

Godric se încruntă şi scutură din cap, iar Megs ştiu că el nu o credea.

— În orice caz, acesta a devenit obiceiul următorilor ani. Când nu eram la şcoală, locuiam cu Sir Stanley. Şi cât am locuit cu el, m-a învăţat.

Megs se încruntă, trăgând tare de aţă.

— Ce te-a învăţat?

— Cum să fiu Fantoma din St. Giles, presupun. Godric îşi întinse mâinile. Deşi pe atunci credeam doar că este un simplu antrenament. Avea un fel de încăpere pentru antrenamente, plină cu manechine din paie, ţinte şi lucruri de genul ăsta. Acolo, m-a învăţat acrobaţii, să mă duelez cu săbii şi să mă lupt cu mâinile goale.

— Acrobaţii? Ca un acrobat dintr-un circ ambulant?

Megs se aplecă spre el încântată, închipuindu-şi-l pe Godric făcând tumbe.

— Da, ca un actor de comedie. El ridică privirea spre ea, pielea fiindu-i uşor încreţită în colţul ochilor. Sună absurd, ştiu, dar mişcările sunt destul de greu de stăpânit, mai ales pentru un băiat cu atât de multă furie mocnind în interior…

Megs îşi muşcă buza, gândindu-se la băiatul acela

pierdut, izolat de familia lui, furios şi singur. Brusc, simţi recunoştinţă faţă de răposatul Sir Stanley Gilpin. Poate că fusese un personaj excentric, dar era evident că ştiuse multe despre tineri şi nevoile lor.

Ochii lui Godric căzură pe gura ei, apoi din nou pe propriile mâini, din nou împreunate între genunchi.

— Am continuat aşa timp de câţiva ani. De-abia când aveam optsprezece ani, ne-am dat seama după diverse semne, şi plecări, şi veniri stranii că însuşi Sir Stanley era Fantoma din St. Giles, şi…

— Poftim? Stai puţin. Megs ridică mâinile în aer, rupând firul rochiei, dar era prea înverşunată ca să îi pese. *Sir Stanley* a fost prima Fantomă?

— Da. Ei bine… Godric lăsă capul într-o parte şi îşi ţuguie uşor buzele. Cel puţin, el este singurul de care ştiu eu. Legenda Fantomei din St. Giles circulă de ani buni, poate de secole. Cine poate să spună că un alt bărbat, în alte vremuri, nu a mai purtat costumul?

Buzele lui Megs se întredeschiseră uşor, închipuindu-şi o paradă de bărbaţi, an după an, pretinzând că sunt Fantoma din St. Giles. Cine ar face un asemenea lucru? îl privi pe Godric, întrebarea stăruindu-i pe buze, dar nu voia să uite o altă întrebare apăsătoare.

— La cine te referi când spui „ne-am dat seama”?

— Ah. Godric îşi îndreptă spatele, ducând inconştient mâna la umărul stâng, apoi amintindu-şi de rană şi coborând-o din nou pe genunchi. Cât despre asta…

De ce se eschiva?

— Da? spuse Megs, îndemnându-l să continue.

Godric trase adânc aer în piept şi o privi în ochi.

— Nu eram numai eu.

— Erau mai multe… Megs făcu ochii mari. Fantome? Cuvântul sceptic ieşi mai mult ca un chiţăit. *În acelaşi timp?*

Godric încuviinţă.

— Pe când aveam optsprezece ani, un alt băiat ni s-a

alăturat în timpul antrenamentelor. Era mai tânăr decât mine, dar la fel de furios cum fusesem eu la paisprezece ani. Mai furios, de fapt, spuse Godric, ridicând din sprâncene.

— Cine?

— Nu îţi pot spune, zise Godric, parcă cerându-şi scuze din priviri.

— Poftim? Megs se îndreptă indignată de spate. De ce nu?

Godric ridică din umeri.

— Nu este secretul meu ca să îl pot divulga.

Megs îşi spuse că era groaznic de onorabil din partea lui – şi destul de frustrant pentru ea.

— Deci, eraţi doi…

Godric îşi drese glasul.

— Trei, de fapt. A mai venit unul după ce am plecat eu.

Megs făcu din nou ochii mari, întrebările năvălind una peste alta în mintea ei.

— *Trei?* Dar…

Godric ridică mâinile, cu palmele spre ea.

— Ştiu că ţi s-a spus că Roger a fost ucis de Fantoma din St. Giles, dar nu este adevărat. Niciunul dintre noi nu ar putea – nu ar ucide vreodată un om atât de bun ca Roger.

Megs încuviinţă din cap, înghiţind nodul din gât. Cumva, ceva nu era în regulă în povestea asasinării lui Roger. Fie martorul se înşelase… Fie minţise. Megs se încruntă la acel gând.

— Megs.

Ea ridică ochii, întâlnindu-i privirea. Avea să urmărească firul crimei lui Roger, dar deocamdată Godric trebuia să îşi termine povestea..

— Cum aţi ajuns să fiţi trei Fantome?

Godric oftă.

— Cred că lui Sir Stanley i se părea amuzant să se

deghizeze în Fantoma din St. Giles. Avea un simţ al umorului mai degrabă răutăcios. Dar când am plecat eu la Oxford, era clar că el îşi căuta un moştenitor pentru planul măreţ. Îi iubea pe oamenii din St. Giles şi voia să se asigure că aveau un protector după ce el avea să fie prea bătrân pentru a mai face pe Fantoma.

Şi mai multe întrebări îi tremurau pe buze, dar Megs fu nevoită să se muşte de interiorul obrazului ca să îşi ţină gura închisă şi să nu îl întrerupă. Încuviinţă din cap, îndemnându-l să continue.

— După cum am spus, am plecat, zise Godric. Mă împăcasem cu tata deja pe atunci, ştiam că mă purtasem ca un prost imatur. M-am decis să îmi pun ordine în viaţă şi poate să câştig respectul lui şi al mamei mele vitrege. Mi-am dat seama că Sir Stanley a fost dezamăgit de decizia mea, dar a fost înţelegător. Iar pe atunci îl avea deja alături pe cel de-al doilea ucenic.

Megs fu nevoită să îşi înfigă unghiile în palmă ca să îşi înfrâneze întrebările. Cine era celălalt ucenic? îşi dorise Godric să devină Fantoma din St. Giles la o vârstă atât de fragedă? Tatăl lui ştiuse pentru ce îl antrenase Sir Stanley?

Dar soţul ei reluă povestea.

— Aşa că am mers la Oxford, am învăţat multe lucruri, m-am maturizat, iar când m-am întors acasă, la Laurelwood, am cunoscut-o pe Clara la un bal. Godric închise ochii. Ţi-am spus deja cum au decurs lucrurile. Am fost fericiţi – foarte fericiţi – pentru aproape un an. Apoi s-a îmbolnăvit. Ne-am mutat la Londra ca să fim mai aproape de doctori. Am sperat – m-am rugat – să putem găsi un tratament pentru boala ei. Am tot sperat un an şi jumătate, dar apoi mi-am dat seama că nu exista un tratament pentru Clara mea. Că avea să moară consumată de boala asta şi că eu nu puteam să fac nimic – decât să o privesc murind. Am privit-o devenind din ce în ce mai slabă, în timp ce agonia începea să o macine din interior.

Godric deschise ochii cenuşii şi limpezi, iar Megs citi disperarea atât de cunoscută în ei. Trebuia să fi fost iadul pe pământ să se trezească neputincios în faţa suferinţei iubitei lui. Megs nu mai putu suporta. Se întinse spre el, luându-i mâna rece într-a ei.

Godric plecă uşor capul, privindu-i degetele peste propria mână, fără să facă vreo mişcare să i le strângă, la rândul lui, dar în acelaşi timp fără s-o alunge. Megs se mulţumi cu asta.

— Cred că aş fi luat-o razna, continuă el, cu privirea încă pe mâinile lor, dacă Sir Stanley nu m-ar fi sunat într-o zi. Auzise, de la tata, despre boala Clarei, şi avea o ofertă simplă: să merg să mă antrenez din nou cu el. Era deja la al treilea ucenic din micul nostru cerc, un tânăr, de fapt, mai degrabă un băieţaş. Al doilea lui discipol, cel pe care îl cunoscusem, deja plecase de la Sir Stanley şi devenise Fantoma din St. Giles. Sir Stanley invocase scuza că noul lui elev avea nevoie de un partener de duel, dar eu ştiam, îmi oferea salvarea, răgazul de la chinul zilnic prin care treceam privind-o pe Clara murind. Mi-a oferit şi mie Fantoma.

Megs îl privi nedumerită.

— Nu înţeleg. Dacă deja exista o Fantomă, cum ai putut să devii şi tu una?

— Nu eram doar eu, spuse Godric. Cel de-al treilea bărbat a căpătat masca şi săbiile la puţin timp după mine. Până acum doi ani, toţi trei eram Fantoma din St. Giles.

Megs se încruntă.

— Nu dădeaţi nas în nas unul cu altul?

Un zâmbet lumină privirea serioasă a lui Godric.

— Foarte rar. Trebuie să înţelegi – nu ies în fiecare noapte, şi nici celelalte Fantome. Dacă, din întâmplare eram doi afară în aceeaşi noapte, se zvonea că Fantoma putea fi în două locuri în acelaşi timp, ceea ce, spuse Godric sec, este adevărat.

— Dar trei bărbaţi diferiţi… Megs scutură din cap. Nu observau oamenii că nu sunteţi aceeaşi persoană?

Godric ridică din umeri.

— Nu. Avem un fizic asemănător. În plus, dacă porţi un costum ciudat, compus dintr-o mască, o pelerină, o pălărie mare şi haine de clovn, martorii rar observă cum arată omul de sub mască.

Megs încuviinţă cu un aer meditativ.

— Cred că Sir Stanley al tău trebuie să fi fost un om foarte inteligent.

— O, a fost, spuse Godric blând. Îşi plecă uşor capul, parcă pierdut într-o amintire. Îşi întorsese mâna într-a ei, iar acum degetul lui mare trasa cercuri în palma ei.

Era o senzaţie destul de plăcută.

— Godric, şopti Megs precaută.

El o privi.

— Hm?

Ea înghiţi în sec, căci ura să distrugă momentul. Dar curiozitatea fusese mereu pieirea ei.

— Clara a murit în urmă cu trei ani, nu-i aşa?

Godric se încordă la auzul numelui primei lui soţii şi îi eliberă mâna.

— Da.

Megs se simţi abandonată, dar îşi luă inima în dinţi şi rosti întrebarea.

— Atunci, de ce încă mai eşti Fantoma din St. Giles?

*

De ce încă mai era Fantoma din St. Giles?

Godric pufni, apropiindu-se de colţul unei clădiri dărăpănate din cărămidă. Aruncă o privire, asigurându-se că aleea întunecată de dincolo de ea nu era împânzită cu soldaţi, apoi luă colţul. Era mai uşor – şi mai sigur – să se deplaseze pe acoperişurile clădirilor, dar din pricina rănii

din spate îi era imposibil să procedeze astfel în seara aceasta. Aşa că era forţat să meargă pe jos, fiind cu ochii în patru după Trevillion şi soldaţii lui.

Se opri în capătul aleii, ascultând, şi îşi aminti privirea lui Megs când îi pusese întrebarea: exprima confuzie şi îngrijorare, îngrijorare pentru el.

Amintirea îl făcu să se încordeze. Când fusese ultima dată când îşi făcuse cineva griji pentru el? Nu de când murise Clara, cu siguranţa, dar chiar şi înainte de asta, el fusese cel care îşi făcuse griji pentru ea, nu invers. Clara nu aflase niciodată că el era Fantoma, dar chiar şi aşa, ea avusese încredere că el era destul de puternic, destul de deştept, destul de *bărbat* încât să nu intre vreodată în bucluc. Godric îşi spuse că ar trebui să se simtă insultat că Megs îl credea atât de fragil încât îşi făcea griji pentru el, dar nu putu să găsească nici cea mai mică urmă de furie înlăuntrul său.

De fapt, grija ei era mai degrabă plăcută. Soţia lui avea o inimă blândă – dar o minte puternică. Fusese şocată că el nu fusese de acord să renunţe la viaţa de Fantomă. Godric ştia că o dezamăgise, iar o parte din el îşi dorea să îi poată oferi ce îşi dorea.

Ambele lucruri pe care şi le dorea.

Alergă în lungul unei străzi, strecurându-se din nou în umbre, întrucât auzi paşi apropiindu-se. Doi bărbaţi se clătinau pe strada scăldată în lumina lunii, sprijinindu-se unul de celălalt, şi în acelaşi timp dărâmându-se unul pe celălalt. Cel mai înalt din cei doi se împiedică de propriile picioare şi căzu pe trotuar de parcă nu ar fi avut oase, aşa cum fac de obicei cei foarte beţi. Tovarăşul lui se aplecă, ţinându-se de genunchi, şi râse în hohote, încetând doar când Godric ieşi din ascunzătoarea lui şi îşi văzu de drum. Aruncă o privire peste umăr ca să îl vadă pe beţiv privindu-l cu gura căscată.

Cei doi beţivi păreau un duo de clovni, dar lui Godric îi

îngheţă sângele în vine când îşi închipui ce î s-ar fi putut întâmpla lui Megs dacă ea ar fi fost cea care s-ar fi întâlnit cu ei. Foarte puţini bărbaţi în St. Giles – beţi sau nu – erau paşnici când se confruntau cu tentaţia unei femei bogate şi frumoase.

Maxilarul i se încleştă la acel gând. Orice altă femeie ar fi stat departe de acel colţ al Londrei după acea primă călătorie. Nu şi Megs, totuşi, iar lui Godric îi venea greu a crede că asta avea să se întâmple chiar şi după evenimentele nopţii trecute. Nu, ea declarase sus şi tare că avea să se întoarcă în St. Giles – şi să continue să o facă până avea să îl găsească pe ucigaşul lui Fraser-Bumsby. Ar fi putut fi vorba de bravadă, dar Godric nu prea credea. Soţia lui urma un drum care însemna sinucidere curată.

La naiba! Godric nu avea să permită ca încăpăţânarea ei să o rănească – sau mai rău. Cumva, trebuia să găsească o cale de a o trimite înapoi la moşie, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Cimitirul St. Giles se întindea înaintea lui, clopotniţa înaltă profilându-se pe fondul lunii pline. Godric o luă pe lângă zidul din cărămidă care împrejmuia micul cimitir. De poartă atârna un lacăt, dar era deschisă.

Precaut, împinse poarta. Balamalele fuseseră unse, iar el se strecură în curtea cimitirului fără vreun sunet. Vântul se înteţi, îndoind ramurile unui copac solitar şi gemând printre pietrele mormintelor. Unora li s-ar fi părut sinistru, dar Godric ştia că în St. Giles erau lucruri mult mai periculoase decât în locul unde dormeau morţii.

Un mormăit foarte uman veni dinspre zidul opus, iar Godric zâmbi pieziş: nu venise în zadar aici. Se strecură dintr-o umbră în alta pe la marginea cimitirului, fără să scoată vreun cuvânt, până ajunse la câţiva metri de prada lui.

— Bună seara, gropare.

Groparul Jack, un bărbat scund şi cocoşat, care se

întâmpla să fie unul dintre cei mai cunoscuţi profanatori de morminte din Londra, se îndreptă de spate cu un icnet. Tovarăşul lui, un flăcău musculos şi greoi, era mai puţin optimist.

— Este diavolul!

Flăcăul aruncă lopata şi o luă la goană spre poarta cimitirului, cu o agilitate impresionantă, având în vedere statura sa. Groparul Jack dădu să plece, dar Godric puse o mână grea pe umărul bărbatului, împiedicându-l să fugă.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Of! gemu groparul. De ce făcuşi asta? îl speriaşi pe Jed. Ai habar cât îi de greu să găseşti un flăcău cu spate puternic în St. Giles? Nu-ntineresc, să ştii, iar lumbago mă scoate din sărite. Cum o să termin treb'şoara asta acum, fără ajutoru' lui?

De sub mască, Godric ridică o sprânceană.

— Oricât de tristă ar fi povestea ta, gropare, nu pot găsi vreun strop de milă pentru tine când eşti în toiul exhumării unui biet cadavru.

Bărbatul se ridică, etalându-şi înălţimea, ceva mai jos de un metru şi jumătate.

— Omul mai trebuie să şi trăiască din ceva, Fantomă. Barem eu nu mi-s criminal, continuă el, mijindu-şi ochii cu duşmănie.

— O, să nu intrăm în jocul ăsta.

Bărbatul scoase un zgomot nepoliticos.

— Gropare, spuse Godric pe un ton jos, răbdarea lui ajungând la limită, nu am venit aici pentru părerea ta despre mine.

Profanatorul de morminte îşi linse buzele cu nervozitate, ferindu-şi ochii de ai lui Godric.

— Atunci, ce vrei?

— Ce ştii despre hoţii de fete?

Bărbatul ridică din umerii osoşi.

— Doar vorbe de pe ici, pe colo.

— Spune-mi.

Chipul dur al omuleţului se contorsionă într-o grimasă, în timp ce medita.

— Se zvoneşte că s-au întors.

Godric oftă.

— Da, ştiu.

— Aa… Digger lovi gânditor cu piciorul în marginea mormântului pe jumătate săpat. Bucăţi de pământ se prăvăliră înăuntru, fără niciun sunet. Unii spun că acuma au luat aproape două duzini de fete.

„Douăzeci şi patru de fete lipsesc?" în orice alt colţ al Londrei, ar fi avut loc un protest public. Ziarele ar fi tipărit articole pline de indignare, lorzii şi-ar fi dezlănţuit mânia în parlament. Aici, se părea că nimeni nu se deranjase nici măcar să *observe.*

— Unde sunt duse?

— Nu ştiu. Groparul scutură din cap. Dar nu este ca un bordel obişnuit. Nimeni nu a mai auzit nimic de ele.

Godric îşi miji ochii. Bărbatul nu părea să ştie că fetele erau folosite într-un atelier. Probabil că locul era foarte bine ascuns. Un secret foarte bine păstrat.

— Da' am auzit că e o fetişcană, spuse Digger, părând să îşi amintească ceva, care îi ajută să le prindă pe fete.

— Ştii cum arată? _

— Ştiu mai mult, zise Digger aproape cu mândrie. Îi ştiu numele.

Godric îşi plecă uşor capul, aşteptând.

— I se spune jupâneasa Cook, sau aşa am auzit.

Nu era mult, dar era mai bine decât nimic. Godric scoase o monedă din argint şi o puse în palma murdară a groparului.

— Mulţumesc.

Bărbatul se învioră la vederea banilor, deşi tonul lui încă era uşor posomorât când răspunse:

— Oricând.

Godric dădu să plece, dar ezită când un gând îi trecu brusc prin minte.

— Încă un lucru.

Digger oftă greoi.

— Ce?

— În urmă cu doi ani, un aristocrat a fost omorât în St. Giles. Numele lui era Roger Fraser-Bumsby. Ştii ceva despre asta?

Dacă Godric nu ar fi petrecut ani întregi interogând informatori cu reputaţii dubioase, nu ar fi observat modul în care corpul groparului se încordă uşor.

— N-am auzit niciodată de el, răspunse el cu indiferenţă. Acu', dacă nu te superi, tre' să muncesc, ca să termin înainte de răsărit.

Godric se aplecă spre omuleţ până când nasul coroiat al măştii lui negre aproape că-i atinse faţa.

— Dar mă supăr.

Groparul înghiţi în sec, căscând ochii speriaţi.

— Eu… nu ştiu nimic, serios!

— Jack, mormăi Godric calm. Eşti un mincinos.

— Bine, bine. Ridică mâinile de parcă ar fi parat un atac fizic, deşi Godric nu făcuse nicio mişcare spre el, nici măcar nu îl atingea. Am auzit zvonuri despre asta. Cum că nu Fantoma l-ar fi ucis pe filfizon.

Godric ridică din sprâncene.

— Ai auzit cine este adevăratul criminal?

Groparul aruncă o privire peste umăr, ca şi când ar fi vrut să se asigure că nu trage nimeni cu urechea.

— Cică ar fi fost un alt bogătan.

— Altceva?

Digger îşi aruncă mâinile în aer.

— Nu-i destul? Aş putea fi omorât dacă asta-i treabă de bogătaşi şi mă aud ciripind.

— Nu te aude nimeni, spuse blând Godric. Tu n-ai să spui nimănui, iar eu cu siguranţă nu am de gând să o fac.

Singura replică a lui Digger fu un fornăit ironic. Godric îşi îndreptă pălăria şi plecă din cimitir, pornind spre râu şi spre Saint House. Gândul că Megs căuta răzbunare îl neliniştea. Era o femeie blândă şi veselă. Nu era făcută pentru răzbunare sinistră şi moarte.

Asta era treaba lui. Nu o putea lăsa să facă aşa ceva. Chiar de-ar fi fost un lucru sigur pentru o doamnă să caute un criminal în St. Giles, Godric nu o putea lăsa să îşi rişte blândeţea, să îşi păteze veselia. Acel gen de răzbunare avea să o marcheze pentru totdeauna.

Lui Godric îi trecea prin minte o singură cale prin care o putea distrage de la misiunea ei şi o putea scoate imediat din Londra.

Douăzeci de minute mai târziu, Godric se apropia de Saint House şi, aşa cum făcea întotdeauna, încetini şi se ascunse în umbre pentru a se asigura că nu era urmărit. În toţi anii în care jucase rolul Fantomei din St. Giles, putea număra pe degetele de la o mână momentele când cineva fusese în curtea casei lui în toiul nopţii. Momentele când precauţia lui se dovedise îndreptăţită.

Iar acesta era unul dintre acele momente.

Îi luă mai puţin de un minut să zărească o siluetă întunecată pândind la colţul casei. O umbră atât de ţeapănă, de tăcută, încât Godric nu ar fi observat-o dacă nu ar fi memorat fiecare colţişor al casei sale luminat de lună.

Godric încremeni. Îl putea speria pe spion şi îl putea pune pe fugă. Sau putea aştepta să vadă cine era atât de interesat de Saint House. Umărul stâng îi pulsa, dar se forţă să respire calm, având sentimentul că urmează o aşteptare lungă.

După cum se dovedi, dură trei ore. Trei ore de stat nemişcat, rezemat de cadrul porţii. Trei ore în care îşi dorise să fi fost în patul lui, dormind. Dar la sfârşitul acelor trei ore, ştia cine îi ţinea casa sub supraveghere.

Când primele raze trandafirii ale zorilor începură să se

ivească spre est, căpitanul James Trevillion ieşi din umbre. Fără să arunce o privire înapoi spre casa pe care o spionase întreaga noapte, se îndepărtă calm şi liniştit.

Godric aşteptă până nu mai auzi copitele calului căpitanului de dragoni – apoi mai aşteptă cinci minute.

De-abia atunci se strecură prin spatele casei şi în propriul birou. Îşi scoase uşor costumul, durerea şi oboseala făcându-i mişcările greoaie. Scăpă teaca pe podea şi rămase uitându-se fix la ea. Probabil că Trevillion încă bănuia că el era Fantoma. Altfel, de ce ar fi stat la pândă toată noaptea, dacă nu să îl prindă în flagrant, în timp ce se întorcea din peregrinările lui? Poate că se retrăsese după ce îi oprise trăsura cu o noapte în urmă, dar căpitanul Trevillion era un om viclean şi, în mod evident, încă îl bănuia. Godric avu sentimentul că lui Trevillion nu i-ar fi păsat dacă ar fi obţinut dovada că un membru al aristocraţiei era Fantoma din St. Giles. Era încăpăţânat, era căpitanul, un bărbat care părea să nu aibă o altă viaţă în afara vânătorii. Godric zâmbi uşor, diabolic şi amuzat. Poate că duşmanul lui simţea că trăieşte cu adevărat doar atunci când vâna.

Dacă era adevărat, ei doi aveau mai multe în comun decât şi-ar fi închipuit oşteanul. Godric se împăcase de multă vreme cu gândul că partea mică din el care supravieţuise în urma morţii Clarei zăcea în spatele măştii.

Oftă. Trebuia să se ocupe de căpitan, să îi găsească pe hoţii de fete şi pe jupâneasa Cook, şi să o protejeze pe Megs, împotriva voinţei ei.

Trebuia să facă toate astea, dar în acest moment avea nevoie de somn.

Godric îşi luă cămaşa de noapte şi halatul, apoi ieşi din birou, în timp ce urca scările spre dormitor, îşi reaminti întrebarea lui Megs. „De ce mai eşti încă Fantoma din St. Giles?” şi răspunsul rămas nerostit: Era singurul mod prin care mai putea respira şi trăi.

Capitolul 9

Disperare rânji, arătându-şi dinţii ascuţiţi şi galbeni în contrast cu pielea roşie.

— Sufletele celor prinşi între rai şi iad se îneacă la nesfârşit în apele astea, aşteptând scurgerea timpului şi eliberarea lor. Bucură-te că sufletul iubitului tău nu este condamnat în apele astea, întrucât cei care sunt captivi aici sunt sinucigaşii.

Faith se cutremură la auzul cuvintelor drăcuşorului şi privi cum un suflet din apa neagră îşi deschise larg gura, parcă vrând să ţipe. Niciun sunet nu ieşi din acel vid...

din *Legenda Helechinului*

Megs zăbovi mult timp în grădină a doua zi de dimineaţă, privind bătrânul copac încovoiat. Arăta exact la fel ca ultima dată când îl văzuse, în urmă cu vreo două zile.

Mort.

Higgins aştepta permisiunea de a-l tăia, dar Megs nu se îndura să facă asta. Urât şi încovoiat cum era copacul, părea atât de singuratic în grădină. Absurd, bineînţeles, să atribui sentimente umane unui copac, dar aşa era. Lui Megs îi era milă de copacul bătrân şi răsucit.

— Copacul acela e mort, spuse o voce sobră din spatele ei.

Megs se întoarse, încercând să îşi calmeze fiorul din piept.

Godric stătea pe alee, purtându-şi obişnuitul costum sobru – de culoare gri în această dimineaţă. O privea cu ochii lui limpezi, ca de cristal, încercând parcă să citească ceva în privirea ei. Megs zâmbi.

— Aşa a spus şi grădinarul meu, Higgins.

— Pot pune pe cineva să îl taie.

— Şi el s-a oferit să facă asta.

Godric o privi nedumerit.

— Nu vrei să îl tai, totuşi, nu-i aşa?

Megs strâmbă din nas şi puse o mână protectoare pe scoarţa aspră.

— Nu.

— Normal că nu, murmură Godric ca pentru sine.

Megs îşi împreună mâinile înaintea ei.

— Mă bucur să te văd aici. Când am auzit că încă nu te-ai ridicat din pat de dimineaţă, mă temeam că starea ţi s-a înrăutăţit.

Ochii lui îi părăsiră o secundă pe ai ei, iar Megs avu strania impresie că Godric era pe punctul de a-i spune o minciună, dar tot ce rosti fu:

— Eram obosit şi m-am gândit că ar fi mai bine să dorm mai mult.

Megs încuviinţă gânditoare, încercând să se gândească la ce ar putea să spună. Cum putea să fie acelaşi bărbat care îi sfâşiase corsetul şi o sărutase de parcă ar fi murit dacă nu i-ar fi simţit gustul pielii?

— Am fost invitaţi la teatru diseară, spuse ea. Cumnata mea, Lady Hero, este o admiratoare a grădinii Harte’s Folly şi ar vrea să meargă la teatru acolo. Vei veni?

Godric deveni serios.

— Va fi şi fratele tău Griffin acolo?

— Da.

Megs se aştepta la un refuz, dar Godric se relaxă şi zâmbi politicos.

— Presupun că oricum va trebui să dau ochii cu el cândva – la urma urmei, sunt căsătorit cu sora lui.

Megs nu ar fi trebuit să fie atât de încântată de ideea că ar putea vedea piesa împreună cu el, dar o făcu. Aşa că întrebă, ca să se asigure.

— Deci, vei veni?

Godric încuviinţă cu seriozitate din cap.

— Da.

Megs dădu aprobator din cap, întorcându-se gânditoare spre bătrânul măr şi plimbându-şi degetul pe trunchiul lui găunos.

— Godric?

— Da?

El veni mai aproape de ea în timp ce Megs stătea întoarsă cu spatele la el. Iar ea avu sentimentul că, dacă se întorcea, ar putea ajunge direct în braţele lui. Tremură uşor şi se concentră asupra scoarţei copacului.

— De unde ştia fratele meu că tu eşti Fantoma din St. Giles?

Godric rămase tăcut, iar ea aproape că îl putea auzi gândind.

— Am fost neatent. M-a urmărit într-o seară când mă întorceam din St. Giles.

Sprâncenele lui Megs se uniră, încruntate.

— St. Giles? De ce ar fi fost Griffin în St. Giles noaptea?

— Nu ştii?

Ei bine, nimeni nu se putea împotrivi acelei întrebări. Megs se întoarse şi observă că era aproape în braţele lui. Godric o privea cu deja familiara expresie nedumerită şi uşor încruntată.

— Ce să ştiu? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

O cerinţă absurdă din partea ei, bineînţeles. El nu avea să îi spună, avea să o păcălească cu vreo scuză cusută cu aţă albă şi să plece.

Dar Godric o surprinse.

— Griffin avea o afacere în St. Giles.

Megs clipi, uimită atât de sinceritatea lui, cât şi de informaţie.

— Dar… Griffin nu a fost niciodată un om de afaceri – nu a avut nevoie… îşi pierdu şirul gândurilor când văzu

expresia de pe chipul lui Godric. Nu-i aşa?

Soţul ei ridică stingher din umeri.

— Nu cunosc statutul financiar al fratelui tău. Ştiu doar că, înainte de căsătoria cu Lady Hero, avea o afacere în St. Giles.

— Ce fel de afacere?

Godric o privi pentru ceea ce păru un minut întreg, iar Megs aşteptă să vadă dacă va primi un răspuns. În cele din urmă, el oftă.

— O distilerie de gin.

— *Poftim?*

Megs rămase cu gura căscată. Dintre toate lucrurile pe care putea să le facă fratele ei – fiul unui *marchiz...* Să conducă o distilerie ilegală de gin – şi imorală – era ultimul lucru la care s-ar fi gândit.

De ce ar face asta? Griffin fusese un rebel înainte de căsătorie, avusese o reputaţie groaznică de libertin, dar ea îl cunoştea, în adâncul sufletului, era un om bun, un om care nu ar fi făcut un lucru atât de groaznic decât dacă ar fi avut cu adevărat nevoie de bani, şi de ce ar fi avut? Familia lor era proprietară de moşie, aveau destule fonduri…

Gândurile i se întrerupseră brusc, când îşi dădu seama că nici măcar nu ştia cu adevărat care era starea financiară a familiei sale. Ea era o doamnă. Iar doamnele nu puneau întrebări legate de aceste aspecte – era considerat un lucru vulgar. Când voia o rochie, când ieşea în societate şi avea nevoie de o garderobă complet nouă, nu întrebase niciodată dacă şi le puteau permite, pentru că puteau.

Nu-i aşa?

Doar că acum începu să îşi amintească mici detalii. Momentul când mama îi sugerase să aleagă acea mătase în dungi, mai ieftină decât cea brodată. Lui Megs oricum îi plăcuse mai mult culoarea celei în dungi – un trandafiriu minunat – aşa că nu se gândise prea mult la asta pe atunci. Dar acum… Şi mai fusese şi momentul acela când

croitoreasa devenise destul de arţăgoasă, insistând că nu fusese încă plătită. Mama spusese că fusese o greşeală, dar dacă nu era adevărat?

Dacă familia ei fusese strâmtorată financiar – în secret – iar ea nu ştiuse niciodată prea multe lucruri care să o facă să *întrebe.*

— Mai are şi acum distileria în St. Giles? îl întrebă pe Godric foarte încet.

— Nu. El scutură imediat din cap. A închis-o – de fapt, a ars – chiar înainte să se căsătorească cu Lady Hero.

Megs încuviinţă, simţindu-se uşurată.

— Mă bucur. Dar dacă avea nevoie de bani, cum îi face acum?

— Nu ştiu, spuse blând Godric. Nu am fost în relaţii prea bune în ultimii ani. Oricum, sunt convins că zestrea lui Lady Hero a fost mai mult decât suficientă ca să le satisfacă nevoile.

Un gând brusc şi oribil îi trecu prin minte lui Megs.

— Şi zestrea mea? A fost suficientă?

— Fratele tău nu mi-a oferit zestrea ta.

Megs făcu ochii mari.

— Dar…

— Este în regulă. Godric întinse mâinile, împiedicându-i protestul. Am bani mai mult decât suficienţi. Nu am avut niciodată nevoie de zestrea ta, Megs.

Ei bine, măcar putea să fie bucuroasă pentru asta, îşi spuse Megs în sinea ei. Aproape că lovi cu pumnul în trunchiul mărului, apoi oftă.

— Îmi pare rău că nu am ştiut asta dinainte. Probabil că ai fost foarte furios când fratele meu ţi-a cerut să te căsătoreşti cu mine.

Godric ridică din umeri, expresia fiindu-i blândă.

— Deja ţi-am spus: am fost furios pe el, da, dar niciodată pe tine. La urma urmei, nu a fost aşa o corvoadă să mă însor cu tine.

Lauda vagă era mai bună decât nimic, presupuse ea. Sau cel puţin asta îşi spuse în sinea ei în timp ce înfipse o unghie în scoarţa mărului.

— Dar tot nu înţeleg. De ce nu mi-a spus niciodată că aveam dificultăţi financiare?

— Nu ştiu. Godric ridică din nou din umeri. Mă gândesc că te proteja.

Megs nu avea idei prea plăcute despre domnii care considerau că le *protejau* pe doamne lăsându-le să trăiască în ignoranţă. Cel puţin Godric îi spusese adevărul despre fratele ei şi distileria lui. Oftă şi plecă de lângă copac.

— Cred că ar trebui să merg şi să o întreb pe Daniels dacă noile mele rochii vor fi gata la timp pentru teatru.

Dar când dădu să treacă pe lângă el, Godric o opri, luând-o de mână. Degetele lui erau reci peste ale ei, iar ea încremeni privindu-l, apoi Godric îi eliberă mâna, de parcă ar fi fost ars de căldura ei.

Îşi linse uşor buzele, iar dacă Megs nu l-ar fi cunoscut puţin mai bine deja, ar fi crezut că Godric era agitat.

— De fapt, am venit aici ca să îţi spun ceva.

Megs ridică privirea curioasă.

— Da?

— M-am hotărât… Godric îşi concentră ochii aceia limpezi şi cenuşii pe chipul ei. Mi-ar plăcea să ne consumăm căsătoria diseară.

*

Obţinuse ceea ce voia: acordul lui Godric de a-şi consuma căsătoria. Atunci, de ce era atât de agitată la gândul acestei posibilităţi?

Un val de râsete izbucni printre oamenii din publicul teatrului, iar Megs îşi concentră atenţia pe scenă, unde o actriţă frumoasă, îmbrăcată ca un băiat, mergea ţanţoş. Actriţa se întoarse şi aruncă o privire răutăcioasă peste

umăr în timp ce spuse o glumă, iar publicul izbucni din nou. Lângă Megs, Hero chicotea, iar Griffin avea un rânjet pe faţă, dar Godric nici măcar nu zâmbea.

Poate că şi el era la fel de agitat gândindu-se la acea noapte.

Toţi patru stăteau într-o lojă elegantă, aflată deasupra scenei teatrului. Valuri de catifea roşie căptuşeau interiorul, iar bara care o împrejmuia era poleită cu aur. O masă mică, pe care erau pahare cu vin, prăjiturele, fructe, nuci şi brânzeturi se afla într-un colţ, iar Megs nu se putu abţine să nu se gândească la cât de scumpă trebuia să fie închirierea lojii. Dacă Griffin fusese strâmtorat în urmă cu trei ani, acum nu mai părea să fie aşa.

Dar nici înainte să se însoare cu Hero nu păruse să aibă probleme cu banii.

Megs oftă, dorindu-şi să poată avea cincisprezece minute la dispoziţie, singură cu fratele ei. Dorindu-şi să poată uita că, atunci când aveau să se întoarcă acasă, Godric intenţiona să se culce cu ea.

Îl privi cu coada ochiului. În seara asta purta un costum de culoarea cafelei, manşetele şi buzunarele fiindu-i brodate cu fir de aur. Pe dedesubt, o vestă de un albastru-argintiu îi îmbrăţişa corpul, evidenţiindu-i abdomenul plat. Megs îl văzuse – în treacăt – fără cămaşă, şi fusese uimită de privelişte. Cum ar arăta complet gol?

Godric păru să îi simtă privirea. Bărbia i se mişcă aproape imperceptibil, iar ochii îi căzură pe chipul ei. Megs încetă să mai respire. Pleoapele lui erau pe jumătate coborâte, nereuşind prea bine să ascundă licărul acelor ochi intenşi. Godric o privea de parcă s-ar fi gândit cum, mai exact, să o mănânce. Fără să îşi dea seama, buzele lui Megs se întredeschiseră, iar Godric coborî privirea, nările umflându-i-se uşor. Apoi o ridică din nou, privind-o în ochi, iar Megs uită complet cum să respire.

Publicul izbucni în ropote de aplauze, iar Megs tresări

din pricina sunetului brusc şi asurzitor. Griffin mormăi ceva.

— Vreţi să aduc nişte îngheţată înainte să înceapă al doilea act?

Hero îi zâmbi soţului ei.

— Da, te rog.

Griffin încuviinţă, apoi îşi îndreptă privirea precaută spre Godric.

— Mă însoţeşti?

Godric ridică uimit din sprâncene, dar se ridică de bunăvoie. Lângă ea, Hero se agită şi ridică mâna.

— Îl văd pe fratele meu pe coridor. Vrei să mă însoţeşti să îl salut?

— Da, desigur.

Megs se ridică, privindu-i îngrijorată pe soţul şi pe fratele ei depărtându-se.

— Nu îţi face griji. Hero o luă de braţ şi porniră spre colţul opus al teatrului. Coridorul din spatele lojilor era aglomerat, întrucât toată lumea profitase de pauza dintre acte ca să salute cunoştinţe sau să îşi expună, pur şi simplu, veşmintele. Griffin şi Godric se vor împăca.

Megs îi aruncă o privire sceptică cumnatei sale.

— Aş vreau să fiu atât de convinsă ca şi tine.

Hero îi strânse mâna, parcă pentru a o linişti.

— Griffin ne iubeşte pe amândouă, iar Godric ţine foarte mult la tine, ştiu. Amândoi au motiv să înceteze cu această animozitate.

Megs o privi din nou pe cumnata sa, păşind cu eleganţă într-o rochie verde, tivită cu dantelă aurie..

— Godric ţine la mine? De unde ştii?

Hero o privi amuzată.

— Din felul în care are grijă de tine, prostuţo. Atunci când aţi sosit, s-a asigurat că ai cel bun loc – lângă mine, ca să putem bârfi.

Ţi-a adus o farfurie cu prăjituri şi struguri – fără alune, ştie că nu îţi plac aşa de mult – şi simplul fapt că a venit la

teatru în seara asta… Ei bine, mă cam aşteptam să refuze, trebuie să recunosc. În ultimii doi ani a fost un adevărat pustnic. Rar l-a văzut cineva în societate. Nu, tot ce a făcut în seara asta – chiar şi detalii mărunte – a fost pentru *tine,* surioară.

Megs clipi uimită. Era adevărat? Godric avea sentimente pentru ea, oricât de mărunte? La urma urmei, cedase dorinţei ei de a încerca să facă un copil. Simpla amintire a discuţiei de dimineaţă îi trimise un val de căldură prin tot corpul, dar Megs simţi şi un fior de nelinişte. Când era la Laurelwood, ticluind planul de a veni la Londra şi de a-şi seduce soţul, el nu era o persoană în adevăratul sens al cuvântului. Îl ştia doar din scrisorile scurte şi rare. Păruse destul de simplu să se culce cu un bărbat aproape ireal.

Dar să se culce cu *Godric* era o cu totul altă chestiune. El era real, în carne şi oase, un bărbat cu sentimente puternice – deşi făcuse tot posibilul să le ascundă de lume. De-abia acum îi trecu lui Megs prin cap că sentimentele ei puteau fi în pericol dacă se culca cu Godric.

Megs îşi muşcă buza. Nu luase în seamă şi implicarea emoţională. Roger fusese iubirea vieţii ei, iar pierderea lui era o durere pe care o resimţea în fiecare zi. Nu avea altă soluţie pentru a face un copil, trebuia să se culce cu Godric, dar să aibă *sentimente* pentru el părea o trădare a iubirii ei pentru Roger.

O trădare a lui Roger însuşi.

Brusc, Hero îi strânse mâna.

— Iat-o.

Megs clipi.

— Pe cine?

— Pe Hippolyta Royle, şopti Hero. Doamna de acolo, în acea nuanţă delicioasă de cafea neagră şi roz.

Megs urmă înclinarea discretă a capului lui Hero. O doamnă înaltă stătea singură, studiind mulţimea cu ochi

ageri. Nu puteai spune că e frumoasă, dar cu tenul bronzat, părul negru şi aerul regesc, era, cu siguranţă, captivantă.

— Cine este? întrebă Megs cu voce tare.

Hero pufni blând.

— Ai fi ştiut dacă nu te-ai fi ascuns în sălbăticia moşiei în ultimii doi ani. Domnişoara Royle este o moştenitoare destul de misterioasă. A apărut din senin în Londra acum câteva luni. Unele zvonuri spun că a fost crescută în Italia sau chiar în Indiile de Est. Cred că trebuie să fie o persoană foarte interesantă, dar nu ne-am cunoscut.

Priviră cum domnişoara Royle se întoarse şi începu să se îndepărteze.

— Şi se pare că nici în seara asta nu voi avea ocazia, spuse tristă Hero. Nu văd pe nimeni care ar putea să ne facă prezentările. Dar aici este loja lui Maximus. Mergem?

Megs încuviinţă, iar Hero o conduse în minunata lojă. Era chiar vizavi de loja închiriată de Griffin şi era deasupra celeilalte părţi a scenei.

Înăuntru, loja era la fel de luxoasă ca a lui Griffin – poate mai mult. Două doamne stăteau singure, iar cea mai bătrână din ele întinse mâna când le văzu.

— Hero, cât mă bucur să te văd, draga mea.

Domnişoara Bathilda Picklewood o crescuse pe Hero şi pe sora ei mai mică, Phoebe, după moartea părinţilor lor. O doamnă durdulie, cu părul cenuşiu şi cârlionţat, şi care ţinea în braţe un spaniei mic, din rasa King Charles. Hero o sărută pe domnişoara Picklewood pe obraz.

— Cum te simţi, verişoară Bathilda?

— Destul de bine, spuse domnişoara Picklewood, dar trebuie să îţi spun că a trecut o veşnicie de când nu l-am mai văzut pe William.

Parcă vrând să îi sublinieze cuvintele, spanielul scoase un lătrat ascuţit. Hero zâmbi.

— Îmi voi îndrepta greşeala cât mai. Curând posibil. De fapt, mâine după-amiază.

— Splendid!

— Cine este cu tine, Hero? întrebă a doua doamnă. Iar Megs simţi un junghi, întrucât era Lady Phoebe Batten.

Megs veni mai aproape, sperând că lumina slabă din lojă avea să fie de ajutor.

— Sunt eu, Phoebe. Megs.

— Desigur, spuse Phoebe, uşor confuză. Privirea îi era acum concentrată pe chipul lui Megs, deşi ea avea sentimentul straniu că cealaltă femeie tot nu o putea vedea bine. Îţi place piesa?

— O, da, spuse Megs, deşi de-abia dacă fusese atentă. A trecut ceva timp de când nu am mai fost la teatru, aşa că este o adevărată bucurie.

— Robin Goodfellow este atât de inteligentă, spuse domnişoara Picklewood, iar Megs fu puţin nedumerită până îşi aminti că acela era numele actriţei îmbrăcate în haine de bărbat. Cred că mi-a plăcut fiecare piesă în care a jucat.

— A fost foarte inteligent din partea lui Harţe să o ademenească pe domnişoara Goodfellow departe de Royal, spuse o voce joasă în spatele lor.

Megs şi Hero se întoarseră spre Maximus Batten, ducele de Wakefield, care stătea în pragul intrării în lojă, cu două îngheţate în mâini.

— Dacă aş fi ştiut că ni te alături, Hero, aş fi adus mai multă îngheţată.

— Griffin şi domnul St. John s-au dus să ne aducă şi nouă, spuse Hero. Ţi-o aminteşti pe Lady Margaret?

— Desigur.

Ducele execută o plecăciune foarte elegantă, având în vedere că ţinea câte o îngheţată în fiecare mână.

— Excelenţă, spuse Megs, făcând o plecăciune, la rândul ei.

Îl cunoştea pe ducele de Wakefield de ani buni – era un aliat politic de-al fratelui ei, Thomas – dar nu îl cunoştea prea bine. Întotdeauna îl văzuse ca pe un gentleman

intimidant.

— Îl ştii personal pe Harte care deţine Harte’s Folly? îl întrebă Hero pe fratele ei, luând o îngheţată şi dându-i-o lui Phoebe.

— Nu, nu îl cunosc personal, răspunse ducele, oferindu-i cealaltă îngheţată domnişoarei Picklewood, dar este bine ştiut de toată lumea că a ademenit-o pe domnişoara Goodfellow de la teatrul unde lucra înainte, probabil cu o sumă scandaloasă de bani. A fost o mutare inteligentă din partea lui Harţe. Avea nevoie de o actriţă renumită.

— Iar domnişoara Goodfellow este cea mai renumită actriţă care joacă roluri bărbăteşti din Londra, spuse vicontele d’Arque, intrând în lojă. Excelenţă. Făcu o plecăciune graţioasă. Doamnelor.

— D’Arque.

Ducele îl privi cu indiferenţă. Privirea vicontelui se plimbă apreciativ peste doamne, apoi stărui asupra lui Megs. Făcu un pas înainte şi, după o mişcare dibace, mâna ei ajunse într-a lui.

— Lady Margaret, arăţi minunat în această seară.

Megs făcu ochii mari când el se aplecă să îi sărute mâna.

Chiar în spatele vicontelui erau Griffin… şi Godric.

*

— Pauza trebuie să fie pe terminate, şopti Artemis Greaves. Poate ar trebui să ne întoarcem în lojă?

— O, la naiba, spuse Lady Penelope, întorcând capul şi făcând bijuteriile din păr să strălucească. Nu îţi face griji. Nu l-am salutat încă pe ducele de Wakefield.

Artemis oftă în tăcere, mutând-o pe Bon Bon de pe un braţ pe altul, în timp ce străbăteau coridorul din spatele lojilor. Micuţa căţea albă şi pufoasă din braţele ei gemu

uşor, apoi se culcă la loc. Artemis îşi dorea – şi nu pentru prima dată – ca Penelope să fie măcar puţin cu capul pe umeri. Deşi blândă şi docilă, căţeluşa era prea bătrână ca să mai fie luată peste tot. Schelălăise când Artemis o ridicase din trăsură, iar ea bănuia că suferea de reumatism.

— Nu înţeleg de ce toată lumea o crede atât de fascinantă, mormăi Penelope, atrăgându-i atenţia lui Artemis.

— Pe câne?

— Pe *ea.* Penelope flutură iritată din mână spre o doamnă înaltă care dispărea într-o lojă. Pe acea Hippolyta Royle. Are cel mai absurd nume pe care l-am auzit vreodată. Are pielea neagră ca un sălbatic din Africa, e aproape la fel de înaltă ca un bărbat, şi nu are nici măcar vreun titlu nobiliar.

— Se mai zvoneşte şi că este fabulos de bogată, şopti Artemis înainte să gândească.

Penelope se întoarse spre ea, privind-o cu ochii mijiţi.

„O, Doamne.”

— *Eu* sunt cea mai bogată moştenitoare din Anglia, rosti Penelope printre dinţii încleştaţi. Toată lumea ştie asta.

— Desigur, şopti Artemis împăciuitoare, mângâind-o pe Bon Bon, care dormea.

Penelope pufni, apoi tonul îi redeveni blând.

— O, am ajuns.

Iar Artemis ridică privirea şi observă că ajunseseră la uşa lojii ducelui. Penelope se strecură înăuntru – sau cel puţin încercă să o facă. Loja, după cum se dovedi, era destul de aglomerată. Artemis se strecură în urma verişoarei sale şi aruncă o privire în jur. Lady Hero era acolo împreună cu Lady Margaret, la fel şi Lady Phoebe, domnişoara Picklewood, ducele însuşi, Lord Griffin şi domnul St. John, care părea să fie într-un concurs de priviri ucigătoare cu vicontele d’Arque.

Ei bine, măcar seara nu avea să fie plictisitoare. Penelope spunea ceva – probabil scandalos – ca să atragă atenţia domnilor. Artemis merse şi se aşeză lângă Lady Phoebe. Phoebe se întoarse spre ea, aplecându-se înainte ca să inhaleze discret parfumul ei.

— Artemis?

— Da.

Artemis se simţi destul de mândră. Făcuse o pasiune pentru un parfum şi îl folosea mereu, iar acum îşi dădu seama că uneori Lady Phoebe îşi folosea mirosul ca să identifice oamenii. Bănuia că femeia nu putea vedea foarte bine când lumina era atât de slabă, cum se întâmpla în acea seară la teatru.

— Am adus-o pe Bon Bon, continuă ea, deşi nu se simte prea bine. Cred că are reumatism.

— O, biata de ea. Phoebe îşi trecu cu blândeţe degetele prin blana albă a câinelui. Ce se întâmplă cu domnii? Păreau destul de încordaţi când a intrat Lord d’Arque.

Artemis îşi apropie capul de tânăra femeie până când aproape se atinseră.

— Lord d’Arque a flirtat cu Lady Margaret, iar soţul ei, domnul St. John s-a simţit ofensat. Au făcut o adevărată scenă la balul lui Kershaw.

— Adevărat?

Phoebe ridică uimită din sprâncene, ochii căprui dansând pe faţa ei rotundă şi blândă. Poate că era sora lui Hero, dar erau complet diferite. Hero era înaltă şi suplă, în timp ce Phoebe era scundă şi durdulie.

— Îmi pare rău pentru Lady Margaret, continuă Phoebe, dar… aş fi vrut să fi văzut scena. Făcu o grimasă tristă. Cu excepţia evenimentelor unde familia o supraveghea cu atenţie, Lady Phoebe nu ieşea în societate. Sper să nu crezi cele mai urâte lucruri despre mine din pricina asta.

— O, nu, draga mea. Artemis o bătu uşor pe genunchi. Dacă domnii nu s-ar purta groaznic la baluri, aş fi murit de plictiseală de mult.

Phoebe râse uşor.

— Ce fac acum?

— Nu prea multe. Lady Penelope a acaparat discuţia. Artemis oftă. Mă tem că i-a pus gând rău fratelui tău.

Phoebe îşi înclină uşor capul.

— Adevărat?

— Da, deşi nu cred că are prea multe şanse.

Phoebe ridică din umeri.

— Ca orice altă doamnă, presupun. Fratele meu trebuie să se însoare la un moment dat, iar Lady Penelope este o moştenitoare cu o avere fabuloasă. El ar putea vedea asta ca pe un mare avantaj.

— Într-adevăr? Artemis se încruntă, privind cum ducele asculta pălăvrăgeala lui Penelope cu capul sprijinit în mâna stângă. Un inel din aur, cu sigiliu şi o piatră roşie, licărea pe degetul lui mic. Expresia lui semăna cu plictiseala. Nu pare foarte fermecat de ea.

— Maximus este fermecat doar de politică şi de lupta împotriva traficului cu gin, răspunse Phoebe, părând mult prea înţeleaptă pentru vârsta sa. Nu cred că i-a mai rămas inimă şi pentru vreo femeie.

Artemis se cutremură.

— Mă întreb dacă Lady Penelope ştie pe cine încearcă să prindă în mreje.

Phoebe întoarse uşor capul spre Artemis, ochii ei căprui fiind trişti.

— I-ar păsa? Ea vrea titlul fratelui meu, nu pe bărbatul din spatele lui.

— Nu, presupun că ai dreptate, spuse încet Artemis.

Lady Penelope se aplecă înainte cu un zâmbet seducător, atinse uşor mâneca ducelui şi se întoarse spre uşa lojii. Artemis recunoscu obişnuitul ei rămas-bun şi se

ridică, cu Bon Bon în braţe.

— Mă tem că plecăm acum, dar a fost plăcut să vorbesc cu tine, Phoebe.

Cealaltă femeie afişă un zâmbet palid.

— Bucuraţi-vă de restul piesei.

Apoi Artemis îşi croi drum spre uşă, încercând să o prindă din urmă pe Penelope.

— Cred că lucrurile au decurs bine, spuse Lady Penelope când Artemis ajunse lângă ea.

— Mă bucur, spuse cu sinceritate Artemis. Penelope era mult mai amabilă când era în toane bune. Mă întreb dacă aş putea avea dimineaţa de vineri liberă?

Penelope o privi iritată.

— Pentru ce?

Artemis înghiţi în sec.

— Este zi de vizită.

— Ţi-am spus deja că trebuie să îl uiţi, o mustră Penelope.

Artemis rămase tăcută, pentru că nu putea spune nimic care să îi susţină cauza – ştia, pentru că deja încercase în trecut. Verişoara ei oftă adânc.

— Foarte bine.

— Mulţumesc…

Dar gândurile lui Penelope se întoarseră deja la treburile ei.

— L-am văzut pe duce trăgând cu ochiul în decolteul meu cel puţin o dată. Cu *asta,* în orice caz, domnişoara Royle nu poate concura. Este plată ca un băiat.

Artemis o privi sceptică.

— Nu ştiam că domnişoara Royle concurează.

— Nu fi naivă, dragă verişoară, spuse Penelope când ajunseră din nou în propria lojă. Orice doamnă cu posibilitatea succesului concurează pentru atenţia ducelui de Wakefield. Din fericire, grupul acesta este destul de mic.

Penelope se aşează într-un fotoliu căptuşit cu catifea

roşie, iar Artemis îl ocupă pe cel de lângă ea. Prima parte a piesei fusese foarte distractivă – ca să nu spunem îndrăzneaţă – iar ea de-abia aştepta să o privească pe domnişoara Goodfellow măsurându-şi forţele cu actorii de gen masculin.

Penelope se foi în fotoliu, privind în jos, spre podea, apoi pe măsuţa dintre fotolii.

— La naiba!

— Ce s-a întâmplat? şopti Artemis.

Orchestra începuse o arie foarte vioaie.

— Mi-am rătăcit evantaiul. Penelope ridică privirea încruntată. Probabil l-am lăsat în loja ducelui. Păcat, pentru că, dacă piesa nu ar fi început deja, aş fi putut merge să îl recuperez şi aş fi petrecut mai mult timp cu ducele. Lady Penelope ridică din umeri. Dar va trebui să te duci să îl iei acum.

— Desigur.

Artemis oftă în tăcere. O aşează pe Bon Bon pe fotoliul ei, apoi ieşi din lojă. Nimeni nu mai era acum pe coridor, iar Artemis îşi ridică rochia şi alergă uşor. Se opri la intrarea în loja ducelui ca să îşi tragă sufletul şi să îşi aranjeze părul, iar în acest timp, nu se putu împiedica să nu audă vocile dinăuntru, căci uşa nu era închisă complet.

— … Trebuie să fie al lui Lady Penelope., Este mult prea scump ca să fie al lui Artemis, spunea domnişoara Picklewood.

— Al cui? se auzi vocea plictisită a ducelui.

— Artemis Greaves, spuse domnişoara Picklewood. Haide, Maximus, trebuie să fi observat că Lady Penelope are o însoţitoare.

Artemis puse mâna pe uşă, pregătindu-se să o deschidă.

— Te referi la acea femeie invizibilă care o urmăreşte peste tot ca o fantomă palidă?

Vocea masculină şi joasă a ducelui păru să-i

străpungă inima lui Artemis. Observă absentă că degetele îi tremurau pe uşă. În tăcere, îşi încleştă pumnul şi îl coborî.

— Maximus! domnişoara Picklewood părea şocată.

— Trebuie să recunoşti că este o descriere potrivită, răspunse iritat ducele. Şi nu cred că pot fi învinuit că nu îi cunosc numele femeii, când face tot ce îi stă în putinţă ca să se confunde cu mobila.

— Artemis este prietena mea, spuse Phoebe pe un ton foarte ferm pentru cineva atât de tânăr.

Artemis trase adânc aer în piept şi cu grijă, în tăcere, se îndepărtă de uşă. Deodată îi trecu prin minte o imagine cu uşa deschizându-se de una singură şi cu cei dinăuntru zărind-o acolo, ascultând.

Se răsuci şi porni înapoi pe unde venise. Cuvintele blânde ale lui Phoebe ar fi trebuit să vindece orice rană îi pricinuise cu atâta neglijenţă ducele. El nu o cunoştea, nu voia să o cunoască. Nu trebuia să conteze pentru Artemis ce credea un bărbat ca el despre o femeie ca ea.

Dar, indiferent de cât îşi repetă asta în sinea ei, săgeata cuvintelor lui tot îi străpungea pieptul însângerat.

Iar ea tot tremura de furie.

*

Pentru un bărbat care se mândrea cu inteligenţa lui, lui Godric îi luase groaznic de mult să îşi dea seama ce voia Megs să discute cu d’Arque. De-abia când erau în loja ducelui, iar ea se aplecase spre d’Arque, atunci când credea că Godric nu îi vede, şi îi spusese: „Probabil că îţi e foarte dor de Roger Fraser-Bumsby”, îşi dădu seama.

D’Arque fusese cel mai bun prieten al lui Fraser-Bumsby. De fapt, la balul organizat de viconte fusese adusă prima oară vestea că Fraser-Bumsby fusese ucis. Megs îl voia pe bărbat ca informator, nu ca amant.

Odată cu această revelaţie, toată gelozia lui dispăru,

iar Godric putu din nou să gândească. D’Arque nu fusese doar prietenul lui Fraser-Bumsby, ci era, de asemenea, şi unul dintre bărbaţii menţionaţi de Winter Makepeace. Unul dintre bărbaţii care ar fi putut fi în spatele hoţilor de fete.

Aşa că, după ce plecaseră cu toţii din loja lui Wakefield, Godric se întorsese spre d’Arque şi, ignorând privirea îngrijorată a lui Megs şi ochii mijiţi ai lui Reading, îl invitase în loja lor.

Avusese plăcerea de a citi surprinderea uşor mascată pe chipul vicontelui, înainte ca acesta să accepte invitaţia.

Şi aşa ajunse Godric să stea între cei doi bărbaţi pe care îi ura cel mai mult pe lume. Piesa reîncepu, iar Megs şi Lady Hero, stând în faţa bărbaţilor, se întoarseră fascinate spre scenă. D’Arque aşteptă o clipă, apoi şopti:

— Curtoazia ta mă uimeşte, St. John. Ar trebui să mă feresc de vreun pumnal?

Godric îşi întoarse foarte puţin capul spre celălalt bărbat, expresia fiindu-i indiferentă. Putea înţelege că Megs nu voia mai mult decât informaţii de la filfizonul ăsta, dar asta nu ierta flirtul vicontelui cu soţia sa.

— Meriţi unul?

De partea cealaltă, Griffin oftă adânc înainte să şoptească:

— Fără îndoială că merită, St. John, dar le-ar putea deranja pe doamne dacă loja s-ar umple brusc de sânge.

Un val de râsete izbucni în teatru, când actorii făcură ceva amuzant pe scenă. Godric îşi drese glasul.

— De fapt, voiam să ştiu ce i-ai spus soţiei mele despre Fraser-Bumsby.

D’Arque se încordă.

— I-am spus adevărul: Roger mi-a fost un foarte bun prieten.

Godric încuviinţă din cap.

— Ştii ceva despre moartea lui?

Vicontele îşi miji ochii. Era un desfrânat notoriu, un

bărbat care îşi petrecea zilele – şi nopţile – urmărind femei, dar Godric nu îl crezuse niciodată prost. Pentru o clipă medită asupra întrebării – de ce întreba despre moartea lui Fraser-Bumsby, în primul rând? apoi d'Arque ridică din umeri.

— Toată lumea ştie că Fantoma din St. Giles mi-a ucis prietenul.

Godric simţi privirea lui Lord Griffin.

— Dar nu Fantoma a făcut-o.

— Şi de unde ştii tu asta?

Cuvintele vicontelui erau sfidătoare, dar expresia lui era una interesată.

— Ştiu, pur şi simplu, zise şoptit Godric. Cineva l-a ucis pe Roger Fraser-Bumsby şi a dat vina pe cine era la îndemână: Fantoma din St. Giles.

— Chiar dacă a fost aşa, şopti d'Arque, ce treabă are asta cu soţia ta?

Reading trase aer în piept, parcă pentru a interveni, dar Godric fu mai rapid.

— Ţinea la Fraser-Bumsby şi mă tem că s-a dedicat cauzei de a-l găsi pe criminalul lui.

— Poftim?!

Exclamaţia lui Reading fu zgomotoasă, şi ambele doamne se întoarseră să vadă ce se petrece. Din fericire, ceva se întâmplă pe scenă în acel moment, provocând un icnet din partea publicului.

Godric aşteptă până fu sigur că atenţia doamnelor se reîntorsese asupra piesei. Apoi aruncă o privire spre Reading.

— Nu am nicio îndoială că ai fi ştiut asta dacă ţi-ai fi întrebat sora de ce s-a întors în Londra.

Un val de căldură înfierbântă chipul lui Reading.

— Relaţia mea cu Megs nu este treaba ta…

— Fals, îl întrerupse Godric. Te-ai asigurat de asta în ziua în care ai semnat înţelegerea asupra căsătoriei.

— Oricât de fascinantă ar fi discuţia asta, domnilor, îi întrerupse d’Arque, sunt mult mai interesat de moartea prietenului meu. Cine l-a ucis pe Roger, dacă nu Fantoma?

— Nu ştiu, spuse Godric.

Vicontele se lăsă pe spate în fotoliul său şi îşi frecă maxilarul cu mâna. În tăcerea care se aşternu, o voce de femeie răsună pe scenă, cântând un cântec obscen.

În cele din urmă, d’Arque îşi întoarse privirea spre Godric.

— Dacă afirmaţia ta este adevărată – şi nu sunt încă pregătit să o cred în totalitate –, atunci uciderea lui Roger nu a fost un simplu jaf sau un accident. Cineva l-a ucis şi apoi a încercat să ascundă crima.

Godric încuviinţă din cap.

— Dar este imposibil, şopti d’Arque, parcă vorbind de unul singur. Roger nu avea duşmani. Toată lumea îl plăcea – aşa a fost încă de când eram amândoi la şcoală. Era suficient să îi zâmbească celui mai nemilos bătăuş şi brusc deveneau prieteni. Chiar nu mă pot gândi la cineva care să îi fi dorit moartea.

— Nu au fost martori? întrebă Reading.

D’Arque îşi întoarse privirea spre el.

— A fost un lacheu. El a venit să ne dea vestea în timpul unui bal organizat la mine acasă.

— Ai încercat să afli mai multe de la el? întrebă Godric.

— Pe scurt. Vicontele ezită. Numele lui era Harris. A dispărut la câteva săptămâni după moartea lui Roger. Îmi aduc aminte că mai târziu am primit un bilet în care se cerea ca lucrurile să îi fie trimise la taverna Capra cu un Corn din St. Giles.

— Lacheul ăsta, el a fost cel care a spus că Fantoma era criminalul? întrebă Reading.

D’Arque încuviinţă.

— Poate că a fost mituit, şopti Reading.

Godric se aplecă înainte.

— Lucra de mult pentru Fraser-Bumsby?

— Nu. Roger îl angajase doar cu o lună în urmă.

Toţi trei bărbaţii rămaseră în tăcere, contemplând concluzia evidentă.

— La naiba! şuieră printre dinţi d'Arque. Am petrecut luni întregi căutându-l pe criminalul lui Roger, dar nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că s-ar putea să nu fie Fantoma din St. Giles.

Furia vicontelui părea destul de sinceră. Dar Godric văzuse cerşetori vărsând lacrimi amare din pricina durerii picioarelor lor retezate – chiar înainte să fure o poşetă şi să o rupă la fugă.

— Dar prietenul tău, Seymour? îl întrebă el pe viconte. Nu a fost şi el ucis tot în St. Giles?

Reading începu să spună ceva, apoi închise gura. D'Arque îşi miji ochii.

— Ce legătură are asta cu moartea lui Roger?

Godric ridică din umeri – nu putea dezvălui ce ştia despre moartea lui Seymour. Vicontele oftă şi se lăsă înapoi pe spate, privind scena, deşi Godric se îndoia că vedea ceva.

— Eram cu toţii prieteni, eu, Kershaw, Seymour şi Roger. Kershaw şi Seymour m-au ajutat să dau de urma Fantomei din St. Giles înainte… înainte ca Seymour să fie ucis.

Pleoapele i se mişcară, iar Godric observă. Ştia de la Winter Makepeace că d'Arque aflase despre implicarea lui Seymour în răpirea fetelor, şi că ajutase la muşamalizarea adevăratului motiv al morţii lui de dragul văduvei sale.

Makepeace părea să creadă că d'Arque nu fusese implicat în atelierul ilegal şi în afacerea cu răpiri. Godric decise să fie rezervat în judecată. La urma urmei, dacă d'Arque ar fi fost celălalt partener din afacere, ar fi fost inteligent din partea lui să se ascundă pentru un timp, să îl

convingă pe Makepeace că într-adevăr distrusese cuibul răpitorilor de fete. Iar apoi, când lucrurile se linişteau, putea relua operaţiunile.

— Ciudat, spuse încet Godric, că doi din patru prieteni au fost ucişi în St. Giles.

D'Arque se încruntă în timp ce se gândi la cuvintele lui Godric.

— Să nu crezi că nu m-am gândit la lucrul ăsta până acum, dar tocmai asta este problema. Nu exista nicio legătură între cele două crime. Se întoarse şi îl privi pe Godric în ochi. Absolut niciuna.

Publicul izbucni în aplauze şi se ridică în picioare. Privirea lui Godric se îndreptă spre soţia lui, care se aplecase spre

Lady Hero, şoptindu-şi vreun secret feminin. Era evident că piesa se încheiase.

Vicontele îl apucă de braţ. Godric privi în jos, la mâna de pe braţul său. D'Arque îl eliberă, chipul întunecându-i-se, de jenă, poate.

— Doresc să continuăm această discuţie.

— Nu îţi face griji. Godric se ridică, privind cum Megs se întoarse spre el, plină de viaţă. Ceea ce el nu avea. Ceea ce merita să protejeze. O vom face.

Capitolul 10

— Ţine-te bine, mormăi Helechinul în timp ce îşi îndruma calul mare şi negru către ţărmul îndepărtat.

— Îţi pasă, deci, de siguranţa mea? se aplecă Faith şi îi şopti la ureche Helechinului.

El o privi pieziş, cu o expresie sardonică.

— N-aş vrea să cazi în Râul Amărăciunilor.

— De ce nu?

Ridică din umerii săi grei.

— Apele ar crede că te-ai sinucis, iar apoi ai petrece şi tu o eternitate înecându-te.

Calul mare şi negru se clătina în timp ce ieşea din apele întunecate, iar Faith îl împinse pe Disperare în râu...

din *Legenda Helechinului*

Megs trăgea agitată de şnururile halatului ei. Stătea în picioare singură în camera ei – bineînţeles, cu excepţia Domniei Sale şi a celor trei căţeluşi care dormeau sub pat. Ea şi Godric se întorseseră acasă de la Harte's Folly într-o linişte aproape deplină. Dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi crezut că soţul ei se frământa la fel de mult ca şi ea din cauza nopţii întârziate a nunţii lor.

Dar era o prostie, nu? Era bărbat. Chiar dacă o refuzase iniţial din cauza amintirii răposatei sale soţii, tot ar fi trebuit, prin însăşi natura lui de bărbat, să fie mai nepăsător în privinţa relaţiilor conjugale cu o femeie. Altfel, de ce s-ar fi răzgândit brusc în această privinţă?

Megs îşi muşcă buza, temându-se că s-ar minţi singură. Din câte putuse să observe, Godric nu fusese nepăsător faţă de *nimic,* de la sosirea ei în Londra. Trebuie că avea vreun motiv – un motiv anume – să fie de acord cu ea. La naiba! Ar fi trebuit să-l întrebe mai multe după-amiază în grădină, în loc să fie atât de copleşită de entuziasm şi bucurie încât aproape că nu mai putea gândi clar. Avea sentimentul că oricare i-ar fi fost motivele, era important ca ea să le înţeleagă – să-l înţeleagă *pe el.*

Din această seară, el avea să devină soţul ei nu numai cu numele. Îi datora măcar bunăvoinţa de a-i păsa de motivele lui.

Era însă hotărâtă să nu se simtă vinovată. Era soţul ei, iar aceasta era consecinţa legală – *şi naturală* – a căsătoriei. Chiar dacă el fusese de la bun început forţat să se căsătorească.

Oftă şi aruncă din nou o privire către ceasul din porţelan roz de pe masa de toaletă. Trecuse de mult de miezul nopţii – şi se făcuse aproape o oră de când se întorseseră acasă. Oare el uitase? Adormise?

Megs merse tiptil către uşa care făcea legătura dintre camera ei şi a lui Godric. Dacă el adormise, ea nu avea decât să-l trezească din nou, la naiba!

Uşa se deschise brusc, iar Megs se opri în loc, clipind.

Pentru o clipă, Godric păru la fel de speriat să dea de ea chiar dincolo de uşă. Purta un halat, pe dedesubtul căruia se vedeau cămaşa de noapte şi papucii ridicoli, brodaţi.

Meg îşi înăbuşi un acces de râs nervos. Godric închise uşa în urma lui.

— Am crezut… Se opri, iar fruntea i se încreţi înainte să continue. Adică, aş vrea să discut cu tine înainte să… îşi drese glasul, un sunet abia inteligibil, asemenea unor pietre frecate una de cealaltă. Haide.

Întinse mâna, cu degetele lui lungi şi elegante. Ea înghiţi în sec. Nu se răzgândise, aşadar?

— Megs.

Ochii îi erau limpezi, privirea calmă, iar toată atenţia lui era concentrată asupra ei. Îşi aminti atingerea buzelor lui fierbinţi căutându-i sfârcul. Faţa îi ardea şi îşi puse mâna într-a lui.

O trase după el uşor, spre scaunele de lângă uşă. Ea se aşeză, cu mâinile împreunate în poală, şi îl privi.

— Dacă facem asta…

Se încruntă, strângând fusta cu degetele.

— *Când* vom face asta, se corectă el, vreau să-mi promiţi ceva.

— Orice, spuse ea cu imprudenţă.

Chipul lui era solemn şi serios, însă ea se pomeni atât de distrasă de mişcarea genelor sale lungi şi negre, că pentru o clipă nu îi auzi cuvintele.

— Odată ce vei afla că eşti însărcinată, aş vrea să părăseşti Londra. Să te întorci la conacul Laurelwood şi să rămâi acolo.

Rămase cu gura căscată, şi era o situaţie stupidă, într-adevăr – ea îl folosea ca pe un… un *armăsar,* şi tot ea era cea *rănită,* în mod inexplicabil.

— Vrei să plec?

— Vreau să te ştiu în siguranţă.

— De ce sunt mai în siguranţă la Laurelwood? Îşi miji ochii de îndată ce rosti cuvintele, pentru că deodată înţelese totul. Nu vrei să-l găsesc pe ucigaşul lui Roger.

Maxilarul i se încordă.

— Nu.

Ea se îndreptă, privindu-l aspru.

— Nu mă poţi face să mă opresc.

— De acord. Dar eu cu siguranţă că pot să nu mă mai apropii de patul tău, dacă refuzi condiţiile mele.

Trebuia să aleagă între un copil sau dreptate pentru Roger… Nu voia să facă această alegere. Voia – avea nevoie de – amândouă. Megs se ridică brusc în picioare, privind înnebunită către dormitor, încercând să se gândească la cum ar putea să-l facă să înţeleagă. Godric era un bărbat raţional, însă ştia că era capabil şi de sentimente profunde. Iubirea lui faţă de prima soţie era o dovadă evidentă. Se uită din nou la el.

— Dacă ar fi fost vorba despre Clara a ta, ai avea odihnă până nu i-ai afla ucigaşul?

Privirea lui Godric se domoli.

— Normal că nu, dar eu sunt bărbat…

— Iar eu sunt femeie. Îşi desfăcu braţele larg, încercând din răsputeri să-l facă să înţeleagă. Nu face ca iubirea mea să pară mai puţin importantă decât a ta din cauza sexului meu. L-am iubit pe Roger cu toată fiinţa mea. Când a murit, am crezut că voi muri şi eu. Am dreptul să-l caut pe ucigaşul lui. Să mă asigur că va fi răzbunat. Nu am

de gând să mă opresc până ce nu duc la bun sfârşit acest lucru. Te rog să nu încerci să mă convingi, pentru că voi fi de neclintit în această privinţă.

O privi şi nu-i răspunse nimic, iar ea crezu că pur şi simplu avea s-o părăsească. Într-un final, trase aer în piept.

— Prea bine. În vreme ce tu rămâi în Londra – iar noi încercăm să avem un copil – vei continua să-l cauţi pe ucigaşul lui Fraser-Bumsby.

Îl privi cu suspiciune.

— Dar?

— Dar în clipa în care vei şti că eşti însărcinată – cu copilul *meu* – vei pleca, fie că ai aflat ucigaşul, fie că nu.

Îşi muşcă buza, gândindu-se. Nu era chiar ceea ce-şi dorea, însă era conştientă de faptul că n-ar fi putut să o refuze categoric. Era un compromis. Trebuia doar să depună mai mult efort pentru a-l găsi pe ucigaşul lui Roger. Megs ridică bărbia şi întinse mâna.

— S-a făcut.

Colţul gurii lui se contractă nervos în timp ce îi luă mâna într-a lui şi o scuturâ în chip solemn.

— Îmi vei da măcar voie să te ajut să-l cauţi? Să merg în St. Giles în locul tău?

Păstrându-şi seriozitatea, trase aer în piept, simţindu-se deodată slăbită.

— Bineînţeles.

Îşi înclină capul cu un aer grav, ţinându-i încă mâna strâns.

— Perfect. Te voi ajuta să-l găseşti pe ucigaşul lui Roger Fraser-Bumsby pe durata şederii tale la Londra. Te voi iubi în fiecare noapte. Iar *tu* vei părăsi casa asta şi Londra şi vei trăi în mai multă siguranţă la moşia mea de la ţară după te voi lăsa însărcinată. Corect?

— Corect.

— Dar Megs…

— Hmm?

Fusese uşor distrasă de faptul că el folosise cuvintele „iubi” şi „în fiecare noapte”.

— Îmi rezerv dreptul de a redeschide discuţia despre ucigaşul iubitului tău, zise el încet. Hotărât. Putem găsi o altă cale, acceptabilă pentru amândoi.

Avea de gând să-l contrazică, pentru că nu juca tocmai cinstit – deja se puseseră de acord. Însă mâna lui era caldă şi fermă, cu degetele sale lungi, elegante, acoperindu-le pe ale ei, iar *patul* era chiar lângă ei.

Aşteptase acest moment de când sosise în Londra. Încuviinţă din cap.

— Foarte bine, dacă insişti.

— Insist, şopti el şi se ridică în timp ce o trase în faţa lui.

Deodată fu prea aproape, uitându-se la gâtul lui şi observând felul în care i se accelerase pulsul. Înghiţi în sec, deschizând gura…

Iar el îşi înclină capul şi o sărută. Nu era precum sărutul din St. Giles. Acela fusese sălbatic, plin de furie şi de pasiune. Acesta era un sărut blând, aproape cuminte, de parcă ar fi întrebat-o cu buzele: „Asta îţi doreşti? Sunt eu *ceea ce* îţi doreşti?” Pentru o clipă, gândurile ei o luară razna. Nu era ceea ce-şi dorea ea. Îl voia pe Roger – *el* era dragostea vieţii ei. Cel căruia îi încredinţase virginitatea într-o fericire absolută. Cel pentru care aproape că murise jelind., însă buzele lui Godric erau domoale. Convingătoare. Se plimbau pe buzele ei cu o curiozitate specifică unei creaturi noi, necunoscute. Ceva străin şi preţios. Mâinile lui se ridicară, atingându-i uşor umerii, alunecând pe gât pentru a-i încadra chipul în timp ce îşi înclina capul, lingându-i mereu buza de jos. Ea începu să gâfâie, deschizând uşor gura, iar el se strecură înăuntru, nu invaziv, ci aproape jucăuş, atingându-i dinţii, apoi limba. Deodată fu prea mult.

Se trase înapoi, privindu-l cu ochii mari, suflând mai

repede decât ar fi trebuit.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui era joasă, răguşită. Înghiţi în sec.

— Nimic. Doar că…

Îşi muşcă limba.

— Trebuie să ne sărutăm?

Sprâncenele i se arcuiră.

— Nu trebuie dacă nu îţi place.

— Nu e…

Scutură din cap, neputând să găsească vorbele potrivite. Nu putea să-i spună că nu voia să se gândească la *el* în timp ce făceau asta. Că avea nevoie doar de trupul unui bărbat, nu de bărbatul Godric.

Faţa lui deveni inexpresivă, însă – rece şi aproape distantă.

— Nu trebuie s-o facem astă-seară.

— Nu, spuse ea cu voce tremurândă. Adică…

Trase aer în piept, încercând cu disperare să-şi recapete echilibrul. Tocmai distrusese ceva, îşi dădea bine seama, însă dacă îl lăsa să iasă din nou pe uşă, putea să-şi ia adio.

Deschise ochii, privindu-l rugător.

— Te rog. Vreau s-o facem acum.

Godric o privi încă o clipă, fără să i se citească ceva în ochi, după care încuviinţă din cap:

— Foarte bine.

Făcu semn către pat, iar ea îşi scoase jenată halatul înainte să se urce în pat. Tremura în timp ce picioarele goale îi alunecau de-a lungul cearşafurilor reci.

Godric îşi scoase halatul şi papucii, stând în picioare în cămaşa de noapte, în timp ce se uita la ea meditativ.

— Vrei să sting lumânarea?

Megs încuviinţă din cap cu recunoştinţă.

— Da, te rog.

Nu rosti niciun cuvânt în timp ce stinse lumânarea din

sfeşnicul de pe masa de toaletă şi pe cea de lângă pat. Focul fusese deja stins de culcare, iar licărul slab al tăciunilor aprinşi nu lumina prea mult. Megs ascultă cum Godric ridică pătura de pe patul ei şi simţi cum se mişcă în clipa în care el se aşeză lângă ea.

Începu să se încordeze, după care simţi atingerea lui, uşoară, dar sigură. Nu mai era timp să se răzgândească. Megs încercă să se gândească la Roger, pentru a-şi readuce înaintea ochilor chipul lui drag, însă Godric îşi plimba mâna în jos, distrăgându-i atenţia. Ceea ce făcea ca Roger să dispară precum o reflexie într-un heleşteu tulburat. Godric se sprijini într-un cot, corpul lui părând acum o figură întunecată deasupra ei. Se gândi că, dacă în locul lui s-ar fi aflat orice alt bărbat, i-ar fi fost teamă de el. Însă era Godric.

Îi simţi răsuflarea pe chip în timp ce se apropia de ea şi îi ţinea mâna pe şold. Se opri pentru a o mângâia prin ţesătura delicată a cămăşii, după care îşi plimbă degetele în jos de-a lungul picioarelor, lent, cu grijă. N-ar fi trebuit – acest mod de-a face dragoste era blând şi tandru – şi *n-ar fi trebuit* să o stârnească.

Respiraţia ei se acceleră prea repede. Poate că era o desfrânată, se gândi ea agitată. Poate că, gustând din plăcerile trupeşti, devenise dependentă fără ca măcar să-şi dea seama, şi de aceea chiar şi o atingere aproape rece trezise acum în ea o patimă uitată.

El nu părea afectat în mod deosebit. Răsuflarea *lui* era constantă şi liniştită. Ajunsese în dreptul tivului cămăşii ei şi trăgea de ea în sus, dezvelindu-i genunchii, coapsele, triunghiul dintre ele. Îi trase în sus cămaşa, cu grijă, apoi îşi coborî mâna înapoi către genunchiul ei, acum dezgolit. Îşi ţinu mâna acolo, caldă şi mare, iar ea îşi muşcă buza ca să nu facă vreun zgomot.

Începu şi el să respire mai intens – slavă Domnului. Cu degetele trasă linii de dantelă pe partea interioară a

genunchiului ei. Lent, foarte lent, croindu-şi drum către linia coapselor. Ea desfăcu picioarele ca să-i facă mai mult loc, invitându-i degetele mai aproape de centru, însă el se ţinu departe, trecându-şi mâna peste zona dintre picior şi abdomen.

Apoi se aplecă spre ea, iar ei i se păru că el voia să o sărute înainte să-şi amintească şi să se abţină. Acum Megs voia să-l tragă aproape de ea. Să-şi împreuneze buzele cu ale lui şi să-i spună că se înşelase mai devreme. Că îşi dorea într-adevăr să o sărute.

Însă acest lucru ar fi dus la gânduri şi la emoţii pe care nu voia să le simtă acum. Făcea acest lucru ca să poată avea un copil. Acesta era singurul motiv.

Degetele lui îi mângâiau cârlionţii din locul ei intim, atingându-l uşor, pătrunzând mai aproape de interior. Ea înclină capul într-o parte, privind către vatră, încercând să-şi păstreze calmul. Voia să-l atingă, să-i simtă căldura şi bătăile inimii celui care o cerceta cu mâna sa, însă deja luase hotărârea de a nu se implica emoţional. Nu se cuvenea să se răzgândească acum, când nu gândea limpede.

Pe urmă o atinse acolo şi toate gândurile îi fură răvăşite. Degetele lui alunecară înăuntru, în părţile ştiute numai de ea şi de Roger; de aceea ar fi trebuit să se simtă copleşită, însă, din fericire, nu fu deloc copleşită.

Deloc.

Un suspin i se strecură în piept, de neoprit, de neînăbuşit. Îşi îndesă pumnul în gură, de frică să nu scoată vreun sunet şi să distrugă momentul.

El îi atinse mugurele plăcerii, iar ea tresări de parcă tocmai fusese înjunghiată. Voia… voia mai mult. Voia să se frece de el, să geamă, tare şi nestingherită, voia să-i ia mâna şi să îl facă să o atingă mai ferm. Însă nu făcu niciunul dintre aceste lucruri, căci era o doamnă care îi ceruse un preţ imposibil, iar dacă el avea de gând să fie un

gentleman respectându-i dorinţele, putea şi ea măcar să-şi păstreze cumpătul.

Chiar dacă asta avea să-i aducă sfârşitul.

Godric continuă cu atingerile uşoare, stăruitoare, iar ea simţea cum se dilată. Cum se umple cu un soi de plăcere lichidă care se încălzeşte, pulsând între coapsele ei, şi pentru că simţise această plăcere şi altădată, ştia care va fi consecinţa.

Îşi strânse încheietura mâinii, iar sunetul pe care îl scoase din gât semănă primejdios de mult cu un scâncet.

— Sssst, şopti el. E în regulă. Dacă m-ai lăsa să…

— Nu, spuse ea gâfâind. Te rog, nu.

— Megs, oftă el, părând neliniştit.

Ea nu putu să răspundă, ci numai să-l tragă de încheietură, indicând în tăcere ceea ce avea nevoie.

Lui Godric i se făcu milă şi se rostogoli peste ea.

Apoi Megs îi dădu drumul, desfăcându-şi picioarele să facă loc şoldurilor lui grele. El îşi strânse cămaşa de noapte, iar ea simţi căldura picioarelor lui dezgolite, frecarea uşoară de părul lui de pe trup. Atât de intim. Atât de apropiat. Simţi cum un metal subţire şi rece îi căzu între sâni, un soi de pandantiv pe care probabil că îl purta pe lanţul din jurul gâtului. Se întrebă, pierdută în gânduri, ce anume fusese, după care toate gândurile îi zburară din minte.

Godric o atinse cu vârful mădularului. Ea scrâşni din dinţi, încordându-se fără să se poată controla. El scoase un sunet ca să o liniştească şi alunecă înăuntrul ei, umezindu-se, tachinând-o. Voia să-i spună să intre pur şi simplu, la naiba! S-o facă odată şi să termine, ca să-şi recapete şi ea calmul.

Însă el nu se grăbea, frecându-se de ea, mişcându-se în cerc. Megs auzea sunetele scurte şi simţea aceeaşi senzaţie de fiecare dată când el împingea. Se împlânta în ea chinuitor de încet. Mai întâi încet şi se retrăgea, umplând-o de fiecare dată mai mult. Era la fel de grijuliu de

parcă ar fi fost virgină.

Iar ea avea să înnebunească dacă el continua aşa. Nu asta îşi dorea Megs, nu de asta avea nevoie. Nu-i ceruse să facă dragoste încet şi tandru. Ceruse numai sămânţa lui.

Tocmai când credea că n-o să mai reziste, el mai împinse o ultimă dată, iar ea simţi cum partea interioară a şoldurilor lui se atinse de coapsele ei. Se odihni astfel pentru o clipă, iar pieptul lui apăsa pe sânii ei, liberi pe sub cămaşă, în vreme ce el trăgea aer în piept.

Se clătină, frecându-se de ea fără să rostească vreun cuvânt, respirând greu deasupra ei, în întuneric. Se întrebă cum arăta chipul lui, dacă actul îl transfigurase, dacă se uita la ea, deşi ea nu îl putea vedea.

Dacă o ura pentru că îl obligase să facă acest lucru.

Ea nu-l putea atinge, îşi refuzase acest lux, aşa că îşi încleştă pumnii lângă cap, înfigându-şi unghiile în pernă.

Cu toate acestea, mădularul lui o invadă din nou, dezlănţuindu-se şi retrăgându-se, cerând ceva fără să rostească. Cerând ceea ce ea refuzase să ofere.

Când răsuflarea i se opri, când ritmul lui se acceleră, aşa încât coapsele ei se afundau sub ale lui în salteaua moale, ea înghiţi în sec, mijindu-şi ochii pentru a putea vedea în beznă. Iar când el se linişti deodată, ţintuit adânc în trupul ei vibrant, încleştaţi într-o intensitate animalică, ea vru… vru atât de mult.

Însă primi numai ceea ce pretinsese.

Sămânţa lui.

*

Godric se desprinse cu grijă de Megs, rostogolindu-se pe o parte, în timp ce mădularul lui, care începuse să se înmoaie, alunecă afară din trupul ei cald. Vru să rămână şi poate să o ţină în braţe, iar dacă i-ar fi dat voie, să o sărute.

Însă ea spusese suficient de clar că o făcuse fără

afecţiune, iar el nu era vreun flăcău lipsit de experienţă.

Aşa că se ridică în picioare şi trase pătura peste zona ei intimă, iar când ea scoase un mic sunet în chip de întrebare, el spuse numai:

— Noapte bună.

Întorcându-se, îşi puse halatul şi papucii şi părăsi camera.

Lăsase o lumânare aprinsă în dormitorul lui, iar acum se bucura de lumină. Îl scotea din întunericul mult prea intim şi îl făcea să-şi amintească cine era el de fapt. Cine era ea de fapt.

Însă chiar şi cu lumina lumânării, se pomeni lângă masa de toaletă. Degetele nu îi tremurară când potrivi cheia în broască şi fu nespus de mândru de acest lucru.

Deschise cutia emailată. Şuviţele de păr se aflau acolo, ca întotdeauna, iar el întinse mâna ca să le atingă, însă îşi dădu seama că nu poate. Degetele îi erau încă umede de la atingerea pielii lui Megs.

— Iartă-mă, îi şopti Clarei.

Însă în clipa aceea nici nu-şi putu aminti chipul ei, râsul sau ochii ei blânzi. Vorbea singur. Apucă marginile sertarului, în vreme ce colţurile îi apăsau dureros în palme, însă tot nu reuşi să o găsească pe Clara. Cumva, o pierduse. Era singur.

Trase aer în piept, nesigur şi cotrobăi printre scrisorile desfăcute din sertar, cu degetele care acum îi tremurau, până ce o găsi pe cea dorită.

2 noiembrie 1739

Dragă Godric,

Îţi mulţumesc pentru banii pe care mi i-ai pus la dispoziţie.

Am reparat acoperişul, iar în aripa de est aproape că

nu mai picură! A mai rămas o singură problemă, cu scurgerea de apă din sala mică de lângă bibliotecă. Nu ştiu exact pentru ce era folosită încăperea. Battlefield mă informează că una dintre fostele stăpâne a fost încuiată acolo după ce soţul ei s-a îndrăgostit de administratorul său (un bărbat!), dar ştii că lui Battlefield îi place să glumească.

Săptămâna trecută am mâncat ultima zmeură din grădină, chiar înainte să tăiem rugii. Gerul a ucis tot ce mai rămăsese viu, mai puţin varza, iar mie nu mi-a plăcut niciodată varza, ţie da? Mărturisesc că simt o melancolie ciudată în perioada aceasta a anului. Toată verdeaţa s-a turtit la pământ, aproape moartă, şi nu mi-a rămas nimic în afară de copacii îngheţaţi şi câteva frunze uscate, care încă se mai ţin pe crengi.

Dar cât e de trist! Nu te voi învinui dacă mormăi printre dinţi şi arunci deoparte divagaţiile mele sentimentale. Mă tem că nu sunt un corespondent prea plăcut.

Ieri am fost la ceai la vicariat, jucând rolul stăpânei conacului în timp ce eram copleşită cu prăjituri foarte scumpe şi ceai.

N-o să-ţi vină să crezi, dar ne-au servit. Un soi de tartă preparată din fructe de kaki care era foarte drăguţă, deşi puţin cam amară (am impresia că fructele nu erau prea coapte) şi, din ce mi s-a spus, o specialitate a soţiei vicarului. (Aşa că nu am putut decât să înghit şi să zâmbesc vitejeşte!)

Mi-a fost prezentat fiul cel tânăr al vicarului, un prunc de numai 40 de zile şi, deşi este un băieţel minunat, ochii mi-au lăcrimat din vreun motiv ciudat, aşa încât am fost nevoită să râd şi să mă prefac că mi-a intrat un pic de praf în ochi.

Nu ştiu de ce îţi povestesc toate acestea.

Şi iată că din nou am intrat pe un teritoriu plictisitor. Mă voi strădui să mă corectez, iar în următoarea scrisoare

promit să fiu foarte veselă.

Cu drag, a ta,

Megs

P.S.: Ai încercat reţeta cu ghimbir, orz şi infuzie de anason pe care ţi-am trimis-o? Ştiu că sună destul de dezgustător, dar te va ajuta să scapi de durerea de gât, promit!

Ochii i se împăienjeniră când ajunse la post-scriptum, şi clipi, trăgând aer în piept. Iată pentru cine o făcuse: Megs, care avea impresia că majordomii capricioşi şi bătrâni au simţul umorului, Megs, care mânca tarte cu fructe de kaki pentru a o mulţumi pe gazda ei, şi care plângea numai când vedea un copil şi nu-şi putea explica nici ea de ce. Merita şi ea un copil al ei. Ar fi fost o mamă grozavă: bună, blândă, înţelegătoare.

Puse scrisoarea înapoi în sertar, pe care îl închise şi îl încuie, îi promisese că o să-i facă un copil şi avea să se ţină de cuvânt. Indiferent de preţul pe care avea să-l plătească pentru asta.

*

Megs se trezi când o auzi pe Daniels cotrobăind în şifonierul ei. Îşi miji ochii spre fereastră, dându-şi seama că era destul de târziu şi, în timp ce se întindea, observă încă un lucru. Coapsele ei erau lipicioase.

Godric făcuse dragoste cu ea aseară. Ştia că faţa i se îmbujora. Simţea durerea muşchilor dintre picioare, un junghi pe care nu-l mai simţise de ani buni, şi îşi dorea să se fi trezit singură ca să se poată obişnui cu schimbările din viaţa ei.

Schimbările suferite de ea.

Din fericire, gândurile lui Daniels se îndreptau spre alte probleme.

— Avem musafiri, milady.

Megs clipi. Nu putea fi *atât* de târziu. În plus, nu avuseseră niciun musafir de când sosiseră la Londra. Nu era sigură nici măcar că se făcuse curăţenie în salonul de primiri.

— Da?

— Da, milady.

Daniels se încruntă la vederea unei rochii galbene din brocart şi o puse înapoi în dulap.

— Trei doamne.

— Cum? se ridică Megs în grabă.

— Cine sunt?

— Rude ale domnului St. John, am impresia.

— Dumnezeule! Megs sări jos din pat, uşor iritată. Nu înţelegea de ce Godric nu îi spusese că aştepta o vizită de la familia lui. Mai târziu, ştiind în ce stare se afla Saint House când sosiseră ei, se gândi că poate *nu* ştiuse nici el.

„Dumnezeule mare, într-adevăr!”

Megs se spălă în grabă, folosind apa caldă care îi fusese adusă, în timp ce Daniels era întoarsă cu spatele în mod discret. Apoi stătu cuminte în picioare, lăsându-le pe Daniels şi pe una dintre micuţele slujnice ale casei să o îmbrace într-o rochie împodobită cu detalii roz cu negru. Rochia era veche de şapte ani, iar Megs îşi spuse – din nou – că trebuia să apeleze la o croitoreasă cât timp se afla la Londra.

Daniels exclama în semn de dezaprobare în timp ce îi aranja părul. De obicei, avea nevoie de patruzeci şi cinci de minute ca să-i îmblânzească şuviţele rebele. Astăzi avea însă la dispoziţie numai zece minute.

— Suficient, zise Megs, păstrând un ton calm, chiar dacă ar fi vrut să o ia la fugă pe scări înainte ca rudele lui Godric să plece ofensate de starea în care se afla casa –

slujnice bune erau greu de găsit. Mulţumesc, Daniels.

Daniels pufni şi se dădu înapoi, iar Megs păşi repede afară din cameră.

La primul etaj era foarte linişte, iar Megs îşi muşcă buza în timp ce cobora. Oare plecaseră? Fu însă întâmpinată de doamna Crumb, care arăta ca întotdeauna, impecabil.

— Bună dimineaţa, milady. Vă aşteaptă nişte musafiri în salonul cu primule.

Megs aproape că rămase cu gura căscată. Saint House avea un salon cu primule?

— Şi... care este această cameră?

— A treia pe stânga, chiar lângă bibliotecă, spuse pe un ton calm doamna Crumb.

Megs făcu ochii mari.

— Cea care are un ghem de pânze de păianjen într-unul dintre colţurile de sus?

Sprânceana stângă a doamnei Crumb tresări uşor.

— Chiar aceea.

— Ăă... Megs îşi muşcă buza, holbându-se la straşnica menajeră. Nu mai...?

Sprânceana stângă a doamnei Crumb se arcui lent.

— Nu. Nu, desigur că nu.

Megs zâmbi în semn de uşurare. Menajera încuviinţă cu solemnitate.

— Mi-am luat libertatea de a-i comanda ceai şi biscuiţi bucătăresei.

Megs o privi din nou, uimită.

— Avem bucătăreasă?

— Într-adevăr, milady. De azi-dimineaţă de la ora şase.

— Sunteţi nemaipomenită, doamnă Crumb!

Gura menajerei se arcui uşor, abia vizibil, la colţuri.

— Vă mulţumesc, milady.

Megs trase aer în piept şi îşi netezi fusta înainte să

coboare în hol, în linişte. Deschise uşa către salonul de primire, pregătindu-se pentru vreo rudă în vârstă a lui Godric, însă răsuflă uşurată când le văzu pe cele trei doamne din cameră.

— O, doamnă St. John, exclamă Megs grăbindu-se înainte. De ce nu ne-aţi spus că veniţi la Londra?

Megs o îmbrăţişă pe doamna mai în vârstă, după care se retrase. Mama vitregă a lui Godric avea aproape cincizeci şi cinci de ani. O femeie scundă, destul de voinică, cu părul bălai, pe care îl moşteniseră toate fiicele ei, deşi părul ei se decolorase acum şi avea o nuanţă mai deschisă. Chipul doamnei St. John căpătase o nuanţă rumenă pe măsură ce îmbătrânise. Era o femeie destul de simplă, din punct de vedere fizic, dar abia dacă se observa acest lucru. Megs aflase din zvonurile răspândite prin sate că tatăl lui Godric fusese profund îndrăgostit de cea de-a doua soţie.

— Ţi-am urmat exemplul, Megs, şi am considerat că este cel mai bine să apărem pur şi simplu la uşa lui Godric.

Doamna St. John se aşeză pe o canapea.

— Mai degrabă ca unul dintre acei vânzători ambulanţi, zise Jane, în vârstă de optsprezece ani şi cea mai tânără dintre surorile St. John.

— Dintr-aceia care refuză să plece până ce nu cumperi vreo bucată de panglică jerpelită.

— Panglica aia *nu* era jerpelită, spuse cu indignare Charlotte, care era cu doi ani mai mare decât Jane.

— Pot să jur că eşti invidioasă pentru că vânzătorul a venit când erai plecată să te zbengui pe câmp cu Pat şi Harriet.

— Pat şi Harriet aveau nevoie să alerge, spuse Jane ridicându-şi, mândră, capul. Şi-apoi, n-aş vrea o panglică jerpelită ca aia nici dacă mi-ar *oferi-o* cineva.

— Fetelor! zise doamna St. John.

Fetele tăcură amândouă o dată.

— Sunt sigură că Megs nu vrea să vă audă certându-

vă din cauza unor fleacuri şi a câinilor.

Pe Megs chiar nu o deranja. I se părea că afecţiunea evidentă dintre surorile St. John – atunci când nu se certau – era chiar înviorătoare. Ea nu fusese niciodată apropiată de sora ei mai mare, Caro. Casa în care locuia văduva St. John se afla în Upper Hornsfield, aşa că avusese oportunitatea de a observa dinamica relaţiei dintre surorile St. John destul de des.

— Nu-mi pot da seama unde poate fi Sarah, zise ea cu tact. Sau Godric, că tot veni vorba.

— Ni s-a spus că Godric a plecat deja, o informă Jane. Şi nimeni n-a putut să o găsească pe Sarah.

— Asta pentru că eram la plimbare, spuse Sarah din pragul uşii.

Cele două slujnice stăteau în spatele ei, ţinând cu grijă tăvile cu toate cele necesare pentru ceai.

— Tocmai m-am întors.

Charlotte şi Jane se ridicară imediat, îmbrăţişându-se şi exclamând către sora lor de parcă nu o mai văzuseră de luni întregi, când de fapt nu trecuse decât puţin peste o săptămână.

Doamna Crumb intră în cameră împreună cu slujnicele în timpul agitaţiei şi le îndrumă în linişte asupra modului de aranjare. Îi aruncă o privire iscoditoare lui Megs când fetele terminară, în clipa în care Megs îi mulţumi, doamna Crumb încuviinţă şi le conduse afară, închizând uşa în urma lor.

— Mamă, spuse Sarah, aplecându-se să o sărute pe mama ei pe obraz. Ce surpriză!

— Asta era şi ideea, spuse doamna St. John.

Sarah înclină din cap şi se aşeză.

— De ce?

— Am considerat că este cazul să pun capăt acestei înstrăinări, iar din moment ce Godric, în mod evident, nu are de gând să facă nimic în această privinţă, m-am hotărât

să fac eu.

— Mulţumesc, dragă. Doamna St. John primi o ceaşcă de ceai de la Megs, îndulcită cu mai multe linguriţe de zahăr, exact aşa cum ştia Megs că-i plăcea. Şi, adăugă ea după ce sorbi o gură: Eu şi fetele avem nevoie de câteva rochii noi, mai ales Jane, care îşi va face debutul în societate toamna aceasta. Şi tu la fel, Sarah, draga mea.

— O, bine, rosti încet Megs. Chiar aveam de gând să vizitez o croitoreasă. Putem merge împreună, toate!

— Ce distracţie! sări Jane în scaun. Uşa salonului se deschise, însă ea continuă, fără să observe nimic. Sună mult mai plăcut decât să-l vizităm pe Godric, bătrânul etern morocănos.

— Jane, rosti Megs printre dinţi, dar era prea târziu.

— Nu ştiam că aşteptăm musafiri, spuse Godric din pragul uşii, mult prea calm.

Megs îşi muşcă buza. Nu părea încântat.

Capitolul 11

— Suntem în iad? întrebă Faith în timp ce privea spre ţărmul stâncos.

— Nu, răspunse Helechinul.

Fie nu observase, fie nu îi păsase că ea îl împinsese pe Disperare jos de pe calul mare şi negru.

— Ne aşteaptă o călătorie lungă până în iad. Înaintea noastră se află acum Piscul Şoaptelor. Arătă înspre un lanţ muntos negru, cu creste ascuţite, care se profila în zarea îndepărtată.

— Eşti sigură că vrei să continui?

— Da, zise Faith, în timp ce-şi petrecea braţele în jurul taliei Helechinului.

El încuviinţă uşor şi îmboldi calul...

din *Legenda Helechinului*

„Bătrânul morocănos Godric.”

Era o evaluare corectă – deşi Godric nu credea că Jane se gândise prea mult la acest aspect. El *chiar era* morocănos – sau cel puţin ursuz. Şi credea şi că este bătrân – în comparaţie cu surorile lui vitrege, chiar era. Avea treizeci şi şapte de ani. Sarah era mai tânără cu doisprezece ani decât el, însă Charlotte era cu şaptesprezece ani mai mică, iar Jane cu nouăsprezece.

Era suficient de bătrân cât să le fie tală. O diferenţă imposibil de ignorat – aşa fusese dintotdeauna şi aşa avea să fie.

— Godric, spuse încet mama lui vitregă. Se ridică şi se duse la el, după care îl surprinse luându-i una din mâini în palmele ei mici şi moi. Mă bucur atât de mult să te văd.

Avu din nou sentimentul de vinovăţie iritant şi neliniştea pe care le trăia de fiecare dată când o întâlnea pe această femeie. Îl făcea să se simtă precum un şcolar stângaci, şi detesta acest lucru.

— Doamnă, zise el, dându-şi seama că tonul lui era prea aspru, prea formal. Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite?

Ea privi în sus către el – capul îi ajungea numai până la jumătatea pieptului său – iar ochii ei păreau să caute ceva pe chipul lui.

— Voiam să te vedem, zise într-un final.

— Şi avem nevoie de rochii noi, zise Jane din spatele mamei ei.

Tonul surorii sale vitrege era sfidător, însă expresia feţei era ezitantă. Probabil că şi el arătase la fel în mare parte din timp, la vârsta ei.

Godric încuviinţă, conducând-o pe mama sa vitregă înapoi la scaunul de unde se ridicase.

— Cât timp veţi rămâne la noi?

— Două săptămâni, zise mama vitregă.

— O! murmură Godric, simţind ochii lui Megs aţintiţi asupra sa.

Pentru prima oară îi aruncă o privire soţiei lui. Soţia cu care făcuse dragoste cu o noapte înainte.

Purta o rochie elegantă roz cu desene şi dantelă negre, cu părul închis la culoare şi lucios, şi avea o postură dreaptă, în timp ce-l privea cu o cută de îngrijorare între sprâncenele ei arcuite frumos. El aproape că încetă să respire. Era atât de încântătoare Megs, *soţia* lui. Dacă familia tatălui său n-ar fi fost de faţă, s-ar fi dus către ea, ar fi tras-o de pe scaun şi ar fi suit-o în camera lor, unde…

Dar nu.

Spusese destul de clar că nu îşi dorea o astfel de relaţie cu el. Chiar dacă mama lui vitregă şi surorile nu s-ar fi uitat spre ei, curioase, tot ar fi trebuit să aştepte până la noapte.

Era un armăsar, nimic mai mult. Godric trase aer în piept, concentrându-se din nou la conversaţie.

— Vreţi să vă însoţesc la cumpărături?

Observă cu colţul ochiului mirarea lui Megs. În chip previzibil, Jane deschise gura să vorbească întâi, însă căutătura mamei ei o făcu să o închidă imediat la loc. Mama vitregă îi zâmbi.

— Da, ar fi grozav.

El încuviinţă. Megs zâmbi uşor, recunoscătoare, şi îi înmână o ceaşcă de ceai – o băutură care nu-i fusese niciodată pe plac. Însă o sorbi şi lăsă pălăvrăgeala femeilor să-i treacă pe lângă urechi, în timp ce le observa.

Se părea că soţia lui stabilise o legătură serioasă cu familia tatălui său, în perioada în care locuise la Laurelwood. Acest lucru nu era atât de surprinzător, presupunea el, din moment ce casa văduvei se afla în apropiere. Ea forma o privelişte frumoasă alături de surorile lui, cu părul ei negru contrastând cu cel deschis al surorilor.

Toate trei moşteniseră blondul mamei. Charlotte avea părul cel mai deschis la culoare, iar Jane, cu şuviţele ei roşiatice, avea cea mai închisă nuanţă. Sarah stătea lângă Megs, râzând de ceva, în vreme ce Jane stătea aproape în poala lui Charlotte, cu braţul înconjurând în chip prietenesc gâtul surorii lui, iar partea de jos a rochiilor se lipea una de cealaltă. Mama lui vitregă privea blând, iar cercul era complet: o comunitate perfectă şi exclusivă de femei.

Godric aruncă o privire în jos către ceai. Va fi incomod cu familia tatălui său în casă. Tot trebuia să se îngrijească de datoriile lui spirituale, să găsească hoţii de fete, mai nou şi pe ucigaşul lui Roger Fraser-Bumsby. Unde mai pui că şi căpitanul Trevillion îl privea cu suspiciune, iar misiunea lui devenise *mult* mai dificilă. Nu că s-ar fi dat în lături din cauza obstacolelor.

— Dacă nu te deranjează, Godric? întrebă mama lui vitregă.

Privi în sus la cele cinci perechi de ochi ale femeilor care se concentrau asupra lui. Godric îşi drese glasul.

— Poftim?

Megs oftă, pentru a-i sugera că nu fusese atent la mai multe întrebări.

— Ne-am hotărât să-i facem o vizită croitoresei imediat după prânz, iar diseară vom lua cina cu Griffin şi Hero. Dar – se întoarse către familia tatălui – sunt convinsă că Hero vă va invita şi pe voi, când are să audă că sunteţi în oraş.

Ochii lui Jane se măriră în semn de admiraţie.

— Este fiica unui *duce,* nu-i aşa?

Megs zâmbi.

— Şi sora unuia. De fapt, şi ducele ar putea fi prezent diseară.

Pentru o clipă, fata fu copleşită de veneraţie. Apoi începu să se mişte agitată, sporovăind în tot acest răstimp despre rochii şi pantofi, şi despre ce avea să poarte.

Godric oftă. Avea să fie o zi lungă. O surprinse pe Megs uitându-se la el, încuviinţând uşor.

Dar poate că va merita efortul.

*

În noaptea aceea, Megs privi cum ducele de Wakefield se încruntă la nepotul său cu dezaprobare ducală şi zise:

— Nu înţeleg de ce băiatul plânge de fiecare dată când mă vede.

— Dovedeşte că începe să aibă bun-gust, zise cu blândeţe Griffin în vreme ce-l ridica pe dragul de William, care tăcu imediat, rezemându-se de pieptul tatălui său, după ce îşi înfipse degetul mare în gură ca să-l sugă.

Hero îşi dădu ochii peste cap în mod discret – ceea ce n-ar fi făcut niciodată înainte să-l ia de soţ pe Griffin.

Se aflau în salonul de primiri al familiei, unde William fusese adus de dădacă înainte să fie dus la culcare. Mătuşa Elvina se aplecă lângă Hero, cu mâna la ureche, ca să audă ce ţipa Hero către ea. Jane stătea dreaptă ca o lumânare, cu ochii larg deschişi de admiraţie mută, în vreme ce privea fiecare mişcare a ducelui de Wakefield. Alături de ea stăteau surorile şi mama, mai relaxate, însă în mod evident bucuroase că se aflau într-o companie atât de aleasă. Ştiind cât de repede circula bârfa în Upper Hornsfield, Megs îşi dădu seama că lumea putea sporovăi despre această noapte luni întregi. Godric stătea în picioare lângă pervaz, privind, iar Megs se încruntă. De ce părea oare întotdeauna atât de distant, chiar şi în compania propriei familii?

William scoase un sunet, atrăgându-i privirea. O ploiţă de salivă înnegri vesta lui Griffin, iar Megs nu se putu abţine să nu zâmbească superior. Fratele ei fusese un crai notoriu înainte să o întâlnească pe Hero.

— Îmi dai voie? întrebă ea timidă, arătând către

William.

— Desigur.

I-l aşează pe dragul de William în braţe, după care ea fu examinată de ochi mari, verzi, având exact aceeaşi nuanţă ca şi a tatălui. Era mai greu decât se aşteptase: un ghem solid, cald, care mirosea vag a lapte şi biscuiţi. William avea părul negru, ondulat, obrajii dolofani, iar buzele lui, strânse în jurul degetului, erau atât de trandafirii şi de minunate, că Megs nu se putu abţine şi îl sărută pe fruntea micuţă.

„Curând, o, te rog să fie curând."

William îşi scoase degetul din gură şi o bătu uşor pe obraz cu degetul ud.

— Copiii mici sunt atât de murdari, zise mătuşa Elvina, după care îşi contrazise vorbele serioase cloncănind către William.

— Îi ies din nou dinţi, spuse Hero, aflată lângă Megs. Vrei să-l iau eu? Are să-ţi păteze rochia.

— Nu, lasă-mă să-l mai ţin un pic, protestă încet Megs. E tare drăgălaş.

— Este, nu-i aşa?

Hero zâmbi cu o expresie de iubire maternă întipărită pe chip.

Un junghi de dor nebun străpunse pieptul lui Megs. *Asta. Asta era ceea ce-şi dorea ea.*

Privi în sus şi întâlni privirea atentă a lui Godric. Înclină din cap de parcă i-ar fi citit gândurile şi de parcă i-ar fi făcut o promisiune. Răsuflarea i se opri brusc. Ce alt om ar putea fi la fel de bun cu ea? Era atât de protector, atât de *bun la suflet.* Îşi petrecuse ziua ţinându-le companie ei şi doamnelor St. John, însoţindu-le la cumpărături, fără să facă vreun moft sau să pară plictisit de lucrurile triviale care le preocupau pe femei. Şi fusese atât de plăcut, încât numai în timp ce se îmbrăca pentru cină îşi amintise că îi promisese că îl va căuta pe ucigaşul lui Roger. Iar ea ştia că

ar trebui să îl întrebe ce planuri avea, asigurându-se că nu avea să se prefacă a uita promisiunea făcută, însă voia şi ea o pauză de la această problemă..

O pauză de la moarte, şi mâhnire, şi înfrângere. Dacă…

— O, Mandeville, rosti ducele tărăgănat.

Megs se întoarse şi văzu că sosise şi celălalt frate al ei, Thomas Reading, marchiz de Mandeville. Alături de el se afla soţia lui sprintenă, Lavinia, al cărei păr devenise şi mai roşu de ultima oară când o văzuse Megs.

— Ai o pată pe vestă, îi spuse Thomas lui Griffin.

— Da, ştiu, răspunse Griffin printre dinţi.

Megs oftă. Fraţii ei nu erau tocmai cei mai buni prieteni, însă măcar acum vorbeau unul cu celălalt, ceea ce nu făcuseră timp de câteva săptămâni după căsătoria lui Griffin. Domnii se reuniseră, vorbind încet despre politică, înainte ca majordomul să îi întrerupă pentru a-i invita la cină.

Hero îl luă pe dragul de William din braţele lui Megs, sărutându-l pe obraz înainte de a-l înapoia doicii, şoptind şi aruncându-i o privire stăruitoare în timp ce ieşeau din salon. Îi întâlni privirea lui Megs şi zâmbi trist.

— De obicei îl duc chiar eu la culcare. Ştiu că e absurd, dar nu-mi place să las pe altcineva să o facă.

— Poţi să treci pe la el mai târziu, o linişti Griffin cu tandreţe, oferindu-i lui Hero braţul său.

Ea îl acceptă, făcând o grimasă.

— N-ar trebui să-mi accepţi capriciile sentimentale.

— Dar îmi *place* să-ţi fac pe plac, şopti el printre buclele ei roşcate de lângă tâmplă, iar Megs roşi, crezând că nu trebuia să fi auzit ultima parte.

— Mergem? spuse Godric de lângă ea.

— Desigur.

Îşi puse degetele pe braţul lui, dându-şi seama că tremurau uşor. Stând atât de aproape de el simţea ceva, o

căldură care trecea din trupul lui în al ei, un soi de vibraţie, astfel încât trupul ei părea să intre în armonie cu al lui. Iar ea îşi dădu seama aproape cu groază că, şi dacă nu ar fi reprezentat mijlocul prin care ea să-şi obţină copilul, ea îl *dorea.*

„Nu e bine”, se gândi clătinându-se, în vreme ce el o conduse în salonul pentru luat masa şi îi trase scaunul. Se cufundă în scaun fără să stea să se gândească, pentru că mintea îi era ocupată de un bâzâit nedesluşit. Trupul ei nu avea de ce să tânjească după al lui. Îl iubea pe Roger şi, deşi îi era recunoscătoare lui Godric şi ajunsese să-l cunoască mai bine – poate chiar simţea un soi de admiraţie pentru el – nu-l iubea.

Trupul ei nu avea de ce să răspundă în lipsa iubirii, pur şi simplu nu ar fi trebuit.

Îşi dădu seama că Charlotte stătea în stânga ei – domnii erau mai puţini decât doamnele – şi, Dumnezeule, la dreapta ei stătea ducele. Megs oftă în sinea ei. Ducele de Wakefield era un domn care-şi intimida destul de mult interlocutorii în timpul conversaţiei, la cină. Valeţii aduseră platouri uriaşe cu peşte şi începură să servească, în timp ce Megs se gândi cum să înceapă conversaţia cu Excelenţa Sa.

În schimb, el fu cel care se întoarse spre ea.

— Sper că ţi-a plăcut piesa de aseară de la Harte’s Folly, milady.

— Bineînţeles, Excelenţă, şopti ea, în timp ce privea cum mâinile lui sfâşiau o chiflă. Inelul său cu sigiliu licărea în lumina lumânărilor. Dar dumitale?

— Mărturisesc că teatrul nu mă distrează, răspunse el, cu vocea sa plictisită, însă în timp ce o privea, ochii îi deveniră mai blânzi. Însă atât lui Phoebe, cât şi verişoarei Bathilda le place foarte mult.

Pentru prima oară, Megs simţi o urmă de simpatie faţă de duce.

— Le însoţeşti acolo adesea?

Ridică din umeri.

— Acolo sau la alte teatre din Londra. Le place şi la operă, mai ales lui Phoebe. Cred că, de fapt, muzica compensează neputinţa ei de a vedea pe deplin scena.

Se încruntă către peştele din farfurie de parcă l-ar fi jignit. Megs simţi un junghi.

— Aşadar, este atât de grav?

El încuviinţă numai şi păru uşurat în. Clipa în care vocea lui Thomas se auzi peste întreaga masă.

— Nu s-a acordat prea mult timp legii, îi spunea el lui Griffin. În clipa în care vânzătorii de gin vor fi arestaţi, cantitatea de băutură se va reduce cu siguranţă pe străzile din Londra.

— Au trecut doi ani, mormăi Griffin către el, iar legea ta n-a făcut decât să umple buzunarele unor turnători corupţi. Dacă aş vrea, aş putea cumpăra gin de la un sfert din casele din St. Giles.

Thomas îşi miji ochii în vreme ce valeţii aduseră felul de mâncare următor – friptură cu diverse legume – iar el deschise gura să dea replica.

Dar ducele interveni:

— Griffin are dreptate.

Ambii fraţi se întoarseră către el, uimiţi. Ducele nu era deloc prieten cu Griffin – fusese total împotriva căsătoriei dintre Griffin şi sora lui –, iar Megs ştia că Thomas îl considera un prieten şi un aliat.

Însă ducele îşi puse furculiţa pe masă şi se lăsă pe spate.

— Legea a avut la dispoziţie doi ani în care să grăbească schimbarea şi nu a făcut-o. Singurul bine pe care l-a făcut într-adevăr a fost că a îndreptat greşelile legii din ’36, care – ducele făcu o grimasă – este cu adevărat o laudă falsă. Ne aflăm într-un impas. Londra nu poate continua să-şi piardă energia şi sângele din cauza ginului care este un parazit ticălos.

— Ce sugerezi? întrebă Thomas încet.

Ducele îl pironi cu ochii săi de culoare închisă.

— Avem nevoie de o lege nouă.

Griffin, Thomas şi ducele intrară într-o cumplită ceartă politică, în vreme ce Godric îşi rotea paharul cu vin, cu privirea fixă şi urmărind discuţia. El nu avea titlu nobiliar şi nu putea fi membru al parlamentului, însă toţi bărbaţii păreau molipsiţi de patima ginului în această perioadă, precum şi de discuţia referitoare la o posibilă soluţie în acest sens.

Desigur, patima ginului afecta fiece lucru din St. Giles. Megs oftă şi se întoarse către Charlotte, care stătea de cealaltă parte:

— Eşti mulţumită de rochiile pe care le-ai ales astăzi?

— Da, deşi chiar mi-o doream pe cea albastră de mătase.

Charlotte îi aruncă peste masă o privire nemulţumită lui Jane.

Surorile aproape că se luaseră la bătaie din cauza materialului superb, înainte ca doamna St. John să le astâmpere cu simpla ameninţare că *nimeni* nu va cumpăra rochia albastră de mătase dacă nu se hotărau în secunda următoare. Charlotte şi Jane se uitaseră una la cealaltă în linişte, iar Charlotte se supărase şi o lăsase pe Jane să ia rochia de mătase. Zece minute mai târziu, mâncau îngheţate, una lângă cealaltă, cu părul lor blond laolaltă, aşa încât nimeni n-ar fi bănuit că surorile se certaseră atât de aprig cu câteva momente înainte.

Ceea ce nu însemna că Charlotte o iertase pe deplin pe sora ei, desigur.

— Ai cumpărat până la urmă brocartul acela turcoaz încântător, îi aminti Megs plină de tact.

— Da, recunoscu Charlotte, înveselindu-se, şi acele mănuşi adorabile de dantelă. Scoase un suspin de fericire înainte de a se întoarce către Megs. Mătasea aceea roz-

piersică se va potrivi de minune cu părul tău negru. Sunt convinsă că Godric se va îndrăgosti pe loc de tine.

Megs zâmbi, dar nu putu să o privească prea mult timp în ochi pe cumnata ei. Oare voia ca Godric să fie uluit? Ridică privirea şi îl văzu cum o privea, cu ochii săi cenuşii şi pleoapele grele, cu degetele sale lungi, elegante, care încă se jucau cu piciorul paharului cu vin.

Rotindu-l. Rotindu-l. Rotindu-l.

Deşi nu ştia de ce, faţa i se îmbujoră, astfel că îşi feri în grabă privirea, luând o gură de vin ca să se calmeze.

— Megs? întrebă Charlotte şovăielnic.

Megs îşi concentră atenţia asupra cumnatei sale:

— Da? ’

Charlotte se juca într-un morman de piure de cartofi şi păstârnac cu furculiţa, făcând brazde mici, paralele.

— Crezi că Godric se va… îşi drese glasul ca şi cum ar fi căutat cuvântul potrivit, cu fruntea plină de cute, formând brazde asemenea celor din farfurie. Crezi că va dori vreodată să devină mai *apropiat* de noi?

— Nu ştiu, spuse Megs cu sinceritate.

Pentru că mai auzise amintirile din tinereţe ale lui Godric, ea ştia acum că prăpastia dintre el şi restul familiei, care se formase cu mult înainte de moartea Clarei, aproape că îl transformase într-un pustnic. Erau atât de înstrăinaţi. Oare exista ceva care putea să compenseze pentru timpul şi distanţa care îi îndepărtau tot mai mult?

Megs îşi muşcă buza şi se lăsă pe spate în timp ce valeţii le goleau farfuriile şi aduceau pahare de desert cu frişcă pentru fiecare.

— Pur şi simplu… Charlotte era încă încruntată, cercetând atent acum desertul ei din frişcă. Ridică linguriţa şi o înfipse în cremă, după care oftă şi lăsă din nou tacâmul jos. Îmi amintesc de copilărie. Părea atât de înalt şi de puternic atunci. Credeam că fratele meu mai mare este un zeu. Mama spune că obişnuiam să-l urmez peste tot, ca un

copilaş, de fiecare dată când venea în vizită, deşi asta nu se întâmpla foarte des. Probabil că i se părea foarte plictisitor ca o fetiţă care mai stătea încă în camera copiilor să se ţină după el.

În acea clipă, Megs simţi nevoia să arunce cu lingura în soţul ei.

— Mă îndoiesc foarte mult că îl plictiseai, spuse ea cu blândeţe. Doar că mama ta s-a căsătorit pe când Godric se afla la o vârstă dificilă pentru un băiat. Şi îşi pierduse mama…

Se opri, simţindu-se stânjenită. Era adevărat că Godric suferise în tinereţe, însă acum era un *bărbat* adevărat. Nu exista niciun motiv să se îndepărteze de surorile lui.

— Este fratele meu, şopti Charlotte atât de încet, că Megs aproape nu înţelese ce spusese. *Singurul* meu frate.

Nici măcar desertul delicios cu frişcă nu compensă faptul că Megs îşi simţea inima frântă la auzul acestor vorbe. Trebuia să găsească o cale de a-l face pe Godric să înţeleagă faptul că surorile şi mama lui vitregă erau importante. Că ar putea fi singura lui şansă. Odată ce aveau să se căsătorească şi să aibă familii la rândul lor, ar fi avut şi mai puţină tragere de inimă să-l aducă în cercurile lor.

Ar fi sfârşit complet singur.

La acest gând, Megs lăsă încet în jos linguriţa în paharul gol. Promisese că va părăsi Londra – că-l va părăsi pe Godric – de îndată ce avea să rămână însărcinată. Voia să nască la ţară, unde se aflau şi toţi prietenii şi rudele ei. Avea să trăiască o viaţă împlinită şi fericită acolo – mai avea nevoie doar de un copil al ei. Însă Godric…

Chiar aşa, pe cine avea Godric?

Pe prietenul lui, Lord Caire. Însă Lord Caire avea şi el familia lui – o familie care avea să crească negreşit şi să-i consume mai mult timp. Şi-l imagina pe Godric, bătrân şi

singur, înconjurat de cărţile lui şi cam atât. Cândva trebuia să renunţe să mai fie Fantoma din St. Giles – presupunând că nu murea din această cauză – după care nu i-ar mai fi rămas… nimic.

Gândul era chinuitor. Se uită la Godric, care acum se apleca să audă ce-i spunea Lavinia. Poate că nu-l iubea, însă era totuşi soţul ei. Răspunderea ei. Cum de nu-şi dăduse seama înainte că nu *putea* să-l lase singur?

Domnii se ridicară deodată, iar Megs îşi dădu seama că nu observase cum Hero le invitase pe doamne în salon, la ceai. Ducele îi ţinu scaunul doamnei St. John, apoi pe al lui Megs – dând întâietate vârstei şi nu rangului, şi, în opinia lui Megs, bine făcuse.

Doamna St. John le întinse un braţ lui Megs şi unul lui Charlotte.

— Şi ce şopteai tu cu atâta seriozitate în timpul desertului?

— Godric, oftă Charlotte, iar doamna St. John doar înclină din cap, pentru că în fond nu era prea mult de spus în această privinţă, nu-i aşa?

În salonul de primire, Hero lua deja ceaiul, în vreme ce Sarah stătea la clavecin, lovind clapele la întâmplare.

— O, da, cântaţi, fetelor, spuse doamna St. John în vreme ce lua o ceaşcă de ceai. Cântaţi balada aceea pe care aţi învăţat-o zilele trecute.

Aşa că Jane şi Charlotte se luară de braţ şi cântară în acompaniamentul lui Sarah, întrucât, din câte putea să-şi dea seama, Sarah deja cunoştea melodia baladei..

— Adorabil, adorabil, rosti încet mătuşa Elvina, lovind cu degetele în braţul scaunului în ritmul cântecului.

Megs se lăsă pe spate şi ascultă cu plăcere. Vocea ei putea să sperie şi o cioară, însă îi plăcea într-adevăr să-i audă pe ceilalţi cântând, iar fetele St. John, deşi nu aveau cele mai lucrate voci pe care îi fusese dat să le audă, erau tare plăcute. Chiar dacă se opreau din când în când să

chicotească şi să încerce o altă formulare, pe Megs nu o deranja. Cântau pentru cei din familie şi era foarte încântată că ele se simţeau destul de în largul lor împreună cu Hero şi Lavinia, cât să le considere şi pe ele parte din familie.

La vreo oră după aceea, li se alăturară şi domnii, iar Megs observă clipa în care surorile St. John se crispară instinctiv. Oftă. Era greu să se relaxeze în preajma fratelui ei sau a ducelui. Insă Griffin era acolo şi era hotărâtă să îi vorbească.

Aşa că se strecură lângă fratele ei şi, cu o voce scăzută, îi sugeră să-i arate noua lui casă – în fond, ei nu îi oferise nimeni un tur al casei cum se cuvenea până atunci.

Griffin o privi cu atenţie, însă întinse mâna cu promptitudine, conducând-o în afara salonului, şoptind uşor un cuvânt către Hero. Megs simţi privirea curioasă a lui Godric chiar şi după ce închiseseră uşa în urma lor. În casă se făcu linişte, până când clavecinul începu să se audă din nou, iar o voce minunată de bariton începu să cânte. Megs îşi încruntă sprâncenele. Era amuzant. Ca şi ea, nici Thomas nu avea talent la cântat, şi nu-şi dăduse seama că Godric ştia să cânte.

Însă Griffin o conducea către scara principală şi mormăia ceva despre „lucarne” şi „pilaştri” şi despre „influenţa italiană”. Megs îşi miji ochii la el. Râdea de ea?

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Griffin, încetează, spuse ea într-un final.

El se întoarse şi rânji la ea, răutăcios.

— Mă gândeam eu că nu vrei să faci turul casei. Ce s-a întâmplat, Megs?

— Tu şi distileria de gin, zise ea pe şleau, întrucât nu se putu gândi la o modalitate de a se exprima delicat şi, oricum, n-ar fi avut timp de asta.

— Ce-i cu mine şi distileria de gin? întrebă el nepăsător, însă expresia chipului său devenise severă, ceea

ce în cazul lui Griffin însemna o mărturisire involuntară.

Trase aer în piept.

— Am auzit că obişnuiai să întreţii familia, chiar şi pe Thomas, deţinând o distilerie de gin în St. Giles.

— Să-l ia dracu' pe St. John! izbucni el. N-avea niciun drept să-ţi spună.

Megs ridică din sprâncene.

— Cred că avea totuşi dreptul. Sunt *soţia* lui şi, mai important, sora *ta.* De *ce* nu ne-ai spus că eram strâmtoraţi?

— Nu vă privea.

— Nu ne privea? Rămăsese cu gura căscată la fratele ei mai mare şi nu pentru prima oară se gândi cât de bine i-ar face o lovitură în cap. Eu şi Caro cheltuiam de parcă n-am fi avut nicio grijă pe lume. Îmi amintesc clar de Thomas care a cumpărat trăsura aia suflată cu aur după moartea tatei. Cu siguranţă că, dacă ar fi ştiut, n-ar mai fi cumpărat-o. *Bineînţeles* că ne privea. Am fi putut fi mai chibzuiţi. Am fi putut ţine socoteala pentru ceea ce cumpăram.

— Nu am vrut să ţineţi socoteala pentru ceea ce cumpăraţi. Griffin răsuflă greu, îndepărtându-se de ea. Nu înţelegi, Megs? Era povara mea. Eu trebuia să am grijă de tine şi de mama şi de Caro.

— Şi Thomas? întrebă ea încet, neîncrezătoare.

— Nu-l interesează banii. Cum nu-l interesau nici pe tata. Nu mai era nimeni altcineva.

— Griffin, rosti ea încet, punându-i mâna pe braţ. Eram eu. Poate nu atunci când eram mai tânără, însă am trecut de douăzeci de ani cu vreo cinci ani în urmă. Aveam dreptul să-ţi ofer măcar sprijin moral. Aveam dreptul să *ştiu.*

Griffin făcu o grimasă şi îşi feri privirea. Megs se aşteptase să-i refuze dreptul – Griffin cel de-acum trei ani, dinainte de a se căsători cu Hero, ar fi făcut-o – însă când se uită înapoi la ea, ochii îi deveniră mai blânzi.

— O, Megs, spuse el. Ştii că nu-ţi pot refuza nimic. Îşi arcui sprâncenele şi ridică mâinile. Bine. Da. *Da,* ar fi trebuit să-ţi spun, ar fi trebuit să te las să porţi o parte din povară.

— Mulţumesc, zise ea, nu fără o urmă de mulţumire de sine. Mai am o întrebare.

Părea uşor speriat, însă încuviinţă cu destul curaj.

— Familia se află încă într-o situaţie materială grea? întrebă ea. *Tu* eşti într-o situaţie materială grea?

— Nu, spuse el imediat, cu ceea ce părea a fi uşurare. Sunt încă vârât în nişte afaceri, desigur, dar este ceva destul de respectabil acum. Am oi care pasc pe terenurile familiei şi un atelier aici, în Londra, pentru ţesutul lânii. Ridică din umeri. Deocamdată suntem la început, dar facem ceva profit şi ne vom extinde curând. Nu – adăugă cu prefăcătorie – că aş spune asta cu voce tare, de faţă cu alţii.

Să ai bani era un lucru bun, bineînţeles. Însă *să faci* bani era ceva privit cu ochi răi de către ceilalţi. Se presupunea că un gentleman mai degrabă ar muri de foame decât să-şi murdărească mâinile intrând în lumea negoţului.

Megs era foarte recunoscătoare că Griffin desconsiderase dintotdeauna regulile societăţii. Îşi strecură braţul pe sub al lui.

— Mă bucur să aud asta. Însă… Griffin?

— Hm? se plimba cu spatele întors către salonul de primire, în care baritonul cânta încă.

— Promite-mi că, dacă te mai afli vreodată la strâmtoare – din punctul de vedere al finanţelor sau oricare altul – ai să-mi spui.

— O, în regulă, Megs, răspunse el, dându-şi ochii peste cap.

Zâmbi în sinea ei. Poate că se împotrivea el, însă pentru ea era important că Griffin era sincer cu ea. Într-o

familie ar trebui să existe sinceritate. Şi toate ar trebui să fie împărţite – şi bune, şi rele.

Se gândea acum la acest lucru şi se întreba cum ar putea mai exact să-l împingă pe Godric în aceeaşi direcţie în privinţa familiei sale, în timpul ăsta intrând în salon şi oprindu-se brusc din cauza mirării.

Se părea că ducele de Wakefield avea o voce nemaipomenită.

Megs stătea întinsă în pat în acea noapte, înconjurată de întunericul rece al camerei ei, şi încerca să nu anticipeze sosirea lui Godric.

Încerca să nu tânjească după el. Se dojenea singură din cauza motivelor pentru care făcea acest lucru, însă argumentele i se amestecaseră în minte şi nu putea auzi decât cum inspira şi expira lent aerul din plămâni. Se concentră asupra cinei de la reşedinţa lui Griffin şi Hero, asupra chipului drag al lui William, asupra înţelegerii făcute cu Griffin, asupra nemaipomenitei apariţii a ducelui de Wakefield cel sever, care cânta precum un arhanghel serios, însă fiecare imagine devenea tremurată şi apoi dispărea din mintea ei. Încercă să-şi amintească până şi desertul cu frişcă de la cină, textura moale a cremei, tarta cu vin, însă dulcea închipuire i se dizolvă rapid în gură, iar singurul gust pe care îl mai simţea pe limbă era gura lui Godric.

Îi venea să geamă în întuneric.

Într-un final sosi şi el, mişcându-se asemenea unei fantome. Nici măcar nu-şi dăduse seama că intrase în cameră până ce nu simţi adâncitura din patul ei şi căldura emanată de trupul lui.

Tremura deja dinainte să o atingă. Apoi mâinile lui alunecară pe umerii ei, atingând-o uşor pe formele acoperite de cămaşă, alunecând în partea de sus pe rotunjimea sânilor ei în timp ce capul şi umerii lui planau ameninţător asupra ei, precum un vultur care-şi ascundea

prada.

I se tăie răsuflarea. Avea un aer primejdios. Poate că mereu existase această alură a lui sau poate că pur şi simplu nu o lăsase să se vadă cu o noapte înainte. Era abia a doua oară când erau împreună, iar ea aproape că se panică la gândul acesta. Aveau să urmeze multe nopţi. Nopţi în care avea să stea întinsă pe întuneric şi să-l aştepte. Nopţi în care avea să încerce cu disperare să-şi pună ordine în gânduri. Nopţi în care să se străduiască să-şi înăbuşe *sentimentele.*

Aşa cum încerca şi acum – încerca şi nu reuşea.

Mâinile lui se mişcau cu repeziciune şi cu gesturi experimentate, cuprinzându-i sânii, iar ea îşi aminti cu uşurinţă cât de lungi, de palide şi de elegante erau. Îşi imagina cum arătau degetele lui acoperindu-i sânii.

Îşi muşcă buza, iar degetele lui mari se opriră asupra sfârcurilor, apucându-le, astfel că deveniseră deja tari. Pielea i se înfioră la atingerea lui. Când îşi trecu mâna din nou pe sfârcurile ei şi o ciupi de amândouă deodată, nu putu să nu se arcuiască, lăsându-se cuprinsă de acele mâini frumoase.

„Roger.” Trebuia să se gândească la Roger.

Mâinile lui coborâră cu repeziciune uimitoare şi, deodată, gura lui, fierbinte şi umedă, îi acoperi sfârcul. O atinse cu limba prin ţesătura subţire a cămăşii şi toate gândurile îi fugiră din minte. Se arcui sub el, scâncind. Mâinile lui îi cuprinseră trupul, ţinând-o nemişcată. Pandantivul lui alunecă rece peste burta ei, în timp ce îi gusta sfârcul întărit. Îi dădu drumul şi se retrase, suflând pe pielea ei atât de sensibilă, acoperită numai de o ţesătură umedă, iar ea tremură, cuprinsă de un fior. Apoi acordă atenţie şi celuilalt sân, cu minuţie. Se concentră exclusiv asupra ei şi a trupului ei. Megs nu avu timp să-şi revină, să iasă de sub controlul lui erotic.

Ea putea numai să simtă şi să tânjească.

Godric îşi ridică într-un final capul, rămas aproape fără suflare, şi începu să coboare cu gura către abdomenul ei ce tremura. La început nu-şi dădu seama de intenţia lui – nici nu se putea gândi măcar – însă pe măsură ce mâna lui îi trăgea cămaşa în sus şi se mişca din ce în ce mai lent, avu o presimţire nefastă.

— Nu.

Acesta fu primul cuvânt rostit între ei de când el intrase în cameră, iar ei i se păru că sunase extrem de dur. Se linse pe buze, simţind cum inima îi bătea din ce în ce mai repede, şi în acelaşi timp simţi umezeala obscenă de pe ambele ei sfârcuri, în liniştea nopţii.

El îngheţase la auzul cuvântului rostit de ea, însă nu de teamă ori de frică. Postura lui, felul în care stătea deasupra ei, cu braţele de-o parte şi de alta a coapselor sale, inspirau cumva primejdie. Ca şi cum voinţa lui se ţinea numai într-un fir subţire de aţă. De parcă ar fi putut să-i ignore rugăminţile şi să o sărute oricum, cu forţa.

S-o sărute în zona intimă.

Într-acolo se îndrepta el. Nu era fecioară, şi ştia care îi era intenţia: să o facă să-şi piardă autocontrolul. N-ar fi putut să reziste. Avea să cedeze în faţa acelei guri minunate, a acelei mângâieri tăcute, şi să uite de orice.

Ultimele amintiri despre Roger aveau să dispară, să i se şteargă din minte.

Aşa că inhală încet şi întinse mâinile către umerii lui. Muşchii îi erau încordaţi, tari şi fermi şi, chiar dacă ar fi vrut, tot nu ar fi putut să-l urnească.

— Te rog, şopti ea.

Pentru un moment, el nu se clinti. Apoi îi îndepărtă mâna de pe umăr şi îi ridică uşor cămaşa, aşezându-se între coapsele ei. Era deja umedă, deşi poate nu îndeajuns. Împinse uşor, cu mădularul său învârtoşat, alunecând în moliciunea umedă, după care reluă şi începu să pătrundă lent.

Megs înghiţi în sec, arcuindu-şi gâtul, încercând să se relaxeze, în vreme ce el aluneca din ce în ce mai adânc. Animalele făceau acest lucru fără să gândească. Şi-atunci, oamenii de ce nu puteau? Ştia şi ea că unii aşa făceau. Nu şi ea, din câte se părea.

Gândea – *simţea* – mult prea mult.

Îi înşfăcă braţele în timp ce împingea cu fermitate în ea, implântându-se până la capăt. Ea privi în sus, încercând să-l vadă cumva în întuneric. Măcar expresia chipului sau felul în care-şi ţinea capul.

Însă nu era decât o siluetă masculină mare.

Cu toate acestea… ştia că el era. Ar fi ştiut-o şi dacă ar fi fost legată la ochi. Probabil după parfum sau alte indicii mai primitive – poate o alchimie a sufletelor – îl simţea în profunzime.

Godric. Deasupra ei.

Godric. Retrăgându-şi mădularul lent.

Godric. Încordându-şi şoldurile şi alunecând înapoi înăuntrul ei, cu o răsucire la final.

Îi copleşea simţurile, încercând să-i ia sufletul în stăpânire.

În sinea ei se chinuia, încercând să reziste, închizând ochii, ridicându-şi mâinile de pe braţele lui, încercând să se elibereze de simţuri..

Însă acest lucru era imposibil. Cum putea să nu fie? *Doar făcea dragoste cu ea.*

Făcu tot posibilul, chiar tot posibilul, iar în final obţinu o mică victorie: pe măsură ce împingerile lui deveniră mai dese şi se apropiau de punctul culminant, se ţinu în frâu. Împingea în ea, se freca de ea, încercând să o facă să simtă mai mult, însă ea era încăpăţânată şi puternică, iar când, în final, el se cutremură, iar capul său se arcui pe spate, trăi singur acest extaz.

Ea nu avu vreme să se felicite. Căci el se aplecă în întuneric, iar ea crezu că vrea să o sărute. Îşi întoarse

capul, iar el îi şopti la ureche, atât de aproape încât simţi cum o atinse cu buzele.

— Cu cine faci tu dragoste, milady? Cu siguranţă nu cu mine.

Capitolul 12

Lui Faith îi era foame în vreme ce se agăţa de spinarea lată a Helechinului. Scotoci într-un buzunar al rochiei şi scoase un măr mic. Helechinul adulmecă în timp ce ea muşcă din pulpa dulce-acrişoară.

Faith era stingherită din cauza lipsei ei de politeţe.

— Vrei şi tu?

— Nu am mai gustat mâncarea oamenilor de o mie de ani, spuse aspru Helechinul.

— Atunci, spuse Faith, este cazul să o faci. Muşcă o bucată din măr şi, luând-o din gura ei, o întinse spre a lui...

din *Legenda Helechinului*

La auzul acestor cuvinte, Megs încremeni sub el.

Venele lui Godric aproape că plesneau de furia care-i gonea prin trup, o furie pătrunzătoare şi arzătoare, care se extindea, făcându-l să se simtă ca şi cum urma să sufere o implozie dacă nu ieşea mai repede de-acolo. Se retrase foarte grijuliu din profunzimile ei mătăsoase, mişcându-se prudent ca să nu o rănească.

Niciodată în viaţă nu îşi făcuse griji că ar putea să facă rău unei femei din cauza furiei nestăvilite.

Mişcarea lui dădu la o parte pătura, împrăştiind

mirosul de sămânţă bărbătească şi mirosul *ei.* Nu putea gândi, era copleşit de emoţii.

— Nu am… începu ea, ca o fetiţă proastă.

Cum îndrăznea să nege?

— Linişte, se răsti el, dându-se jos din pat.

— Godric.

— Vrei să încetezi cu asta? rosti printre dinţi, întorcându-se spre ea în întuneric.

Simţea că trebuie să plece, ca să nu spună – sau să facă ceva ce ar fi putut să regrete. Însă ea nu renunţa. El îi simţi degetele încleştându-se pe propria încheietură, feminine şi puternice. Rămase nemişcat.

— Unde te duci? şopti ea.

Îi simţea încă parfumul şi îşi dădu seama, spre groaza lui, că probabil i se imprimase în piele.

— Afară.

— Unde?

Rânji, deşi ea nu putea să-l vadă în întuneric.

— Tu unde crezi? Mă duc în St. Giles. Să-l găsesc pe ucigaşul iubitului tău. Să-mi îndeplinesc misiunea de Fantomă.

— Dar… Vocea i se stinse, devenind o şoaptă. Dar nu vreau să pleci, Godric. Mi se pare că sufletul tău piere puţin câte puţin de fiecare dată când ieşi şi te transformi în Fantoma din St. Giles.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să facem acest pact, milady. Îşi încordă mâna, însă nu făcu niciun gest ca să-şi retragă încheietura dintre degetele ei. Ai vrut să cercetez. Ei bine, am să cercetez luând înfăţişarea Fantomei. Te-ai răzgândit? Vrei să renunţ să-l mai vânez pe ucigaşul lui Fraser-Bumsby?

O putea auzi cum respira în întuneric, imaginându-şi cum ar fi să simtă mângâierea părului ei pe braţ. Ea ezită, şi în acea clipă *încremenită în timp,* inima lui păru să stea în loc, dorind – *sperând* – deşi nu era sigur la ce anume.

Într-un final, degetele ei alunecară de pe încheietura lui şi odată cu ele păru să-l părăsească şi căldura trupului.

— Nu.

— Atunci am să mă ţin de partea mea de înţelegere.

Nu mai aşteptă să vadă daca ea mai avea ceva de spus. Ieşi din încăpere.

Ajuns la parter, îmbrăcă rapid costumul de Fantomă, alungându-şi cu hotărâre orice gând din minte, şi se pierdu în noapte.

Douăzeci de minute mai târziu, Godric se plimba pe o alee din St. Giles. Capra cu un Corn era o tavernă destul de cunoscută. Simplul fapt că valetul lui Fraser-Bumsby avusese o legătură cu spelunca ar fi trebuit să-l facă pe d'Arque suspicios în privinţa motivelor lui Harris.

Însă vicontele cu siguranţă că nu cunoştea atât de bine St. Giles cum îl cunoştea el. Capra cu un Corn se afla la parterul unei clădiri din cărămidă şi lemn uşor înclinate într-o parte. Capra de pe firma din lemn închis la culoare din colţul clădirii nu avea niciun corn… pe cap. Cornul din nume se afla de fapt în altă zonă pe corpul animalului. În locul acela se făcea negoţ cu orice era ilegal în St. Giles: gin, prostituţie şi negoţul de obiecte furate. Mulţi tâlhari folosiseră Capra cu un Corn ca sediu al operaţiunilor.

Godric se gârbovi în întuneric până ce-l văzu pe băiatul care lucra acolo ieşind să arunce lăturile în canal.

— Băiete.

Copilul era de-al locului în St. Giles. Făcu ochii mari, însă nu încercă să fugă atunci când Godric îşi arătă chipul. Însă nici nu se apropie. Godric îi aruncă o monedă.

— Spune-i lui Archer că vreau să discutăm ceva… şi te rog să-l informezi că intru după el dacă nu iese în două minute.

Băiatul vârî moneda în buzunar şi fugi înapoi în tavernă fără să scoată un cuvânt. Godric nu avu mult de aşteptat. Un bărbat înalt şi slab îşi feri capul ca să nu se

lovească de pragul de sus în timp ce ieşea din speluncă. Îşi corectă postura şi privi prudent în jur înainte să-l zărească pe Godric, părând resemnat, însă plin de resentimente.

— Ce vrei de la mine, Fantomă?

— Vreau să aflu ce ştii despre un bărbat pe nume Harris.

— Nu ştiu nici unu' Arris. Archer îşi feri pentru o clipă privirea, însă Godric nu putea deduce nimic din asta. Archer avea mereu un aer viclean. Tenul lui era de un alb-gălbui bolnăvicios, palid precum un animal acvatic care locuieşte într-o peşteră. Ochii îi erau bulbucaţi şi şterşi, părul avea o nuanţă închisă, fadă, şi atârna unsuros pe craniul cârciumarului.

Godric ridică o sprânceană, rezemându-se de clădire, cu braţele încrucişate.

— Valetul care a văzut cum a fost ucis Roger Fraser-Bumsby în St. Giles?

— Sunt mulţi ucigaşi în St. Giles, ridică Archer din umeri.

— Minţi. Godric vorbi din ce în ce mai încet, aproape că şoptind uşor. Fraser-Bumsby era un filfizon. S-a organizat o mare vânătoare imediat după ce a fost ucis. Întregul St. Giles îşi aminteşte.

— Şi? întrebă cârciumarul grosolan. Ce-are a face cu mine?

— Bunurile lui au fost trimise aici la câteva săptămâni după crimă.

— Aşea, şi?

— Cine le-a luat?

Cârciumarul horcăi într-un mod ciudat – ceea ce părea să însemne pentru el să râdă.

— Jur, Fantomă! Jur pe mormântul maică-mii, serios că jur. Nu-mi amintesc cine ar fi putut să fure chestiile lu' Arris.

Godric făcu un pas mai aproape. Cârciumarul

schelălăi şi se dădu înapoi, cu mâinile ridicate.

— Aşteaptă! Aşteaptă! Ştiu şi ceva ce ţi-ar plăcea s-auzi.

Godric îşi înclină capul.

— Ce anume?

Archer îşi linse buzele, agitat.

— Cică Arris a murit.

— Când?

Archer clătină din cap.

— Nu ştiu, acum multă vreme. Poate chiar înainte să vină cineva să-i caute lucrurile.

Godric îl cântări din ochi pe cârciumar preţ de-un minut. Poate că se născuse Archer un mincinos, însă Godric fu de părere că de data asta chiar spunea adevărul. Ar fi putut să-l ameninţe şi să-l intimideze mai mult, însă i se păru c-ar fi fost o pierdere de vreme.

Uşa de la Capra cu un Corn se trânti de perete şi trei soldaţi ieşiră clătinându-se, beţi criţă.

— Dacă mai afli ceva, vreau să ştiu. Godric îi aruncă o monedă bărbatului şi se întoarse ca să se strecoare pe o alee, făcându-se repede nevăzut.

Luna, cu lumina sa palidă şi neputincioasă, era numai un oval zeflemitor deasupra lui. În spatele lui, auzea un râs sălbatic şi zgomotul făcut de nişte butoaie izbite de caldarâm. Nu se întoarse.

Simţea că cineva îl urmăreşte, iar inima îi bătea să-i sară din piept de bucurie. Deodată resimţi furia din acea seară, mai vie şi mai pură ca oricând.

„Cum îndrăznea?”

Renunţase la casa lui, la singurătate, la liniştea interioară şi la *trupul* lui blestemat pentru ea, şi *aşa* îl răsplătea ea? Imaginându-şi că era altcineva când îşi vâra mădularul în ea? Iniţial numai bănuise acest lucru, dar refuzase să-l accepte. Însă astă-seară, ceva în comportamentul ei – felul în care se purtase, refuzul de a-l

privi în ochi, ba chiar faptul că nu voia să-l lase să *facă dragoste* cu ea aşa cum se cuvenea, la naiba – toate astea îi treziseră îndoiala. După care îşi dăduse seama: nu cu el şi-o trăgea de fapt. Nu ştia dacă ea visa la Fraser-Bumsby, la d'Arque sau la vreun bărbat pe care el nici nu-l întâlnise, dar asta conta prea puţin. Nu avea de gând să se lase folosit ca un afurisit de înlocuitor.

Veniră de după colţul din faţă, călărind la pas, iar el era atât de distras, că nici nu-şi dădu seama că ei erau acolo, până nu se apropiară. Godric nu ştia cine era mai surprins: el sau dragonii.

Călăreţul din dreapta îşi reveni primul, scoţând sabia şi lovind calul, să gonească înainte. Nu putea să depăşească un cal în galop, iar aleea era îngustă. Godric se lipi de zid, de cărămizile murdare din spatele său. Cel dintâi dragon se năpusti pe lângă el, calul aproape atingând uşor tunica lui Godric, însă cel de-al doilea, mai lent, fu şi mai isteţ. Soldatul lovi calul cu genunchii până ce bestia îl încolţi, ameninţând fie să-l strivească de cărămizi, fie, mai probabil, să-l străpungă cu vârful ascuţit al unei săbii. Nu avea loc să se ferească de calul asudat care fornăia. Privi în sus şi văzu balconul de lemn hodorogit, care atârna de clădirea de care el era lipit, precum o adăugire ulterioară construcţiei. Era posibil să nu-i susţină greutatea, însă nu mai avea de ales acum.

Godric îşi întinse braţele în sus şi sări, apucând una dintre balustradele balconului. Îşi răsuci picioarele în sus, cu umărul stâng în dureri din cauza copcilor, care începeau să se desfacă. Deodată, picioarele lui fură aproape de capul calului, care tresări. Dragonul trase tare de frâie, încercând să controleze bestia, care se ridică pe două picioare.

Godric se răsuci brusc şi ateriză în spatele calului, rostogolindu-se în vreme ce lovea pavajul rigid, şi se înălţă cu sabia cea lungă în aer.

Însă primul dragon îşi întorsese deja calul, prinzându-l

pe Godric între cei doi călăreţi. Singurul lucru care-l bucura era că păreau să fie singuri – o patrulă călare formată din numai două persoane.

— Predă-te! strigă cel de-al doilea dragon, întinzând mâna după pistolul de sub şa.

La dracu'! Godric sări către bărbat, prinzându-l de braţ înainte ca acesta să apuce să scoată pistolul şi trase tare. Dragonul căzu pe jumătate, într-o parte a şeii. Calul sări în lături în clipa în care greutatea din spinarea sa se schimbă, iar bărbatul fu răsturnat la pământ.

Godric se întoarse către primul dragon chiar la timp pentru a para o lovitură de sabie îndreptată către capul său. Era pe jos, într-o poziţie care nu-l avantaja, dar nu voia să se retragă. Încercă o lovitură asupra bărbatului de pe cal şi văzu chiar la timp cum îi licăriră ochii celuilalt.

Sau poate nu *chiar* la timp.

O lovitură în spate îl doborî şi căzu în genunchi. Capul i se învârtea din cauza ameţelii, însă dorinţa lui de a riposta era cu atât mai mare. Godric se răsuci şi apucă picioarele atacatorului, răsturnându-l. Se aruncă peste celălalt bărbat, care era culcat pe spate, încălecându-l, şi…

Drăcia dracului! Dragonul chiar n-ar fi trebuit să-l lovească între picioare. Godric trase aer în piept de durere, sări în spatele soldatului şi îl lovi cu pumnul în faţă, de mai multe ori la rând, simţind o satisfacţie sălbatică la fiecare *lovitură* în carnea celuilalt, pe aleea întunecată. În spatele lui, celălalt dragon striga ceva, iar copitele calului zăngăneau periculos de aproape de locul în care ei erau întinşi, însă lui Godric pur şi simplu nu îi păsa.

Numai sunetul mai multor cai care se apropiau îl făcu să se oprească. Se holbă la bărbatul de sub el. Ochii dragonului erau umflaţi, iar buzele îi erau sparte şi sângerau, însă era încă în viaţă şi încă se zbătea. Slavă Domnului!

În mai puţin de o secundă îşi revenise şi alerga, caii

urmându-l îndeaproape. Se urcă pe un butoi aflat la colţul unei case, după care se căţără, sprijinindu-se pe degetele de la picioare şi pe vârful degetelor de la mâini pentru a ajunge pe acoperiş.

De jos se auzi un strigăt, însă nu se grăbi să privească înapoi, fugind pur şi simplu pe acoperiş, chiar dacă ţiglele desprinse alunecau şi se prăbuşeau dedesubt, în stradă. Alerga, în vreme ce sângele îi pompa în piept şi nu se opri până ce nu ajunsese la un kilometru depărtare.

Atunci şi numai atunci, în vreme ce se apleca, gâfâind rezemat de un horn, îşi dădu seama că încă era urmărit.

Godric îşi scoase sabia scurtă, privind cum silueta subţire ajunse cu prudenţă la marginea acoperişului şi începu să coboare cu agilitate. Aşteptă până ce băiatul ajunse în dreptul lui. Godric îl înşfăcă de guler, dându-i capul pe spate şi ducându-i sabia scurtă la gâtul dezgolit.

— De ce mă urmăreşti?

Nişte ochi vioi, inteligenţi scânteiară şi se fixară într-ai lui, însă băiatul nu făcu nicio încercare să se elibereze din strânsoare.

— Groparu’ Jack a zis că vreţi informaţii despre hoţii de fetiţe.

— Şi?

Gura cea largă se arcui fără voioşie.

— Io-s unu’ dintre ei.

*

Douăzeci de minute mai târziu, Godric privi cum băiatul se îndopa cu ceai şi pâine unsă cu generozitate cu unt. Îşi reevaluase estimarea cu privire la vârsta presupusului hoţ de fetiţe, mai scăzând nişte ani. În clipa în care îl văzuse pentru prima oară pe băiat, Godric crezu că era un tânăr, dar asta numai pentru că avea înălţimea unui bărbat adult. Acum, stând în bucătăria Căminului pentru

Orfani şi Copii Abandonaţi, văzu mai bine obrajii netezi ai băiatului, gâtul subţire şi liniile fine ale maxilarului. Nu putea avea mai mult de cincisprezece ani.

Părul lui castaniu era strâns la spate cu un şnur jerpelit şi şuviţele care ieşeau din coadă îi încadrau chipul oval. Purta o vestă unsuroasă, o haină mai mare cu câteva numere şi o pălărie moale, trasă peste sprânceană, pe care nu se sinchisise să o dea jos nici înăuntru. Încheieturile sale erau subţiri şi destul de delicate, iar unghiile de la ambele mâini erau pline de murdărie.

Băiatul îi surprinse holbându-se şi ridică bărbia în mod sfidător, cu colţurile gurii încă murdare de ceai cu lapte.

— Ce?

Winter Makepeace, care stătea lângă Godric, se mişcă.

— Cum te cheamă?

Băiatul ridică din umeri şi, pentru că nu simţi nicio ameninţare imediată, îşi îndreptă atenţia către farfuria cu pâine aflată dinaintea lui.

— Alf.

Scoase o lingură plină de gem de căpşuni dintr-un vas de argilă, pe care o trânti pe o felie de pâine deja unsă cu unt şi îndoi felia. După care înfulecă jumătate din ea.

Godric schimbă o privire cu Winter. Fusese necesară ceva muncă de convingere – precum şi o ameninţare sau două – ca să-l facă pe Alf să intre în casă. Godric nu îndrăznise să rămână afară în St. Giles în vreme ce dragonii umblau pe-acolo, şi cu siguranţă că nu avea să aducă un băiat ciudat în propria casă. Mai ales după ce băiatul mărturisise că era unul dintre hoţii de fetiţe.

— De cât timp lucrezi pentru hoţii de fetiţe? întrebă Winter cu vocea lui gravă şi calmă.

Alf înghiţi şi sorbi lung din ceai.

— Cam de fro’ lună, da’ nu mai lucrez pentru afurisiţii ăia.

Winter îi reumplu ceaşca fără să spună nimic, însă Godric nu avea la fel de multă răbdare.

— M-ai făcut să cred că *încă* eşti unul dintre hoţii de fetiţe.

Alf se opri din mestecat şi ridică privirea, cu ochii mijiţi.

— Şi sunt tot ce-o să primeşti. Nici unu' dintre hoţii ăia de fetiţe n-o să vorbească cu tine. Aşa că să te mulţumeşti cu mine.

Winter îl privi pe Godric şi clătină uşor din cap. Acesta din urmă oftă. I se părea dificil să-l interogheze pe băiat în vreme ce vocea lui era aproape şoptită, doar ca să nu poată fi recunoscută în viitor. Şi-apoi, Winter avea mult mai multă experienţă cu băieţii. Chiar şi cu cei mai îndărătnici.

— Cum ai devenit hoţ de fetiţe? întrebă Winter.

Întinse mâna după franzelă şi mai tăie două felii. Godric ridică din sprâncene. Alf deja mâncase jumătate de franzelă.

— Vorba umblă repede, zise Alf întinzând bucăţi mari de unt pe pâine. Preferă să lucreze în echipe, câte doi. Am aflat că unul dintre hoţii de fetiţe a fost călcat de o trăsură. I-a zdrobit capul şi într-o zi a murit. Aşa că a rămas un loc liber. Se plătea bine. Făcu o pauză ca să mai ia o înghiţitură zgomotoasă de ceai înainte de a întinde gemul pe pâine.

— Slujba era bună.

— Şi-atunci de ce nu mai lucrezi ca hoţ de fetiţe? întrebă Winter calm.

Pâinea lui Alf era pregătită, iar gemul curgea pe lateral, însă el doar se uita.

— Era una din fetele mici. O chema Hannah. Avea părul roşcat, da. Nu avea mai mult de cinci ani sau cam aşa. Vorbea întruna, nu-i era frică de mine sau ceva, chiar dacă mătuşă-sa ne-o vânduse nouă. Io şi cu Sam am dus-o la atelier şi părea să-i fie destul de bine…

— Bine? mârâi Godric încet. Le pun la muncă grea pe

fetiţele alea, le bat şi abia dacă le dau să mănânce.

— Sunt şi mai rău de-atât. Vorbele lui Alf erau sfidătoare, dar evita să-l privească pe Godric în ochi. Lupanare, cerşetori care le-ar scoate ochii doar ca să le facă mai demne de milă.

Winter îl privi pe Godric ca pentru a-l potoli.

— Ce s-a întâmplat cu Hannah, Alf?

Alf îşi înfipse degetele murdare în pâinea îndoită până când gemul roşu începu să curgă.

— Nu mai era acolo când m-am dus eu pe urmă. N-au vrut să-mi spună ce s-a întâmplat cu ea. Pur şi simplu a… dispărut. Alf se uită în sus, după care privirea lui se înfurie şi ochii i se umeziră. Pe urmă m-am oprit. N-am vrut să le fac rău fetiţelor mici.

— Foarte curajos din partea ta, zise Winter încet. Îmi închipui că hoţii de fetiţe n-au reacţionat prea bine la dezertarea ta.

Alf râse zgomotos, ridicând într-un final pâinea murdară cu gem.

— Nu prea-nţeleg ce înseamnă *dezertare,* da’ sigur le-ar face plăcere să mă trimită la culcare c-o lopată.

— Spune-ne unde sunt, *cine* sunt şi rezolvăm noi problema, mârâi Godric.

— Nu-s doar într-un loc, zise Alf, vorbind serios. Sunt *trei* ateliere despre care ştiu şi probabil că-s şi mai multe de-atât.

— Trei? oftă Winter. Cum de nu ne-am dat seama?

— Îs vicleni, nu-i aşa? Alf îndesă pâinea în gură şi pentru o clipă nu mai zise nimic în timp ce mesteca. Apoi înghiţi. Cel mai bine este s-o faceţi noaptea. Au paznici, da’ toată lumea e mai somnoroasă noaptea. Pot să v-arăt.

— Va trebui să ne mişcăm rapid, zise Godric, uitându-se la Winter, care încuviinţă. Poţi să-mi arăţi mâine-noapte?

— Da, să trăiţi!

Alf luă restul de pâine tăiată şi o îndesă într-unul din

buzunarele hainei.

— Aş face bine să plec, înainte să se dea stingerea.

— Eşti bine-venit să rămâi aici, zise Winter.

Alf clătină din cap.,

— Mulţumesc, dar nu-mi place să stau într-o casă aşa mare.

Godric se încruntă.

— O să fii în siguranţă?

Alf înclină din cap, zâmbind cinic.

— Sunteţi îngrijorat că nu mă mai întorc mâine? Nu, nu mă prinde nimeni, decât dacă vreau. Mulţam pentru ceai.

Şi dispăru pe uşa din bucătărie.

— La dracu', ar trebui să-l urmăresc, mormăi Godric.

Însă Winter clătină din cap.

— Nu vrem să-l speriem. Şi-apoi, am văzut dragonii pe aleea din spate mai devreme.

Godric trase o înjurătură.

— M-au urmărit. Asta ar putea să însemne că îmi va fi mai greu să ajung acasă. Îl privi pe Winter: Chiar crezi că băiatul va fi în siguranţă până mâine?

Winter ridică din umeri în vreme ce punea pâinea deoparte.

— Nu mai ţine de noi acum.

Iar Godric se gândea c-ar trebui să se mulţumească numai cu acel gând până în seara zilei următoare.

*

Vocile de bărbaţi care se auzeau dincolo de fereastră o treziră pe Megs dintr-un somn agitat. Clipea nedumerită, uitându-se în jur. Se luminase, însă era atât de devreme, încât Daniels nu venise încă să o trezească şi să o ajute să se îmbrace.

Megs se ridică şi se îndreptă spre fereastră, trăgând

draperiile pentru a privi către curte. Godric stătea în picioare, înfăşurat într-o pelerină şi vorbea cu un bărbat cu tricorn. Se uită bine la ei. Era ceva ciudat la celălalt bărbat, ceva în postura ţeapănă a lui Godric care nu-i dădea pace. Apoi bărbatul cu tricorn privi în sus către casă, şi lui Megs i se tăie răsuflarea.

Era căpitanul Trevillion.

Se răsuci şi îşi găsi halatul de casă, trăgându-l pe ea în timp ce ieşea din cameră, pornind în jos, pe scări. Însă înainte de a ajunge la intrarea din hol, uşa se deschisese, iar soţul ei tocmai intra.

— Godric! strigă ea.

El privi în sus, iar ea rămase pe loc, cu gura căscată. Părea obosit şi furios. Nu-şi amintea când anume coborâse toate scările, însă ridicase mâinile spre faţa lui, vrând să-l aline. El îi dădu mâinile la o parte. Ea clipi, fixându-şi privirea într-a lui şi îşi dădu seama că se uita la ea complet absent. Nu o iertase pentru noaptea de dinainte.

— Ce s-a întâmplat în St. Giles? întrebă ea cu voce blândă. Îşi dorea atât de mult să-l atingă, să se asigure că era teafăr şi nevătămat. De ce te-a lăsat căpitanul Trevillion să pleci?

— Godric.

Vocea surprinsă a doamnei St. John se auzi dinspre scări, iar Megs se întoarse şi o văzu, împreună cu cele trei surori ale lui Godric.

Moulder apăru de nicăieri.

— Domnule?

— De ce s-a trezit toată lumea atât de dimineaţă? mormăi Godric.

— Ai fost plecat? întrebă încet Sarah.

— Nu-i treaba ta, spuse fratele ei lipsit de emoţie, îndreptându-se către partea din spate a casei.

— Dar… începu mama vitregă.

— Lăsaţi-mă cu întrebările, mârâi fără să *se* uite

înapoi şi dispăru undeva în hol.

Doamna St. John o privea neputincioasă pe Megs, în timp ce ochii îi înotau în lacrimi.

— Voi vorbi eu cu el, spuse Megs cu toată siguranţa de care fu în stare, înainte să se grăbească în urma lui Godric.

Dacă n-ar fi fost mama-soacră şi lacrimile ei, n-ar fi îndrăznit să-l înfrunte din nou atât de curând după dezastrul din seara de dinainte. Îl rănise, iar el spusese destul de hotărât că nu o voia prin preajmă.

Ei bine, trebuia să o suporte chiar şi aşa. Deschise uşa camerei lui de lucru fără să mai ciocăne. Înăuntru, Godric îşi turna un pahar cu coniac şi vorbea cu Moulder.

— La locul obişnuit. Să te asiguri că nu eşti urmărit

— Da, domnule.

Moulder părea uşurat să se facă nevăzut. Megs închise uşa în urma lui şi-şi drese glasul.

— Pleacă, mârâi Godric, dând peste cap jumătate din lichidul chihlimbariu.

Megs tresări. Chiar era ca un urs ascuns în bârlogul lui. Trase adânc aer în piept.

— Nu. Sunt soţia ta.

El înclină din cap, cu buzele lui frumoase arcuite.

— Chiar eşti?

Ea îşi simţi chipul îmbujorându-se.

— Da.

Atunci Godric privi în altă parte, de parcă nici nu Tar mai fi interesat persoana ei. Îşi scoase mantia şi haina cu mişcări rigide.

Megs clipi, uimită. Pe sub mantie, Godric purta un costum maro-deschis şi nu era nici urmă de costumul de arlechin. El apăsă cu degetele într-un panou aflat lângă cămin, şi panoul se deschise, dezvăluind un dulap ascuns. Îl privi scoţându-şi sabia scurtă dintr-un buzunar ascuns pe interiorul mantiei şi aşezând-o în dulapul secret.

Ea păşi puţin mai în faţă.

— Te-a urmărit căpitanul Trevillion?

— Da. El şuieră printre dinţi în timp ce-şi scoase cu băgare de seamă cămaşa, trăgând-o peste cap, iar ea icni. Rana se deschisese, o dâră de sânge scurgându-se lent pe spinarea lui masivă. Din St. Giles. Se pricepe chiar bine la asta. De câteva ori nici măcar n-am fost sigur că mai e în spatele meu.

Ea îi ridică iute cămaşa şi începu să o sfâşie în bucăţi – oricum era distrusă de petele de sânge.

— Sunt atât de fericită că nu purtai costumul de Fantomă în noaptea asta.

— Dar l-am purtat.

Mâinile ei încremeniră pe cămaşă, în timp ce privi fix în ochii lui cenuşii.

— Ce vrei să spui?

El ridică din umeri şi apoi tresări.

— Ştiam că mă urmărea şi că va profita fără îndoială de ocazie ca să mă dea în vileag dacă îl duceam acasă. Din fericire, aveam un plan de rezervă exact pentru cazuri de acest fel. Am lăsat cu ani în urmă un rând de haine în grija unei văduve bătrâne. N-am avut decât o clipă la dispoziţie să mă strecor în imobilul ei aglomerat şi să mă schimb de costumul de arlechin. De fapt, rosti el gânditor în timp ce se zgâia la paharul cu coniac, e chiar un miracol că Trevillion nu mi-a pierdut urma în clădire. Dar, pe de altă parte, am spus că e bun.

— Mă bucur că îl admiri.

Megs rupse o fâşie din cămaşa lui cu o mişcare violentă. O făcu ghem şi o înmuie fără alte comentarii în paharul lui cu coniac.

— E coniac franţuzesc scump, îi reproşă Godric cu blândeţe.

— Iar spinarea ta este carne englezească scumpă, dădu ea un răspuns uşor absurd înainte să apese pânza

umedă pe rană.

El bombăni.

— O, Godric. Ea îi şterse cu o grijă plină de tandreţe pielea înfierbântată, cu degete tremurânde. Ce s-a întâmplat azi-noapte?

Îi aruncă o privire peste umăr, cu ochii licărind, iar pentru o clipă ea crezu că are să spună ceva ce amândoi aveau să regrete.

— L-am interogat pe proprietarul unei taverne pentru tine.

— Şi?

Îşi încleştă maxilarul.

— Mă tem că n-am aflat prea multe. Se crede că valetul care a anunţat moartea lui Fraser-Bumsby a murit şi el.

Mâna ei încremeni pe pielea lui.

— A fost ucis?

Clătină din cap.

— Poate. Chiar nu ştiu. Însă cu siguranţă este dubios că singurul martor a dispărut, după care şi-a dat duhul chiar după ce a fost omorât Fraser-Bumsby.

Rana lui nu mai sângera, iar spinarea îi era curată. Cu toate acestea, ea continua să ţină pânza cu grijă pe pielea lui, pentru că nu voia să înceteze să-l atingă.

— Şi ce facem acum?

— Valetul trebuie să aibă familie sau, prieteni, se încruntă Godric. În ultimă instanţă, pot să-l întreb pe d’Arque din nou despre Fraser-Bumsby.

— Dar pot să fac şi eu asta…

— Nu.

Se depărtă iute de ea. Clipi când auzi asprimea din glasul lui, rămânând cu mâna în aer. El făcu o grimasă şi privi în altă parte, înşfăcând un halat care fusese aşezat pe spătarul unui scaun.

— Dacă valetul a fost ucis intenţionat, Megs,

înseamnă că mai există cel puţin o persoană care este dispusă să ucidă pentru a ascunde şi acest asasinat. Nu vreau să te bagi în chestia asta.

— Godric…

— Am făcut o înţelegere, zise Godric, în timp ce îmbrăcă halatul şi încheie nasturii. Eu m-am ţinut de cuvânt.

Îi susţinu privirea încă o clipă înainte de a arunca bucata de pânză însângerată pe jos. Mai târziu trebuiau s-o ardă pentru ca servitorii să n-o vadă.

— Foarte bine.

Umerii lui se relaxară în mod evident. Ea îşi împreună mâinile rămase libere.

— Mai devreme ai spus că aveai o problemă de-a Fantomei de rezolvat în St. Giles. Pot să întreb despre ce era vorba?

Ochii lui se îngustară, iar pentru o clipă ea crezu că n-o să-i răspundă.

— Eram pe urmele unui grup de bărbaţi care fură fetiţe şi care le pun să muncească până la epuizare făcând ciorapi de dantelă. Li se spune hoţi de fetiţe.

Megs rămase cu gura căscată de groază. Se gândi la fetiţele de la orfelinat, la slujnicele pe care tocmai le angajaseră. Gândul că cineva exploata copii la fel ca ele îi provoca greaţă.

— O, zise ea cu o voce stinsă.

El încuviinţă scurt.

— Acum, dacă ţi-am satisfăcut curiozitatea…?

Era un fel de a o trimite de-acolo, însă curiozitatea ei *nu era* satisfăcută.

— Şi ce faci cu spinarea ta? S-au desfăcut copcile.

— Nu-ţi bate capul, Moulder o s-o bandajeze mai târziu, spuse el cu asprime. Oricum o să se desfacă iarăşi când…

Se uită rapid către Megs şi închise gura. Ea avu o

presimţire groaznică.

— Când, Godric? şopti ea.

Colţul frumoasei lui guri lui se arcui în jos.

— La noapte, când o să mă întorc în St. Giles.

Capitolul 13

Aerul devenea din ce în ce mai rece în vreme ce calul mare şi negru al Helechinului urca Piscul Şoaptelor. Faith tremura de frig şi se înghesui în Helechin până când acesta căută într-unul dintre desagii lui şi scoase o pelerină.

— Pune asta pe tine, fetiţo, spuse el aspru, iar Faith luă pelerina, mulţumindu-i cu recunoştinţă.

Pini înalţi, mohorâţi şi negri se ridicau acum în jurul lor, iar în timp ce vântul foşnea printre ramuri, Faith păru să audă plânsete şi voci slabe. Când se uită, văzu rotocoale de fum atârnând, plutind în vânt...

din *Legenda Helechinului*

Artemis Greaves se strecura pe strada aglomerată din Londra, cu un pas rapid şi hotărât în acea dimineaţă. Avea numai vreo două ore pentru ea înainte ca Penelope să se trezească şi să o caute pentru a analiza fiecare detaliu al balului din seara de dinainte. Artemis oftă – deşi cu afecţiune. Dacă o crezuse până atunci frivolă pe Penelope, acum, când verişoara ei era hotărâtă să se mărite cu un duce, impresia se accentua în mod vădit. Erau tot felul de invitaţii ascunse, întâlniri „din întâmplare” plănuite şi gelozia aproape permanentă stârnită de domnişoara Royle, despre care Artemis bănuia că nici măcar nu ştia că se afla într-o strânsă rivalitate cu Penelope.

Toate acestea ar fi constitut o sursă. De amuzament

nevinovată, dacă n-ar fi fost la mijloc obsesia lui Penelope: Excelenţa Sa, ducele de Wakefield. Lui Artemis nu-i plăcea acest bărbat şi se îndoia profund că până la urmă avea să o facă fericită pe verişoara ei. Şi dacă se căsătoreau…

Se opri şi aproape că fu dărâmată de un hamal care căra două gâşte pe spate.

— Ai grijă, drăguţă, dădu din umăr bărbatul, destul de politicos, în timp ce trecea pe lângă ea.

Artemis înghiţi în sec şi îşi continuă drumul, mişcându-se uşor prin toată vânzoleala – oameni care se călcau în picioare, alergau, şchiopătau şi se împiedicau. Străzile Londrei erau asemenea unui râu imens de oameni care veneau şi plecau, se alăturau în graba lor, se despărţeau, se lăsau prinşi în vâltoarea vieţii. Trebuia să înoţi, altfel riscai să te îneci.

Dacă Penelope se mărita cu ducele de Wakefield, în cel mai bun caz Artemis s-ar fi mutat cu ea în noua ei casă, o fantomă palidă, pe urmele ei, aşa cum se exprimase Excelenţa Sa. Ar fi continuat să fie servitoarea lui Penelope şi, poate, în cele din urmă, ar fi fost o mătuşă bună pentru copiii ei. În cel mai rău caz, Penelope s-ar fi hotărât că nu mai avea nevoie de ea.

Artemis trase aer în piept, cutremurându-se. Însă toate aceste griji erau legate de ce avea să vină. Deocamdată avea probleme mai importante de care să se ocupe.

Douăzeci de minute mai târziu, se apropie într-un final de destinaţie: magazinul mic al unui bijutier dintr-o zonă nu prea grozavă a Londrei. Îi luase lui Artemis luni întregi de întrebări atent formulate doamnelor pe care le cunoştea, ca să afle adresa unui magazin potrivit. Întrebările ei ar fi putut isca vorbe şi ar fi putut declanşa bârfe dacă ar fi fost mai directă în cercetările ei.

Artemis privi rapid şi prudent în jur şi deschise uşa micului magazin. Camera era întunecată şi aproape goală.

Un bătrân stătea jos în spatele unei tejghele înalte, pe care erau expuse câteva inele, brăţări şi coliere. Era singura clientă din magazin.

Vânzătorul ridică privirea spre intrare. Era un bărbat mic, cocoşat, cu un nas foarte mare şi piele tare, plină de riduri. Purta o perucă veche, cenuşie, şi vestă şi haină roşii. Privirea lui părea să-i cântărească vestimentaţia: nu era bogată. Artemis îşi stăpâni impulsul de a-şi pleca uşor capul.

— Bună dimineaţa, zise el.

— Bună dimineaţa, răspunse ea, luându-şi inima în dinţi. *Trebuia* să facă asta – nu exista nicio altă cale. Am înţeles că uneori cumpăraţi bijuterii.

El clipi şi spuse cu prudenţă:

— Da?

Se apropie de tejghea şi scoase un săculeţ mic de mătase din buzunar. Şnururile erau înnodate şi îi trebui un minut să le descurce, în timp ce-i venea să plângă. Era cel mai de preţ obiect pe care-l avea. Insă nevoia era mai presus de sentimentalisme.

Şnururile cedară într-un final şi reuşi să-şi deschidă săculeţul, scoţând comoara dinăuntru. Verdele şi auriul sclipeau, chiar şi în întunericul din magazin, preschimbând valoarea reală a colierului: ea ştia că piatra nu era preţioasă, iar aurul era de fapt doar într-un strat suflat.

Cu toate acestea, ea privea micul pandantiv cu la fel de multă admiraţie ca atunci când se aflase pentru prima oară în mâinile ei, în urmă cu aproape treisprezece ani, cu ocazia celei de-a cincisprezecea aniversări. Ochii îi scânteiaseră de anticipare şi nerăbdare când el îi întinsese punguţa de mătase, şi nu întrebase niciodată de unde venea colierul, fiindu-i parcă teamă.

Privi cum bijutierul îşi aşează ochelarii la ochi, trase o lampă mai aproape şi se aplecă înainte, cu o lupă în mână. Filigranul delicat al aurului din jurul pietrei vezi strălucea în

lumină. Pandantivul avea forma unei lacrimi, iar lanţul ataşat era mult mai ieftin şi mai prost.

Bijutierul luă un aer aspru şi se aplecă mai aproape, după care se uită fix la ea.

— De unde aveţi asta? întrebă pe un ton foarte aspru.

Zâmbi nesigură.

— L-am primit în dar.

Ochii bătrânului, vioi şi limpezi, zăboviră asupra hainelor ei obişnuite.

— Mă îndoiesc.

Ea clipi drept răspuns la nepoliteţea lui.

— Poftim?

— Domnişoară, zise bijutierul lăsându-se pe spate şi uitându-se către colierul care încă se afla pe tejghea. Acesta este un smarald turnat în ceea ce bănuiesc a fi aur aproape pur. Fie îl vindeţi pentru stăpâna dumneavoastră, fie l-aţi furat.

Artemis reacţionă fără să chibzuiască. Smulse colierul şi, apucând de fuste, fugi din magazin, fără să ia în seamă strigătele vânzătorului. Inima îi bătea precum a unei căprioare, în vreme ce fugea pe stradă şi ocolea trăsuri, aşteptându-se în orice moment să audă ţipetele celor care o urmăreau în spatele ei. Nu se opri din alergat decât după ce rămase fără aer şi fu nevoită să meargă la pas.

Nu-i spusese vânzătorului numele ei. Nu ştia cine era şi deci nu putea trimite pe cineva după ea. Se cutremură la acest gând, după care privi rapid şi pe furiş la smaraldul care încă se afla în mâinile ei.

Îi făcea viclean cu ochiul, o avere pe care nu şi-o dorise niciodată, o comoară pe care nu putea să o vândă tocmai *pentru* că îi era prea dragă. Artemis râse cu amărăciune. Primise colierul în dar, însă nu avea nicio dovadă.

Dumnezeule, *de unde* luase Apollo colierul?

*

Amurgul se lăsa când Megs întră în grădină să se plimbe, după cina timpurie. Higgins curăţase aleile şi presărase pietriş fin, smulsese buruienile şi săpase straturile. Câteva narcise îşi întindeau curajoase capetele pe lângă casă, plantate şi uitate de vreun strămoş al lui Godric.

Megs se plimba şi se gândea. Grădinile erau nişte locuri atât de liniştite, chiar şi cele pe jumătate goale precum aceasta. Însă în curând ea şi Higgins aveau să poată adăuga trandafiri şi irişi, bujori şi margarete Michaelmas.

În cazul în care Godric ar fi lăsat-o să rămână atâta vreme.

Se încruntă. Se închisese în camera lui de când îşi făcuse apariţia dis-de-dimineaţă, ignorând atât chemarea la prânz, cât şi pe cea de la cină, deşi observase că i se duseseră sus tăvi cu mâncare. Măcar nu murea de foame închis acolo.

Se opri lângă bătrânul pom fructifer şi puse mâna pe scoarţa tare, cumva alinată de prezenţa lui. Lumina zilei aproape dispăruse, însă se uită îndeaproape la crengile de jos, în vreme ce inima începea să-i bată mai tare. Se vedeau muguri pe rămurelele care brăzdau crengile, era convinsă de asta. Poate…

— Megs.

Vocea lui era joasă, însă acolo, în grădină, părea fermă şi impunătoare. Se întoarse şi îl văzu pe Godric, care stătea în picioare în pragul de la Saint House, în timp ce lumina din spatele lui proiecta o umbră lungă, întunecată în grădină. Pentru o clipă se cutremură când văzu această imagine şi pe străinul întunecat care venise să-i invadeze grădina liniştită, după care îşi veni în fire. Era Godric şi cu siguranţă nu era un străin.

Era soţul ei.

Se îndreptă spre el şi, când fu aproape de el, întinse mâna către ea. O luă, ridicându-şi capul să-l cerceteze aşa cum scrutase scoarţa pomului, căutând semne că era viu.

— Vino, zise el şi o trase uşor în casă.

O conduse pe hol şi urcară scările, cu mâinile unite, şi, cu fiecare pas, inima ei bătea din ce în ce mai tare, astfel că aproape gâfâia când el deschise uşa propriei camere.

Erau aprinse lumânări, iar Megs clipi şi se uită la Godric. O privea cu pleoapele pe jumătate căzute. Intenţia care se întrezărea în ochii lui o intimida. Aproape că făcu un pas înapoi. Dar încă o ţinea de mână.

— Ţi-am făcut o promisiune, zise el. Şi am să mă ţin de cuvânt… dar nu ca înainte.

Şi deodată ştiu că vorbea despre ceea ce se întâmplase între ei în noaptea de dinainte.

— Îmi… îmi pare rău, îngăimă ea. N-am vrut să-ţi las impresia că îmi imaginam că eşti Roger. Nu îmi imaginam asta. Doar că prin ceea ce făceam mi se părea că-l trădez. Nu voiam să-l pierd din nou.

Buzele i se despărţiră, însă nu mai spuse nimic, pentru că în sfârşit îşi dădu seama pe cine înşela de fapt.

— Nu crezi că aş fi putut simţi acelaşi lucru faţă de Clara? întrebă el cu voce joasă. Nu crezi că a trebuit să sacrific ceva ca să-ţi ofer ceea ce voiai?

Îşi plecă ruşinată capul.

— Îmi pare rău, Godric.

Îi cuprinse chipul în palme şi o ridică pentru ca ea să-i vadă ochii cenuşii şi limpezi.

— Nu mai contează. Ceea ce contează acum este cum voi… vom alege să continuăm. Începând cu *asta.*

Îşi apropie gura de ea, încet, pentru ca ea să înţeleagă ce urma. Făcu ochii mari, după care îi închise, predându-se. Măcar atât putea face ca să-şi răscumpere vina.

Sărutul lui nu fu la fel ca acelea tandre de până acum. Fu o pecete, o promisiune, un pact al înţelegerii. Degetul lui mare îi apăsă pe bărbie, deschizându-i gura, lăsându-l să o guste, să-şi ceară dreptul. Îndoielile ei ajunseră din nou la suprafaţă, făcând-o să se încordeze, însă el nu-i permise să se retragă. O ţinu şi îi muşcă buza de jos, aşteptând până când rămase din nou nemişcată.

Deschise ochii şi observă că el o privea, urmărind-o chiar şi după ce îi dădu drumul buzei, scăldând-o încet cu limba lui fierbinte. Ea închise din nou ochii. Era un moment prea intim, prea personal.

Se opri în colţul gurii ei, peste care îşi trecu limba aproape gânditor, până când ea cedă înfiorată, deschizând buzele mai mult, invitându-l înăuntru.

El scoase un sunet gutural plin de plăcere, după care repetă gestul, iar ea îi prinse limba, gustând-o. Mâinile îi alunecară, oprindu-se pe gâtul ei, arcuindu-i capul pe spate aşa încât să fie complet deschisă, total vulnerabilă în faţa lui, iar gura ei servind drept jertfă.

Mâinile îi alunecară de pe gât în jos, pe corsaj, apoi pe talie, după care o ridică, mergând cu ea în braţe prin cameră, cu gura peste a ei, cu limba între buzele ei. O lăsă jos lângă pat şi numai atunci îşi ridică privirea. În vreme ce corsajul părea să o strângă – iar plămânii se luptau să respire – numai gura lui umedă şi pleoapele grele mai dădeau indicii asupra momentului.

— Dă-ţi hainele jos, porunci el.

Megs făcu ochii mari. El se aplecă, privind-o în ochi.

— Acum.

Gura ei se deschise, umflată şi extrem de sensibilă, iar ea îşi atinse buzele uşor cu limba, explorând.

— Vrei să mă ajuţi?

— Pot să desfac legăturile la care nu ajungi.

Atunci ea se aplecă şi începu să desfacă, stângace, corsajul. Nu era uşor pentru o doamnă să se dezbrace. De

obicei o ajutau Daniels şi două slujnice, pentru că necesita destul timp şi nu era nimic graţios în această activitate.

Şi într-un final avea să fie expusă.

Însă el stătea în picioare în faţa ei, la numai câţiva centimetri depărtare, şi îi cerea asta, aşa că se conformă. Mai întâi dădu jos corsajul, desfăcut şi desprins. Dădu să-l pună pe un scaun sau pe masă, însă el i-l luă înainte să apuce să facă ceva şi îl aruncă pe podea, în apropiere.

Îşi muşcă buza şi nu scoase niciun cuvânt, trecând la legăturile de pe talie. Fustele îi căzură la picioare şi ieşi din ele, dându-le încet cu piciorul la o parte. Îşi scoase încălţările, după care se aplecă să-şi ridice cămaşa şi să-şi dea jos ciorapii. El nu se clinti, iar capul ei aproape că-i atingea coapsa. Poziţia aceasta îi tăie răsuflarea.

Sau cel puţin ea crezu că poziţia era de vină.

Îşi îndreptă spatele, desculţă, şi începu să desfacă şnururile îngrozitoare ale corsetului. Întotdeauna se încurcau când încerca să le desfacă singură. Degetele îi tremurau şi scoase un sunet de frustrare când văzu că nodul se strânse şi mai tare. Lui Godric părea să nu-i pese, respirând încet şi nepăsător în faţa ei. După care ochii ei priviră în jos şi văzu…

Ei bine, nu era *complet* nepăsător.

Şnururile se desfăcură într-un final şi începu să tragă de ele prin inele, iar pieptul i se relaxă, sânii rămânând liberi. Îl privi din nou şi îi susţinu privirea întunecată, în timp ce îşi scotea corsetul.

El nu făcu decât să se uite rapid în jos, la trupul ei. Încă avea pe ea cămăşuţa. Îşi ridică privirea, pironind-o într-a ei.

— Totul.

Ştia că se va ajunge la asta, ştia că era hotărât să îi demonstreze că această noapte era diferită de toate celelalte nopţi de până atunci. Avea să o facă, deşi simţea că gâtul şi faţa îi luau foc, deşi motivul *pentru* care făcea

acest lucru nu mai era clar din cauza aerului sufocant şi a emoţiilor. Pentru că, deşi încă îşi dorea un copil – foarte, foarte mult –, era posibil să existe o nevoie şi mai urgentă.

Iar el stătea în picioare chiar înaintea ei, aşteptând-o să se dezbrace pentru el.

Întinse mâna să găsească tivul cămăşuţei şi o azvârli înainte să-şi dea seama, după care încremeni acolo, stând dezbrăcată în faţa lui.

El făcu ultimul pas care le uni trupurile – sfârcurile ei dezgolite lipindu-se de lâna fină a hainei lui. Îşi puse palmele pe umerii ei, înainte să îşi treacă degetele cu delicateţe peste sâni. Îi cuprinse în palme, simţindu-i voluptuoşi, ducându-şi degetele până la sfârcuri şi atingând cu unghiile sale tăiate scurt marginea care unea pielea rozalie cu cea palidă.

Ea icni, însă înainte de a putea spune ceva, el se aplecă rapid şi o ridică de parcă ar fi fost uşoară ca o pană, ceea ce în mod evident nu era.

O aşeză pe pat înainte ca ea să-şi dea seama pe deplin că el o căra şi că era complet goală, pe când el nu. Stătu acolo întinsă, în vreme ce el îşi scoase pantofii, haina şi vesta. Îşi ridică peruca cenuşie şi o lăsă pe masa de toaletă, după care se întoarse la ea. Se aştepta să continue cu dezbrăcatul, în schimb Godric îngenunche pe pat, târându-se până ce se pomeni deasupra siluetei ei subţiri, foarte aproape de ea, însă fără să o atingă. O privi sever cu ochii lui cenuşii până ce Megs ridică o mână şi îi atinse chipul.

El închise ochii, părând că atingerea ei era aproape dureroasă pentru el.

— Spune-mi pe nume.

Ea înghiţi în sec înainte, pentru a fi sigură că poate vorbi.

— Godric.

Ochii lui se deschiseră şi nu mai păreau la fel de reci.

— Megs.

Îşi înclină capul şi îi atinse buzele, uşor, o dată, de două ori, până ce gura lui se uni cu a ei, cerând voie să intre. Ea îl lăsă, tachinându-i limba cu a ei, deprinzându-se cu gustul şi atingerea buzelor lui. El întrerupse sărutul şi o privi încă o dată, întrebător.

— Godric, spuse ea supusă.

Şi păru să se liniştească. Limba lui intră adânc în gura ei, făcând-o să se arcuiască şi să se întrebe cât de diferit era el de Roger. Ea şi Roger se întâlniseră pe furiş, şi astfel, poate prin însăşi natura acestor întâlniri, raporturile lor fuseseră grăbite – o pasiune zorită, aproape necontrolată, care se sfârşea prea repede.

Lui Godric, în schimb, părea să-i facă plăcere pur şi simplu să o exploreze. Fără grabă, de parcă ar fi vrut să smulgă ceva de la ea. Ceva mai mult decât pasiune pură. Gândul acesta o făcu să nu se simtă în largul ei.

Godric îşi ridică brusc capul, de parcă şi-ar fi dat seama că nu mai era atentă, şi o privea încruntat cu ochii lui cenuşii, atinşi de furtună.

— Spune-mi pe nume.

— Godric, şopti ea.

Îşi cobori gura pe sânul ei drept, dezmierdând zona din jurul sfârcului sensibil înainte de a se înfrupta din el.

Ea icni, în vreme ce mâinile-i fugiră instinctiv către părul lui tuns scurt, încercând în zadar să apuce şuviţele prea scurte. El sugea cu forţă, cu limba atingând partea de sub sfârc, iar degetele de la cealaltă mână mângâind celălalt sân. Acest moment de plăcere fu atât de intens, încât ea deschise gura fără să poată scoate vreun sunet.

Se îndreptă spre celălalt sân, trecându-şi limba peste el, înainte să se delecteze degustându-l timp de câteva minute bune. Picioarele ei se mişcară agitate, iar coapsele i se încordară.

Îşi ridică din nou capul, privindu-i sânii, acum roşii şi

umezi.

— Numele meu.

— G… Godric.

Îi mângâie sfârcurile cu degetele mari – drept recompensă sau pedeapsă, nu era nici ea sigură –, în acelaşi timp sărutându-i trunchiul şi coborând spre abdomen. Se îndrepta în aceeaşi direcţie ca şi în noaptea dinainte, iar ea se încordă din instinct.

Îşi puse ambele mâini pe şoldurile ei şi o sărută în tihnă, chiar acolo unde începea părul cârlionţat.

Apoi îi privi chipul.

Îşi umezi buzele înainte să spună:

— Godric.

O privi în vreme ce mâinile lui o apucară de coapse şi le desfăcură încet, împingând până ce picioarele ei fură complet depărtate.

Apoi privi în jos.

Din instinct, ea încercă să-şi unească din nou picioarele, însă mâinile lui erau puternice şi ferme. Nici măcar Roger nu o examinase atât de îndeaproape. Atât de intim. Încăperile în care se întâlneau erau întunecoase. Chiar şi atunci când el o sărutase acolo, fusese numai o atingere rapidă. Se simţise atât de jenată…

Era atât de jenată.

Ştia – *ştia* – că se umeziseră chiar şi cârlionţii, şi că probabil priveliştea nu era atrăgătoare. De ce voia el să facă acest lucru atunci? Să privească îndelung fără să se mişte? Privi frenetic la lumânările care erau aprinse în cameră. Le-ar fi stins dacă ea l-ar fi rugat?

— Spune-mi pe nume.

Vocea lui, şi mai joasă acum, şi mai gravă decât de obicei, îi întrerupse gândurile nebuneşti.

— G… Godric.

Părea că numele lui pe buzele ei îl făcea să devină şi mai impulsiv. Îşi coborî capul atât de repede, încât ea nu

avu timp să reacţioneze, să încerce să-l tragă înapoi, iar odată ce se pomeni acolo…

Nici nu mai voia.

Niciodată nu mai avusese o senzaţie atât de păcătoasă. O gusta. O gusta, plimbându-şi limba tot mai adânc, trasând cercuri şi examinând. Respiraţia i se opri, iar apoi nu mai putu să expire, iar trupul, ca şi sufletul, îi tremura. Cum putea să treacă peste acest lucru, cum avea să supravieţuiască unei asemenea senzaţii? Se auzeau *sunete* – sunete cât de poate de intime. Sunetul scos de el în timp ce-i producea ei plăcere, într-un act care părea a fi cât se poate de primitiv – de parcă o marca drept a lui. De unde ştia? De unde învăţase lucrurile acestea atât de monstruos, de *îngrozitor,* de cumplit de minunate?

Îşi pierdu complet minţile în vreme ce se arcuia sub el şi gemea, răguşit şi stânjenitor de tare – de fapt, ar fi fost stânjenitor dacă ar fi putut să gândească, ceea ce nu se întâmpla. El făcea ceva atât de delicios de păcătos, încât ea se împingea în el cu şoldurile, cerând tot mai mult. Iar el nu se oprea… şi – o! — îşi implântă un deget în interiorul ei până când ea simţi că explodează de plăcere. Simţi tumultul, tremuratul, urletul în urechi, după care căldura minunată, moleşitoare. Se strecură prin membrele ei, transformându-i muşchii în budincă, oasele în biscuiţi cu ghimbir, complet moi şi dulci şi deschise.

Megs chicoti. Poate chiar îşi *pierduse* minţile. Deschise ochii şi îl văzu pe Godric stând lângă ea, privind-o, cu buzele uşor arcuite şi ochii lui cenuşii aproape blânzi.

— Godric, şopti ea şi întinse mâna către el.

El îi luă mâna, desfăcându-i degetele şi sărutându-i-le pe rând.

Rămase fără suflare, iar privirea i se înceţoşă. O atingea ca şi cum ar fi preţuit-o. Ca şi cum ceea ce făceau era mai mult decât un act pur fizic. Se ridicase în picioare lângă pat, dându-şi jos pantalonii şi ciorapii şi trăgându-şi

cămaşa peste cap. Ea îl privea şi văzu că pandantivul lui era o cheie mică pe un lanţ de argint. Apoi fu distrasă de pieptul lui gol, iar acum, la lumina lumânărilor îi vedea cicatricile: o linie răsucită albă de-a lungul cutiei toracice, o urmă de bici pe un umăr şi o adâncitură pe antebraţul drept ca şi cum o parte din piele îi fusese smulsă cândva. Cu toate acestea, în ciuda cicatricilor – sau poate chiar *datorită* lor – ei i se părea frumos. Avea pieptul lat, muşchii braţelor şi ai umerilor erau bine conturaţi. Avea un smoc de păr chiar pe centru, între sfârcuri, iar abdomenul plat şi ferm. Talia i se. Subţia graţios către şolduri, iar…

Îşi dădu jos lenjeria, iar ea îl privi. Se ridica, trandafiriu şi mândru. Nu-l văzuse niciodată pe Roger complet gol. Nu mai văzuse vreun alt bărbat complet gol. Era o privelişte minunată. Şi, brusc, ea se bucură că Godric era soţul ei. Că putea fi egoistă cel puţin în această privinţă: nimeni altcineva nu-l putea vedea vreodată aşa. Era al ei.

Chiar dacă numai o dată.

Îşi ridică privirea care o întâlni pe a lui şi văzu că stătea în picioare şi se uita în timp ce ea îşi desfăta pe deplin ochii. Se îmbujoră.

— Godric.

Iar el zâmbi uşor, aprobator, asemenea unui prădător, într-o manieră cât se poate de masculină. Îşi aşeză un genunchi pe pat şi se aplecă deasupra ei.

— Acum. Acum te iau pe tine, doar tu şi cu mine, Megs.

Încă mai avea o urmă de îndoială, un fior de teamă că îl înşela pe Roger. Însă îl rănise pe Godric, ştia asta, iar el nu făcuse decât să fie bun cu ea. Aşa că zâmbi înapoi, tremurător.

— Doar tu şi cu mine.

Se lăsă din nou în jos, până ajunse în dreptul coapselor ei desfăcute, iar ea îi simţea mădularul gata să o pătrundă.

Trase aer în piept. Tocmai avusese parte de plăcerea eliberării, într-un moment minunat, iar pielea ei era sensibilă la căldura lui, la greutatea lui, la felul intim în care o domina. Îi cuprinse chipul în palme şi îşi înclină capul către ea. Sărutul pe care i-l dădu fu tandru, aproape respectuos, iar ei îi dădură lacrimile. Nu era ceea ce voise ea, ceea ce crezuse că *îi lipsea.* El crea un soi de intimitate, bazată pe faptul că ei doi uniţi ar avea o legătură de nedesfăcut, ţinând-o strâns până când nici măcar nu mai încercă să se desprindă.

Gândurile îi fugiră din minte când el îşi ridică pentru o secundă buzele, iar membrul lui se lipea de zona ei intimă. Rămase fără suflare. Se freca de ea, iar umezeala făcea ca alunecarea să fie atât de lină şi de plăcută. Zâmbi în semn de invitaţie şi observă, ridicându-şi capul, că şi el zâmbea.

— Acum.

Vârî vârful înăuntru şi începu să împingă. Necruţător, neobosit. Cu multă hotărâre. Privi cum ea închise ochii în clipa în care el o invadă şi îşi făcu un loc al lui înăuntrul ei, în timp ce îşi uniră trupurile.

Ea era deschisă dedesubtul lui cu totul, cu trupul, zona intimă, gura, chipul, totul. Deschisă, perfect vulnerabilă.

Apoi, el începu să se mişte.

Numai puţin, abia mai retrăgându-se, ca şi cum nu se putea îndura să piardă căldura primitoare a trupului ei. Împingea uşor cu mădularul lui tare, iar ea vibra de fiecare dată.

Ea îşi arcui gâtul, cu capul pe spate între perne, cu ochii închişi pe jumătate, însă continua să-l privească, aşa cum făcea şi el. Îşi desfăcu picioarele şi mai mult, primindu-l ca pe o ofrandă, ca pe o promisiune.

Iar el părea că ştia ceea ce face ea. Expresia lui nu se schimbă, însă i se tăie răsuflarea, iar pleoapele i se închiseră numai pentru o fracţiune de secundă în vreme ce

îşi priponi coatele sub genunchii ei şi îi ridică şi mai mult picioarele. Îşi ţinea acum partea de sus a corpului fără să o atingă, creând presiune în acea zonă unită dintre ei, în timp ce împingea, şi împingea, şi împingea în ea.

O luă prin surprindere când se eliberă, fără anticipare. Era ca un foc puternic care îi străbătu membrele deja slăbite. Îşi dădea seama vag de mâinile ei care îi zgâriau trupul, umerii, în timp ce încerca să-l facă să reacţioneze *cumva.* Avea să se stingă, să *moară,* dacă el nu grăbea lucrurile, dacă nu-şi înfigea mădularul cu putere în ea.

Şi fie pentru că el îşi dădea seama de starea în care se afla ea, fie pentru că şi el simţea la fel, făcu întocmai. Îi lăsă picioarele să cadă şi se propti în braţele sale puternice, lovindu-şi şoldurile de ale ei, într-o atingere violentă, insistentă, *fericită.* Patul se mişca, iar căpătâiul se lovea regulat de perete, iar în orice altă împrejurare ea s-ar fi simţit stânjenită, însă acum… acum era în paradis. Privirea îi fu străbătută de o lumină albă în timp ce o senzaţie de fericire îi invada trupul, învăluind-o, făcând-o să tremure, aducând-o la viaţă.

Putea să zboare, probabil să trăiască o eternitate.

Coborî din înălţimi, cu membrele vlăguite, chiar la timp pentru a-l vedea pe Godric. Îşi arcuise gâtul, închisese ochii, iar pieptul îi lucea de transpiraţie şi buzele i se lipiseră de dinţi ca şi cum ar fi fost într-o stare de extaz suprem. Era frumos, ca un zeu devenit muritor într-o încântare fizică, iar ea îl privea cu admiraţie. În ultima clipă, ochii i se deschiseră brusc, uitându-se la ea, cenuşii şi fierbinţi, iar ea icni.

Era ca şi cum ar fi lăsat-o să privească în sufletul lui.

În acel moment cedă, iar capul îi căzu înainte şi trupul i se prăbuşi. Se rostogoli pe o parte de teamă să nu o strivească, iar ea fu dezamăgită pentru o clipă: voia să-i simtă greutatea.

Stătea întinsă acolo, venindu-şi în fire, simţind cum i

se face frig. Întoarse capul să se uite la el, soţul ei. El stătea întins, cu chipul mai relaxat decât îl văzuse ea vreodată, cu ridurile aproape estompate, cu un braţ aşezat sub cap, cu degetele acelea elegante destinse. O singură picătură de transpiraţie i se prelinse pe tâmplă, iar ea ar fi vrut să o atingă, să o frece de pielea lui şi să-l simtă pe bărbatul care se ascundea în spatele armurii pe care o purta, întinse o mână, însă el începuse să se mişte acum, rostogolindu-se din pat, ridicându-se fără să rostească vreun cuvânt.

Ea îl privi, trăgând pătura peste ea.

— Ce faci?

Nu se uită la ea.

— Trebuie să plec.

— Unde? şopti ea, simţindu-se pierdută, părăsită.

— St. Giles.

Capitolul 14

Durere se aplecă în faţă zâmbind insinuant şi atinse mâneca lui Faith.

— Vezi cum sunt purtate sufletele de vânt de colo-colo? Sunt ceea ce a mai rămas din fetiţele care au murit dinainte să se nască. Vor rămâne aici, să jelească după sânii mamelor lor, până ce pământul va fi înghiţit de soare.

Faith se cutremură.

— Ce cumplit! Nu este vina lor că şi-au găsit sfârşitul astfel. Durere rânji, cu coada sa neastâmpărată şfichiuind înainte şi înapoi.

— Da, dar în iad nu există dreptate, nici pentru tine, nici pentru cei dragi ţie.

Faith se încruntă şi îl împinse pe Durere de pe cal...

din *Legenda Helechinului*

— Acolo, zise Alf mai târziu în noaptea aceea.

Şoptise atât de aproape de urechea lui Godric, că putea să-l simtă cum gâfâia. Alf era speriat, deşi nu o arăta deloc.

— În pivniţa aia de peste drum. O vezi?

— Da.

Acesta era cel de-al doilea – şi cel mai mare – dintre ateliere. Deja eliberase şase fetiţe dintr-un adăpost din spatele unei curţi mizerabile – o operaţiune relativ uşoară, întrucât nu erau decât doi paznici, din care unul beat.

Acum, şi Godric şi Alf stăteau aplecaţi pe colţul acoperişului aflat pe diagonala pivniţei înspre care arătase el.

— Mai există vreo intrare?

Alf clătină din cap hotărât.

— Eu n-am văzut niciodată altă intrare.

Godric mormăi, analizând. Hoţii de fetiţe aleseseră un loc potrivit pentru atelier. Uşa pivniţei se afla într-o fântână îngustă – aşa încât atacatorii ar fi avut spatele descoperit şi ar fi trebuit neapărat să intre în şir indian. Desigur că plănuise de la bun început să intre singur, aşa că nu era prea important.

Winter fusese de părere că ar fi trebuit să aducă mai mulţi oameni pentru cel de-al doilea atelier, când Godric îi dusese primele şase fetiţe. Lui Godric însă nu îi plăcea deloc să aibă încredere în nimeni altcineva, atât ca măsură de prevenţie în privinţa dezvăluirii identităţii lui, cât şi pentru succesul atacului în sine. Era obişnuit să lucreze singur. Astfel, nu avea de ce să se bizuie pe aptitudinile sau puterea altcuiva.

Nu avea cine să-l dezamăgească dacă se bizuia doar pe sine.

— Sunt doi paznici, şopti Alf cu o voce care abia se auzea chiar şi la această distanţă.

Godric îl privi şi pentru o clipă privirea îi fu atrasă de

gingăşia profilului său. Ceva se întâmplă în mintea lui – ceva îl deranja în privinţa băiatului.

Alf îşi ridică bărbia, distrăgându-l.

— Vezi? Unul lângă uşă, celălalt la intrarea pe alee.

— Şi unul pe acoperiş, răspunse Godric.

Alf tresări, mutându-şi privirea în direcţia aceea.

— Ai ochi ageri, spuse el morocănos. Ce ai de gând să faci? Tu eşti singur.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în această privinţă, şopti Godric, ridicându-se puţin. Tu rămâi aici şi să nu intervii. Nu vreau să-mi fac griji şi pentru tine.

În ochii lui Alf se citea revolta, iar Godric îl respectă pe derbedeu şi mai mult pentru asta. Apoi, băiatul se uită la cele trei matahale care păzeau atelierul şi încuviinţă.

— Mult succes, în cazul ăsta.

Godric îi zâmbi.

— Mulţumesc.

Porni, alergând şi traversând ghemuit, în linişte, acoperişul. Sări *de pe* clădirea care adăpostea pivniţa, mişcându-se într-un cerc larg în vreme ce sărea de pe un acoperiş pe altul. Acţiona cu prudenţă, luându-şi cam cincisprezece minute să se desfăşoare, înainte să ajungă în spatele paznicului de pe acoperişul pivniţei. Era o chestiune simplă de a se strecura şi de a nu face zgomot. Nu era greu să-l ucidă pe paznic: îl înşfăca bine şi repede de păr, îi smucea puţin gâtul ca să-l dezgolească şi îl tăia rapid. Dificultatea consta în a se asigura că paznicul nu scotea niciun sunet înainte să moară.

Dar nu scoase niciun sunet. Godric avea suficientă experienţă cât să se asigure că acest lucru nu se întâmpla.

Bărbatul de la capătul aleii era cel care venea la rând, iar faptul că stătea în câmp deschis complica puţin lucrurile. În clipa în care bărbatul se întoarse, chiar în ultimul moment, Godric se năpusti asupra lui şi fu nevoit să-l înjunghie tare în gât înainte de a-l ucide. Bărbatul căzu,

hârâind încet – făcuse o gaură în gâtul său, şi în scurt timp avea să se sufoce.

Lovitura pumnalului lui Godric fu rapidă şi miloasă.

Nu mai avea nicio secundă de pierdut. Era doar o chestiune de timp până ce al treilea paznic avea să observe că prietenul lui nu mai stătea în picioare în capătul aleii, şi să tragă alarma. Godric cercetă din nou clădirea, respirând greu fără să scoată vreun zgomot, în timp ce braţele şi umerii îi ardeau, iar el se căţăra. Alergă pe acoperiş şi se opri numai ca să vadă care era poziţia paznicului, după care sări în gol.

Ateriză în patru labe deasupra paznicului, iar bărbatul căzu, izbindu-şi capul de piatra din pavaj. Şi nu se mai mişcă.

Însă în timp ce Godric sărise pe paznic, se rostogolise pe o parte, proptindu-se din instinct pe încheietura stângă. Simţi o durere acută, cumplită, care îi străbătu încheietura. Pentru o clipă, simţi că i se face greaţă şi crezu că o să verse acolo. Se ridică în picioare, clătinându-se numai puţin. Apoi alergă pe treptele pivniţei şi sparse uşa.

Încăperea era neagră pe interior. O siluetă se năpusti asupra lui, însă Godric era gata de atac. Îşi folosi umărul stâng pentru a devia trupul bărbatului, după care îi înfipse sabia în burtă. Paznicul dinăuntru se prăbuşi, cu ochii căscaţi în vreme ce îşi privea burta plină de sânge.

Godric îşi retrase sabia cu un gest care îl făcu să înghită în sec în mod convulsiv şi privi în jur. Un al doilea bărbat scăpă pistolul şi se dădu în spate, cu mâinile ridicate.

— Ai milă! Nu mă ucide!

— Bob, gemu bărbatul însângerat. Bob.

— Unde sunt? întrebă iritat Godric. Transpiraţia îi curgea pe frunte şi trebuia să strângă din dinţi ca să se ţină drept. Fetiţele.

— În spate, zise Bob.

— Sunt rănit grav, zise bărbatul care sângera.

— Eşti mort, nu rănit grav, răspunse Bob hotărât.

Nu-l putea lega pe bărbat cu numai o mână. Godric îl lovi în tâmplă cu mânerul săbiei. Bob se prăbuşi lângă amicul lui muribund, fără să scoată un sunet. Godric vedea negru în faţa ochilor şi scutură tare din cap, călcând peste paznici. Încăperea era mică şi avea o a doua uşă pe peretele cel mai îndepărtat. Trase aer în piept, conştient că începuse să îi curgă saliva din gură, şi sparse şi cealaltă uşă, cu sabia pregătită de luptă.

Însă nu mai fu nicio luptă. Numai ochii copiilor – ai fetiţelor – care se uitau la el din încăperea îngustă. Iar Godric îşi dădu seama într-un final de ce îl deranjase la Alf gingăşia trăsăturilor sale de băiat.

Alf era fată.

Godric sărbători revelaţia începând să verse.

*

Megs fu trezită dintr-un somn adânc de cineva care îi zgâlţâia umărul.

— M’lady. M’lady, treziţi-vă, vă rog!

— Moulder?

Clipi ameţită când îl văzu pe valet în lumina lumânării pe care acesta o ţinea în mână. Stătea în picioare lângă pat, întors pe jumătate, privind în altă parte, în ciuda faptului că toată fiinţa lui sugera că era vorba de ceva urgent.

O! Era dezbrăcată. Megs se înfăşură în pătură şi se ridică în şezut.

— Ce s-a întâmplat? Unde este Godric?

— Este… Valetul arăta ciudat, aproape panicat. Nu ştiu. Este rănit. Domnul Makepeace a trimis vorbă de la orfelinat. Trebuie să mergeţi acolo şi să-l aduceţi acasă.

— Întoarce-te. Megs deja se dădea jos din pat,

căutându-şi cămaşa, gândindu-se la ce putea să îmbrace singură. Ai chemat trăsura?

— Da, m'lady. Moulder se întorsese, aşa cum i se spusese, dar se mişca agitat de pe un picior pe celălalt. Să chem un doctor? Nu-i plac doctorii, zice că vorbesc prea mult, dar dacă este într-adevăr rănit s-ar putea să nu-l pot ajuta singur.

Megs nici nu avu nevoie să se gândească.

— Da, te rog, trimite după medic.

Căuta acum în patru labe încălţările pe care le purtase mai devreme.

Ochii i *se* umplură de lacrimi *şi ceva* ciudat îi bătea în piept, de parcă încerca să-şi facă loc înăuntru. Încălţările căzuseră sub patul lui Godric. Era încă în camera lui şi trebuia să se ducă într-a ei după un şal. Ceea ce o făcu să se gândească la altceva.

— Asigură-te că îi pui pelerina şi un schimb de haine în trăsură. Şi o să am nevoie de cel puţin doi valeţi care să mă însoţească.

— Da, m'lady.

— Ce s-a întâmplat?

Megs ridică privirea şi întâlni ochii mari ai doamnei St. John. Moulder se strecură din cameră fără ca femeia mai în vârstă să-i arunce vreo privire. Stătea în picioare în prag, cu părul grizonant despletit pe umeri, cu un şal violet de mătase prins la gât.

— Megs? Unde este Godric?

— Este…

Mintea ei nu putu găsi niciun răspuns. Nu îi veni în minte nicio minciună, nimic care să o liniştească, şi care să o facă să se întoarcă în pat.

Dintr-odată era prea mult. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

— Megs? Doamna St. John făcu un pas înainte, trăgând-o pe Megs mai aproape şi cuprinzându-i chipul în

palme. Ce s-a întâmplat? Trebuie să-mi spui.

— Godric este în St. Giles. Mi s-a transmis să mă duc să-l văd. Este rănit.

Pentru o clipă, femeia pur şi simplu se uită la ea, iar Megs observă fiecare rid care se formase pe chipul femeii. Toate necazurile pe care le avusese. Toate dezamăgirile. După care doamna St. John încuviinţă cu hotărâre şi se întoarse repede către uşă.

— Am nevoie de numai trei minute. Nu mai mult. Aşteaptă-mă.

Megs clipi, uluită.

— Ce faceţi?

Doamna St. John privi scurt peste umăr, cu o expresie fermă şi hotărâtă.

— Sunt mama lui. Vin cu tine.

Şi dispăru.

Megs clipi, însă era mult prea îngrijorată ca să se contrazică acum cu doamna St. John şi să o convingă să nu meargă în St. Giles. Dacă Godric avea să învinovăţească pe cineva că mama lui vitregă aflase despre viaţa lui secretă, Megs avea să se ocupe mai târziu şi de acest lucru.

Măcar să existe o problemă de rezolvat mai târziu. Măcar să nu fie pe moarte chiar în acest moment.

Megs îşi şterse rapid lacrimile de pe obraji şi îşi vârî picioarele în încălţări. Nu avea timp de aşa ceva. Fiecare parte a trupului ei o îndemna să plece, să fie alături de Godric. Nu ştia dacă o mai putea aştepta pe doamna St. John.

Însă când ajunse în holul de jos, femeia stătea în picioare lângă uşă, aşteptând. Era palidă, şi pe chip i se întipărise o expresie gravă, de parcă s-ar fi pregătit pentru o veste cumplită, însă îşi îndreptă postura şi dădu din cap în vreme ce Megs cobora scările.

Nu părea să mai fie nimic de spus. Ieşiră în noaptea răcoroasă, mergând rapid către trăsură. Era atât de

devreme, că nu mai era nicio stea pe cer, nici măcar o geană de lumină care să anunţe zorii.

Se bucură să-i vadă pe Oliver şi pe Johnny stând în picioare în spatele trăsurii, după care urcă alături de doamna St. John şi teama i se cuibări în suflet. Ce va face dacă el şi-a pierdut cunoştinţa? Dacă a rămas cu vreo problemă pentru tot restul vieţii?

Îşi dădu atunci seama care era lucrul cumplit care încerca să-şi facă loc în sufletul ei: acelaşi regret pe care îl resimţise în noaptea morţii lui Roger. Simţi cum i se strânge inima şi văzu negru înaintea ochilor. Nu putea trece din nou prin asta. Nu putea să piardă din nou pe cineva atât de apropiat. El nu era Roger, încerca ea să-şi spună. Nu era adevărata ei dragoste. Însă inima ei părea să nu poată face diferenţa. Panica era la fel de reală – pământie cu margini de verde mlăştinos – răsucindu-se înăuntrul ei, dându-i o senzaţie de greaţă.

„Nu pot. Nu pot.”

— Vei supravieţui, îi spuse doamna St. John cu o voce mai aspră decât auzise Megs vreodată din partea ei.

Bezna se risipi suficient cât Megs să-i vadă chipul mamei-soacre. Doamna St. John era severă, iar delicateţea ei liniştită căpătase o forţă pe care nu i-o bănuise niciodată.

Şi îşi aminti: doamna St. John îşi pierduse un soţ pe care îl iubise mult. Trecuse printr-un mare necaz şi supravieţuise.

— Ascultă-mă, spuse mama-soacră cu o voce sigură. Indiferent peste ce vom da, trebuie să fii tare. El va avea nevoie de tine şi nu trebuie să-l dezamăgeşti.

— Da, încuviinţă Megs şovăind. Fireşte.

Doamna St. John o mai privi o dată aspru ca şi cum i-ar fi judecat firea, după care încuviinţă şi se lăsă pe spate. Petrecură restul drumului infernal de lung în linişte.

Aleea din faţa casei era îngustă şi fură astfel nevoiţi să oprească de tot trăsura în capătul îndepărtat. Megs

cobori cu doamna St. John şi se linişti când Oliver şi Johnny veniră să stea lângă ele, fiecare valet ţinând câte un pistol în mână.

Îi aruncă o privire lui Tom.

— Te descurci singur?

— Da, zise vizitiul înverşunat. Flutură două pistoale. Mă îndoiesc că are să mă deranjeze cineva.

Megs încuviinţă şi se întoarse, grăbindu-se pe Maiden Lane către orfelinat. Două felinare atârnau de fiecare parte a uşii din faţă a casei, iar ea era atât de atentă la lumina lor, încât nici nu-l observă pe bărbatul înalt care ieşise din umbră, până ce Oliver nu strigă în semn de avertizare.

Căpitanul James Trevillion ridică mâinile cu o indiferenţă revoltătoare.

— Cu siguranţă n-o să-l lăsaţi pe omul dumneavoastră să împuşte un soldat al regelui, milady, nu-i aşa?

— Desigur că nu, spuse Megs, mijindu-şi ochii.

Ce făcea dragonul de stătea la pândă pe-afară? Privi rapid către mama-soacră şi fu uşurată să vadă că femeia o privea precaută, dar fu suficient de înţeleaptă să nu spună nimic.

— Dar trebuie să recunoaşteţi că nu este prudent să speriaţi un paznic înarmat în St. Giles.

— Normal, nu poţi fi niciodată prea prudent.

Colţul gurii căpitanului de dragoni se arcui şi cu siguranţă *nu era* un zâmbet.

— Mai ales când Fantoma din St. Giles a fost văzută chiar în această noapte.

— Asta nu e treaba mea.

— Nu e?

Căpitanul Trevillion păşi mai aproape de ea, în ciuda mârâitului lui Oliver.

— Fantoma s-a prăbuşit chiar în apropiere de acest loc.

Căpitanul se întoarse şi se uită contemplativ către

casă. Megs trase aer în piept.

— Lăsaţi-ne să trecem.

Ceva îi întunecă ochii albastru-deschis ai căpitanului de dragoni.

— Sunteţi foarte respectată, doamnă, de toată lumea care vă cunoaşte. Dacă nu aş fi văzut cu ochii mei, nu aş crede că aţi ascunde o crimă precum cea a soţului dumneavoastră.

Megs auzi gâfâitul aspru al mamei-soacre lângă ea. Nu se putea întoarce pentru a-i face un semn de avertizare femeii – era preocupată să se uite la căpitanul de dragoni. Venise şi îl acuzase pe Godric că ar fi Fantoma din St. Giles. N-ar fi trebuit să arate că îi este frică, n-ar fi trebuit să arate nicio emoţie.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse ea, mirată de vocea liniştită cu care rosti aceste cuvinte.

— Nu?

Buzele subţiri ale căpitanului se arcuiră.

— Poate că soţul dumneavoastră este un aristocrat, dar nu are un titlu, milady. Mai devreme sau mai târziu voi descoperi că se deghizează în Fantomă, şi când se va întâmpla acest lucru, am să-l văd dând ortul popii în Tyburn.

Bărbia ei se ridică în timp ce auzi aceste cuvinte. Dragonul desfăcu mâinile într-un gest de împăcare.

— Vă rog, doamnă. Ar fi mult mai bine pentru dumneavoastră să-l renegaţi pe domnul St. John înainte să cadă în dizgraţie. Vă puteţi retrage în linişte la ţară şi nu va trebui să mai înduraţi niciodată ruşinea de a vă fi căsătorit cu un ucigaş.

Nu *se* putu abţine să nu tresară la auzul ultimului cuvânt – cumplit cuvânt. Avea dreptate. Godric ucisese – mărturisise că nici măcar el nu ştia câţi oameni ucisese – iar ea ura acest lucru. Dar acest lucru nu însemna că îl ura pe el.

— Vă înşelaţi, spuse ea cu o siguranţă de invidiat.

Megs făcu un pas înainte, trecând pe lângă omul acela îngrozitor, după care o furie pură şi orbitoare puse stăpânire pe minţile ei. Bărbatul acela nu avea niciun drept să spună astfel de lucruri despre Godric! Se răsuci, mergând drept spre căpitanul de dragoni şi îl împunse cu degetul arătător fix în piept.

— Nu mi-aş părăsi niciodată soţul, domnule căpitan Trevillion, şi dacă aveţi impresia că mi-ar fi vreodată *ruşine* că sunt căsătorită cu Godric St. John, nu-l înţelegeţi nici pe el, nici pe mine. Soţul meu este cel mai cinstit om pe care-l cunosc. Este un om bun – *cel mai hun* om pe care l-am cunoscut vreodată – iar dacă nu ştiţi acest lucru, atunci sunteţi un *nemernic* smintit!

I se păru că întrezăreşte surpriza pe chipul căpitanului de dragoni când trecu pe lângă el, însă era prea neliniştită ca să se mai uite la el o dată.

— Milady, strigă el în urma ei.

Îl ignoră pe omul acela cumplit, urcând treptele casei şi ridicând ciocănelul. Un fior îngrozitor îi făcea mâna să tremure. Nu voia decât să intre, să-l găsească pe Godric şi să se asigure că este teafăr şi nevătămat.

Cel mai bun om pe care-l cunoscuse vreodată. O spusese într-un moment de furie, însă nu era mai puţin adevărat. Poate că-l iubise pe Roger din tot sufletul, însă *Godric* era cel care îşi riscase viaţa ca să salveze oameni pe care nici măcar nu-i cunoştea. Chiar dacă folosea violenţa în acest scop, avea să-şi afle şi izbăvirea.

Chiar dacă asta însemna să-şi piardă sufletul.

Uşa se deschise şi întâlni chipul îngrijorat al lui Isabel Makepeace. O privi pe Megs, după care ochii îi licăriră, privind peste umărul lui Megs. Imediat afişă un zâmbet de complezenţă.

— Intraţi, vă rog, spuse doamna Makepeace tare, de parcă *Megs* îi făcea o vizită obişnuită în zori.

— Căpitane Trevillion? Dumneavoastră sunteţi? O, domnule, simţul datoriei este ceva de invidiat la dumneavoastră, dar cred că puteţi să vă odihniţi acasă la dumneavoastră acum că se luminează. Şi-apoi – zâmbetul lui Isabel se lărgi şi îşi arăta dinţii – cred că un singur bărbat, chiar dacă e vorba de cineva atât de curajos precum dumneavoastră, nu poate face faţă atâtor tâlhari câţi sunt în St. Giles.

Megs întră în hol în vreme ce doamna St. Giles şi valeţii se înghesuiau în spatele ei, iar Isabel închise uşa.

— Aplecat?

— Nu, înclină Isabel din cap, cu zâmbetul ei de complezenţă care dispărea acum că nu se mai afla în preajma căpitanului de dragoni.

— Căpitanul Trevillion este un încăpăţânat în cele mai nepotrivite momente. Dar să nu ne facem griji din pricina asta. Este pe urmele Fantomei din St. Giles de mai bine de doi ani şi încă n-a prins-o. Este suficient ca până şi cel mai liniştit gentleman să devină un încăpăţânat.

Vocea lui Isabel era liniştită, însă Megs nu se calmă. Căpitanul de dragoni ştia cine era Godric – iar după cum bine observase Isabel, era foarte încăpăţânat. Se cutremură. Nu părea genul care să renunţe prea uşor la prada lui.

— Unde este Godric? îi întrerupse doamna St. John gândurile sumbre.

— Sus.

Isabel se întoarse imediat pentru a le conduce. Megs o urmă, fiindu-i teamă să o privească pe mama-soacră. Oare ce credea cealaltă femeie? Nu exista nicio şansă să nu fi auzit acuzaţiile căpitanului.

Însă acea grijă dispăru în clipa în care Isabel bătu la o uşă aflată la capătul coridorului de sus. O deschise şi Megs îl văzu pe Godric care stătea pe marginea patului, în cămaşă, fără haină şi cu colanţii de Fantomă. Avea faţa

palidă şi îşi ţinea braţul stâng sprijinit în poală, însă în rest părea destul de vigilent şi teafăr.

Megs simţi o mare uşurare. Apoi, o femeie mai în vârstă se ridică de pe un scaun din apropiere.

— Mulţumesc, jupâneasă Medina, spuse Isabel în timp ce o conducea pe femeia în vârstă afară din cameră.

Uşa se închise uşor în urma lor. Megs începu să păşească spre Godric, însă fu oprită de asprimea vocii lui.

— De ce? spuse Godric iritat, de ce ai adus-o *pe ea* aici?

Durerea încheieturii aproape că îl copleşea – ascuţită, aducându-i chiar şi acum un gust de fiere în gât. Cu toate acestea, Godric îşi dădu seama că vorbele lui fuseseră prea aspre. Megs tresări, re- trăgându-şi mâna pe care o întinsese către el, cu gura ei frumoasă făcând o grimasă din cauza jignirii.

Însă cea care răspunse fu mama vitregă:

— Te rog să nu o pedepseşti pe Megs. Eu am insistat să vin aici, Godric. Eşti rănit şi îmi fac griji pentru tine.

Deschise gura, iar durerea şi enervarea îl îndemnau să spună cuvinte dure, însă după aceea privi spre ea. Stătea în picioare în faţa lui, scundă şi dolofană, curajoasă precum un martir înaintea leilor din Roma, cu bărbia ridicată, cu ochii căprui blânzi şi liniştiţi, dar trişti în acelaşi timp. Nu putea să o facă. Nu putea să-i zdrobească urma de speranţă pe care o citea pe chipul ei. Poate că era pur şi simplu prea istovit.

Profită de faptul că el era obosit, păşind înainte.

— Lasă-ne să te ajutăm, Godric.

El strânse din buze, însă durerea izbucni din nou în antebraţ şi brusc nu-i mai păsă de discuţie. Nici măcar nu era convins că putea să-şi revină după această rană. Cunoscuse bărbaţi care rămăseseră schilodiţi de oase rupte care nu se vindecaseră niciodată normal. În aceste condiţii, de ce mai contau toate acestea?

— Foarte bine, zise el istovit, ridicându-şi privirea şi întâlnind-o pe cea a lui Megs, în care citi uşurarea.

— O să avem nevoie de un medic priceput la oase, spuse ea încet. O voi întreba pe Isabel dacă ştie pe cineva discret. Între timp, ţi-am adus un schimb de haine pentru cazul în care dăm iarăşi de căpitanul Trevillion.

Megs puse geanta pe pat şi apoi dădu buzna afară din cameră, lăsându-l cu mama lui vitregă.

— Ai nevoie de ajutor să te îmbraci? întrebă ea.

— Makepeace mă va ajuta dacă va fi nevoie, replică el şi se ridică, gata să plece în căutarea administratorului.

Ea se aşeză lângă el, aşezându-şi umărul sub braţul lui sănătos.

— Sprijină-te de mine.

— Nu este nevoie, zise el rece.

Privi în sus spre el, cu ochi severi.

— Atunci fă-o pentru mine. Lasă-mă să am grijă de tine, Godric.

Iar el făcu întocmai, căci era mai uşor decât să se contrazică în continuare. Mama lui vitregă era mai puternică decât părea, iar el o privea, uimit. De ce făcea asta? Privirea ei o întâlni pe a lui, iar pentru o clipă păru să îi citească gândurile, dându-şi ochii peste cap.

— Nu-ţi face griji. Ai fost dintotdeauna un băiat foarte sensibil, care interpreta orice lucru şi care se îngrijora excesiv pentru toate alternativele posibile. Deocamdată acceptă şi tu că te ajut să ajungi pe hol.

Râse la auzul acestor vorbe.

— Foarte bine.

Pe coridor, îl găsiră pe Winter Makepeace rezemat de perete. Ochii lui închişi la culoare căzură pe mama vitregă a lui Godric.

— Trebuie să discutăm… nişte chestiuni înainte să pleci.

Godric îi aruncă o privire doamnei St. John.

— Vin şi eu imediat jos, doamnă.

Mama sa vitregă strânse din buze, însă se rezumă să încuviinţeze înainte să se întoarcă.

Godric îl privi pe Winter.

— Soţia mea a adus un schimb de lucruri.

Administratorul orfelinatului îl urmă înăuntru şi privi cum Godric începu să desfacă şliţul pantalonilor strânşi pe corp.

— Ai salvat aproape treizeci de fetiţe astă-seară. Şase dintre ele vor trebui să stea la pat câteva zile, însă celelalte sunt toate bine. Par să aibă nevoie în primul rând de hrană bună.

Godric făcu o grimasă la gândul că fetiţele fuseseră private de mâncare, după care îşi aminti grija lui cea mai mare.

— Ţi-a zis Alf unde este cel de-al treilea atelier?

— Mi-a zis. Winter se încruntă şi-l ajută să-şi scoată colanţii. Dar cred că s-au mutat după isprava ta de astă-seară. Ar fi neghiobi să rămână şi să aştepte să-i ataci.

— Adevărat. Godric îşi trase o pereche de pantaloni negri pe el şi privi în jos către braţul lui, deja umflat. Poate că, dacă l-ar fi proptit, ar mai avut timp. Dacă aş ieşi din nou în seara asta…

— Nici să nu te gândeşti, zise tăios Winter. Trebuie să te vindeci înainte să încerci din nou.

— Trebuie să le găsesc pe fetiţele alea, mârâi Godric.

Nasturii erau afurisit de greu de încheiat cu o singură mână.

— Da, dar să te răneşti mai rău – sau să mori – n-o să ne ajute deloc, ezită Winter. Mai e ceva.

Godric ridică bărbia cu nerăbdare.

— Alf a plecat chiar după ce v-a adus pe tine şi pe fetiţe aici, zise Winter. Însă era neliniştit. Se pare că Hannah, fetiţa roşcată de care ne-a vorbit, nu se afla printre fetele salvate.

— La dracu'! Godric aruncă o privire fioroasă către braţul său. Crezi că va încerca să atace cel de-a 1 treilea atelier de una singură?

— De una singură?

Godric încuviinţă scurt.

— Alf este o fată deghizată în băiat. N-ar fi trebuit să o implic în misiunea de astă-seară.

— N-aveam de unde să ştim, spuse Winter cu un aer gânditor. Da, acum poate că o să încerce să o elibereze pe fetiţa roşcată de una singură.

Era pentru prima oară când Godric se simţea atât de neputincios. Sau poate a doua. Prima oară când se simţise aşa fusese la căpătâiul Clarei, înainte să moară. Încercă să nu se mai gândească la acea amintire urâtă.

Winter părea tulburat.

— Nu cred că Alf va merge de una singură, zise el încet. Părea să-i fie destul de teamă de paznicii de la ateliere. Şi, aminteşte-ţi, chiar dacă ar încerca ceva atât de prostesc, fără îndoială că atelierul se va fi mutat deja.

Godric încuviinţă, deşi faptul că îi amintea acest lucru nu îl consola prea mult. Poate că Alf era prudentă şi îşi lua un aer dur şi pragmatic, însă îşi riscase pielea oferind informaţii despre locaţiile atelierelor – şi avusese remuşcări sincere în privinţa fetiţei roşcate pe care o lăsase la unul dintre ateliere. Spera să nu facă nimic nesăbuit. El trebuia să se vindece ca să se poată întoarce în St. Giles şi să termine ce avea de făcut.

Se auzi un râcâit scurt la uşă, înainte de a se deschide. Megs îşi strecură capul înăuntru.

— Trăsura aşteaptă, zise încet Megs, şi începe să se crape de ziuă.

Godric o privi pe soţia lui, plutind în ezitare, fără să îndrăznească să se apropie, de teamă să nu fie respinsă. Venise după el când Winter trimisese vorbă, fără mofturi şi fără să pună întrebări.

Se culcase cu el mai devreme în acea seară şi îi oferise tot ceea ce ceruse. Ea era atât de minunată, iar el se simţea atât de neînsemnat – prea distrus, prea bătrân, prea obosit – ca să-i poată da tot ce avea nevoie. Ar fi trebuit să o lase liberă, să-şi găsească un iubit mai tânăr, precum Roger al ei.

Ar trebui să facă toate acestea, şi poate mai târziu, când se va fi vindecat şi nu va mai avea dureri, avea să le facă, însă acum îi mulţumi în şoaptă lui Makepeace, îşi aruncă mantia pe umeri şi o lăsă să-l apuce de braţul sănătos. O lăsă să-i ia braţul şi să-l treacă peste umerii ei mici, de femeie. Să preia o parte mică din greutatea lui şi să-l conducă pe scări.

Mama lui vitregă îi aşteptă la intrare, în hol, împreună cu valeţii lui Megs. Se aşezară de-o parte şi de alta a lui şi a femeilor, în vreme ce el mergea încet, din cauza durerii, către trăsură. Lui Godric nu îi era dor de căpitanul Trevillion, care stătea la pândă lângă orfelinat, nici nu simţi lipsa semnului de încuviinţare din cap al căpitanului. Aceea era o avertizare, o provocare amânată. Voia să spună: „Ştiu cine eşti. Vino din nou în St. Giles şi te voi prinde”.

Godric înţelesese sensul acesteia mai bine decât le-ar fi înţeles dacă Trevillion i-ar fi strigat cuvintele. Şi în pofida acestui lucru, nu reuşea să-i pese. Makepeace avea dreptate: deocamdată trebuia să se vindece. Dar de îndată ce avea să se simtă mai bine, avea să se întoarcă în St. Giles, cu sau fără Trevillion acolo, întrucât fetiţele acelea trebuiau să fie salvate.

Mama lui vitregă nu vorbi decât după ce totul fu gata şi urcară în trăsură. Aşteptă ca uşa să se închidă şi trăsura să pornească şi îl privi pe Godric, spunând:

— De când eşti Fantoma din St. Giles?

Capitolul 15

Durere se rostogoli de pe Piscul Şoaptelor, ţipându-şi furia în tot acest răstimp. Helechinul nu spuse nimic, însă colţul gurii sale cu o expresie serioasă păru să se arcuiască.

Acum lui Faith îi era sete, aşa că, scotocind prin buzunar, scoase un burduf cu vin.

Luă o sorbitură, iar în vreme ce sorbea, Helechinul se linse pe buze.

Îi oferi şi lui burduful.

— Vrei să guşti?

— Nu am mai băut vinul oamenilor de o mie de ani, spuse el iritat.

— Înseamnă că îţi este foarte sete, spuse ea ducându-i burduful la gură...

din *Legenda Helechinului*

Godric îşi înăbuşi geamătul, de parcă făcea tot posibilul să nu scoată niciun sunet, ceea ce o îndureră şi mai tare pe Meg, căci îşi dădea seama el avea dureri atât de cumplite, încât se forţa să nu scoată niciun sunet.

Se uita la uşa închisă a dormitorului lui, frângându-şi mâinile.

— Vino şi ia loc, Megs, spuse doamna St. John din spatele ei. Megs o privi abătută, tresărind când o altă mârâitură se auzi din dormitor.

— Te rog. Femeia bătu uşor în scaunul de lângă canapeaua ei. Nu-l ajuţi cu nimic dacă te plimbi aşa. De fapt, va fi stânjenit dacă îl vezi după aceea şi vei fi îndurerată. Îşi va da seama că l-ai auzit. Bărbaţilor nu le place să pară slabi.

Megs îşi muşcă buza, dar se aşeză cuminte pe pernele de pe canapea.

— Nu cred că este slab. Este *rănit.* Şi mi-aş dori atât de mult să mă lase să stau cu el când are dureri atât de

mari.

— Îhâm, doamna St. John mormăi în semn de aprobare. Dar, vezi tu, bărbaţii sunt groaznic de încăpăţânaţi şi chiar iraţionali când sunt răniţi. Tatăl lui Godric a suferit de gută în ultimii ani, şi era morocănos ca un *urs* din cauza asta. Nu voia să lase pe nimeni în preajma lui, nici măcar pe mine.

Pentru o clipă păru nostalgică. După aceea, îşi privi mâinile, strânse în poală şi spuse:

— Ştii, toată problema asta este numai din vina mea.

Megs clipi nedumerită.

— Ce anume?

— Asta, şi doamna St. John făcu un semn către dormitorul lui Godric. Ştiam că este singur după moartea Clarei, ştiam că suferă, însă am lăsat stoicismul lui să mă ţină deoparte. Făcu o grimasă. Dintotdeauna a fost foarte sigur pe sine, foarte *rece* de fiecare dată la propunerile mele, este greu să-mi amintesc mereu că nu este ca alţi bărbaţi. Că are nevoie de alinarea familiei la fel de mult ca oricare alt bărbat.

— Nu văd de ce ar fi vina ta, spuse Megs. Tu *chiar* ai încercat şi, dacă te-a respins, atunci cu siguranţă vina este a lui, nu a ta.

— Nu. Femeia clătină din cap. Îl iubesc ca pe propriul fiu. O mamă nu-şi abandonează niciodată copilul, chiar dacă el vrea asta. Era – *este* – datoria mea să înlătur barierele pe care singur le creează. Trebuia să perseverez până când ceda. Privirea ei deveni mai blândă în timp ce o privea pe Megs. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că te-ai hotărât să-l cauţi şi să faci din căsătoria voastră una cât se poate de reală. Are nevoie de tine, Megs. Tu eşti cea care poate să-l salveze.

Megs privi în altă parte, simţindu-se jenată. Nu merita laudele doamnei St. John: venise în Londra, transformase căsătoria ei într-una „reală” numai din motive egoiste. Dar

nu putea să-i explice acest lucru soacrei ei.

În schimb, îşi concentră atenţia asupra ultimelor cuvinte rostite de doamna St. John, simţind nesiguranţa strângându-i inima.

— Poate fi salvat un bărbat care caută cu încăpăţânare să se autodistrugă?

Sprâncenele femeii în vârstă se arcuiră.

— Crezi că de aceea merge în St. Giles?

Megs o privi cu regret.

— Din ce alt motiv?

Doamna St. John oftă.

— Trebuie să înţelegi ca au trecut ani întregi înainte să moară Clara – ani în care Godric nu putea decât să aştepte şi să se uite. Poate că deghizarea lui în Fantomă este felul lui de a *face* ceva bun după atâta vreme în care nu a putut face nimic.

— Într-adevăr face mult bine în St. Giles. Megs se încruntă în timp ce vâra degetul într-unul dintre ciucurii canapelei. Insă, tot ceea ce face bun pentru alţii trebuie să fie echilibrat cu răul pe care şi-l face singur.

— Ce vrei să spui?

— Poate că ajută oamenii din St. Giles, dar cred că o face cu riscul de a se pierde pe sine. Smulse tare de ciucure, care se desprinse şi rămase în mâna ei. Se uita la el, cu buzele tremurânde. Nu poate fi un lucru bun pentru un bărbat precum Godric – un bărbat sensibil, moral – să aibă de-a face cu atâta violenţă atât de des. Este ca şi cum îşi pierde fărâme din suflet.

— În acest caz, trebuie să găseşti o soluţie pentru a-l opri, spuse încet doamna St. John.

Megs încuviinţă, deşi nu avea idee cum putea face asta. Tocmai încheiase un pact cu el – un pact care îl obliga să poarte masca Fantomei. Cum putea să aibă tot ceea ce-şi dorise vreodată – şi să îl salveze totodată şi pe Godric?

Uşa camerei lui Godric se deschise în spatele ei.

— Am terminat, doamnă, spuse un individ ciudat, cocoşat, cu un nume italian – sau poate francez? Isabel Makepeace spusese că era un refugiat şi că puteau să se încreadă în el, că nu va spune altora despre rana lui Godric.

Megs se ridică în picioare.

— Se va vindeca braţul lui cum trebuie?

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Numai Dumnezeu îl poate ajuta mai departe. Medicul făcu o grimasă ciudată şi ridică din umeri. Domnul St. John va avea nevoie de odihnă la pat pentru cel puţin o săptămână, preferabil mai mult. Cred că un regim simplu pe bază de peşte sau pui, pâine moale, supă simplă şi vin va fi suficient. Câteva legume precum napi sau morcovi şi lucruri de acest fel. Fără ceapă sau usturoi, desigur, şi fără mâncăruri prea picante.

— Desigur. Megs încuviinţă înainte de a ridica ochii, neliniştită. Pot să-l văd?

— Dacă doriţi, milady, dar vă rog să nu staţi mult…

Deja trecuse pe lângă medic, fără să aştepte ca el să-şi termine vorbele. Godric stătea întins pe patul mare, cu braţul stâng întins peste pilotă. Antebraţul lui avea acum două bucăţi netede de lemn prinse de fiecare parte, aşa încât nu-şi putea mişca mâna independent de braţ.

Ea merse în vârful picioarelor şi privi în jos către el. Faţa încă îi lucea de transpiraţie, iar părul scurt îi era lipit de cap. În această dimineaţă era neras, iar culoarea bărbii contrasta cu paloarea chipului.

— Megs.

Nu deschise ochii, însă mâna lui dreaptă se mişcă, încercând să o găsească pe a ei.

— O, Godric, murmură ea, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi şi-şi puse mâna într-a lui.

El o trase uşor.

— Întinde-te lângă mine puţin.

Ea se împotrivi deşi el o trăgea mai aproape.

— Medicul a spus că nu trebuie să te deranjăm.

— Să-l ia dracu’ pe şarlatanul ăla francez! Un colţ al gurii lui se contractă din cauza oboselii. Tu nu mă deranjezi, Meggie a mea. Şi-apoi, mă voi odihni mai bine cu tine lângă mine.

Se urcă cu grijă pe pat, aşa îmbrăcată, şi se întinse lângă el. El se mută până ce capul ei sfârşi pe umărul lui drept, petrecându-şi braţul în jurul ei, după care oftă.

În câteva minute adormi. Iar după încă un minut, adormi şi ea.

*

Două săptămâni mai târziu, Godric privea cu uimire pe deasupra ochelarilor lui în formă de semilună în vreme ce Domnia Sa se furişă în dormitorul lui cu un pui pe care îl purta în gură. Mopsul îl privi scurt şi cu ochi obosiţi, însă păru să nu-l bage în seamă – într-o manieră destul de insultătoare – pentru că nu reprezenta o ameninţare, înainte să dispară prin uşa deschisă a garderobului. După o pauză de vreo cinci minute, se năpusti afară, fără pui de data aceasta.

Godric ridică o sprânceană în vreme ce mopsul dădu buzna afară din camera lui. Nu putea fi un semn bun. Ridică din umeri şi reveni la textele politice şi filosofice pe care i le adusese Moulder. O săptămână de odihnă forţată la pat, urmată de încă o săptămână în care toate femeile din gospodărie păreau să fi conspirat să-l ţină închis în *casă* îl făceau să se simtă cumplit de plictisit.

E adevărat, fiecare dintre surorile lui, mama vitregă şi soţia îşi propuseseră să petreacă timp cu el, citind cu voce tare sau pur şi simplu stând de vorbă. Chiar şi mătuşa Elvina catadicsise să stea cu el şi îl insultase – cu jumătate de gură – de două ori. O ispitise pe Megs cu o plimbare în Spring Gardens – una dintre multele grădini publice din

Londra. Insă nici măcar promisiunea plimbărilor pe pietriş sau a florilor exotice nu îi afectară hotărârea de a-l *ţine* în casă.

Nici nu se mai ţinuse de vreuna dintre promisiunile pe care le făcuse în înţelegerea cu Megs, în acele două săptămâni. La început, durerea încheieturii sale rupte îl făcuse inapt pentru orice fel de exerciţiu fizic. Acum se simţea aproape suficient de bine cât să-şi reia îndatoririle de Fantomă, se gândi, şi cu siguranţă că putea face dragoste cu ea în această seară – numai ca o datorie faţă de soţie, desigur.

Godric se încruntă spre pamfletul politic pe care îl citise de două ori deja şi din care nu-şi amintea niciun cuvânt. Un adevărat domn n-ar trebui să lase amăgirea de sine să-l controleze. Voia să facă dragoste cu soţia lui, e drept, dar nu era *numai* din datorie.

Sau măcar parţial.

Domnia Sa se furişă înapoi în cameră, cu un alt căţeluş pe care îl ţinea în fălci. Acesta era de o culoare ciocolatie, lucioasă, iar Godric se întrebă cine era mai exact tatăl în cauză. Ar fi putut să jure că mătuşa Elvina îi spusese că Domnia Sa fusese împerecheată cu un alt mops maroniu.

Căţeluşa dispăru în garderob, iar Megs se ivi în prag. Purta un veşmânt roz cu galben destul de frivol, cu care nu o mai văzuse înainte.

— Sunt nişte pui de căţel la mine în garderob, zise Godric, lăsând foaia pe masa de lucru.

Megs oftă, însă nu păru surprinsă.

— Mi-era teamă de asta. Îi tot ducem pe Domnia Sa şi puii ei în camera mătuşii Elvina, dar ea şi-i tot mută în altă parte. Săptămâna trecută, doamna Crumb i-a găsit în dulapul pentru lenjerie şi nu a părut deloc încântată.

Căţeluşa tocmai ieşea din garderob, o ocoli pe Megs şi dispăru *în* hol.

— Pot să înţeleg de ce este îngrozită doamna Crumb, spuse Godric solemn. Pare o femeie ordonată, iar nişte pui de căţel între rufele curate este fix opusul ordinii.

— Mmm, murmură confuză Megs, privind din nou în hol.

Se uita după mops? Godric simţi un junghi la gândul că ea avea să plece de lângă el.

— Este o rochie nouă?

— Da. Obrajii lui Megs se îmbujorară delicat. Îşi privi rochia, trecându-şi mâna peste ea. Am primit comanda de rochii noi de la croitoreasă. Îţi place? Nu eram sigură de acest galben. Adesea te face să arăţi de parcă ai avea icter.

— Nu şi pe tine, răspunse el sincer.

Culorile primăverii făceau ca obrajii ei să strălucească în contrast cu părul ei închis la culoare. O şuviţă îi rămăsese pe-afară, căzând pe gâtul ei elegant, şi în mod ciudat, acest lucru îi făcea poftă să-i scoată acele din păr, să-şi treacă degetele prin el şi să-şi vâre faţa în buclele ei lucioase.

Îşi trase ca din întâmplare partea de jos a hainei în poală.

— Eşti frumoasă.

— O, spuse ea încet, privindu-l şi surprinzându-i privirea. O, mulţumesc.

Domnia Sa intră în cameră cu ultimul căţeluş şi se îndreptă direct către garderob. Godric zâmbi.

— Ar trebui să închizi uşa de la dormitor, ca să nu îi mute din nou.

Megs se uită nesigură către uşa de la dormitor.

— Cred că ar trebui să te las să te odihneşti.

— M-am odihnit destul în ultimele săptămâni, zise el calm. Mi-ar prinde bine puţină companie. Adică – îşi luă un aer oropsit – dacă nu te deranjează să stai cu un invalid.

Poate că exagerase puţin. Ea îl privi curioasă, după care închise uşa dinspre hol.

— Mă duc să aduc un scaun de la mine din cameră.

— Nu e nevoie. Poţi lua loc la mine pe pat.

Ea privi către pat, cu sprâncenele încruntate, bănuitoare.

— De fapt, spuse el ridicându-se de pe scaun, poate chiar vin lângă tine să trag un pui de somn.

Acum privirea bănuitoare se îndreptă către el.

— Un pui de somn?

— Îhâm. Merse până în dreptul ei, încet, fără să facă vreo mişcare bruscă. Ca atunci când dormi la prânz. Cu siguranţă că ştii ce înseamnă asta?

— Nu-s convinsă că vrei să dormi, mormăi ea.

— Poate că nu. Ridică mâna şi îi scoase încet un ac de păr. Şuviţa se desfăcu imediat pe spate. Ai alte idei?

— Godric, şopti ea.

— Hmm?

Încă două ace căzură pe podea.

— Încă nu ţi-ai revenit complet.

Privirea îi era încruntată, plină de îngrijorare. Ochii lui se fixară asupra ei şi zâmbi blând.

— Atunci va trebui ca tu să faci totul, nu?

Gura ei se deschise fără să scoată vreun sunet şi privi în jur.

Nu se putu abţine să nu îşi aplece capul către al ei, acoperindu-i gura cu a lui, gustând din nou dulceaţa de căpşuni sălbatice a limbii ei. Ceva păru să i se aşeze înăuntru, relaxându-se după o nelinişte pe care nici nu-şi dăduse seama că o simţise.

Ea ridică mâinile, agitându-le lângă umerii lui, însă înainte să apuce să le coboare, el se desprinse şi duse mâna la spatele ei, scoţând restul de ace din păr. Părul îi căzu pe spate, o cascadă întunecată, iar el îşi plimbă mâinile prin el, aplecându-se pentru a simţi mirosul de flori de portocal.

— Godric?

Rămase complet nemişcată, cu excepţia unui fior care îi străbătea umerii.

— Da, iubirea mea? îi ridică părul în mână privind strălucirea soarelui în el.

— Ce… în vocea ei se simţea ceva ciudat. Ce anume vrei să fac?

El zâmbi în timp ce îi dusese părul către buze.

— Mă poţi ajuta să mă dezbrac, pentru început.

— O, desigur!

Se întoarse şi îşi lăsă şuviţele să alunece printre degetele lui. Încă purta atelele de lemn pe încheietura stângă, şi atât cămaşa, cât şi haina lui fuseseră tăiate pe mâneca stângă. Stătu în picioare nemişcat, în vreme ce Megs îi ţinea haina ca să o poată scoate de pe mâna dreaptă, după care îl ajută să *scoată* haina peste braţul stâng. Avea o încruntătură adorabilă, iar gura îi rămăsese deschisă în timp ce stătea concentrată, cu vârful limbii întors, atingându-i marginea de sus a dinţilor.

Priveliştea era prea ispititoare şi, în vreme ce ea îi desfăcea vesta, el se aplecă şi o tachină, muşcându-i buza de jos. Ea clipi, căscând ochii, în timp ce îşi îndreptă spatele.

— Asta… mă distrage.

— Îmi cer scuze.

Râse încet, iar obrajii i se înroşiră din nou în timp ce îi scotea vesta. Urmă eşarfa, pe care o aruncă uşor într-un scaun, după care el o privi cum îl dezbrăca, desfăcându-i nasturii de la cămaşă, în cameră era linişte, singurul sunet care se auzea fiind foşnetul căţeluşilor din cealaltă cameră şi respiraţia lor. El îşi dădea seama că respira greu, că deja mădularul i se întărise şi pulsa, însă nu se grăbea. Putea petrece altfel ore în şir, doar privind schimbarea emoţiilor care se citeau pe chipul ei. Megs palpita, era atât de plină de speranţă, şi dragoste, şi fericire. Dacă ea avea să-l părăsească – *când* avea să-l părăsească – nu ştia cum avea

să revină la viaţa lui de dinainte.

Ar fi fost ca şi cum ar fi trăit fără lumina soarelui. Alungă acest gând, pentru că voia să se concentreze asupra acestui moment, să şi-l amintească atunci când avea să rămână în beznă din nou.

Godric ridică braţele, dându-i voie să îi scoată cămaşa peste cap, simţind atingerea uşoară a hainei fine şi atingerea şi mai fină a degetelor ei curioase. Cămaşa căzu pe covor, după care ambele ei mâini îl atingeau, mângâindu-i abdomenul, plimbându-se pe părul de pe piept.

— Eşti frumos, şopti ea, iar buzele i se lipiră într-un zâmbet.

Era departe de a fi atrăgător, dar dacă ea voia să-i spună asta, o lăsa. Apoi degetele ei se mutară asupra sfârcurilor, încercuindu-le, iar zâmbetul îi dispăru de pe buze. Ea se aplecă şi îi sărută un sfârc, lipindu-şi limba de piele înainte de a începe să-l lingă precum linge pisica smântână. Nu-şi putu opri un geamăt. Privi în jos şi întâlni ochii ei căprui, care îl priveau chiar şi când îl săruta uşor.

— Îţi place?

Nu-şi dădea seama? El încuviinţă, iar ea începu să fredoneze singură înainte să se mute către celălalt sfârc, lingându-l în timp ce-şi plimba degetul mare peste sfârcul umed cu care tocmai terminase.

El îşi lăsă capul pe spate, pleoapele coborându-i de plăcere, însă atunci ea se mută din nou, lăsându-se în genunchi pentru a-i da jos ciorapii şi pantofii, după care îi atinse şliţul. Poziţia, apropierea buzelor ei inocente de mădularul lui stârnit îl făcu să înghită în sec. Ea probabil că remarcase încremenirea lui, pentru că îi aruncă o privire curioasă, oprindu-se pentru o clipă când îi întâlni ochii. Încremeni, fără să-şi desprindă privirea de a lui, cu mâinile atingându-i carnea întărită, după care îşi feri capul şi bâjbâi până desfăcu şliţul, dezbrăcându-l de pantaloni şi de

lenjerie. Mădularul lui se îţi în mod obscen şi, pentru o clipă, el îşi ţinu respiraţia în vreme ce ea păru să vină mai aproape.

Însă se ridică rapid, iar el o privi ironic înainte să urce, nu fără greutate, în pat. Stătea rezemat de tăblia înaltă a patului şi o privea dezbrăcându-se. Era un proces lent, dar din acest motiv mult mai erotic. Mai întâi îşi dădu jos eşarfa transparentă pe care o avusese pe umeri şi care fusese vârâtă în corsetul rochiei. Se aşeză şi îşi scoase încălţările, după care îşi dădu jos ciorapii, rulându-i. Deşi o mai văzuse complet goală, gleznele ei albe şi zvelte şi sfârcurile ei în timp ce se apleca îi tăiară răsuflarea, îşi apucă mădularul, în timp ce privea.

Ea se ridică, fără să se uite la el, şi începu să-şi desfacă şi corsetul rochiei. Era o rochie simplă de zi, aşa că putea să şi-o dea jos şi singură, iar rochia căzu dintr-odată pe glezne. Îşi desfăcu jupoanele şi se eliberă, rămânând numai în cămăşuţă şi lenjerie. Pânza era foarte fină şi îi putea ghici formele picioarelor şi ale şoldurilor în timp ce ea se întoarse să-şi ridice fustele, zărindu-i triunghiul închis la culoare dintre coapse când se îndreptă de spate.

El gemu încet, trecându-şi mâna peste vârful mădularului. Atunci ea îi aruncă o privire şi rămase nemişcată, privind numai la felul în care mâna lui îi aluneca pe mădular. Pielea se întindea la atingerea degetelor lui.

Ea clipi şi îşi feri privirea, cercetându-şi propriile mâini, în vreme ce îşi desfăcea şnururile lenjeriei. Însă vedea că el o privea din când în când cu viclenie, în timp ce ea se dezbrăca.

Îşi îndoi genunchiul şi se aşeză ca ea să vadă mai bine, iar efectul fu respiraţia ei accelerată.

Cămaşa era strânsă cu o fundă simplă, pe care o desfăcu încet. El se linse pe buze, mârâind încet când văzu zâmbetul pe care ea încerca să-l ascundă. Îl tachina, aţâţându-l prin dezgolirea lentă a trupului ei.

Însă apoi se aplecă şi îşi scoase cămaşa, aruncând-o într-o parte, stând în picioare ca o nimfă speriată de vânător. Sânii i se umflaseră şi se întăriseră, iar sfârcurile deveniseră mai roşii.

— Vino, zise el, cu o voce care aproape că semăna cu un mârâit.

Ea păşi înainte, cu gura misterioasă, obrajii roşii, dar cu bărbia ridicată de mândrie. Se urcă în pat lângă el, după care se aşeză în genunchi.

— Aici, spuse el, arătând cu bărbia spre poala lui, lăsând în jos piciorul îndoit.

Părea nedumerită, dar îl *încăleca,* cu coapsele ei moi care îi atingeau ambele picioare, precum şi articulaţiile mâinii. El se eliberă şi duse degetele umede către obrazul ei. Ar fi trebuit să le şteargă de cearşafuri, pentru că încă aveau lichid pe ele, însă o parte din el era atras de ideea de a o însemna cu mirosul lui.

Duse mâna în jurul gâtului ei şi îi apropie buzele de ale lui. Ea deschise gura, lăsându-i limba să intre în gură, în vreme ce el o gusta, înclinând capul, pentru a o trage mai aproape. Simţea cum sfârcurile ei îi atingeau pieptul, umezeala zonei ei intime în vreme ce se aşezase pe coapsele lui. Aproape că ridică mâna stângă pentru a o apuca, după care îşi aminti şi îşi blestemă infirmitatea.

În cele din urmă fu nevoit să întrerupă sărutul.

— Lasă-te în faţă.

Ea părea confuză, iar el îşi dădu seama că iubitul ei nu o luase niciodată în acest fel – nu petrecuseră prea mult timp împreună.

N-ar fi trebuit să-l bucure acest gând.

Se ridică în genunchi deasupra lui, privind în jos, iar degetele lor se împreunară pe mădularul lui. El privi şi simţi cum ea se lăsă în jos, primindu-l între pliurile ei moi şi roz. Spaţiul era strâmt, iar el trebui să reziste impulsului de a se elibera, de a termina prea curând.

Ea îşi trecu limba peste buze, cu ochii întunecaţi plini de curiozitate. Apoi el îşi lăsă mâna să cadă, răspunzând unei întrebări nerostite:

— Fă ce doreşti.

Ochii ei se micşorară la auzul vorbelor lui şi se ridică cu grijă. Mădularul lui alunecă minunat înăuntrul ei. Se frecă încet de el preţ de câteva minute, părând să descopere şi să aprecieze fiecare unghi. Era plăcut.

Îl tachina în mod plăcut.

Într-un final, el cedă, încleştându-şi degetele în cuvertură, în timp ce ea se mişca din nou, insuficient de rapid, insuficient de tare.

— Mai mult.

Ea îi privi chipul, iar buzele ei se arcuiră într-un mic zâmbet amintind de primordiala Eva, după care se aplecă şi îl atinse cu vârful sânilor pe piept, în timp ce îşi propti mâinile pe umerii lui.

— Aşa?

În timp ce-l călărea, precum o zeiţă victorioasă, cu chipul strălucind, ţinându-l strâns înăuntrul ei. El făcu ochii mari, în vreme ce muşchii i se încordară, chiar în momentul în care simţi cum buzele i se arcuiau într-un zâmbet al desfătării sexuale. Ea se controla prea mult, era prea serioasă, iar el se apropia de culme. O prinse de mână, conducându-i-o acolo unde ei se uneau, şi-i apăsă degetele în centrul plăcerii, în vreme ce coapsele ei se cutremurară şi îşi pierdură ritmul.

— Atinge-te.

Pentru el devenise acum şi mai greu să reziste şi o ştiu în clipa în care degetele ei se rotiră între pliurile ei minunate, întredeschise buzele umezite, iar capul i se lăsă pe spate în timp ce se mângâia singură, iar el fu nevoit să-şi strângă toate forţele ca să nu-şi verse sămânţa. Să o privească atingându-se în timp ce se afla deasupra lui şi să nu termine prea curând.

— Aşa, draga mea, şopti el încet, îndrumând-o, dorindu-şi s-o vadă ajungând în momentul maxim al plăcerii.

— E minunat, nu? Să te mângâi singură în timp ce eu privesc. Îţi place? îţi face plăcere să dai un mic spectacol în faţa mea? Să mă laşi să te văd în extaz? Să te satisfaci deasupra mea?

Grosolănia lui păru să o surprindă. Făcu ochii mari, arcuindu-şi spatele, iar el simţi cum muşchii ei îl strângeau tot mai mult, mai mult.

După care îşi pierdu controlul.

Capitolul 16

Calul mare şi negru coborî de pe Piscul Şoaptelor, iar Faith văzu înainte o câmpie largă, pustie, care se întindea cât vedeai cu ochii.

— Suntem în iad? îi şopti ea la ureche Helechinului.

El clătină din cap.

— Aceasta este Câmpia Nebuniei. Va fi nevoie de două zile ca să o străbatem.

Ea tremura de frig şi se trase mai aproape de silueta mare a Helechinului, căci, deşi purta pelerina, tot i se părea din ce în ce mai frig. În timpul ăsta, privi în jos şi văzu rotocoale albe care se învârtejeau fără ţintă în praful de pe pământ...

din *Legenda Helechinului*

— Domnule.

Godric se trezi de-a binelea în întunericul propriului dormitor, conştient că Moulder era cel care şoptea.

Clipi către servitor, ridicând sprâncenele în vreme ce omul făcu un gest din cap, arătând spre hol. Moulder era îmbrăcat într-un halat portocaliu bogat împodobit şi purta o tichie cu ciucuri, ţinând o singură lumânare în mână.

Godric trase învelitoarea mai bine pe umerii lui Megs şi se strecură cu grijă afară din pat. Îmbrăcă rapid pantalonii, cămaşa şi halatul, după care ieşi tiptil din cameră, în urma lui Moulder.

— Ce e? întrebă iute, de îndată ce ajunseseră în hol fără să o trezească pe Megs.

— Domnul Makepeace, răspunse Moulder. Este aici şi insistă să discute cu dumneavoastră, în ciuda orei nepotrivite.

Godric nu se putea gândi decât la un motiv pentru care administratorul orfelinatului l-ar fi vizitat la miezul nopţii.

— Arată-mi.

Coborâră scările în linişte, până la parter. Makepeace se întoarse în vreme ce ei intrau în camera de lucru.

— Îmi pare rău că trebuie să te deranjez, St. John. Pentru o clipă îl privi pe Moulder, care stătea în picioare lângă uşa închisă, după care ridică din sprâncene. Am putea vorbi între patru ochi?

— Nu e nevoie, făcu Godric un gest către unul dintre scaunele din încăpere, aşteptând ca oaspetele lui să ia loc, după care se aşeză şi el. Am toată încrederea în Moulder.

— A, încuviinţă Makepeace. Atunci voi trece direct la subiect. Alf mi-a spus acum nu mai mult de o oră că a găsit ultimul atelier.

Godric se ridică brusc, dându-şi jos halatul.

— Moulder, ajută-mă. Va trebui să scoatem atelele de pe încheietură.

— Eşti sigur că este o idee bună?

Makepeace privea îngrijorat la braţul lui, încă imobilizat.

— Nu putem aştepta – Alf ar putea încerca să-şi elibereze singură prietena. Godric ridică din sprânceană. Doar dacă nu cumva eşti de părere că îl putem convinge pe cel de-al treilea dintre noi să vină să salveze fetiţele. Când văzu încruntarea lui Makepeace, clătină din cap. Sunt singura ta opţiune. Încheietura s-a vindecat destul de bine. Dacă Moulder ar putea face rost de nişte aţele mai mici şi mai moi…

— Godric?

Toţi cei trei bărbaţi ridicară privirea la sunetul ce vestea deschiderea uşii. Megs stătea în picioare, cu părul ei minunat atârnându-i pe umeri şi cu o mână la gât, ţinând strâns halatul, iar Godric se întrebă imediat dacă mai avea ceva pe dedesubt.

Însă soţia lui avea altele în minte. Intră în cameră şi închise uşa în urma ei.

— Ce se întâmplă, Godric?

Moulder găsise un cuţit ascuţit, însă rămăsese pironit locului. Godric luă cuţitul şi începu să taie fără îndemânare legăturile care ţineau strâns atelele pe braţul său stâng.

— Trebuie să ies.

— Îmi permiţi?

Makepeace era lângă el, iar Godric încuviinţă, întinzându-i cuţitul pentru ca administratorul să poată desface mai uşor legăturile.

— În costumul Fantomei din St. Giles? şopti Megs.

— Da.

Godric nu-şi ridică ochii de pe mâinile lui Makepeace.

— Nu poţi.

O simţea apropiindu-se, apoi mâna ei îi atinse umărul.

— Godric! E o nebunie. De-abia ce ai început să te vindeci. Îţi vei rupe din nou încheietura dacă ieşi şi cine ştie dacă medicul va mai putea să o aşeze la loc. Ai putea să rămâi infirm pe viaţă – asta dacă nu eşti omorât.

El o auzi pufnind de exasperare disperată, după care

ea i se adresă lui Makepeace:

— De ce îl pui să facă asta?

Administratorul orfelinatului făcu ochii mari.

— Eu…

— Pentru că sunt singurul care poate face asta.

Godric o privi în sfârşit. Megs nu ştia că şi Makepeace fusese Fantoma cândva, dar nu mai conta: bărbatul îi jurase soţiei că nu va mai lupta vreodată.

— Megs, nişte fetiţe sunt în pericol!

Închise ochii la auzul acestor cuvinte, încercând în mod vădit să-şi înăbuşe o pornire interioară.

— Poţi să-mi promiţi că este ultima oară? Că nu o să mai fii Fantoma din St. Giles?

El privi cum ultima fâşie era tăiată, eliberându-i braţul. Umflătura dispăruse, dar încă rămăseseră vânătăi aproape negre în jurul încheieturii. Nu îndrăzni să o îndoaie. Moulder adusese o pereche mai veche de aţele pe care le tăiaseră iniţial pentru a le potrivi de la articulaţii până la cot, pregătind o nouă incursiune în St. Giles. Începu să o lege de braţul lui Godric.

— Godric?

— Nu. Nu îndrăzni să o privească. Nu-ţi pot promite asta.

— Atunci promite-mi că te vei întoarce viu şi nevătămat.

Nu putea să-i promită aşa ceva. Ştia şi ea. Cu toate acestea, se pomeni spunând:

— Promit.

Uşa se deschise şi se închise în linişte. Makepeace îşi drese glasul.

— Poate că dacă aş anunţa dragonii…

— Am mai discutat asta. Lui Trevillion i-ar lua ore întregi să cadă la învoială – asta dacă l-ai putea convinge – iar apoi ar fi nevoie de ore întregi ca să-i mobilizăm oamenii. Întâlni privirea celuilalt bărbat. Eşti dispus *să* rişti

ca atelierul să se mute din nou – sau ca fetiţele să fie ucise pentru a face dovezile să dispară?

Makepeace se înfioră.

— Nu.

Godric privi în jos, în timp ce Moulder se ocupa de ultima legătură. Îşi balansă braţul să vadă cum se simte. Dacă avea să fie prudent, ar fi trebuit să meargă totul bine.

— În acest caz, mă ajuţi să mă pregătesc?

— Desigur, acceptă administratorul orfelinatului. După aceea va trebui să plănuim o cale de a trece de dragonul care stă de pază afară.

— Este încă aici?

— O, da, confirmă Makepeace. Şi cu siguranţă m-a văzut venind.

Godric se gândi la acest lucru în timp ce Moulder termina să-l îmbrace în costumul de Fantomă. În clipa în care îi vârî sabia în teacă, cinci minute mai târziu, încuviinţă către Makepeace.

— Vino cu mine.

Godric stinse lumânările din camera de lucru şi traversă către uşile lungi care dădeau spre grădina Saint House. Petrecu un minut aşteptând ca ochii să i se adapteze, în vreme ce privea cu atenţie, însă nu zări pe nimeni. Dacă Trevillion era atât de priceput încât să se ascundă de el în propria grădină, însemna că merită să fie prins.

Deschise uşile cu grijă şi se strecură în lumina lunii, cu Makepeace ca o umbră tăcută în urma lui. Poate că administratorul orfelinatului nu-şi mai pusese masca Fantomei de mai bine de doi ani, dar era evident că nu-şi pierduse deloc abilităţile în acest răstimp. Bătrânul măr proiecta un contur macabru pe cerul nopţii, iar pe când trecea pe lângă el, Godric se întrebă cât va mai dura până ca Megs să renunţe şi să recunoască faptul că acel pom era uscat.

După care îşi alungă din minte gândurile legate de soţia sa. Trebuia să se concentreze dacă voia să supravieţuiască în acea seară. Dincolo de grădină se afla zidul vechi care mărginea râul, sunetul apei care clipocea şi miasma râului care se ridica de dincolo. O poartă veche era construită în zid, încununată de o cupolă care stătea să se dărâme. Godric împinse şi deschise poarta, bucuros că îl pusese pe Moulder să o ungă în fiecare lună. Rânji în întuneric în vreme ce celălalt bărbat îl urma.

— Acesta este unul dintre puţinele avantaje de a deţine o casă foarte veche în Londra.

Se aflau la capătul unui şir de trepte din piatră, care erau tăiate în zid. Dedesubt se afla un mic doc cu o barcă cu vâsle legată de un stâlp. Godric o luă înainte, urcând cu grijă în barcă. Ridică o vâslă, în vreme ce Makepeace urcă şi el, după care, cu o mişcare exersată îndepărtă barca de doc şi începu să vâslească în linişte pe râu, folosind numai mâna dreaptă.

Nu aveau mult de mers. La următorul şir de scări în zidul râului, Godric opri barca şi o legă.

— Nu vei putea folosi din nou această metodă, spuse Makepeace în vreme ce urcau treptele. Trevillion e isteţ. Are să-şi dea seama cum te-ai strecurat pe lângă el când va auzi despre isprava ta de astă-seară.

— Atunci aş face bine să mă asigur că nu va fi nevoie să mă întorc iarăşi, ridică din umeri Godric, după care rectifică: Sau cel puţin nu pentru o vreme.

Simţi privirea celuilalt bărbat în timp ce îşi croiau drum prin labirintul de străzi din spatele râului. Zona nu era una dintre cele bogate, însă cu siguranţă era destul de respectabilă. Aproape fiecare uşă avea câte un felinar, şi fură nevoiţi să se ascundă în fiecare colţişor de umbră pe care îl puteau găsi.

— Viaţa asta nu se potriveşte unui bărbat căsătorit, făcu Makepeace o observaţie pe un ton cât se poate de

neutru.

— Sunt însurat de aproape doi ani, răspunse Godric.

Nu voia să se gândească la expresia de reproş de pe chipul lui Megs în acest moment.

— Dar locuiţi separat.

Se opriră la colţul unei străzi, unde se afla o cizmărie, pentru că un paznic de noapte trecea pe acolo, şchiopătând. Godric îi aruncă o privire celuilalt bărbat, iar Makepeace ridică din sprâncene.

— Buna ta soţie a venit doar recent la Londra, nu-i aşa?

— Da, dădu Godric din cap enervat. Ce-i cu asta?

Makepeace ridică din umeri.

— Mulţi bărbaţi ar vedea această schimbare ca pe o oportunitate de a renunţa la acest stil de viaţă.

— Şi i-ar lăsa pe acei copii să fie exploataţi până la epuizare? Asta încerci să-mi propui?

— Nu, dar poate dragonii s-ar putea face mai folositori, mai ales dacă îi împărtăşim lui Trevillion informaţiile pe care le obţinem uneori, spuse Makepeace.

Godric râse zgomotos.

— Crezi că s-ar deranja căpitanul Trevillion pentru lucruri atât de pământeşti precum nişte fetiţe făcute sclave?

— Nu cred că este atât de lipsit de logică precum pare.

Godric îl privi pe celălalt bărbat.

— Ce te face să spui asta?

Un colţ al gurii lui Makepeace se arcui uşor.

— O impresie?

— O impresie. Aproape că ajunseseră în St Giles, şi mergeau repede. Godric îşi scoase sabia, fără să ţină seama de micul disconfort pe care îl resimţea la încheietura stângă. Îşi folosea sabia scurtă ca pe o armă de apărare, şi gândul că nu o avea asupra sa îl făcea să se simtă nesigur.

Să mă ierţi că nu pun mare preţ pe „impresiile” tale.

— Cum doreşti, spuse Makepeace, potrivindu-şi mersul cu al lui.

— Însă te rog să-ţi aminteşti că nici măcar Sir Stanley Gilpin nu s-a aşteptat ca noi să facem asta pentru tot restul vieţii.

Godric se opri brusc, răsucindu-se pentru a sta cu faţa către celălalt bărbat. *Niciodată* nu pronunţaseră acel nume unul de faţă cu celălalt. De fapt, înainte ca Winter să îl contacteze în legătură cu hoţii de fetiţe, nici măcar nu ştiuseră de existenţa celuilalt timp de *ani* întregi – dinainte de moartea lui Sir Stanley, îşi dădu el seama chiar acum.

Makepeace se opri şi el din cauza mişcării bruşte şi îl privea cu ochi care puteau fi plini de compasiune.

— M-am gândit în ultima vreme la Sir Stanley.

Godric se înfioră când auzi numele omului care îi fusese tată mai mult decât propriul părinte. Ceva înăuntrul lui voia să plângă şi îşi reprimă cu sălbăticie pornirea.

— Ce e cu el?

Makepeace îşi ridică bărbia, iar ochii lui priveau contemplativ către luna plină, pe jumătate ascunsă de acoperişurile de deasupra.

— Mă întreb cât de mult ne-ar înţelege acum. Impulsul tău aproape autodistructiv, obsesia compatriotului nostru, singurătatea mea înainte ca draga mea soţie să mă salveze… cumva cred că nu asta îşi dorea el pentru noi. Sir Stanley era atât de *ludic* în tot ceea ce făcea – teatrul, faptul că ne învăţa să facem tumbe, chiar şi când exersam mânuirea săbiei. Totul era pentru el de dragul distracţiei. Nu era ceva care trebuia luat în serios. Nu ceva pentru care să merite să mori – sau să-ţi schimbi viaţa. Nu cred că ar fi fost mândru de noi.

— El ne-a creat, spuse Godric încet, dar suntem fiinţe care gândesc, cu motivaţii proprii. Nu avea cum să fie surprins când fiecare dintre noi a folosit cum a ştiut mai

bine instrucţiunile lui.

— Poate. Makepeace se uita la el. Dar este ceva la care merită să te gândeşti, oricum.

Godric nu se deranjă să răspundă, începând să alerge uşor, în timp ce se apropiau de orfelinat. Cinci minute mai târziu, văzură treptele cunoscute şi uşa din faţă luminată. Godric încetini, privind cu atenţie în jur.

— Alf?

— Trebuia să se întâlnească aici cu noi, însă n-a vrut să intre în casă, mormăi Makepeace. Oftă. Mă duc să văd dacă s-a răzgândit.

Însă în clipa în care el ieşi din umbră, Alf se ivi, atât de iute că Godric nu-şi dădu seama unde se ascunsese.

— E aici?

— Da.

Godric ieşi din umbră. Fata se răsuci pe călcâie, căci în mod evident nu-l văzuse mai înainte. Ridică bărbia când văzu că el avea numai o sabie.

— Poţi să te lupţi aşa?

Godric încuviinţă din cap drept răspuns.

— Mult succes, spuse Makepeace posomorât.

— Haide.

Fata îi arătă drumul, care şerpuia pe aleile din St. Giles. Nu încercă să urce pe acoperişuri, lucru pentru care Godric îi era recunoscător. Poate că era în stare să lupte cu o singură mână, însă nu voia să încerce să se caţere.

Se aflau într-un tunel îngust, apropiindu-se de o curte, moment în care Alf se opri brusc. Godric vedea cum cineva se mişca în curtea de dincolo de ea, însă numai strigătul ei îl făcu să-şi dea seama de ceea ce se întâmpla.

— Le mută pe fetiţe!

Deodată o dădu la o parte. Dacă fetele erau mutate, riscau să nu le mai găsească niciodată.

Un bărbat, mai exact un paznic, stătea în picioare, în vreme ce o femeie înaltă, slabă, ţâra două fetiţe dintr-o

pivniţă de jos. Încă două aşteptau abătute în celălalt capăt al curţii.

Godric se ocupă de paznic în linişte, ferindu-se de o lovitură târzie, când paznicul conştientiză pericolul, după care îl lovi pe bărbat în tâmplă cu mânerul săbiei. Acesta se prăbuşi, nemişcat.

Femeia scoase un ţipăt, tare şi ascuţit, şi alţi doi bărbaţi ieşiră din pivniţă. Din fericire, uşa era atât de îngustă că nu putură să iasă decât pe rând. Godric îl înjunghie pe unul şi îl prinse pe celălalt de braţ, lovindu-l tare de zid. Capul bărbatului se lovi de cărămizi şi sângele se auzi gâlgâind.

Se întoarse către femeie ca să-şi dea seama dacă avea de gând să atace, însă aceasta deja fugea în partea cea mai îndepărtată a curţii. Fetiţele erau îngrămădite împreună. Una plângea, însă celelalte păreau a fi prea speriate să mai scoată vreun sunet.

Din spatele lui se auzi un scrâşnet, iar Godric se roti chiar la timp: un al patrulea bărbat sosise. Şi avea o sabie.

Godric pară lovitura. Lamele alunecară una pe cealaltă, scrâşnind, după care se despărţiră. Godric făcu un pas înapoi, privind cum bărbatul avansa. Conform legii, numai aristocraţii aveau voie să poarte săbii. Încercă să-şi dea seama cine era individul, însă acesta purta un tricorn şi îşi legase eşarfa în partea de jos a feţei.

După care nu mai avu timp să cerceteze faţa atacatorului. Bărbatul se năpustise asupra lui, lovind în forţă cu sabia, cu mişcări *de expert.*

Godric ştiu că dacă ar fi dat înapoi, ar fi fost încolţit. Făcu o fandare la stânga şi se feri în partea dreaptă, auzind cum pelerina îi fu sfâşiată, tocmai când reuşi să treacă pe lângă celălalt bărbat. Se răsuci ca să evite o lovitură sălbatică, după care lovi cu vârful spadei în coasta expusă a celuilalt. Adversarul se arcui într-o parte, cu braţul întins. Godric simţi cum vârful lamei făcu o tăietură pe toată

lungimea braţului său drept, pârjolindu-l ca fierul roşu. Mâneca fu sfâşiată, iar sângele cald începu să se prelingă pe braţul lui Godric, în timp ce acesta ataca din nou. Lovi spre faţa adversarului, determinându-l pe acesta să se arcuiască în spate. Lama îi fusese prinsă, însă reuşi să o elibereze, într-o mişcare în cerc, încercând să-i smulgă celuilalt sabia din mână. Însă bărbatul sări înapoi, revenindu-şi, fără să-şi piardă sabia. Eşarfa inamicului alunecă şi, pentru o clipă, Godric îl privi drept în faţă.

După aceea, adversarul lovi la dreapta lui Godric şi el îşi dădu seama prea târziu că era o fentă. Nu fusese suficient de rapid să pareze lovitura cu lama, însă ridică braţul stâng, parând lovitura cu cotul. Braţul lui era în agonie.,

Adversarul se întoarse şi sări într-o parte, fugind către o alee din partea mai întunecată a curţii. Godric sări instinctiv în urma bărbatului, impulsul de a-l urmări şi de a captura prada devenind tot mai puternic. Însă durerea din braţul lui stâng era groaznică şi îşi aminti de promisiune pe care i-o făcuse lui Megs. Îi spusese că se va întoarce viu şi nevătămat.

Măcar era în viaţă.

Se întoarse istovit către copii, la timp să o vadă pe Alf îngenunchind în faţa unei fetiţe roşcate, murdare. Alf o privea încruntată, încercând poate să nu arate că îi pasă atât de mult, în timp ce ştergea chipul udat de lacrimi al fetiţei.

Godric aproape simţi că i se luase o piatră de pe inimă. Încercă să-şi spună că fetiţele erau salvate şi că asta era cel mai important, însă inima lui nu era uşoară. Văzuse faţa atacatorului, a bărbatului responsabil pentru transformarea copiilor din St. Giles în sclavi, bărbatul pe care îl lăsase să scape cu viaţă, iar Godric ştia că bărbatul era aproape de neatins. Că nu avea să fie niciodată judecat.

Pentru că bărbatul era chiar contele de Kershaw.

*

Văzu sângele de pe Godric.

Megs nu putea gândi, nu putea *vedea* dincolo de un simplu fapt. Rămase nemişcată vreme de un minut cumplit, care părea să nu se mai termine – după ce el deschise uşa dormitorului –, privind pur şi simplu bandajul de pe braţul lui drept şi mâneca însângerată care atârna în zdrenţe. Ea îl aşteptase acolo, trează şi plimbându-se fără încetare, de când el plecase, iar camera era cam dezordonată – nu că i-ar fi păsat. Moulder era în spatele lui, iar Godric spunea ceva, însă ea nu-l putea auzi.

— Ieşi, îi spuse ea servitorului, incapabilă să formuleze porunca politicos.

Moulder îi aruncă o privire, după care se făcu nevăzut.

Godric nu era atât de inteligent. Se încruntase uşor şi spunea ceva despre „o mică rană" şi că „arată mai rău decât este de realitate", iar „Moulder s-a ocupat deja de ea", în pofida faptului că oricine putea să-şi dea seama că îşi ţinea braţul stâng ţeapăn, iar ei îi venea să-l *pocnească.*

În loc de asta, îi cuprinse faţa în palme şi se ridică pe vârfuri ca să-i ajungă la gură. Îl sărută ca o sălbatică, cu buzele larg deschise, limba ei cerându-şi dreptul de a se implânta în gura lui, iar el, din fericire, acceptă imediat, căci altfel l-ar fi muşcat rău de tot. Îl auzi cum gemea, după care braţele lui dădură s-o strângă de talie, însă ea refuză.

Se desprinse, prinzându-se de zdrenţele din costumul Fantomei.

— M-ai *minţit.*

— M-am întors viu, spuse el cu o voce liniştitoare.

Măcar nu se prefăcea că nu ştia de ce era furioasă.

— Am zis viu şi *nevătămat,* izbucni ea, smulgând doi nasturi. *Asta* nu înseamnă nevătămat.

— Megs, începu el, fără îndoială intenţionând să

invoce vreo scuză stupidă tipică bărbaţilor, după care îl împinse fără milă într-un scaun.

Nu era suficient de puternică să-i facă asta – şi ştia cumva în sinea ei, chiar şi aşa înnebunită cum era acum. Probabil că ceda în faţa furiei sale, lăsând-o să-l îmbrâncească.

Dar atitudinea lui o mânie şi mai tare. Căzu în genunchi, desfăcându-i picioarele şi vârându-se între ele. El căscă ochii, reacţie care, în orice alte împrejurări, ar fi făcut-o foarte mândră. Bărbatul fusese Fantoma din St. Giles ani buni – nu puteau exista multe lucruri care să-l mai ia prin surprindere.

— Ce…?

Se aplecă şi smulse pânza, desfăcând şliţul şi lenjeria de pe dedesubt, privind cu satisfacţie cum se iţi mădularul lui, roşu şi pe jumătate întărit. Îl atinse uşor cu palmele, cu braţele proptite pe coapsele lui şi îl privi drept în faţă.

— Sunt foarte, *foarte* furioasă pe tine.

Şi-şi deschise gura deasupra lui. Nu mai făcuse niciodată asta – deşi şi-o dorise. Dintotdeauna fusese prea timidă, prea îngrijorată că el ar putea s-o creadă uşuratică sau că nu i-ar plăcea.

Însă aici, *acum,* pur şi simplu nu îi mai păsa. Îl acoperi cu un şir de sărutări pe toată lungimea, minunându-se la căldura care pulsa înăuntrul lui.

El mormăi ceva, iar şoldurile lui se cutremurară sub braţele ei, ridicând-o pe jumătate.

Ar fi vrut să-i spună să nu se mai întoarcă niciodată în St. Giles. Să-i spună că avea să-l găsească singură pe ucigaşul lui Roger.

Că nu mai suporta să-l vadă rănit. Dar îi mai spusese asta şi înainte, iar el nu-şi schimbase părerea. *Ea* nu reuşea să-l facă să se răzgândească. Nu o lăsa să intre atât de mult în viaţa lui.

Dar avea să o lase să facă asta. Îşi plimbă gura în

jurul vârfului, simţind aroma puternică. Se trase înapoi pentru a se uita la el, aşa cum o privise şi el cândva. Mădularul lui întărit tresări.

Zâmbi când simţi această reacţie şi se aplecă pentru a săruta vârful. Privi în sus şi văzu cum obrajii lui se înroşiseră, iar pleoapele îi acopereau pe jumătate ochii cenuşii care licăreau. Fără să-şi desprindă privirea, începu să-l guste.

Nările lui se umflară şi îşi muşcă buza, după care se opri, privind-o în timp ce deschise gura şi linse încet în jurul vârfului. Mai târziu avea să-i fie ruşine de îndrăzneala ei. În această clipă însă, savura din plin libertatea pe care el i-o acorda. Dar în clipa în care dinţii ei atinseră vârful, el se mişcă.

— Megs, mârâi el, şi întinse mâna după ea.

Ei nu îi plăcu asta – nu terminase de jucat. Se ridică pe jumătate şi se dădu în spate, încercând să se ferească de mâinile lui, simţind cum se înfurie din nou.

— La dracu’, Megs!

El făcu un salt înainte, iar ea reacţionă din instinct, temătoare. Se ridică şi făcu doi paşi, vrând să se îndepărteze. Nu era corect, el era rănit. Ar fi trebuit să poată scăpa.

Dar o trânti pe pat, folosindu-se de greutatea şi înălţimea lui ca să o ţină nemişcată.

Era prinsă între el şi pat, gâfâind, deşi încăierarea lor durase numai câteva secunde. El era în spatele ei, lipit de ea, cu mădularul tare, lipit de posteriorul ei, încadrând-o cu braţele.

Îi simţea respiraţia în ureche. Aşteptă, crezând că are să o întoarcă spre el. În schimb, el începu să-i ridice şalul şi cămaşa de noapte. Rămase fără suflare. El îi şopti, sărutând-o în spatele urechii.

— Nu te mişca.

O apăsă cu fermitate cu palma între omoplaţi, până

ce trunchiul i se lipi de pat, iar partea inferioară îi rămase înclinată, aşteptându-l pe el. Simţi cum el îi desfăcu picioarele, după care îi simţi palma pe şold, iar mădularul lui încerca să-şi facă loc. Părea mai mare din poziţia aceasta şi îl auzi mormăind când intră. Se umezise, însă simţi fiecare parte a membrului care se împingea uşor în ea.

Îşi încleştă mâinile în aşternuturi.

Părea să amâne la nesfârşit, încercând să lărgească, implântându-se între pliurile ei moi. Apoi, într-un final împinse mai tare, iar ea simţi materialul colanţilor lui atingând-o.

Rămase acolo, iar ea auzea respiraţia lui grea în liniştea din cameră. Îşi muşcă buza, la fel cum făcuse el mai devreme. Abia dacă mai avea suflu – iar el nici nu începuse să se mişte.

După care alunecă rapid şi tare înăuntrul ei. Ea nu-şi putu opri un ţipăt ascuţit, şi ca şi cum şoldurile ei ar fi avut voinţă proprie, începu să se frece de el.

— Atât de nerăbdătoare, râse el răguşit.

Întoarse capul ca să se uite urât la el – sau cel puţin aşa intenţiona, însă el se folosi de prilej ca să schimbe ritmul, izbind din nou în ea. Închise ochii.

— O!

— Îţi place? şopti el.

Ea dădu din cap, căci nu mai era în stare să vorbească. Împingea din nou şi din nou, iar mădularul lui se freca de ea într-un mod delicios. Duse o mână sub ea şi începu să se mângâie, frecând în timp ce el se mişca, iar mădularul lui aluneca pe lângă degetele ei ude.

El icni şi îşi roti şoldurile, frecându-se de ea, aplecându-se mai aproape, deasupra ei, şoptindu-i în ureche:

— Te mângâi, nu-i aşa?

Ea înghiţi în sec, închizând ochii de plăcere.

— D… da.

— *Dumnezeule,* rosti el, iar ea se întrebă dacă în sfârşit rămăsese fără cuvinte..

Şi poate că aşa era, căci imediat îşi puse o mână pe umărul ei şi se împinse tare în ea şi o lipi de saltea. Îi mişca trupul pe pat împingând rapid, viguros, delectând-o şi făcând-o să vadă praf de stele în spatele pleoapelor închise.

Un val de plăcere aproape dureroasă se dezlănţui între picioarele ei, pulsând în ea, ca un râu plăcut care o desăvârşea. Gemu, când încet, când tare.

El deveni ţeapăn în spatele ei, în timp ce şoldurile continuau să se mişte, chiar dacă sămânţa lui o umpluse, de parcă n-ar fi vrut să se mai oprească. Apoi căzu peste ea, învăluind-o în căldura lui. Îi simţi pieptul apăsând-o pe spate, în timp ce el încerca să respire din nou normal.

Ar fi trebuit să se simtă zdrobită sub el, în schimb se simţea protejată şi, în mod straniu, preţuită. Privi cu colţul ochiului cum el îşi mişcă braţul drept – cel cu bandajul alb – şi îşi împleti degetele cu ale ei, strângând uşor.

Dacă ar fi fost după ea, ar fi rămas aşa pentru totdeauna.

Capitolul 17

— *Vezi lucrurile acelea prinse în capcană în nisipurile din Câmpia Nebuniei? îi şopti Pierzanie lui Faith. El cunoştea soarta tovarăşilor săi drăcuşori, aşa că era precaut cu Faith, însă nu putea să rateze ocazia de a se delecta cu groaza de pe chipul ei.*

— *Ce sunt? şopti Faith, plină de teamă.*

— *Sunt sufletele celor care au murit înnebuniţi, spuse Pierzanie încântat. Hoinăresc acum fără niciun ţel, purtaţi de nisipurile mişcătoare, şi vor rămâne astfel până când oamenii vor*

fi dispărut de pe faţa pământului...

din *Legenda Helechinului*

Dacă iadul era un loc de pe pământ, Artemis Greaves tocmai intra în iad. Ghetele sale se târşâiau pe pietrişul fin dintr-o curte interioară imensă şi aproape goală. În spatele său se aflau înaltele porţi de fier. Înaintea ei, faţada barocă a unei clădiri magnifice. Coloane albe corintiene se înălţau două câte două în rând, de-a lungul faţadei, încoronate de un dom central cu ceas, pe care orele cu cifre romane erau inscripţionate cu aur. În vârful domului se afla o spinetă aurită, cu silueta unei femei acoperite cu un voal.

Artemis se cutremură şi privi către uşile din faţă. Poate că iadul avea un înveliş frumos, însă înăuntru tot îi ardea pe cei blestemaţi.

Trecu de uşier şi îl plăti cu moneda ei preţioasă, chiar dacă nu se afla aici în vizită. Sub dom se afla o sală vastă, cu două galerii lungi pornind la stânga şi la dreapta ei. Era încă devreme şi se aflau puţini vizitatori acolo, dar asta nu însemna că locuitorii iadului nu erau treji. Gemeau şi mormăiau, asta dacă puteau vorbi, mai puţin cei care pur şi simplu urlau.

Artemis nu luă în seamă galeriile, mergând drept înainte. Dincolo de dom, se arcuiau două scări. Urcă pe cea din stânga, ţinându-şi cu grijă coşul acoperit. Nu ar fi fost deloc bine să-şi verse ofrandele, şi-aşa puţine.

În vârful scărilor stătea un bărbat pe un scăunel de lemn, părând plictisit. Era înalt şi slab, iar Artemis se amuzase – într-un mod oarecum morbid – cu ocazia vizitelor anterioare, asemănându-l cu Charon.

Îi plăti lui Charon ce i se cuvenea – o monedă de doi penny – şi privi cum acesta îşi scoase cheia şi descuie adâncurile iadului.

Fu izbită ai întâi de miasmă, care era atât de

puternică, încât părea că înota în mizerie. Artemis îşi ţinea la nas batista pe care stropise apa de levănţică în timp ce înainta. Ocupanţii erau mereu legaţi cu lanţuri, şi mulţi dintre ei nu puteau să ajungă la oalele lor de noapte. Pe ambele părţi erau camere mici, deschise, aproape ca într-un grajd, deşi de obicei grajdurile miroseau mai bine şi erau mai curate decât acest loc. Fiecare cameră găzduia un locuitor al iadului şi încercă să evite să privească înăuntru atunci când trecu pe lângă ele.

În trecut avusese coşmaruri din cauza a ceea ce văzuse.

Era de fapt mai linişte aici decât în marile galerii de dedesubt, fie pentru că erau mai puţini locuitori, fie pentru că renunţaseră de mult să mai spere. Exista totuşi o bâiguială înceată a ceea ce fusese poate cândva un cântec, şi un chicot ascuţit care se oprea şi pornea intermitent. Ea ştiu că trebuia să treacă repede pe lângă o celulă din dreapta ei, evitând astfel proiectilul mizerabil care zbură de acolo şi lovi peretele opus.

Îl găsi în ultima încăpere pe stânga. Stătea ghemuit pe nişte paie murdare, legat ca Samson: avea cătuşe la ambele glezne şi încă una, pe care nu o mai văzuse înainte – constată cu groază –, în jurul gâtului. Inelul greoi de fier din jurul gâtului îl ţintuia de perete, fără să îi permită să se aşeze complet jos. Era forţat să stea ghemuit, rezemându-se de perete, dacă voia să se odihnească, iar ea se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi adormit şi s-ar fi prăbuşit înainte. S-ar fi strangulat peste noapte fără să ştie nimeni?

El privi în sus în timp ce ea stătea în prag ezitând, şi un zâmbet larg îi lumină faţa.

— Artemis.

Se duse numaidecât la el.

— Ce ţi-au făcut, dragul meu?

Îngenunche înaintea lui şi îi cuprinse chipul în palme. Avea o umflătură deasupra uneia din sprâncene, o julitură

acoperită de coajă pe obrazul drept şi o tăietură pe nasul prea lat. Părea rupt.

Dar pe de altă parte, aşa arătase dintotdeauna.

Dădu din umerii săi masivi acoperiţi numai cu o cămaşă murdară şi o vestă aspră.

— E un nou regim de frumuseţe. Toate doamnele de la curte l-au adoptat, din câte am auzit.

Înghiţi în sec, însă încercă să zâmbească pentru el.

— Prostuţule. Nu trebuie să-i provoci doar ca să te amuzi. Eşti cam în dezavantaj cu lanţurile astea.

Ridică din cap, arcuindu-şi buzele groase.

— Aşa suntem şi noi egali, nu?

Clătină din cap şi vârî mâna în coş.

— Mă… mă tem că nu am prea multe, dar bucătarul lui Penelope a fost suficient de amabil încât să-mi dea nişte plăcinte cu carne, îi oferi una pe un şerveţel.

El o primi şi îndesă jumătate din plăcintă în gură în timp ce dădu ochii peste cap de plăcere. Îl studie pe ascuns în timp ce despachetă restul obiectelor din coş. Faţa îi era mai suptă şi, dacă nu se înşela, mai pierduse în greutate. Iarăşi. În mod normal ar fi fost un bărbat uriaş, cu umeri şi un piept pe măsură, şi avea nevoie de multă mâncare. Nu-l hrăneau cum trebuie, iar ea nu reuşise să-şi vândă colierul pentru a face rost de banii cu care să-i mituiască pe paznici să aibă grijă de el.

Sprâncenele i se încruntară când ajunse la ultimul obiect din coş.

— Ce-i aia? întrebă el, aplecându-se cât putu de mult încât să vadă.

Îi zâmbi, înseninându-se puţin.

— Acesta este premiul meu şi sper că ştii să apreciezi eforturile pe care le-am făcut pentru a-l procura.

Scoase un halat superb matlasat, roşu-închis. El clipi, privindu-l pentru o clipă, şi îşi lăsă apoi capul pe spate, râzând în hohote.

— O să arăt ca un adevărat prinţ indian cu chestia aia.

Ea se bosumflă, încercând să pară severă.

— E o vechitură de la unchiul şi o să-ţi ţină de cald noaptea. Poftim, încearcă-l.

Artemis îl ajută să-şi pună halatul şi fu bucuroasă să vadă că, deşi îl cam strângea la umeri, aproape că reuşi să-l încheie în faţă. Se rezemă de piatra murdară a pereţilor şi într-adevăr arăta ca un prinţ indian.

Asta dacă prinţii indieni ar fi avut feţele vinete şi ar fi stat pe paie.

După aceea insistă să împartă din mâncarea pe care o adusese ea, aşa că făcură un soi de picnic. Şi, chiar dacă un val de înjurături umplu încăperea pentru o clipă, în acelaşi timp cu nişte vaiete zgomotoase, măcar reuşiră să se prefacă a le ignora.

Însă în curând îşi dădu seama că trebuia să plece. Penelope voia să meargă la cumpărături astăzi, iar Artemis ştia că va trebui să care pachete şi să ţină socoteala în privinţa drumului şi a cumpărăturilor verişoarei sale. Rămase tăcută în timp ce îşi strângea coşul, detestând să-l lase singur în acest loc.

— Haide, spuse el încet în timp ce buza ei începu să tremure. Nu mai face aşa, ştii doar cât îmi displace să te văd tristă.

Aşa că ea îi zâmbi şi îi oferi o îmbrăţişare care dură un pic prea mult, după care plecă din acea cameră îngrozitoare fără să scoată vreun alt cuvânt. Atât ea, cât şi el ştiau că urma să se întoarcă atunci când va putea – probabil nu mai devreme de o săptămână.

Când ajunse în coridorul exterior, se opri lângă Charon şi îi dădu toţi banii pe care îi avea în geantă – o sumă ruşinos de neînsemnată, dar trebuia să fie de ajuns. Cu puţin noroc, va fi de ajuns ca gărzile să-şi amintească să-l hrănească, să-i arunce mizeria şi să nu-l omoare în bătaie atunci când vorbele lui de duh aveau să devină

insuportabile.

Aruncă o privire pe deasupra capului lui Charon, la semnul care atârna deasupra uşii din spate: „Incurabili”.

De fiecare dată când îl vedea, inima ei se umplea de furie şi de teamă. „Incurabili.” Putea fi la fel de bine o sentinţă la moarte pentru dragul ei frate geamăn, Apollo: nebunii incurabili nu părăseau niciodată spitalul Bethlem Royal. Cunoscut şi ca Bedlam.

*

Când doctorul sosi, la două ore după ce ea şi soţul său făcuseră dragoste, Megs insistă să rămână în cameră în timp ce acesta îl examină pe Godric. Bărbaţilor părea să li se pară ciudat acest gen de comportament. Godric schimbă câteva priviri obosite cu Moulder, în timp ce medicul exclamă în barbă, mormăind ceva în franceză. Lui Megs îi venea să-şi dea ochii peste cap. Nici uneia dintre *doamnele* casei nu i se păruse ciudat că voia să stea cu soţul ei grav rănit şi să vadă dacă avea să-şi mai poată folosi vreodată braţul stâng. Aproape că se înecă simţind un nou val de frică, mâhnire şi *mânie,* şi fusese nevoită să se întoarcă pentru a nu-l mai vedea pe medic împungându-i braţul lui Godric. Deja desfăcuse bandajul de pe braţul drept al lui Godric, cercetase tăietura lungă, deşi puţin adâncă, o considerase neînsemnată şi o bandajase din nou.

Meg se încruntase când Godric îi aruncase o privire triumfătoare. Aşa că acum se îndreptă spre fereastră şi se uită în gol în soarele dimineţii târzii. Bărbaţi proşti. Bărbaţi proşti, curajoşi, *nesăbuiţi,* care nu se gândeau deloc la faptul că-şi riscau viaţa mergând în cea mai groaznică zonă din St. Giles, căutând pericolul cu lumânarea. Îşi ridică pumnul la gură şi muşcă tare.

Şi uneori pierzându-şi vieţile.

N-ar mai fi putut suporta gândul să piardă încă un

bărbat. Ar fi înnebunit.

Medicul mormăi zgomotos în spatele ei.

— A fost o idee foarte proastă, domnule, să vă daţi jos atela de la braţ atât de devreme. Nu vă pot spune cât de norocos sunteţi că nu v-aţi rupt din nou încheietura.

Megs se întoarse şi îl văzu pe medic legându-i la loc braţul cu grijă lui Godric, care avea o expresie nonşalantă.

— Nu e ruptă? întrebă ea.

— Nu, bombăni doctorul. Dar se va umfla în zona peste care a… *picat* domnul St. John. Asta fusese povestea pe care i-o spuseseră medicului – în ciuda faptului ca era ridicol să pretinzi că o astfel de tăietură putea fi produsă de orice altceva decât o sabie.

Ea răsuflă uşurată.

— *Şi se* va vindeca aşa *cum* trebuie?

El ridică din umeri înspre Godric.

— Poate. Cu siguranţă că nu, dacă domnul St. John continuă să abuzeze de ea.

— Atunci mă voi asigura că n-o va face, spuse Megs hotărâtă, ignorând privirea crispată a lui Godric.

Medicul se mai foi preţ de vreo cinci minute, la finalul cărora Godric se lăsă pe spate în pat, vizibil obosit. Megs îl conduse pe medic către uşa dormitorului, apoi se întoarse lângă pat, unde, spre exasperarea ei, îl găsi pe Godric încercând să se ridice.

— Ce faci?

El privi în sus, încruntat.

— Mă ridic.

— Nu, spuse ea punându-i o mână pe piept şi apăsându-l în jos, nu te ridici. Doctorul a recomandat *odihnă,* dacă vrei să se vindece încheietura aia.

El clipi în sus către ea, cu o urmă discretă de amuzament în privire. Nu prea îl lăsase să se odihnească atunci când se întorsese acasă. Ea simţi că îi iau foc obrajii.

— Da, milady, spuse el blând.

Îl privi suspicioasă, însă el se lăsase deja înapoi pe spate, cu trupul relaxat. Chiar părea destul de epuizat. Inima i se strânse, îndurerată.

— Culcă-te, şopti ea, atingând uşor bandajele de pe mâna lui dreaptă.

Cum de ajunsese să însemne atât de mult pentru ea?

El închise ochii, îşi întoarse capul şi îi sărută degetul.

Ea îşi înghiţi nodul din gât. Singurul scaun din odaie era cel de lângă birou, aşa că îl luă şi-l mută mai aproape de pat, fără să ţină seama de privirile lui Moulder. Apoi se aşeză şi îl privi pe Godric cum doarme.

Trecuseră poate câteva minute sau ore de atunci, când auzi o bătaie uşoară la uşa dormitorului. Fusese lăsată întredeschisă, astfel încât Domnia Sa să poată intra sau ieşi după bunul plac. Megs privi în sus şi o văzu pe doamna Crumb făcându-i un semn.

Aruncă o privire înapoi către pat, însă Godric dormea adânc, aşa că se ridică şi o urmă pe slujnică afară.

— Îmi cer iertare, milady, spuse doamna Crumb încet, dar avem un musafir care insistă să vorbească fie cu dumneavoastră, fie cu domnul St. John.

— Cine este? spuse Megs ridicând din sprâncene.

— Lord d’Arque.

Ea clipi, nedumerită, după care înţelese: venirea lui trebuia să fie legată de Roger şi de asasinarea sa. O urmă pe menajeră în jos pe scări, simţind un soi de vinovăţie că îl părăsea pe Godric. Dar acesta era în mare parte motivul pentru care venise la Londra, nu-i aşa? Dacă putea să afle mai multe despre crimă, atunci mai avea puţin până să-l răzbune.

Şi până să-l părăsească pe Godric. Şi gândul aproape o făcu să se împleticească.

Abia când ajunseră în holul primului etaj şi slujnica îi făcu semn că Lord d’Arque aştepta în bibliotecă, îşi aminti că Godric nu-l plăcea deloc pe viconte. Chiar dacă fuseseră

politicoşi la teatru, asta nu însemna că ar fi fost de acord ca ea să-l întâlnească între patru ochi. Se uită la slujnică şi întrebă:

— Vrei s-o chemi, te rog, pe domnişoara Sarah St. John?

— Da, milady.

Aşteptă până când doamna Crumb începu să urce scările, zăbovi pentru un moment, trase aer în piept, apoi intră în bibliotecă.

D'Arque examina un raft cu cărţi în capătul celălalt al camerei, însă se întoarse spre ea şi se apropie.

— Milady.

Se aplecă peste mâna ei, însă nu o atinse cu buzele. Când se îndreptă, văzu că o privea sobru.

Ciudat. Nu-l cunoştea bine, însă de fiecare dată când îl întâlnise, îi zâmbise răutăcios. Aproape ca şi cum zâmbetul său ar fi fost o armură.

— Milord, răspunse ea. Oare cărui fapt îi datorez vizita dumneavoastră?

— Speram să pot vorbi cu soţul dumneavoastră, spuse el privind-o neîncrezător.

— Mi-e teamă că nu se simte bine.

El clipi, părând să analizeze situaţia înainte să răspundă:

— Am venit să vorbim despre Roger Fraser-Bumsby.

Ea încuviinţă, pregătită deja să audă acest nume. Apoi, în spatele ei se deschise din nou uşa bibliotecii, şi intră Sarah.

— Megs?

— Ah, ai ajuns, spuse Megs cu voioşie. Nu-mi amintesc dacă l-ai cunoscut pe Lord d'Arque.

— Nu cred, spuse Sarah apropiindu-se.

— O scăpare groaznică din partea mea, rosti tărăgănat Lord d'Arque.

Megs se întoarse. „Ah, ia te uită." Zâmbetul strâmb

era înapoi la locul lui. Lângă ea, Megs o simţi pe Sarah crispându-se. Din câte se părea, cumnata ei nu avea o părere prea bună despre crai.

— Milord, îmi permiteţi să v-o prezint pe draga mea cumnată, domnişoara St. John? spuse Megs pe un ton formal. Sarah, iată-l pe vicontele d'Arque.

— Sunt absolut încântat să vă cunosc, domnişoară St. John, spuse vicontele pe un ton mieros. Trebuie să recunosc că frumuseţea dumneavoastră este orbitoare.

— Asta nu sună bine, mormăi Sarah în timp ce Lord d'Arque se îndreptă de spate. Să sperăm că vedeţi totuşi suficient de bine cât să nu vă loviţi de mobilă.

Lord d'Arque ridică o sprânceană amuzat, însă înainte să apuce să dea o replică îngrozitoare, Megs interveni:

— Vreţi să ne retragem în grădină? Aşa ar fi fost cel mai bine. Ar fi putut vorbi cu Lord d'Arque suficient de departe încât să nu audă Sarah, şi totuşi ar fi rămas la vedere. Am făcut câteva îmbunătăţiri în grădină şi sunt sigură că vă va face plăcere să le vedeţi, milord.

Nu ştia dacă vicontele era câtuşi de puţin interesat de grădinărit, dar el mormăi câteva cuvinte, consimţind. Sarah ridică din sprânceană, dar spuse numai:

— Sună încântător. Să aduc pălăriile?

— Te rog, îi răspunse Megs, zâmbitoare.

Când se întoarse din nou către el, d'Arque avea din nou un aer solemn, însă nu aduse vorba de Roger. Vorbiră despre lucruri neimportante până când Sarah reveni cu o pălărie lată de paie pe cap, şi alta în mână. Megs îi mulţumi şi porniră toţi trei spre grădină. Se plimbară puţin, în vreme ce Megs pălăvrăgea despre brânduşe şi flori de nu-mă-uita, înainte ca Sarah să îi arunce o privire ciudată şi să spună că vrea să se aşeze puţin. Ea se aşeză pe una din băncile din marmură de lângă casă – curăţată de curând de micile servitoare – şi privi lung către malul râului.

— Îmi puteţi spune ce credeţi despre pomul meu?

întrebă Megs în timp ce ea şi vicontele se plimbau în direcţia acestuia.

Lord d'Arque privi dezinteresat către pom.

— Pare mort, spuse el oprindu-se. Milady, m-aţi întrebat cândva despre prietenul meu Roger.

— Da, spuse ea concentrându-se asupra pomului şi uitându-se după noi muguri – nu era mort, ba dimpotrivă.

— Cred, spuse vicontele, că este posibil ca dumneavoastră să fi fost o… prietenă apropiată a lui Roger.

Ridică privirea. Părea sincer, iar ea citea o durere profundă în ochii săi. Luă o decizie impulsivă.

— L-am iubit, iar el m-a iubit pe mine.

— Mă bucur că v-a descoperit înainte să se stingă, spuse el plecându-şi capul.

Simţi apropierea lacrimilor şi clipi rapid.

— Vă mulţumesc.

El încuviinţă, continuând:

— M-am tot gândit la acest lucru de când am vorbit cu soţul dumneavoastră la teatru. Mă întreb dacă, împărtăşindu-ne cunoştinţele privind ultimele lui clipe, n-am putea cumva să descoperim cum a fost ucis… şi de către cine.

Ea respiră adânc, uitându-se din nou la copac.

— Ultima oară când l-am văzut, Roger m-a cerut de nevastă.

— Eraţi logodiţi? întrebă el în timp ce îşi ridică bărbia, surprins.

— Da.

— Şi de ce n-aţi spus nimănui?

— Era secret – încă nu-i ceruse binecuvântarea fratelui meu mai mare, spuse ea plimbându-şi un deget de-a lungul unei ramuri noduroase a bătrânului copac. Roger voia să dovedească ceva, cred. Vorbea despre o propunere de afaceri, una care să-i aducă un venit suficient, încât să-mi ceară mâna aşa cum se cuvine.

Lord d’Arque exclamă încet.

— Ce este? întrebă ea, privindu-l curioasă.

— Cu vreo şase luni înainte ca Roger să moară, am fost întrebat de un prieten de-al nostru dacă vreau să iau parte la un proiect de afaceri. Unul despre care m-a asigurat că îmi va aduce mulţi bani.

— Ce fel de afacere? întrebă Megs încruntată.

— Nu ştiu, spuse Lord d’Arque ridicând din umeri. Sunt de părere că propunerile de afaceri care promit munţi de bani se termină în general rău pentru investitori, care pierd tot ce au, mai puţin hainele de pe ei. Iar eu le evit pe cât posibil. Din moment ce am refuzat propunerea pe loc, n-am aflat niciodată despre ce era vorba.

— Atunci cine a fost prietenul care a făcut oferta?

— Contele de Kershaw, spuse el după o scurtă ezitare.

*

Godric deschise ochii şi o văzu pe Megs stând pe un scaun lângă patul lui. Aruncă o privire către fereastră şi fu surprins să vadă lumina slabă de afară. Probabil dormise toată ziua. Pentru un moment, el doar o privi. Stătea cu capul plecat, uitându-se la mâinile ei în timp ce îşi împletea degetele leneş. Părea căzută pe gânduri, iar scânteia care se aprinse în sufletul lui doar datorită prezenţei ei era… călduroasă.

— Eşti aici de azi-dimineaţă? îşi întrebă el soţia încet.

— Nu, am coborât pentru prânz şi am avut un musafir azi-dimineaţă, spuse ea tresărind şi privind în sus.

— Da?

Căscă, întinzându-se leneş, iar un junghi în mâna stângă îi aminti de ce fusese nevoit să stea în pat. Cu toate acestea, se simţea mult mai bine. Oare ar fi putut s-o ademenească pe Megs în pat pentru a repeta ceea ce începuseră de dimineaţă?

— Te-a căutat Lord d’Arque.

— De ce? întrebă el, încremenind.

Îşi muşcă buza, părând uşor pierdută.

— Voia să vorbească despre Roger.

Îi povesti conversaţia pe care o purtase cu d’Arque şi când află despre Kershaw că îi ceruse cândva vicontelui să investească într-o afacere misterioasă, el închise ochii îngrozit.

— Ce e, Godric?

Cum să-i spună? îşi deschise ochii, invadat de un sentiment protector. Nu voia ca ea să fie rănită vreodată. Ceea ce ştia acum nu îi putea aduce alinare.

Însă ea nu era un copil. Nu avea dreptul să decidă ce informaţii îi putea dezvălui şi ce nu. Trase aer în piept.

— Acum doi ani, Fantoma din St. Giles – o altă Fantomă, nu eu – l-a ucis pe Charles Seymour. O privi rapid. Seymour ţinea captive fete – fetiţe, majoritatea mai mici de doisprezece ani – ca să le oblige să facă ciorapi din dantelă pentru femei.

— Ca în atelierele de care mi-ai spus, încuviinţă ea. Ce legătură are asta cu Roger?

— Credeam că atelierele în care se realizau ciorapii au fost închise odată cu moartea lui Seymour. Dar ele au reapărut în St. Giles, acum nu foarte mult timp. Aseară l-am găsit pe ultimul – şi am eliberat unsprezece fetiţe. Şi m-am ales cu asta – spuse el ridicând braţul stâng rănit –, când am fost atacat de un gentleman.

Ea îl privi întrebătoare.

— Era Kershaw, spuse el oftând.

Gura ei se deschise încet, în timp ce sprâncenele i se arcuiră.

— Din câte spune Lord d’Arque, contele de Kershaw i-a oferit o oportunitate de investiţie, dar n-a spus în ce consta. În cazul în care Kershaw i-a făcut o ofertă similară şi lui Roger…

Se ridică brusc, nemaiputând să stea locului, plimbându-se agitată prin faţa patului.

— El voia să-şi crească veniturile înainte de a-mi cere mâna. Dacă a acceptat propunerea de afaceri fără să întrebe ce fel de afacere era…

Se opri, uitându-se la el cu ochii larg deschişi.

— Dacă s-a dus în St. Giles şi a găsit un atelier cu *fetiţe* exploatate… Doamne Dumnezeule, Godric! Roger era un om bun. N-ar fi aprobat *niciodată* ceva atât de îngrozitor.

Godric îşi plecă uşor capul.

— Ar fi fost nevoiţi să-l omoare ca să nu spună cuiva.

— Ăsta e răspunsul, atunci, şopti Megs. Trebuie să mergem la autorităţi.

— Nu.

Ea tresări şi îl privi rănită.

— Cum?

El se ridică, aplecându-se spre ea.

— E *conte,* Megs, şi n-avem nicio dovadă, doar nişte bănuieli. Din câte ştim noi, este foarte posibil ca Seymour să-l fi omorât pe Roger. Sau altcineva. E puţin probabil ca un *conte* să facă el însuşi aşa ceva.

Mâinile ei se încleştară în pumni.

— Tot e vinovat, chiar dacă fapta a fost săvârşită de un partener sau de cineva plătit. El a contribuit la uciderea lui Roger.

— Nici măcar nu ştim asta cu siguranţă, spuse Godric obosit.

Toate sunt doar speculaţii.,

— Dacă i-aş spune lui Lord d’Arque…

— Dacă i-ai spune vicontelui – şi dacă te-ar crede – ce crezi că s-ar întâmpla? întrebă el ridicând glasul. D’Arque ar fi forţat să-l provoace pe Kershaw la duel.

Clipi şi deschise gura vrând să protesteze, după care o închise la loc. Duelurile erau ilegale. Şi chiar dacă d’Arque

ar fi supravieţuit unui duel – iar Godric nu era prea sigur că Kershaw n-ar fi trişat ar fi fost apoi exilat din ţară.

— Lasă-mă să investighez o vreme, să aflu mai multe, spuse el cu blândeţe.

Ea îşi muşcă buzele şi şopti:

— Nu suport gândul că el umblă liber, în timp ce Roger e în mormânt.

— Îmi pare rău, spuse el întinzând mâinile. Vino aici.

Se apropie încet, ca un copil şovăielnic. El îi apucă mâinile, trăgând-o în jos pe pat cu el şi simţindu-i uşoara împotrivire.

— Şşşşş, vreau doar să stăm împreună, nimic mai mult.

Îi era teamă că ea se va scuza şi se va retrage. El se simţea bine, şi nu erau pe cale să facă dragoste. Nu exista niciun motiv practic pentru care să se întindă lângă el.

Dar o făcu oricum, lipindu-se uşor de el, mirosind a flori de portocal şi a viaţă. El nu putu decât să se bucure când ea îşi lipi palma de pieptul lui şi începu să respire din ce în ce mai domol.

Cu toate acestea, continuă să privească tavanul dormitorului minute întregi, plănuind, calculând, încercând să găsească metoda de a distruge un conte.

Capitolul 18

— Biete, biete suflete! strigă Faith, iar din ochi îi curse o singură lacrimă.

Amărăciunea ei îl fermecă pe Pierzanie atât de mult, încât uită de sine, dând drumul calului şi bătând din palmele lui mici şi roşii.

Într-o clipită, Faith împinse drăcuşorul năzdrăvan de pe cal. Acesta căzu, scoţând un strigăt, şi fu călcat de copitele mari şi

negre ale calului. Helechinul chicoti încet.

— Drăcuşorii ăia au fost singurii mei tovarăşi timp de o veşnicie, şi iată că m-ai scăpat de ei într-o singură zi...

din *Legenda Helechinului*

Târziu în dimineaţa următoare, Megs privi mirată cifrele şi calculă din nou, pentru a treia oară, pentru că se încurca atunci când venea vorba de calcule şi pentru că, ei bine, nu puteau fi corecte.

Dar rezultatul fu acelaşi: nu-i venise menstruaţia cu o lună în urmă, iar în aceasta îi întârziase. Cum era posibil? încercă să se uite, încruntată, la cifrele de pe bucăţica de hârtie, însă un zâmbet de încântare îi apăru pe chip. Încercă din răsputeri să gândească *practic,* să nu ţină cont de exaltarea care i se înfiripa în suflet.

Era prea devreme, se mustra ea singură. Dacă începea să spere, ar fi fost foarte dezamăgită să găsească, în ziua următoare, pete maronii pe lenjerie.

Dar dacă nu? Dacă nu i-ar veni menstruaţia? Dacă era cu adevărat însărcinată? începu să râdă, fericită. Gândul o făcu să ţopăie. Era prea neliniştită să stea pe loc. Aproape fără să se gândească, trecu în camera lui Godric – apoi fu dezamăgită să vadă că el nu era acolo.

Megs îşi încreţi nasul, uitându-se în jur. Merse tiptil până în garderob şi se uită pe furiş înăuntru.

Domnia Sa stătea pe o cămaşă bărbătească – Megs speră să fie una care nu-i plăcea lui Godric – şi-şi alăpta căţeluşii. Căţeaua ridică botul şi se uită întrebător la Megs.

— Stai liniştită, şopti Megs. N-am vrut să te deranjez.

Privi preţ de încă un minut, căci zgomotele pe care le scoteau căţeluşii erau adorabile, iar cel negru tot încerca să-şi apese frăţiorul cu lăbuţa pe faţă. După un timp, reveni în camera lui Godric cu intenţia de a se întoarce în propriul dormitor. Totuşi, ceva îi atrase atenţia la scrinul lui. Sertarul

de sus era deschis, iar cheia încă se mai afla în lacăt.

Merse şi se uită – tentaţia era irezistibilă.

Cheia era foarte mică, pusă pe un lanţ de argint, şi uitându-se mai bine, îşi dădu seama că era aceeaşi cheie pe care Godric o purta la gât. O atinse cu un deget, făcând lănţişorul de argint să se legene uşor. Apoi se uită în sertar.

Deasupra era un morman dezordonat de scrisori. În spatele lui, era un teanc subţire de scrisori, aranjat, legat cu o panglică neagră, iar în colţul sertarului era o cutie smălţuită, alb cu albastru. O ridică şi-i deschise capacul. Înăuntru erau două şuviţe de păr fin, una castanie şi cealaltă de aceeaşi nuanţă, însă înspicată cu fire cenuşii. Îi aparţinuseră cu siguranţă Clarei, şi îşi dădu seama cu stupoare cât timp o cunoscuse el pe prima lui soţie, suficient de mult încât părul ei să încărunţească între timp. Gândul acesta îi stârni melancolia. Petrecuse *ani* trăind şi iubind-o pe Clara, pe când pe ea…

Dar asta nu conta, nu-i aşa? Nu venise în Londra pentru dragostea lui Godric. Se încruntă şi puse cutia smălţuită la loc. Apoi se uită mai atent la cele două teancuri de scrisori. Cel legat cu negru era în mod evident de la Clara, dar teancul dezordonat… Inima începu să-i bată mai repede.

Îşi recunoscu scrisul lăbărţat. Desfăcu funda şi frunzări scrisorile. Toate erau de la ea. Tresări. Godric păstrase toate scrisorile pe care i le trimisese. Gândul acesta îi răspândi fiori pe şira spinării. Toate biletele mâzgălite în grabă fără să se gândească, toată pălăvrăgeala despre Laurelwood şi Upper Hornsfield şi viaţa ei de zi cu zi şi… şi despre *pisoi.* De ce se deranjase să le păstreze?

Alese una la întâmplare din teanc, o deschise şi citi:

10 ianuarie 1740

Dragă Godric,

Să vezi şi să nu crezi! Avem mormane de zăpadă aici!

Nu ştiu de unde au apărut. Battlefield a bombănit toată ziua cum că în zona asta n-a văzut atâta zăpadă în toată viaţa lui – care, după cum ştii, e lungă – unii ar zice prea *lungă – şi bucătăreasa a avut azi deja trei revelaţii despre Viaţa de Apoi şi nici nu e încă ora prânzului. În ciuda posibilei Apocalipse, sper ca zăpada să rămână, căci este chiar drăguţ şi au apărut ţurţuri pe fiecare crenguţă a copacilor şi pe fiecare pervaz. Dacă ar ninge în fiecare iarnă, aş ajunge să îndrăgesc anotimpul rece.*

Toată dimineaţa m-am uitat la un măcăleandru micuţ, sărea pe una dintre ramurile păducelului din faţa ferestrei de la dormitor şi făcea pauze din când în când, ca să prindă vreo insectă speriată pe care o înfuleca. Unii dintre băieţii de la grajduri şi valeţii tineri şi-au petrecut dimineaţa într-o încăierare cu bulgări de zăpadă, care s-a terminat doar când Battlefeld a fost lovit din greşeală în ceafă (!), şi a fost decretată o pace forţată.

La naiba! Nu ţi-am pus încă întrebarea, acesta fiind de fapt motivul pentru care ţi-am scris, şi aproape am rămas fără hârtie, aşa că iată: Sarah a menţionat în dimineaţa asta cât de mult îţi plăcea de Laurelwood când erai mai tânăr şi asta m-a provocat. Prezenţa mea te-a oprit să mai vii în vizită? Sper că nu! Te rog, te rog, te rog, *vino în vizită, dacă asta ai de gând – în ciuda descrierilor de mai sus, care ar putea tăia cheful oricărei persoane sănătoase. Bucătăreasa n-o fi chiar în toate minţile, dar* chiar *face cele mai delicioase tarte cu lămâie, şi Battlefield e Battlefield, aşa că toţi trebuie să ne obişnuim cu el, iar eu sunt împrăştiată, dar voi încerca din răsputeri să par solemnă şi serioasă şi... ei bine, îmi doresc să ne vizitezi.*

A ta,

M.

Ultima parte era scrisă foarte înghesuit, fiindcă rămăsese fără hârtie după toate acestea. Megs netezi scrisoarea, amintindu-şi de ziua aceea de iarnă şi de cât de fericiţi erau cu toţii şi cum părea să-i lipsească *ceva.* Ştia deja în acel moment că vrea un bebeluş, dar mai era ceva de care avea nevoie atunci când scrisese scrisoarea aceasta.

Uşa de la dormitorul lui Godric se deschise.

Privi în sus, fără să se obosească să ascundă hârtia pe care o ţinea în mâini. Godric se opri în prag, ridicând uşor din sprâncene când o găsi în camera lui, scotocindu-i prin lucruri.

— Bună dimineaţa.

— Le-ai păstrat pe toate! exclamă ea.

— Scrisorile tale? Da.

Intră în cameră şi închise uşa. Nu părea deranjat de faptul că îi umblase prin lucrurile personale.

Ceea ce o făcea să se simtă şi mai vinovată, desigur. Ea nu-i păstrase toate scrisorile – doar pe cele mai recente, şi chiar şi pe acelea le aruncase într-un sertar la Laurelwood.

— De ce le-ai păstrat?

— Îmi place să le recitesc, spuse el cu o voce joasă care părea să-i urce precum un fior pe spinare, făcând-o să se cutremure.

Îşi mută privirea, concentrându-se, în timp ce împături cu atenţie scrisoarea şi o puse lângă celelalte.

— Te gândeşti vreodată la Clara?

Întrebarea era prea personală, prea intimă, dar ea aşteptă răspunsul ţinându-şi răsuflarea.

— Da.

— Des?

— Nu atât de des pe cât obişnuiam, spuse el clătinând

încet din cap.

Ea îşi muşcă buza şi îşi închise ochii.

— Te simţi vinovat atunci când faci dragoste cu mine?

— Nu.

Simţi cum se apropie, stând suficient de aproape încât să-i simtă căldura trupului.

— Am iubit-o mult pe Clara şi nu o voi uita niciodată, dar ea nu mai este. Am învăţat, cred, în ultimele săptămâni, să las deoparte ceea ce am simţit pentru ea, ca să pot simţi altceva pentru tine.

Trase aer în piept în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul, nefiind sigură că vrea să audă asta.

— Cum… cum poţi să le împaci însă? Dragostea pe care ai simţit-o? Era adevărată, nu-i aşa? Puternică şi reală?

— Da, era foarte reală, spuse el în timp ce ea îi simţea apăsarea mâinilor pe umeri. Erau calde şi ferme. Cred că dacă nu ai fi apărut în viaţa mea, aş fi rămas un pustnic celibatar. Dar nu asta s-a întâmplat. Ai apărut, spuse el simplu.

Deschise ochii, răsucindu-se să-l privească.

— Ai regretat vreodată? Mă urăşti că te-am forţat să renunţi la amintirile tale cu Clara?

Un colţ al gurii i se arcui.

— Nu m-ai forţat să fac nimic. O privi cu seriozitate. Tu simţi că l-ai trădat pe Roger?

— Nu ştiu, spuse ea, şi era adevărat – sentimentele ei pentru Roger erau încâlcite. Văzu fiorul pe care Godric încercă să-l ascundă şi simţi şi ea o durere drept răspuns la faptul că îl rănise. Însă îşi impuse să reziste, pentru că el întrebase şi merita adevărul. Îmi doresc – doream – un copil extrem de mult, şi cred că el ar fi înţeles asta. Era un bărbat vesel şi eu cred – sper – că ar fi vrut să fiu şi eu veselă chiar şi după ce a murit. Dar nu i-am adus ucigaşul în faţa justiţiei, spuse ridicând privirea către el, încercând să-i transmită sentimentele sale confuze.

— Ţi-am spus că voi găsi o cale să-l fac pe Kershaw să plătească şi asta voi face, spuse el cu o convingere de fier. Îţi promit că te voi ajuta să-i aduci lui Roger odihna veşnică.

— Nu vreau să te întorci în St. Giles, şopti ea, mângâindu-i maxilarul cu un deget. Deja îţi sunt mult prea îndatorată. Pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine. Pentru toate la care ai renunţat pentru mine.

— Nu există nicio datorie, spuse el zâmbind. Am ales singur să trec peste durerea lăsată de Clara. Viaţa este destinată celor vii.

Îl privi în ochii întunecaţi, simţind ceva aprinzându-se şi crescându-i în piept şi îşi dori în acel moment să îi spună. Să-i spună că bănuia că este însărcinată cu copilul lui. Că adăpostea în sine viaţa însăşi.

Dar îşi aminti ce ar fi însemnat asta: îi promisese că va pleca după ce va rămâne însărcinată. Nu voia să-l părăsească pe Godric. Nu încă. Poate că niciodată.

Sprâncenele lui se împreunară în timp ce ea rămase tăcută, de parcă ar fi încercat să îşi dea seama la că se gândea ea. Îl făceau să pară sever şi oarecum solemn, mai ales cu peruca lui gri obişnuită şi ochelarii în formă de semilună aşezaţi neglijent de frunte. De fapt, acea imagine îi părea chiar irezistibilă şi se ridică pe vârfuri pentru a-i atinge buzele cu ale ei.

Când se retrase, el părea uluit, însă îi zâmbi şi el îi răspunse la fel.

— Haide. Dacă-ţi aminteşti, spuneai că vrei să vizitezi Spring Gardens astăzi.

Îşi lăsă capul în jos, împletindu-şi degetele cu ale lui, în timp ce el o scoase din cameră. Fericirea îi tresălta chiar lângă inimă, însă era ţinută în frâu de faptul că în curând trebuia să-i spună, iar el avea să-i ceară atunci să plece.

Şi, dacă nu pentru alt motiv, măcar trebuia să-l ajute pe Roger să se odihnească în pace înainte ca ea să plece din Londra. Cumva.

*

Spring Gardens era un loc frumos, se gândi Godric, chiar dacă el nu era foarte pasionat de plante sau de flori. Lui Megs îi plăceau şi se părea că asta îl făcea şi pe el să le aprecieze.

Merseră de-a lungul unei poteci din pietriş, mărginite de merişori mici tăiaţi în nişte forme ascuţite cu precizia unui chirurg. Straturile de flori erau în mare parte sterpe, şi Godric îşi spunea în sinea lui că nu erau cu nimic mai bune decât cele din propria grădină de la Saint House, fiind poate doar mai ordonate.

Megs însă găsea multe lucruri demne de exclamaţii.

— O, uită-te la florile acelea mici şi albe, spuse ea aplecându-se aproape pe jumătate pentru a le privi mai îndeaproape. Ştiţi ce sunt, doamnă St. John?

Mama lui vitregă, care mersese în spate, se înghesui lângă cotul lui pentru a privi.

— Poate un tip de brânduşă?

— Dar au tulpini lungi, spuse Megs îndreptându-se şi încruntându-se în jos la floarea care lui Godric i se părea de-a dreptul plictisitoare. Nu cred că am mai văzut vreodată o astfel de brânduşă.

— Sau cu picăţele verzi, spuse Sarah.

— Eu nu văd picăţele verzi, se pronunţă mătuşa Elvina.

— Sunt *chiar acolo,* spuse Jane arătând cu degetul în timp ce Charlotte mormăia că *nici ea* nu vedea vreo urmă de verde.

Urmă o discuţie aprinsă dacă floarea avea sau nu „picăţele verzi” şi daca existau brânduşe cu tulpini înalte. Godric privea amuzat.

— N-am mai văzut-o niciodată atât de fericită, îi şopti mama vitregă în ureche.

Îşi întoarse capul şi descoperi că în timp ce el îi privise pe ceilalţi, ea îl urmărise pe el.

— Şi nici pe tine.

Clipi, mutându-şi privirea, descurajat.

— Godric, spuse ea, apucându-l de braţ şi mergând un pic mai jos pe cărare. Eşti fericit, nu-i aşa?

— Poate cineva să spună vreodată dacă este fericit? întrebă el ironic.

— Eu aşa cred, răspunse ea cu un aer serios. Eu am fost foarte fericită cu tatăl tău.

— Şi tu l-ai făcut fericit, şopti el.

Ea aprobă ca şi cum nu ar fi fost o noutate pentru ea.

— Singurul lucru pe care îl regret în privinţa căsniciei mele cu tatăl tău este că te-a făcut pe tine atât de nefericit.

Simţi o fierbinţeala urcându-i în obraz, vechea ruşine legată de felul în care se purtase cu ea ieşind la suprafaţă. Trase aer în piept şi se opri să privească fix un copac ciudat, cu crengile aplecate.

— Eu eram nefericit dinainte să te căsătoreşti cu tata. Sosirea ta n-a făcut decât să-mi dea ceva pe care să-mi concentrez supărarea, îmi pare rău. M-am purtat foarte urât cu tine.

— Nu erai decât un băieţel, Godric, spuse ea încet. Te-am iertat pentru asta acum mult timp. Aş fi vrut doar să te poţi ierta şi tu însuţi. Mie şi surorilor tale ne este dor de tine.

Înghiţi în sec şi se uită în sfârşit la ea. Ochii ei erau încărcaţi de îngrijorare pentru el. De dragoste pentru el. Nu o înţelegea. Avea tot dreptul să-l urască. Fusese cu adevărat crud cu ea mulţi ani.

Dar dacă ea putea să lase deoparte trecutul, putea măcar şi el să încerce să facă acelaşi lucru. Îşi puse mâinile peste ale ei, moi şi calde, şi le strânse uşor, sperând ca ea să înţeleagă ceea ce el nu putea spune.

— O, Godric, spuse ea în timp ce în ochi îi străluceau

câteva lacrimi, deşi el credea că sunt lacrimi de fericire. Mă bucur atât de mult că te-ai întors.

Se aplecă s-o sărute pe obraz, şoptindu-i:

— Mulţumesc că m-ai aşteptat.

În spatele lor se auzea restul familiei sale venind să-l întâmpine, aparent încă certându-se în legătură cu picăţelele verzi şi brânduşele cu tulpină înaltă. Se întoarse şi le văzu pe Jane şi pe Charlotte, braţ la braţ, în ciuda discuţiei lor aprinse. În spatele lor era mătuşa Elvina, expunându-i mult prea tare punctul de vedere lui Sarah, care o asculta cu atenţie în ciuda micului zâmbet de pe chip. Iar în capătul grupului era draga lui soţie. Megs ridică privirea chiar atunci, întâlnind-o pe a lui, iar el văzu că obrajii ei erau trandafirii din cauza vântului şi a entuziasmului. Îi zâmbi, şi ceva se eliberă în pieptul său, lăsându-l uşurat, strălucind în el, încălzindu-l pe dinăuntru.

Îşi făcu o promisiune: avea s-o aducă pe Megs la grădini cel puţin o dată pe săptămână cât timp *se* afla în Londra, fiindcă ea era fericită aici, şi chiar şi lui i se părea un loc de-a dreptul minunat.

Aşteptă până când ceilalţi îi depăşiră pe el şi pe doamna St. John, apoi îi oferi soţiei sale braţul stâng. Ea îl privi prudentă, de parcă i-ar fi fost teamă să nu-l rănească din nou.

— Vino pe partea asta a lui Godric, şopti mama lui vitregă în timp ce făcură un schimb de priviri, acel gen de priviri feminine şi misterioase care păreau să transmită toate noutăţile din lume. Vreau să mă plimb puţin cu Sarah.

Megs îl prinse de braţul drept şi îl privi în timp ce doamna St. John o luă înainte pentru a-i prinde din urmă pe ceilalţi.

— Mă bucur atât de mult că ai stat de vorbă cu mama ta vitregă.

Zâmbi larg, iar el se întrebă – deşi nu pentru prima oară – cum reuşeau femeile să ştie lucrurile acestea fără să

vorbească.

Îşi alungă însă întrebarea din minte şi îi zâmbi soţiei sale, constatând că era cu adevărat o zi încântătoare. Se plimbară încet, ceilalţi depărtându-se din ce în ce mai mult, până când păru că s-ar fi plimbat într-o grădină numai a lor, sau cel puţin aceasta fu impresia lui Godric.

Însă fiecare grădină trebuie să aibă şi un şarpe.

Se apropiau de o răscruce, cotitura fiind mascată de câţiva copaci cărora tocmai le dăduseră frunzele. Godric zări un alt cuplu apropiindu-se, dar abia când el şi Megs ajunsese în dreptul lor, îşi dădu seama cine erau: contele şi contesa de Kershaw.

Capitolul 19

Faith căscă.

— Îmi este atât de somn. Nu putem să ne odihnim puţin? Helechinul coborî de pe calul lui negru şi o ajută şi pe ea să coboare. Se aşează în praful din Câmpia Nebuniei şi se înfăşură cu mantia Helechinului. Şi totuşi, încă tremura, întinzând mâna spre el, îi spuse:

— Nu vrei să te întinzi lângă mine?

Aşa că el se întinse lângă ea şi o protejă cu trupul lui masiv, iar pe când Faith se adâncea în somn, îl auzi spunând:

— Nu am mai dormit somnul oamenilor de o mie de ani...

din *Legenda Helechinului*

Megs încremeni. Lord Kershaw răsese de ceva, faţa lui rotundă fiind luminată de razele soarelui, gura larg deschisă şi ochii jucăuşi. Râsul acela fu ca o rană de cuţit în sufletul ei. Şi Roger răsese cândva la fel de lipsit de griji. Mersese cândva în lumina soarelui.

— Cum îndrăzneşti, spuse ea şoptit, fără să gândească, dar nu ar fi putut să tacă şi să respire în acelaşi timp. Cum *îndrăzneşti?*

— Megs, spuse Godric de lângă ea.

Tot corpul îi era încordat, parcă pregătindu-se pentru o luptă, dar vocea îi era blândă, aproape tristă.

Megs nu îl putea privi, nu acum. Tot ce vedea înaintea ochilor era râsul care murea pe buzele lui Kershaw, felul în care îşi mijise ochii, fixându-i asupra ei.

— Tu l-ai ucis, spuse ea cu furie. Tu l-ai ucis pe Roger Fraser-Bumsby. Era prietenul tău şi l-ai omorât.

Dacă i-ar fi negat acuzaţiile, dacă ar fi bătut în retragere, dacă i-ar fi strigat că era nebună, dacă ar fi făcut unul dintre lucrurile acelea normale şi convenţionale, poate că Megs s-ar fi răzgândit. Poate că şi-ar fi venit în simţiri şi ar fi invocat drept scuză insolaţia, sau prea multă băutură, sau măcar prostia sexului feminin.

Dar el nu o făcu.

În schimb, Lord Kershaw se aplecă înainte, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet senin, şi spuse:

— Dovedeşte-o.

Megs o luă razna, o ştia acum, privind în urmă, dar tot ce simţea în acel moment era durerea fierbinte a doliului gonindu-i prin vene, precum acidul. Se repezi la el cu braţele întinse şi doar mâinile dure ale lui Godric o salvară de la ruşine. O luă pe sus, ducând-o în braţe în timp ce se zbătea şi plângea. Familia ei era în jurul său acum, iar Megs văzu ochii mari de groază ai lui Sarah, teama tăcută de pe chipul doamnei St. John, şi ştiu că trebuia să se simtă ruşinată, dar tot ce simţea era durere. O durere copleşitoare şi ucigătoare.

În drumul spre casă stătu ascunsă la umărul lui Godric, încercând să inspire mirosul lui familiar, încercând să îşi amintească tot ce avea, şi nu tot ce pierduse.

Când ajunseră la Saint House, Godric coborî din

trăsură, apoi o ajută să coboare atât de grijuliu, de parcă Megs ar fi fost invalidă. Ea mormăi un protest, dar el nu răspunse, strângându-şi pur şi simplu braţele în jurul ei şi conducând-o înăuntru.

Megs o auzi pe doamna Crumb întrebând ceva, în timp ce trecură pe lângă ea pe coridor, şi se simţi uşurată când o auzi pe Sarah răspunzându-i. Godric nici măcar nu ezită. Urcă scările, ţinându-şi braţul drept peste umerii ei, şi de-abia când ajunseră la etajul superior, Megs îşi aminti de încheietura lui.

Ridică îngrijorată privirea spre el.

— Dumnezeule, Godric, probabil că te-am rănit când eram în grădină…

— Nu, şopti el, conducând-o în dormitorul lui. Şşşşşt. Nu este nimic.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu am vrut niciodată să te rănesc.

Valul de căldură îi inundă pieptul, scăldându-i gâtul şi faţa, apoi Megs începu să plângă. Nu era nici urmă de alinare în lacrimile ei, totuşi, nicio uşurare atât timp cât Kershaw trăia.

Probabil că spusese ceva în timp ce plângea – sau poate că Godric ştia din instinct ce simţea ea. Căci o cuprinse în braţe şi de-abia când suspinele i se mai domoliră, Megs putu să îl audă spunând:

— Nu va scăpa nepedepsit, Meggie a mea, nu îl voi lăsa. Îţi jur pe sufletul meu că îl voi doborî. Îţi promit, Meggie, îţi promit.

Faptul că el repetă cuvintele îi mai alină puţin durerea. Megs îşi odihni obrazul pe umărul lui, lăsându-l să facă ce voia. Godric o dezbrăca de rochie, dezlegându-i corsetul, eliberând-o de haine. Când rămase doar în cămăşuţă, o întinse blând pe pat şi merse la masa de toaletă. Megs auzi apa curgând, apoi Godric se întoarse lângă ea, aşezându-i o compresă rece pe obrajii umflaţi.

Megs o simţi ca pe o binecuvântare, ca pe atingerea iertării necondiţionate, şi şopti fără să gândească:

— L-am iubit.

— Ştiu, şopti Godric, ştiu.

Megs închise ochii, apăsându-şi degetele pe abdomen, care era plat, când stătea întinsă în pat. Nu era niciun semn că acolo creştea un bebeluş, dar ea era încredinţată.

— Nu o pot lua de la început, şopti ea, nu când el nu a fost încă răzbunat. Nu pot avea copilul ăsta fără să îl răzbun, şi nu pot părăsi Londra.

Megs deschise ochii, doar ca să vadă că Godric căscase ochii mari, aţintindu-i pe mâinile ei, acolo unde îşi apăsa pe abdomen. Nu intenţionase să îi spună astfel, dar nu îi putuse comanda minţii.

— Nu pot pleca din Londra acum, repetă ea.

— Nu, fu el de acord. Nu acum. Nu încă.

Godric se ridică şi merse lângă măsuţă, iar ea închise ochii, alunecând spre somn. Simţi mişcarea patului când el se întoarse.

Îi aşeză din nou compresa pe frunte, iar Megs murmură de plăcere. Se simţea atât de bine.

— Dormi acum, spuse Godric, iar ea îşi dădu seama din tonul vocii lui că voia să o părăsească.

Deschise ochii.

— Stai cu mine.

Godric îşi feri privirea, cu gura încordată.

— Am nişte treburi de rezolvat.

„Ce treburi?” se întrebă Megs în sinea ei, dar apoi spuse:

— Te rog.

Godric nu răspunse, doar îşi descălţă pantofii şi îşi scoase haina. Îşi dădu jos peruca, o puse pe măsuţă, apoi se întinse în pat lângă ea şi o strânse în braţe.

Ea zăcea acolo, pierdută, ascultându-i respiraţia.

Godric nu o mustrase pentru izbucnirea din grădină. Oricine altcineva s-ar fi ruşinat de comportamentul ei – i-ar fi reproşat asta. Şi totuşi Godric o trata cu blândeţe, deşi ea se luptase cu el ca să ajungă la Kershaw. Nu merita un bărbat atât de răbdător şi de bun. Se întoarse pe o parte, privindu-l din profil, în timp ce Godric stătea întins pe spate lângă ea. Avea ochii închişi, dar Megs ştia că nu doarme. La ce se gândea? Ce plănuia să facă? Poate că nu conta chiar acum. Godric fusese de acord că nu era nevoie ca ea să plece din Londra imediat, iar pentru asta îi era recunoscătoare. Megs voia să rămână pentru Roger – dar, mai important decât atât, voia să rămână pentru Godric.

Godric.

Din profil, nasul îi era drept şi elegant, ceea ce era amuzant, când te gândeai la nasul unui bărbat, dar era adevărat. Nările îi erau subţiri şi bine definite. Şi gura lui fusese întotdeauna frumoasă, buzele fiindu-i mai deschise la culoare decât tenul, părând moi şi catifelate. Megs ridică mâna şi le atinse. Uşor, trasându-le conturul, simţindu-i barba puţin crescută într-o parte şi fineţea buzelor în cealaltă.

Buzele lui se întredeschiseră.

— Megs.

Şi vocea lui o fascinase dintotdeauna. Atât de aspră şi joasă, sunând de parcă ar fi urlat furios la cineva, toată ziua.

Doar că Godric nu era un bărbat furios, nu chiar, şi, cu siguranţă, nu cu ea. Godric se întoarse spre ea, şi se priviră în ochi.

— Ar trebui să dormi, Meggie a mea.

— Dar nu mi-e somn.

Godric o privi, cu ochii lui cenuşii precauţi, fără să spună ceva, doar aşteptând să vadă ce îşi dorea ea. O întrista să ştie ce ar fi făcut acest bărbat bun şi puternic pentru ea, dar o şi neliniştea. Îl sărută şi şopti:

— Fă dragoste cu mine, te rog.

Iar el se supuse, aşa cum făcea de fiecare dată când ea îi cerea ceva.

Limba lui îi mângâie gura, trecând cu blândeţe peste dinţii ei. Ea îi prinse limba şi se înfruptă cu nesaţ, apăsându-şi palma pe pieptul lui ca să îi poată simţi căldura şi bătăile ferme ale inimii. Gura lui se deschise într-a ei, muşcând-o uşor de colţurile buzelor. Apoi urcă pe obraz, până la tâmplă, sărutând-o uşor.

— Godric, şopti ea, cu un glas seducător.

El intenţiona să facă ceva, ceva care îl implica pe Kershaw, iar Megs îşi spuse că ar trebui să afle ce era, să îl facă să îi mărturisească secretele. Dar apoi Godric îi apucă poalele cămăşuţei, ridicându-i-le peste coapse, iar Megs uită. El o sărută pe gură, apoi se retrase, privind-o în timp ce îi luă piciorul şi i-l aşeză peste al lui, deschizând-o. Mâna îi coborî din nou, iar Megs îl simţi între coapsele ei, mângâind-o uşor.

Închise ochii şi ridică mâna spre faţa lui, aducându-l mai aproape, ca să îl poată săruta din nou în timp ce degetul lui îi mângâia mugurele plăcerii. Apoi Godric o apăsă uşor, iar ea îşi arcui şoldurile în mâna lui, dorindu-şi mai mult, până ce el îşi retrase mâna. Megs gemu în semn de protest, auzindu-i respiraţia sacadată drept răspuns, apoi îi simţi mădularul pe coapsă.

Megs deschise ochii, privind într-ai lui.

— Vino mai aproape, şopti el.

Ea făcu întocmai, venind aproape, până ce coapsele ei le atinseră pe ale lui, şi îl simţi la intrare. Godric se mişcă uşor, împingându-se înăuntru, lărgind-o, făcându-şi loc în trupul ei. Megs îi privea chipul în timp ce el o pătrundea. Sprâncenele îi erau uşor arcuite, iar gura încordată. Era ceva în ochii lui întunecaţi, un fel de durere, iar ea îl sărută din nou.

Apoi intră complet în ea, legănându-se uşor, dar ferm.

Megs îşi încordă piciorul aflat peste posteriorul lui, legănându-se împreună cu el, mişcându-se ca o singură fiinţă.

Godric icni uşor, sărutând-o, iar Megs îi muşcă buza, deschizând ochii, pierduţi în extaz.

Godric avea lacrimi în ochi.

Megs se opri, şocată. Dar el clipi şi îi ridică piciorul mai sus, apăsându-şi degetul chiar deasupra locului unde erau uniţi. Iar ea uită, lăsându-se în voia plăcerii, dorindu-şi ca mişcarea asta lentă să dureze o viaţă întreagă.

Godric se ridică puţin mai sus, iar Megs icni. Cu fiecare mişcare lentă, îi mângâia acel punct sensibil, aprinzând scântei înăuntrul ei. O sărută din nou, gura lui fiind aproape sălbatică în comparaţie cu mişcarea şoldurilor. Sentimentul sălbatic creştea, iar Megs scotea sunete seducătoare. Sunete pe care nu le putea controla. Godric îi mângâie obrazul cu mâna, ţinând degetul mare între buzele ei. Ea i-l linse, iar el se împinse cu putere înăuntrul ei.

Megs se agăţă cu disperare de el, atât de aproape, aproape acolo, iar apoi mâna lui o mângâie, apăsând, şi scânteile deveniră flăcări în ochii ei. Ţipă, arcuindu-şi gâtul, aproape rupându-se din sărut, dar Godric o urmă, hrănindu-se înfometat cu buzele ei.

Împinse o ultimă dată, cu putere, iar Megs îl simţi eliberându-şi sămânţa înăuntrul ei.

Apoi era ceva… ceva ce ea ar fi vrut să ştie. Ceva ce ar fi trebuit să îl întrebe, dar se simţea atât de vlăguită încât nu se putea mişca, nu putea gândi.

Simţi atingerea buzelor lui pe frunte şi apoi susurul a două cuvinte, dar Megs era deja atât de adormită, încât ar fi putut fi un vis.

*

Godric aşteptă până când respiraţia lui Megs deveni adâncă şi regulată, apoi aşteptă mai mult. Mult mai mult decât ar fi trebuit, dar ea devenise slăbiciunea lui. Călcâiul lui Ahile, acea persoană care ajunsese atât de departe înlăuntrul lui şi îi luase inima, strângând-o atât de tare încât începuse să bată din nou.

Megs îl readusese la viaţă. Şi, în schimb, era drept să o răsplătească cu o moarte.

Când Godric se mişcă în sfârşit, fu după lăsarea serii, ceea ce era tocmai bine, din moment ce noaptea era în elementul lui. Lăsă să îi scape un pufnet amuzat, care semăna cu un hohot, dar nu era tocmai de râs. Godric St. John: Lordul întunericului. O privi în timp ce se ridică din pat. Nu îşi putea închipui de ce o asemenea creatură a luminii, a dragostei şi a vieţii venise la el. Dar era recunoscător. Foarte recunoscător.

Ar fi vrut să o mai sărute pentru ultima dată, să îşi întipărească frumuseţea ei în minte şi să o poarte cu el în orice călătorie avea să îi pregătească noaptea aceea, dar se temu să nu o trezească.

În cele din urmă, plecă din dormitor fără să o mai atingă, îl chemă pe Moulder şi se îmbrăcă în costumul Fantomei, răspunzând scurt la întrebările servitorului. Îşi luă ambele săbii, pentru că avea nevoie de ele şi nu mai conta dacă mai căpăta o altă rană după noaptea aceea, oricum. Şi apoi se pierdu în elementul lui.

Întunericul.

Noaptea era rece, dar nu extrem de răcoroasă, briza blândă şoptind despre venirea primăverii. Deasupra, luna era prinsă într-un dans seducător împreună cu norii subţiratici. Godric privi cu atenţie în jur, dar nu văzu pe nimeni stând la pândă. Poate că Trevillion îşi recunoscuse în sfârşit nevoia de somn.

Porni spre vest, spre părţile mai distinse ale Londrei, unde aristocraţia îşi ridica noile case. Spre reşedinţa lui

Kershaw.

Îi făcuse o promisiune lui Megs şi avea de gând să îşi ţină cuvântul. Dacă ar fi avut timp, şi-ar fi studiat duşmanul, i-ar fi aflat slăbiciunile şi defectele şi l-ar fi doborât mai subtil. Dar planul acela se schimbase odată cu scena din grădină. Kershaw reprezenta acum o ameninţare pentru Megs. Godric nu ratase privirea plină de ură pe care bărbatul i-o aruncase lui Meggie a lui când ea se repezise la el. Ea nu avea să îşi ţină gura, nu avea să facă lucrul cel mai sigur şi să îl lase în pace. Şi un bărbat precum Kershaw nu lăsa în viaţă un asemenea potenţial pericol. Fraser-Bumsby era un exemplu evident.

Godric se cutremură şi se opri la un colţ de stradă, rezemându-se de un zid de cărămidă. Simplul gând că Megs era în pericol, că odiosul conte avea să găsească cumva o cale de a o răni, îl făcea să vadă roşu în faţa ochilor. Nu putea să îl lase să trăiască atâta timp cât reprezenta o ameninţare pentru Megs şi copilul lor.

Gândul acela – că ea purta copilul lui – îl linişti suficient cât să pornească din nou la drum. Era un sentiment straniu, dar nu neplăcut, să ştie că ea îi purta copilul. Că într-o zi avea să ţină un copil la pieptul ei alb şi că acel bebeluş avea să fie şi parte din el, de asemenea.

Pentru prima oară, după foarte multă vreme, Godric îşi dorea să apuce ziua de mâine. Mâine şi poimâine şi anul viitor. Exista posibilitatea ca, alături de Megs, să aibă o viaţă pe care să o aştepte cu nerăbdare.

Şi datorită acestei posibilităţi, în această noapte avea să vâneze un om şi să îl ucidă cu sânge-rece. Această faptă avea să îi condamne sufletul, dar Megs merita sacrificiul. Pentru Meggie a lui ar fi intrat în flăcările iadului.

Îi luă o jumătate de oră să ajungă la casa lui Lord Kershaw. Locuia într-o piaţă modernă, cu case din piatră albă pe toate părţile, elegante şi retrase. Luna devenise palidă acum, ascunzându-se în spatele norilor văluriţi.

Godric se apropie cu grijă de locuinţa contelui, strecurându-se printre umbre, vânând orice semn de mişcare din casă.

Fu surprins când uşa de la intrare se deschise.

Godric încremeni, ascuns pe jumătate în umbra scărilor care duceau la uşa din faţă a clădirii de peste drum. Privi cum Kershaw însuşi apăru în prag. Contele stătea acolo, privind nerăbdător în jur, iar Godric îşi simţi pumnul încordându-se. Apoi, o trăsură apăru de după colţ, iar Kershaw urcă în ea.

Godric se încruntă, cântărindu-şi opţiunile. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, trebuia să îl ucidă pe Kershaw, şi repede, înainte ca bărbatul să aibă ocazia să o rănească pe Megs.

Decise să urmărească trăsura, care o luase spre est. Drumurile în Londra erau înguste şi uneori aglomerate, chiar şi noaptea, ceea ce făcu urmărirea mai uşoară, dar Godric tot pierdu urma trăsurii de două ori şi fu nevoit să alerge pe acoperişuri ca să o ajungă din urmă, blestemând în barbă. În timp ce alerga şi gâfâia, se întreba care putea fi destinaţia lui Kershaw. Mergea la un bal sau la teatru? Dacă da, Godric avea să îl aştepte foarte mult. Pe de altă parte, asemenea evenimente implicau adesea foarte multă lume, cu trăsuri care veneau fie să aducă invitaţi, fie să îi ia. Poate, în mulţime, îl putea lua prin surprindere. Nu avea să fie un duel onorabil.

Dacă era nevoie, Godric avea să îl înjunghie pe conte în spate.

Dar în curând deveni evident că trăsura se îndrepta spre St. Giles, ceea ce însemna că nu era vorba despre un eveniment social. Oare contele căuta locaţii noi pentru atelierele sale? Godric scutură din cap. Bărbatul era de-a dreptul arogant dacă îşi închipuia că mai putea deschide vreun atelier în St. Giles.

Douăzeci de minute mai târziu, trăsura se opri lângă o clădire veche şi dărăpănată, care mai că se sprijinea de cea

alăturată. Nu exista nicio firmă care să indice că acolo era un atelier, dar un singur felinar lumina uşa joasă, ca şi cum Kershaw ar fi fost aşteptat. Godric se opri lângă un zid jos, privind cum o femeie iese din clădire. Era înaltă şi slabă, aproape osoasă, iar când se întoarse, lumina felinarului căzu pe chipul ei, iar Godric o recunoscu pe târfa care fusese la al treilea atelier. Stătea cu mâinile în şold şi îi spuse ceva lui Kershaw, care încă era în trăsură. Urmă o pauză, iar femeia îşi aruncă mâinile în aer, întorcându-se furioasă. Drept răspuns, uşa trăsurii se deschise brusc, iar Kershaw coborî şi o lovi peste faţă, aproape dărâmând-o. Totuşi, femeia îşi recăpătă echilibrul şi intră înapoi în magazin.

În spatele trăsurii erau doi lachei, care acum coborâră şi se puseră de-o parte şi de alta a lui Kershaw. Adusese gărzi. Pentru el sau pentru altceva – sau *altcineva?*

Uşa clădirii dărăpănate se deschise din nou, iar femeia ieşi din nou, apucând cu fiecare mână câte o fetiţă. Dar nu pentru ele erau gărzile. În spatele ei era un al treilea tâlhar, care ţinea cu ambele mâini o siluetă mult mai mică înaintea sa. Era zveltă şi încerca să opună rezistenţă, dar chipul îi era plin de vânătăi şi îşi pierduse pălăria.

Alf. O prinseseră pe Alf.

Dacă Godric aştepta până când o urcau în trăsură, le-ar fi putut pierde urma – atât ei, cât şi celorlalte două fete. Alf spusese că hoţii de fete o voiau moartă, iar el fu surprins că fata încă mai trăia. S-ar fi gândit că aveau să o omoare pe loc.

Nu avea altă opţiune. Godric completă scena.

Paznicul aflat cel mai aproape încă era cu spatele la el. Un atac rapid cu sabia sa scurtă sub coastele bărbatului îl răpuse, deşi trimise un junghi agonizant de durere în încheietura lui Godric.

— Tu! Godric ridică privirea şi îl văzu pe Kershaw furios, strigând la el. Ucide-l!

Contele nu aşteptă să vadă dacă ordinele aveau să îi fie respectate. Îşi scoase sabia în timp ce Godric se repezi la el şi pară atacul. Godric se roti pe lângă el, cu săbiile lor încleştate, asigurându-se că îşi păzeşte spatele de gărzile lui Kershaw.

Putea auzi ropote slabe de copite apropiindu-se. Apoi Godric se concentră pe uciderea lui Kershaw. Simţi şocul durerii în umăr în timp ce se împinse în celălalt bărbat, făcându-l să cadă pe spate. Încercă să îl lovească în abdomen, apoi în cap, mişcându-se rapid, fără să-i dea timp lui Kershaw să îşi pregătească propriul atac. Contele căscase ochii şi gura, gâfâind, cu buzele umede. Kershaw se prefăcu că atacă în stânga lui Godric, apoi îl lovi cu putere în genunchi. Godric se mişcă, încasând lovitura în coapsa exterioară. Dar contele se aşteptase ca el să se prăbuşească. Fandarea lui îl depăşise pe Godric, iar pentru o secundă sabia lungă nu-i mai fu de folos lui Kershaw. Godric scoase sabia scurtă şi împunse cu ea pielea moale de sub braţul drept al contelui.

Kershaw încremeni, căscând ochii mari.

Apoi răsună un foc de armă. Godric privi peste umăr şi întâlni ochii albaştri şi reci ai căpitanului Trevillion. Erau înconjuraţi de dragoni călare, cu toţii aţintindu-şi pistoalele spre capul lui.

— Opreşte-te, Fantomă!

*

Megs se trezi icnind în întuneric, cu inima bătându-i cu putere, simţind un nod în gât, şi ştiu deodată că ceva nu era în regulă. Frânturi din coşmarul ei încă o bântuiau, imagini cu Godric captiv într-un abis negru şi mâlos, fiind înghiţit încetul cu încetul, în timp ce ea nu făcea nimic.

Nu făcea *nimic* în timp ce gura şi nările soţului ei erau acoperite de mâzgă neagră, ochii lui privind-o cu stoicism,

chiar şi în timp ce se îneca.

O, Dumnezeule. Megs se ridică în şezut în patul lui mare, privind speriată în jur, deşi ştia că Godric nu era acolo. Unde era? Trebuia să îl găsească, trebuia să îşi pună mâinile pe pieptul lui şi să simtă că inima lui încă bătea, că Godric era bine.

Megs se ridică din pat, punându-şi halatul lui şi aprinzând o lumânare cu tăciunii care străluceau aprinşi în vatră.

Îl căută mai întâi în camera ei, aruncând o privire rapidă în timp ce o traversă. Apoi merse în biblioteca de la parter. Poate că se trezise în toiul nopţii şi nu putuse să doarmă? Poate că moţăia chiar acum în fotoliu, în faţa căminului, cu acea tichie caraghioasă pe cap. Începu să plângă şi îşi dădu seama că mersul îi devenise o fugă speriată.

Godric nu era în bibliotecă. Megs se rezemă de uşă, ducându-şi mâna la gură şi izbucnind în plâns.

El nu era acolo. El nu era acolo. El nu era acolo.

Merse în camera lui de lucru în cele din urmă, pentru că speranţa moare ultima şi pentru că trebuia să vadă cu ochii ei că nu era acolo înainte să accepte ceea ce ştia deja.

În încăpere era linişte, iar uşa de la dulapul lui secret era deschisă. Văzu lipsa costumului de Fantomă şi ştiu, *ştiu* ce făcuse. Megs îşi duse din nou mâna la gură ca să înăbuşe un bocet îngrozit.

Abandonase un bărbat viu pentru unul mort.

Capitolul 20

Când Faith deschise ochii în dimineaţa următoare, primul lucru pe care îl văzu fu Helechinul. Ţinea sacul făcut din piele de corb şi, în timp ce îl privea, el scoase din sac sufletul iubitului ei şi desfăcu plasa de păianjen din jurul său. Deodată sufletul

iubitului începu să lunece în sus, liber şi strălucitor. Faith privi până când nu îl mai putu vedea.

Apoi se uită la Helechin, cu ochii licărind.

— Iubitul meu va intra în rai acum?

— Da, spuse Helechinul, urcând pe marele cal negru...

din *Legenda Helechinului*

Godric îşi simţi pieptul mişcându-se în timp ce încerca să-şi recapete răsuflarea. Braţul îi era cuprins de o durere profundă şi copleşitoare, iar mâna îi tremură puţin în timp ce împunse sabia în subsuoara lui Kershaw. Se uită la Trevillion şi îşi dori să şuiere. Vru să scuipe şi să urle. Se părea că îi era scris să piară în această seară, însă avea să-l ia şi pe Kershaw cu el, strângându-l la sânul său plin de sânge în timp ce se prăbuşea. Ceva licări în ochii lui Trevillion, poate o premoniţie, în timp ce muşchii lui Godric se încordară, pregătindu-se să împlânte vârful săbiei prin piele şi muşchi, tendon şi os.

— Nuuu! Era vocea lui Alf, răguşită şi tare. Fata se smuci departe de paznicul năucit, fugind către Godric. Nu puteţi s-o luaţi pe Fantomă, afurisiţi de soldaţi ce s'teţi. Tipu' ăsta răpeşte fetiţe mici. Chiar de...

Dar cuvintele sale fură întrerupte în timp ce Kershaw profită de confuzia iscată. O prinse pe Alf de păr, aplecându-i capul pe spate şi scoţând la iveală un gât mult prea subţire şi fraged, şi ameninţându-l cu sabia.

Godric făcu un salt, înfigându-şi sabia în Kershaw, împingând până când mânerul îi atinse haina.

Kershaw gâfâi. Alf scoase un ţipăt ascuţit, femeiesc. Godric răsuci lama, privind cu ferocitate în ochii înceţoşaţi ai lui Kershaw în timp ce se închideau, şi îşi scăpă sabia. Apoi smuci lama din el, iar cadavrul lui Kershaw căzu dizgraţios pe pavaj.

— Nu trageţi! urlă Trevillion. Să dea dracu', nu trageţi!

Pentru o clipă, toată lumea rămase nemişcată, auzindu-se în jur doar tropotele agitate ale cailor şi scâncetele celor două fete. Unul dintre paznici o luă la fugă. Trevillion încuviinţă în direcţia lui, iar un soldat călare porni în galop după el.

— Arestaţi-i pe toţi, mârâi Trevillion, dându-se jos de pe cal, mai puţin pe Fantomă. Mă ocup eu de Fantomă!

Îşi trase sabia din teacă. Godric făcu un pas în spate. Nu simţea nicio nevoie să-l omoare pe căpitanul de dragoni – în fond, doar îşi făcea datoria. Căpitanul Trevillion privi sfidător gărzile călare din spatele lui Godric.

— Nu m-ai auzit, Stockard? Am *spus* că mă ocup eu de Fantomă.

Soldaţii porniră la trap în lateral, lăsându-i pe Godric şi pe Trevillion. Godric îşi apucă sabia, simţind mânerul în palma transpirată. Bezna era grea de miasma sângelui şi a cailor, şi de duhoarea din St. Giles.

Trevillion înaintă încet, forţându-l pe Godric să se dea în spate. Se lansă înainte, dar atacul lui fu ciudat de neîndemânatic. Poate că nu exersase prea mult cu sabia. Trevillion lovi din *nou şi* Godric îi pară cu uşurinţa lovitura, încruntându-se, încercând să înţeleagă ce încerca să facă celălalt. Îl mâna într-un colţ? Dar spaţiul din spatele său era larg deschis.

Trevillion lovi din nou, de data aceasta atacându-l pe Godric cu ceva mai multă iscusinţă, împingându-l în continuare în spate, fiindcă Godric nu voia deloc să poarte această luptă.

Săbiile li se încrucişară, fiecare privindu-l încordat pe celălalt, transpiraţia şiroind pe spatele lui Godric, după care Trevillion îşi dădu ochii peste cap şi se aplecă spre el.

— Fugi, idiotule.

Godric îşi dădu seama că se depărtaseră câţiva metri de celelalte gărzi, aproape de o răscruce care ducea către o alee întunecată. Trevillion se împinse puternic în el. Godric

se roti şi fugi, aşteptându-se în orice moment să primească un glonţ în spate, sau să audă zgomotul copitelor călcându-l în picioare.

Ceea ce nu se întâmplă. În schimb, văzu cu coada ochiului cum Alf escalada peretele unei case, asemenea unei maimuţe, în timp ce gărzile strigau neajutorate de jos.

O luă la goană, cu cizmele răsunând pe pavaj. Fugi până când sângele îi clocoti în vene, până când respiraţia îi deveni ca un suspin în plămâni. Fugi până când Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi îi ieşi în cale şi, la capătul aleii, o trăsură pe care o ştia, alături de o siluetă feminină cu pelerină, gata să urce treptele.

Se opri, proptindu-şi mâinile în genunchi, cu pieptul durându-l de la efort, şi îşi lungi gâtul încercând să privească în timp ce femeia se întoarse.

Gluga pelerinei sale din catifea căzu pe spate, dezvelind buclele întunecate şi lucioase care îi coborau pe umeri. Umerii îi erau încordaţi, iar în mâna dreaptă ţinea un pistol, în timp ce în ochii frumoşi i se citea hotărârea.

Godric icni plin de admiraţie, în timp ce se îndreptă de spate. Bărbia lui Megs se ridică plină de mândrie.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti.

El clipi.

— Poftim?

Făcu un semn în spatele ei.

— Am adus trăsura. Avea faţa calmă, dar el putea să-i vadă tremurul buzelor în timp ce spuse cu blândeţe: Fie că îţi vine să crezi sau nu, se ştie că Fantomele au mai fost acostate de dragoni fix în acest loc.

Inima îi bătea mai încet de când se oprise din alergat, dar acum părea să înceapă să bată tare din nou, în timp ce îi recunoscu cuvintele. Venise să-l salveze, curajoasa lui Meggie. Nimeni nu mai făcuse vreodată un asemenea gest pentru el.

Dintr-odată, deveni conştient de răcoarea umedă care

i se prelingea pe piele, de mirosul de pavaj umed, de aerul care-i intra şi-i ieşea din plămâni. Dar mai ales fu conştient de femeie, de această femeie, femeia *lui* care stătea plină de mândrie, aşteptându-l răbdătoare pe el, doar pe el.

Păşi spre ea şi fiecare parte din el ştiu că merge către viaţa însăşi.

*

Vederea lui Meg începu să se înceţoşeze când Godric, dragul, curajosul, *nesăbuitul* Godric păşi spre ea. Reuşise să-şi menţină calmul în timp ce trezise slugile şi-şi găsise pistoalele, în timp ce aşteptase să fie înhămaţi caii şi chemase un doctor, în timp ce le dăduse ordine grăbite doamnei Crumb, lui Moulder şi doamnei St. John, în timp ce făcuse drumul în trăsură şi încercase să nu-şi imagineze cum ar fi să-l găsească deja mort. Fusese concisă, autoritară şi concentrată, dar acum îl găsise şi era în viaţă.

În viaţă. În viaţă. În viaţă.

Nici măcar nu ştiu cum reuşiră să urce în trăsură, fiindcă ea începu să tremure, şi odată ajunşi înăuntru pur şi simplu se înmuie şi plânse în hohote. Lacrimi ude, mari şi grele, care exprimau toată durerea şi teama pe care le ascunsese în ultimele câteva ore. O cuprinse cu braţele sale, iar ea îl strânse puternic pentru că pur şi simplu nu avea cum să îl mai lase vreodată să plece din nou.

După un timp ea se linişti suficient cât să-l audă şoptind, în timp ce mergeau legănat în noapte, pe străzile din Londra:

— Şşşşş, Meggie a mea, şşşşş, e în regulă.

Însă cuvintele lui aduseră un nou val de durere. Îşi îndesă degetele în umerii lui până când îşi dădu seama că probabil îl durea, dar nu îi putea da drumul.

— Nu, spuse ea clătinând din cap. *Nu* e în regulă. Ai plecat.

Simţi palma lui lipită de obrazul ei, apăsând-o de parcă încerca să îi vadă faţa, dar ea nu avu de gând să se mişte.

— Ce e, Megs? De ce eşti aşa supărată?

— Te-am găsit în costumul tău de Fantomă în St. Giles. Ai fost după Lord Kershaw, nu-i aşa?

— Da, spuse el şi, deşi nu îi vedea ochii, ea îi simţi ezitarea din voce.

— Cum ai putut face asta, Godric? îşi petrecu mâna dreaptă după ceafa lui, trecându-şi degetele prin părul scurt. Şi dacă ai fi reuşit să dai de el? Dacă nu te-ai mai fi întors? N-aş putea suporta să…

— L-am găsit, spuse el întrerupându-i monologul pe jumătate isteric. E mort, Megs.

Se dădu înapoi auzindu-i vorbele, holbându-se înfricoşată la el şi suspină.

— O, nu!

Se încruntă, părând foarte nedumerit. Deschise gura, o închise din nou şi în cele din urmă o deschise din nou pentru a întreba cu prudenţă:

— Credeam că vrei să moară drept răzbunare pentru uciderea lui Roger Fraser-Bumsby?

— Nu şi dacă asta însemna ca tu să rişti să fii rănit sau ucis! spuse ea, aproape ţipând.

El clipi.

— Poftim…?

— Nu gândeam limpede mai devreme. Trebuia să-ţi explic că tu însemni mai mult pentru mine decât răzbunarea mea. Trebuia să-ţi spun că nu mai contează – ceea ce nu ar fi fost chiar adevărat, dar, serios Godric, ar fi fost mai bine decât să pleci şi să fii omorât fără să-mi spui măcar un *cuvânt.* Dacă ai fi fost omorât în seara asta nu te-aş fi iertat niciodată şi…

În acea clipă renunţă, fiindcă el părea chiar mai amuzat decât până atunci, şi evident nu reuşise să-i

transmită ideea de bază. Aşa că pur şi simplu îşi înfipse degetele în părul lui scurt şi îi trase capul în jos pentru a-l săruta.

„Ah, aşa.” Nodul din pieptul ei se slăbi puţin la atingerea buzelor lui. Poate că el nu îi înţelegea cuvintele, dar se bucura de sărutul ei, deschizându-i imediat gura mai mult şi căutând-o cu limba. Ea mormăi mulţumită, mângâindu-i părul scurt, dezmierdându-i urechea. El se cutremură uşor, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva urechile lui erau deosebit de sensibile. Dacă da…

Godric se trase înapoi, privind-o intens în trăsura întunecată, încă încruntat.

— Megs?

Ah, aşa e. Încă nu-i spusese. Ei, era doar vina lui, şi a gurii lui absolut delicioase.

— Te iubesc, spuse ea, vorbind clar şi răspicat, ca să nu rămână loc de confuzie. Te iubesc din tot sufletul, mai mult decât orice, îţi iubesc mâinile elegante şi modul în care zâmbeşti cu o singură parte a gurii – asta dacă zâmbeşti – şi iubesc aerul sobru al expresiei din ochii tăi. Iubesc faptul că mă laşi să îţi invadez casa cu aproape toată familia mea şi a ta fără să spui ceva. Iubesc faptul că ai făcut dragoste cu mine atunci când ţi-am cerut, doar din politeţe, şi iubesc faptul că mai târziu te-ai supărat pe mine şi m-ai făcut să fac dragoste cu *tine.* Iubesc faptul că i-ai lăsat pe Domnia Sa şi pe căţeluşii ei să-şi facă un culcuş într-una dintre cămăşile din garderobul tău. Iubesc faptul că ţi-ai petrecut ani întregi salvând cu generozitate oameni în St. Giles – deşi vreau să te opreşti din asta *chiar acum* –, iubesc faptul că ai omorât un om pentru mine, chiar dacă încă sunt un pic supărată pe tine din cauza asta. Iubesc faptul că mi-ai păstrat scrisorile de dinainte să ne cunoaştem prea bine, şi iubesc scrisorile scurte şi exagerat de serioase pe care mi le-ai trimis drept răspuns.

Îl privi foarte serios.

— Te iubesc, Godric St. John, iar acum îmi voi călca cuvântul. Nu te voi părăsi. Poţi fie să vii cu mine la conacul Laurelwood, fie voi rămâne eu cu tine aici, în casa ta veche şi mucegăită din Londra şi te voi înnebuni cu toată vorbăria şi rudele mele şi… şi cu poziţii sexuale exotice până când te vei preda şi mă vei iubi şi tu, fiindcă te avertizez că nu voi renunţa până când nu mă vei iubi şi tu, şi până când nu vom fi o familie fericită cu câteva duzini de copii.

Se opri în acel moment, pentru că rămăsese fără aer, şi se uită la el. Faţa lui avea o expresie încremenită şi, pentru un moment, inima i se strânse, fiind nevoită să-şi adune tot curajul în aşteptarea luptei.

Dar apoi gura lui se arcui *în acel fel* şi spuse:

— Poziţii sexuale exotice?

Şi atunci ea ştiu, înainte ca el să apuce să spună altceva, că totul urma să fie bine – mai mult decât bine. Urma să fie *minunat.* Totuşi, ascultă cu atenţie atunci când el spuse:

— Oricât de mult aş vrea să mă convingi să mă îndrăgostesc de tine prin poziţii sexuale exotice, nu-i nevoie să încerci. Te-am iubit, Meggie a mea, de când mi-ai trimis cea de-a doua scrisoare.

Ar fi putut spune mai multe, dar ea fu nevoită să-l întrerupă pentru a-l săruta din nou. După câteva momente îndelungi, Megs se retrase pentru a se încrunta la el cât putu de serios.

— Gata cu Fantoma.

— Gata cu Fantoma, fu de acord Godric, în timp ce mâinile îi dădeau la o parte pelerina de catifea de pe umeri. Îşi lipi gura deschisă de umărul ei gol, iar Megs se cutremură, rămânând fără aer.

— Am o mărturisire de făcut, îi şopti în ureche.

Megs abia reuşi să deschidă ochii.

— Da?

Ochii lui Godric erau întunecaţi şi amuzaţi.

— Nu am fost de-acord să ne culcăm împreună doar din politeţe.

Se aplecă din nou deasupra umărului ei şi din acel moment conversaţia luă sfârşit, ceea ce era la fel de bine.

Ea avea alte lucruri cărora să le acorde atenţie.

Patru săptămâni mai târziu...

Godric privi cum o pasăre mică cu pieptul portocaliu-deschis ţopăi de-a lungul unei ramuri, apoi dispăru într-o scorbură din măr. În toţi anii în care trăise la Saint House nu văzuse niciodată un măcăleandru... dar asta fusese înainte să vină Meggie a lui să trăiască cu el.

— Ţi-am spus eu că mărul acela nu era mort.

Se întoarse la auzul vocii ei. În această dimineaţă era îmbrăcată în roz aprins şi verde-deschis şi părea să fie întruchiparea primăverii înseşi în timp ce cobora pe poteca din pietriş.

— Te simţi mai bine?

Cu o oră mai devreme, se aşezase la masă pentru micul dejun, luase o felie de pâine prăjită şi o pusese în grabă la loc în farfurie, după care ieşise din cameră. Se dusese să vadă ce era în neregulă, desigur, şi o găsise sprijinindu-se fără vlagă deasupra oalei de noapte.

Strâmbă din nas în timp ce îl privea.

— Nu-mi vine să cred că ai rămas să mă ajuţi, în timp ce îmi era groaznic de greaţă. Nu m-am simţit mai stânjenită în viaţa mea.

— Te iubesc, cu sau fără greţuri. Ridică din sprâncene, căutând pe faţa ei semnele că i-ar mai fi fost încă rău, dar obrajii reveniseră acum la culoarea lor obişnuită, un roz sănătos. *Chiar* te simţi mai bine?

— E un lucru tare ciudat, spuse apropiindu-se şi luându-l de braţ. Aroma florilor de portocal îi pătrunse în

nări, primitoare şi caldă. Acum sunt atât de înfometată, încât aş putea să mănânc o întreagă plăcintă cu peşte. De fapt, chiar mi-aş dori o plăcintă cu peşte... şi poate nişte biscuiţi cu gem de agrişe. N-ar fi minunat?

— Minunat, spuse el aprobator, deşi în sinea lui credea că o combinaţie de peşte şi agrişe dulci ar fi fost... ciudată. I-ai spus bucătăresei?

Îi aruncă acea privire pe care el o catalogase în secret drept „tipică nevestelor" – îi cam plăcea acea privire.

— Godric, nu putem pur şi simplu să-i spunem bucătăresei să facă plăcinte cu peşte şi să plece în căutarea gemului de agrişe oricând avem chef.

— De ce nu? întrebă el. Doar îi plătesc salariul. Dacă vrei plăcintă cu peşte, ar trebui să primeşti plăcintă cu peşte. Şi gem de agrişe.

— Prostuţule. Clătină din cap şi privi din nou spre măr, şoptind încet. Nu e deloc mort.

El zâmbi ironic, fiindcă ea îi arăta mărul bătrân de fiecare dată când intra în grădină – cel puţin o dată pe zi şi de obicei de două ori – ca dovadă a perspicacităţii sale când venea vorba de grădinărit.

Era o privelişte spectaculoasă. Copacul era acoperit de o ploaie de flori roz şi albe, un nor fericit şi frumos mirositor ce atrăgea privirea imediat ce intra cineva în gradină. Nu avea niciodată să scape de această poveste a lui Meggie.

Nu că s-ar fi plâns.

— Ah, uite, exclamă Megs. Un cuib de măcăleandru. Şi am văzut nişte pui de iepure ţopăind aseară. Nici nu ştiam că există atâta faună în inima Londrei.,

— Nici nu fusese înainte să vină o zeiţă să locuiască aici, murmură Godric.

Ea îi aruncă o privire.

— Poftim?

— Nu contează.

O îmbrăţişă, privind-o în timp ce măcăleandrul îşi lua zborul. Fără îndoială că grădina lui urma să fie plină de veveriţe, şi bursuci, şi pui de arici. Se părea că magia ei era deosebit de puternică.

Slavă Domnului.

Se aplecă să-i şoptească la ureche:

— Ţi-am spus cât de mult mă bucur că mi-ai invadat casa şi că mi-ai întors viaţa cu susul în jos?

Îşi întoarse capul încât să îi atingă buzele cu obrazul.

— În fiecare zi.

— Ah, spuse el atingându-i pielea moale. M-ai salvat, să ştii.

Ea clătină din nou din cap.

— Prostuţule.

— E adevărat, spuse el, pentru că aşa şi era. Şi acum o să te salvez eu pe tine cerându-i bucătăresei să-ţi facă o plăcintă cu peşte.

Ea se îmbufnă.

— Da, insistă el, întorcând-o până când erau faţă în faţă. Nimic nu e prea bun pentru mama copilului meu. Obrajii i se îmbujorară în timp ce îşi muşcă buza, deşi asta nu-i opri zâmbetul pe care încerca să-l ascundă. Acum eşti sigură, nu? Despre asta era vorba azi-dimineaţă?

— Da, şopti ea. Da, sunt sigură.

Zâmbetul pe care i-l oferi era mai luminos ca soarele. Ca un ecou al fericirii din sufletul lui, când se aplecă să îi pecetluiască buzele cu ale lui.

Se întoarseră împreună să intre în casă, în căutarea plăcintei cu peşte şi a gemului de agrişe.

Epilog

— Stai! strigă Faith. Unde te duci?

— Să-l întâlnesc pe diavol, spuse Helechinul.

— Atunci voi veni şi eu cu tine, răspunse ea.

O privi şi, pentru un moment, crezu că vede o emoţie în ochii lui: amărăciune.

Apoi, el întinse mâna către ea.

Faith îi luă mâna, iar el o trase dintr-o singură mişcare pe spatele calului mare şi negru.

Îi cuprinse mijlocul cu braţele şi multă vreme merseră călare, în linişte, prin Câmpia Nebuniei.

În cele din urmă, un măreţ arc de piatră apăru în calea lor, colţuros şi negru.

— Ăsta e iadul? şopti Faith.

— Da, spuse Helechinul, aceasta este Gura Iadului. Ţine minte: orice ţi-ar spune diavolul, n-are nicio putere asupra ta, fiindcă tu eşti vie. El îi stăpâneşte doar pe cei morţi.

Faith încuviinţă şi îl strânse mai tare pe Helechin în braţe.

Helechinul mână calul mare şi negru prin Gura Iadului în întunericul beznă. Faith privi înjur, însă nu putea vedea sau auzi nimic. Era un loc atât de gol şi de mohorât şi de rece, încât s-ar fi putut pierde cu firea dacă ar fi fost singură. Dar Faith încă îl ţinea de mână pe Helechin şi, alipindu-şi obrazul de spatele lui lat, îi putea auzi bătăile regulate ale inimii.

O făptură de forma unui om apăru înaintea lor şi, deşi era palidă şi slabă şi nu foarte înaltă, lipsa omeniei din ochii ei o făcu pe Faith să se cutremure şi să-şi ferească privirea.

Chiar şi aşa, Helechinul îi luă mâna şi se dădu jos de pe cal, aducând-o cu el dinaintea creaturii.

— Ai eliberat sufletul pe care te-am trimis să-l aduci, spuse diavolul, căci el era făptura.

Helechinul îşi plecă fruntea.

— Ştii ce preţ trebuie să plăteşti, spuse diavolul încet.

Inima lui Faith se strânse.

— Ce tot spune? îl întrebă ea pe Helechin. Care este preţul?

— Sufletul meu, răspunse Helechinul. Diavolul îmi cere un suflet, şi pentru că eu am pierdut unul, trebuie să-i plătesc în schimb cu sufletul meu.

— Nu! strigă Faith.

Buzele subţiri şi reci ale diavolului se arcuiră, de parcă s-ar

fi amuzat.

— Cei vii sunt atât de pasionali. Să te leg de o piatră încinsă şi să-ţi pârlesc carnea timp de o sută de ani, fetiţo?

Faith îşi ridică bărbia şi, deşi tremura în acelaşi timp, răspunse privirii lipsite de milă a diavolului.

— Eu sunt vie. Nu ai nicio putere asupra mea.

— Ah, Helechinul a vorbit neîntrebat din câte văd, spuse diavolul nepăsător. Afară din regatul meu atunci, omule!

— Voi pleca, spuse Faith, dar nu fără Helechin.

Diavolul îşi dădu capul pe spate şi râse – un sunet ca al unei lame trase de-a lungul unei pietre de şlefuit.

— Fată prostuţă ce eşti. Helechinul nu este şi n-a mai fost om de o mie de ani.

— Bea ca un om, spuse Faith.

Diavolul îşi miji ochii.

— Mănâncă şi doarme ca un om, continuă ea curajoasă, speranţa crescându-i în piept. Cum e el diferit de un om?

— Nu respiră ca un om! se răsti diavolul.

Faith făcu ochii mari şi îşi dădu seama că pierduse, fiindcă Helechinul nu respirase niciodată cât timp călătoriseră împreună.

Faith se întoarse către Helechin, cu ochii înecaţi în lacrimi şi se ridică în vârful picioarelor, cuprinzându-i chipul în palme.

— Îmi pare rău, şopti ea. Îmi pare rău.

Şi îşi aşează gura peste a lui şi, cu un sărut, îi oferi aer din plămânii ei.

Diavolul scoase un ţipăt furios şi în jurul lui Faith şi al Helechinului se iscă un vânt violent. Vântul se ridică, învârtejindu-se mai sus şi din ce în ce mai repede, până când tot ce putu face Faith fu să închidă ochii şi să se agaţe de Helechin.

Apoi vântul dispăru şi ea deschise ochii, descoperind că era noapte şi că stăteau amândoi la răscruce, unde iubitul ei îşi dăduse ultima suflare.

Helechinul scotea un zgomot ciudat, ca un scrâşnet. Îşi prinse trunchiul cu mâinile şi se prăbuşi în genunchi.

— Ce este? spuse Faith alarmată, îngenunchind lângă el.

— Nimic, spuse el. E dureros să respir după un mileniu de pauză.

Îşi lăsă capul pe spate şi râse – şi, spre deosebire de cel al diavolului, râsul său era cald şi viu.

Helechinul o trase pe Faith în braţele sale.

— Draga mea, mi-ai dăruit mâncare, băutură şi somn. Mi-ai făcut inima să bată şi mi-ai suflat viaţă în plămânii morţi. L-ai întrecut pe diavol şi m-ai salvat din iad, ceva ce n-am mai văzut vreodată. Eu nu sunt un om bun ca iubitul tău, dar dacă mă vei lua de soţ, îmi voi petrece restul vieţii de muritor învăţând cum să te fac să mă iubeşti.

Faith zâmbi.

— Deja te iubesc pentru că ţi-ai dat sufletul nemuritor doar pentru a-l elibera pe cel al iubitului meu – şi pentru a mă mulţumi pe mine.

Şi îi trase capul în jos, dându-i primul dintre multele săruturi pe care avea să le primească în existenţa sa de muritor.

din *Legenda Helechinului*

Două luni mai târziu…

În calitate de însoţitoare a doamnei Penelope Chadwicke, Artemis fusese martoră la multe idei nechibzuite. Existase o vreme în care Penelope se hotărâse să preia Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi – şi fusese lovită cu sâmburi de cireşe. Odată, Penelope încercase să pornească o nouă modă folosind o lebădă vie drept accesoriu – cine putea să ştie cât de iritabile erau lebedele? Şi mai fusese dezastrul cu costumul de ciobăniţă şi oaia. Chiar şi după un an, mirosul de lână umedă o făcea pe Artemis să tresară.

Dar – fără a lua în consideraţie lebedele sâsâitoare, – ideile lui Penelope nu erau de obicei *periculoase.*

Aceasta însă putea foarte bine să le omoare.

— Suntem în St. Giles şi e întuneric, observă Artemis cu ceea ce credea ea a fi un ton convingător. Strada pe care se aflau era pustie, casele înalte de pe ambele părţi desluşindu-se într-o manieră oarecum sinistră. Cred că este de ajuns pentru pariul tău cu Lord Featherstone, nu crezi?

De ce nu mergem acasă să bem puţin din ciocolata aceea deosebită pe care a cumpărat-o bucătăreasa săptămâna trecută?

— O, Artemis, spuse Penelope cu acel ton derogator pe care Artemis chiar ajunsese să-l urască, problema ta e că nu ai deloc simţul aventurii. Lord Featherstone n-o să-mi dea tabachera incrustată cu bijuterii decât dacă o să cumpăr una dintre acele ceşti groaznice de gin din tablă şi o să *beau* din ea în St. Giles fix la miezul nopţii, aşa că asta o să fac!

Şi îşi continuă drumul pe o străduţă întunecată, către cea mai violentă zonă din Londra.

Artemis se cutremură şi o urmă. În fond, ea avea felinarul – şi, deşi Penelope era o nătăfleaţă înfumurată, Artemis o plăcea. Poate că dacă găseau un magazin cu gin foarte curând toate astea s-ar fi terminat cu bine, şi Artemis ar fi avut încă o poveste amuzantă de spus lui Apollo la următoarea vizită.

Toate astea se întâmplau din vina domnişoarei Hippolyta Royle, se gândi Artemis posomorâtă, în timp ce privea temătoare spre străduţa urâtă. Domnişoara Royle înflăcărase imaginaţia celei mai mari părţi a aristocraţiei – jumătatea masculină mai exact – şi pentru prima oară în viaţa ei, Penelope avea un rival. Răspunsul ei – spre profunda nefericire a lui Artemis – fusese să decidă să devină „neînfricată” – de aici şi pariul prostesc cu Lord Featherstone.

— Aceea arată promiţător, spuse Penelope bucuroasă, arătând către o cocioabă deplorabilă, la capătul aleii.

Artemis se întrebă rapid ce anume considera Penelope promiţător. Şi trei bărbaţi masivi se împleticiră afară din speluncă şi porniră în direcţia lor.

— Penelope, sâsâi Artemis. Întoarce-te. Întoarce-te chiar *acum.*

— De ce m-aş întoarce…? începu Penelope, dar era

deja prea târziu.

Unul dintre bărbaţi ridică bărbia, le văzu şi rămase pe loc. Artemis văzuse cândva un motan bătrân înlemnind în chiar acelaşi mod.

Chiar înainte să sfâşie o rândunică.

Bărbaţii se îndreptară spre ele, cu umerii aplecaţi şi paşi repezi.

Aleea era închisă. Erau doar două căi de a intra sau a ieşi, şi bărbaţii care avansau spre femei blocau una din ele.

— Fugi! bolborosi Artemis, gesticulând cu o mână întinsă.

Nu o putea lăsa pe Penelope singură. Pur şi simplu nu putea. Penelope ţipă, tare şi ascuţit.

Bărbaţii aproape ajunseseră la ele. Fugind, n-ar fi obţinut decât vreo câteva secunde în plus.

„Doamne, Dumnezeule, Doamne, Dumnezeule.”

Artemis se aplecă spre una dintre ghete.

Şi apoi salvarea lor pică din cer. Era un bărbat mare şi înfricoşător, care ateriză ghemuit. Apoi se ridică, dezvăluindu-şi silueta atletică, iar ea observă că purta mască: era neagră şi-i acoperea chipul de la buza de sus până la linia părului, cu un nas monstruos de mare şi numeroase tăieturi pe obraji. În spatele unor găuri, scânteiau nişte ochi închişi la culoare, vioi şi plini de inteligenţă.

Înaintea ei stătea Fantoma din St. Giles.

Sfârşit